

مه حموود
ده ولهت
نابادی

که لید هر

وهر گنیرانی
سیامه ند شاسواری

برگی
حه و ته م

مصطفی‌زاد دهولت آبادی

کتابخانه

و به همراه شانسواری

ناوی کتیب: که لیدەر (به رگی ئەکه م)
نووسینی: مه محمودی دهولەت ئابادی
وه رگی پانی له فارسییه وه: سیامه ند شاسواری
بابەت: پۆمان

تایپکار: سه رکه وت فایه ق
پیداچوونه وه ی زمانه وانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سه یران عه بدولپه حمان فه ره ج
دیزاینی به رگ: ئارام عه لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

نرخ: زنجیره ی ۱۰ به رگی + فه ره ه نگوک دینار
ده زگای چاپ و په خشی سه رده م
چاپی یه که م: سالی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ په یوه ندیکردن به زنجیره ی کتیبه وه:

kteb@serdam.org

له به پروه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان ژماره (۰۰۰۰) ی سالی ۲۰۱۱ ی
پیداوه

مافی له چاپدانه وه ی بۆ ده زگای چاپ و په خشی سه رده م پاریزراوه

دکسپده

وهرگپرائی: سیامه نند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (... – ...)

سهرپه‌رشتیاری گشتیی زنجیره

نازاد به‌رنجی

به رگی هوتهم

۲۲۳۵

که یسدر

به رگی هوتهم

بهشی بیست و یه‌کهم

۲۲۳۷

که نیسده

به‌رگه‌ته‌وته‌ه

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

بهندی یه کهم

با!

چه ماو و توند و خوږاگر، عه بدؤس یال و شانی دابوویه بهرموه و ههنگاوی له ناو گژه باکه دا ئه نا. شاقه له کانی کهوا سه لته که ی له پشت پییه وه زور به توندی رانه شه کا و له رویشتنی وهک مه له کردنی له ناو بادا، به ههر ههنگاو یکه ئه ژنوی ئه چه مایه وه. له گژه باکه دا، بهو جوړهی که لم و ریگه و بیابانی داگرتبوو، عه بدؤس له تاقه داریک ئه چوو ههولیک دژوار و سهخت ئه دا، خو ی له بهر هیرشیی باهوزه که دا پابگری.

پۆل پۆل پی و سم و نال، سیکه سیکی سینه و ته پاد و یال، زرينگه زرينگی زنجیر و پوستان و مامزه، فیشه فیشی په لکی لووت و ههزار ههزار ماینی بوور له پانتایی ههزار مهیدانی بیابانی، با. گسکده و بهزه بر و بهلهز، ئه توت خهوش و خوّل و درک و دالی له بن هه لکیشاوه و بو ههر کووی و ناکووی ئه با. چی هه بوايه له گژه باکه دا لوولی ئه دا و ئه چه مایه وه و ئه خولا یه وه و ئه وهی وه کوو گزیچار و چالووک په رت و په لا و لیږه و له وی خو یان پراگرتبوو و به ناچار -عه بدؤس ئاسا- له خه م و چه میکی به ئازاردا، به رق ئه ستووری و دژواری، خو یان له بهر گوژمی گژه باکه دا پراگرتبوو.

با، نهک ههر وشکه با بوو و نهک ههر تنها خو له با بوو و نهک

تهنها هەر رهشەبا بوو.

با، بای خەزەلۆهر بوو. پایز، سه‌ری به ئازاوه‌ی هه‌لێنا بوو. له‌ گ‌زەباکه‌دا، چه‌پکی زیوین و رێکوپێکی پرچی عه‌بدۆس، له‌ ده‌ره‌وه‌ی کلاوه‌ ل‌باده‌ سوور و شتریه‌که‌ی به‌ شیوه‌یه‌کی په‌رێشان ر‌ائه‌ته‌کا. پیلۆه‌کانی نه‌ختی ئاوسا بوون و بو‌ ئه‌وه‌ی بتوانی چاوه‌کانی له‌ زه‌بری نه‌رمه‌لم و خو‌ل پ‌پارێزی، ئه‌وه‌نده‌ هاتبوونه‌وه‌ یه‌ک ده‌می تیژی خه‌نجه‌ر مه‌گه‌ر به‌ ئاسته‌م به‌ نیوانیان‌دا تیپه‌ر بوایه‌ت. له‌ ئه‌نجامی هاتنه‌وه‌ یه‌کی پیلۆوه‌کانی، چرچی قه‌راخی چاوه‌کانی، زۆر قوولتر خو‌یایان ئه‌کرد. لیوه‌کانی وشک و لی‌ک نووساو، لووتی ک‌شاوی که‌وتبوویه‌ سه‌ر سه‌مێله‌ بو‌ره‌که‌ی، چه‌ناگه‌ی ک‌شاو و زیاتر هاتبوویه‌ پێشه‌وه‌، ئیسی ل‌جانگه‌کانی له‌ مووی ماش و برنجی قه‌راخ گو‌یکانی ده‌ره‌په‌ریبوو و به‌ هیلێکی ل‌ر و دیار ئه‌خزانه‌ ناو گو‌نای تازه‌ تاشراوی و به‌ره‌و چالێ ژێر گو‌نای به‌ لی‌زییه‌کی ک‌شاو گ‌ری ئه‌درا به‌ قاپی ئه‌ستوو و ره‌قی شه‌ویله‌کی بنه‌وه‌ی. له‌ دوو ل‌اوه‌ چه‌رمی ده‌ماره‌کان، ملیان دا ئه‌دوو‌ری به‌ ده‌فه‌ی شانیه‌وه‌.

نووکی سیوکه‌ی بن ملی عه‌بدۆس، وه‌ک هه‌میشه‌ له‌ بن تیخی ده‌لاک‌دا بریندار ببوو و شوینی برینه‌که‌ به‌ تو‌پژیکی تو‌ز داپۆشرا‌بوو. هه‌رچه‌ند چه‌قوی به‌په‌له‌ و تو‌پزی ده‌لاکی ناودالانی کاروانسه‌رای حاجی نووره‌ل‌لا ئه‌مجاره‌یان برینیکی تریشی له‌ سه‌ر گو‌نای چه‌پی عه‌بدۆس به‌جێ هیشتبوو، به‌لام تاشینی ریش و ده‌ور مل و پاشانیش شو‌ردنی له‌شی ماندوو له‌ گه‌رماوی چو‌لێ ده‌مه‌و به‌یان، گیانیکی تازه‌ و سووکه‌له‌ی به‌ کابرای له‌ چه‌پس به‌ردراو دابوو؛ به‌پ‌را‌ده‌یه‌ک که‌ بو‌ خو‌اردنی پارووه‌نانیکیش له‌ شار ر‌انه‌وه‌ستا‌بوو -چونکه‌ نان له‌ ر‌یگه‌ش‌دا ئه‌جاو‌ری و- یه‌کسه‌ر که‌وتبوویه‌ ری و بو‌ ئه‌وه‌ی بگاته‌ قه‌لامه‌یدان، خو‌ی دابوو به‌ ده‌س ر‌یگه‌ و بیابانه‌وه‌:

«کوچی به‌ره‌و گه‌رمین ئه‌بێ کو‌تایی هاتبێ!»

عه‌بدۆس بیستبووی که‌ گو‌لمحه‌مه‌د له‌ قه‌لامه‌یدان ناوه‌ندی دانا‌بوو و، ک‌ی بو‌ ئه‌وه‌ که‌ نه‌زانی گو‌لمحه‌مه‌دی که‌له‌میشی له‌ داوینی

به‌رانه‌کۆ و دهوروبه‌ری سه‌نگرد و گوند ئاوايه‌کانی دامینى سولتان بى‌جوقه‌یه؟ له‌م باره‌شه‌وه عه‌بدووس که‌م بیری لى‌ نه‌کردبوو. په‌ه‌نده و ئه‌و پاده‌یه‌ی گولمه‌مه‌د ناوبانگی ده‌رکردبوو، له‌ ئه‌ندیشه‌ی عه‌بدووس‌دا ئیسته‌ ئه‌و قوچ-به‌رانه‌ بوو به‌ جوقه‌یه‌ک له‌ جه‌نگه‌لى شاخ، وه‌ستاو له‌ سه‌ر به‌رزترین لوتکه‌ی کۆ به‌ دفره‌یه‌کی سه‌رخۆش و بپروایه‌کی بیخه‌وش، قه‌ف قه‌ف لیژایی کویستان و، دامین دامین‌ گردی له‌مینی بناره‌کان و، بره‌ بره‌ شیو و سارا و، په‌نجه‌ په‌نجه‌ دره‌خته‌کان و، مه‌یدان مه‌یدان ده‌شت و دیم و بیابانی خستوته‌ بن نیگای و لى‌ راماره‌، به‌ به‌ره‌ سه‌مه‌ده‌ستیکی شوخ، پیستی خاراوی کۆ ئه‌خورینى.

«دووکه‌لى بالآ بلیندی نان، له‌ ته‌نووری ماله‌کانی خه‌لکه‌وه

ته‌نووره‌ی به‌ستبوو.»

ئهو هه‌موو پیاوه‌لدان و ئه‌فسانه‌یه‌ی عه‌بدووس سه‌باره‌ت به‌ ناوبانگی شکومه‌ندی و گه‌وره‌یی خوشکه‌زا بیستبووی، نه‌ی ئه‌توانی شانازی به‌ خۆیه‌وه نه‌کات. گولمه‌مه‌د ده‌مه‌کانی پر له‌ ناوی خۆی کردبوو. خه‌لکی به‌ ناو گولمه‌مه‌دیان بانگ ئه‌کرد و به‌ گومان بۆ ئه‌گه‌ران. له‌ سایه‌ و سیبه‌ری دیواره‌ کۆنه‌کان‌دا و له‌ هه‌تاوی به‌تاوی کیلگه‌دا، له‌ میڤگی ده‌شته‌کانی لۆکه‌ و بیستانی ته‌ره‌کاڵ و هه‌روه‌ها له‌ پال ئاخوڤ و سه‌راوی مه‌ره‌کان‌دا، له‌ ڤیگه‌ و له‌ ناو تۆزی سه‌مى ئه‌سپان‌دا و ڤیگه‌ی نیوان وچانه‌ و وچان و، له‌ قه‌راخی قورسی شه‌وانه‌، له‌ ته‌نگی ئیواره‌ی دوو‌کانه‌ تاریکه‌کان و له‌ بن تیخی سه‌رتاشه‌کان، له‌ پرسه‌ی که‌سانیان‌دا، ناوی گولمه‌مه‌دیان ئه‌وته‌وه‌. سه‌ره‌ ساکاره‌کان له‌ هه‌موو جییه‌ک باسی گولمه‌مه‌دیان ئه‌کرد؛ باسی هیوا و ئومید و ئاره‌زووه‌کانی خۆیانیان ئه‌کرد له‌ بیچم و که‌سه‌مى گولمه‌مه‌دا.

ئهم گولمه‌مه‌ده‌ به‌لام کى بوو؟

ئهمه‌ پرسیا‌ری هه‌موان بوو به‌ تامه‌زرۆیی ناسینی گولمه‌مه‌ده‌وه‌. به‌و مه‌رجه‌ی که‌ هه‌لکشاو‌ی و شکۆی پیاو ببینن

و ئەو بىنين و ياده له يادياندا و پيران نه بى. چونكه گولمحه مه مەد بۆ مهردم، بۆ دهسكورت و نه دار، بۆ ئەو جهماوهره زۆره و ئەو خياله مهزنه ي ههزاران ههزار چاوى چاوه رپى پرزگاريدهر، نموودىكى جيگه هيو و پيگه يشتوو بوو. ئوميدىكى زيندوو بوو. تاودانه وهى رۆشن و ئاشكرائى ئاره زوو ه سهركو تكراره كان بوو. ئەوينىك بوو. ئەوينىك كه له خاك رپوا بوو. له خاكه وه رپوا بوو و له خاكدا خه ملاً بوو و ئەم ئەوينه پر ئوميد ه كه له هه ناسه دانى خه لكى دا هه ناسه ي ئەدا، نه ي ئەتوانى زمانه و زمان به تاريك ستانه تهنگ و دژو ي و درنيه كانى زينداندا بگه رپى و تپهر بى، به بى چنگ وهردان له سينه ي عه بدۆس، ههر به و جور ه ي كه عه بدۆس نه ي ئەتوانى به بى هور و ژمى شالۆوى شهوق بۆ ناو ده ماره كانى، ناوبانگى پر له شانازى هاورگيانى خۆى بىنى و لى لابتات.

«ئەى بهر ه كه ت له و شير ه ت بى، بلقيس!»

له گه ل رابوون و راسانى گولمحه مه مەد، عه بدۆس به نووكى دره وش و گهرماى قامچى و ههروه ها به نه شته رى جنيو، ئاگادار كرابوو و ئەمه هه مان ئەو كاته بوو كه گولمحه مه مەد له كونى ديوارى زيندانه وه خۆى دره باز كردبوو. تاودانه وهى كردار و كرده وهى گولمحه مه مەد به و جور ه ي كه دهنگى دابوو يه وه، نموودىكى ترى گولمحه مه مەدى له ئەنديشه ي عه بدۆس دا نه خشان دبوو. نه خش و نيشانىك له وپه رى ئەوه وه كه عه بدۆسى شوان له مه وه بهر له سه رى دا بوو. ئەوه ي عه بدۆس بهر له مه دره باره ي ياخى ئەيزانى، تارمايه كى گوماناوى و رواله تىكى دژبوو له رق و توور ه ي و كرپتى كه روخساره دياره كه ي چه ته گه رى و تالان و برۆ بوو. چنگ و چاوى خۆ مه لاس داوى خه م و پيچى مله و ناورپى، تينووى هيرش و په لامار. تارمايه كى ترسناكى ئەو كه سانه ي نه خۆش و له وپه رى خۆى دا بى به زه يى. درنده ي دووپى، سه د ددان و هه زار چنگال. دز، به گه وه رى شمشير ه گه وه ژهنگ گرتوو ه كان. دزانى هاوانه ي درنده كان. ئەو ناكه سانه ي كه به بى بير كرده وه له كه لپه خويناوييه كان، به بى بىنى خه نه جهرى نينو كه كانيان نه ت

ئەتوانى وپنەيەكى تريان لە زمانى گيړانەوهدا ليوەربگري .
 بەلام ئەو جوړەى كه به هەموو لايەكدا بلأو ببووه، گولمەحمەد،
 نە لەو درندە دوو پي و سەد دانانە بوو و هەروەها نە هاوانەى
 درندەكان. گولمەحمەد دەستى پاريزەر بوو و خەلكى بيابان نەك
 هەر بەدەستىهوه وەرەز نەبوو، بەلكوو لە سايهى ئەودا ريزەن و
 فراوانى رۆزيان دەسكەوتبوو. هەرچەند هيشتاش بەو رادەيه لە
 بروا نەگەيشتبوون و هەروەها ئەو جەربەزيان پەيدا نەكردبوو كه
 ئاميزى يارمەتى بو بكنەوه. بەلام نەشيان ئەتوانى بيشارنەوه
 شادمانى خوڤان لە بينين و بيستنى ئەوهى كه دەولەمەندەكانى
 ناوچەكه لە ترسى گولمەحمەد كەوتوونەتە پەلەقازي. كه ئەيان بينى
 و ئەيان بيست هەموو ئەوانەى خوڤان فش ئەكردەوه، ئيسته لە
 ريگەى مەرايى و زمانلووسيهوه هەولئەدەن خوڤان بە يار و ئاشنا و
 هاوپيائەى گولمەحمەد بناسين و واى پيشان بەدەن كه لە ژيرەوه
 پەيوەنديان هەيه لەگەل كورپى كەلميشى لە رووى هاوكاريهوه،
 هەرچەند ئەم خۆنواندەن ريگەى لەوه نەئەگرت گولمەحمەد باجى
 خوڤى لەوانەش وەربرگري.

ئەو ياخيانهى تر كه عەبدؤس ناوبانگى بيستبوون، هەموو
 هەوليان ئەوه بوو بچنە ريزهوه و ببن بە هاونشيني داراكان و خاوەن
 ديوەخان و بەرهنجامى كارپيشان ساردبوونەوه بوو بە گوللەيەكى گەرم
 لە پيچى ملەيەكدا. زۆرى تريشيان ئەنجامەكەيان سەرشوڤ كردن و
 خو بە دەستەوهدان بەدەست دەسەلاتى با و، وەرگرتنى پسوولەى
 تاوانكردن لە ديوانى ميرى و بوون بە تەفەنگدار لای حكومەت. بو
 ئەوهى بتوانن بە بى ترس و خەمى تەمى بوون دريژە بە چەتەيى و
 تالانكردن بەدەن، بەو جوړەى كه جيەهەنخان كەردبووى و بەو جوړەى
 كه ئەيكرد ئيستاكانى!

گولمەحمەد بەلام بەو جوړەى لە گوڤ و زمانى خەلكدا بوو؛
 ريگەى بو عەيارى دەرئەبرد و بە گومانى خەلك گولمەحمەد خودى
 قانوون بوو. رابوو و پاساو و دژبەر لە بەرامبەر دەولەمەندەكان و مل

به‌کویڻ و ده‌سگره‌وه‌ی هه‌ژاران و نه‌داران. گۆلمحه‌مه‌د، ئهم قانۆونه نه‌ناسراوه، عه‌یارداوه‌ری به‌ گۆی و به‌چاو وه‌رئه‌گرت و فه‌رمانی داوه‌رانه‌ی خۆی به‌ ده‌ست و به‌ زمان به‌رپۆه‌ ئه‌برد. به‌و شییوازه‌ی کارکردن و به‌و پێوانه‌ی کردار که‌ گۆلمحه‌مه‌د هه‌لیبژاردبوو، ئه‌و جوړه‌ داوه‌ری و کار به‌رپۆه‌ بردنه‌ به‌ کام و دلّی ئه‌و خه‌لکه‌ بوو که‌ هه‌زاران ساڵه‌، ئه‌وه‌نده‌ی چاویان له‌ جوامیڤر بوو، خودی راستی و ئه‌وه‌په‌ری راسته‌قینه‌ بوو:

«ده‌ستی ئه‌و دزه‌ بېردری و قاچی ئه‌و یه‌خسیره‌ بکریته‌وه.»
عه‌بدۆس له‌ هه‌مان کات‌دا شتۆکه‌یه‌کی درپۆنگی له‌ هه‌نگاوانانی‌دا هه‌بوو. دوودلّی و ترس و گومانی ئه‌وه‌ی مایه‌ی تیڤامان بوو و په‌نگه‌ بېیته‌ هۆی نارهبازی. ده‌نگی گومان و دلّه‌خوڤی له‌ به‌ره‌نجامی کار و کرداری گۆلمحه‌مه‌د، یان خۆفی ئه‌وه‌ی که‌ گۆلمحه‌مه‌د به‌ ته‌قه‌ی گۆلله‌یه‌ک -پلینگی هۆگری مانگ- له‌ سه‌ر شاخی هه‌زار به‌ هه‌زار به‌ر ئه‌بێته‌وه‌، یان مل بو‌ مه‌زنی و شکۆی ده‌سه‌لّات که‌چ ئه‌کات و وه‌ک گورگیکی رام به‌ چۆکا دیت؟! »

«وا نه‌بیت و واش. نه‌ ئهم و نه‌ ئه‌و؟!»
رێگه‌یه‌کی‌تر. عه‌بدۆس، ئاره‌زوومه‌ندی به‌ره‌نجامی‌تر بوو. هیوا خوازی رێگه‌یه‌ک که‌ خۆشی نه‌ی ئه‌زانی چۆنه‌ و تاسه‌مه‌ندی ئه‌نجامی‌کی نامۆ و خۆزگه‌یه‌کی نادیار. ریشه‌ی له‌ پۆزگاران‌ی دیرینی پڤ له‌ دژواری و دهرد. چه‌زیک‌ی نامۆ، ئاره‌زوویه‌کی پێوار. نه‌زانای ویست و خواستی خۆی.

مارال و دلاوه‌ر چییان لی ئه‌هات و هه‌میش دلاوه‌ر و گۆلمحه‌مه‌د؟! »

ئه‌وه‌ی عه‌بدۆس له‌ دلاوه‌ر و گۆلمحه‌مه‌د له‌ چه‌پس دیبوی و به‌ ئه‌زموون بو‌ی دهرکه‌وتبوو، سه‌ره‌پای ئه‌و هه‌موو خۆڤاگری و ژیرییه‌ی گۆلمحه‌مه‌د پیشانی‌دا بوو، دلّنیای ئه‌نه‌کرد که‌ ئه‌و مملانی ئه‌پنی و ئاشکرایه‌، کۆتاییه‌کی ئارامی هه‌بی. چونکه‌ ئه‌وه‌ی پووی دا‌بوو کیشه‌یه‌کی نیوه‌کاره‌ بوو و ئالۆسکاو و هه‌رگیز نه‌ی ئه‌توانی

له ئەندێشەى عەبدۆسدا بە بى نىگەرانى بى. ئالۆزتر له هەمووى ئەوه بوو كه عەبدۆس نەى توانىبوو شوينى خووى لهو هاوكيشەيهدا بدۆزیتەوه. لهو گەردەلوولەى له هەلچووندا بوو، عەبدۆس خویشى هێشتا نەى ئەزانى كییه و چكارەيه و، نەى ئەزانى چ دۆخىكى هەيه و له چ هەلۆيستىكدا ئەبى بوەستى. نەى ئەزانى چى له دەس دى و ئەبى چى بكات؟

ون له ئەندێشەى خویدا و ون له گژەباى بىاباندا!
رەنگە ئىواره نزيك ببوويهوه، لهو روومه كه با شين هەلگەراپوو و وا پى ئەچوو رەنگى گۆرپوه. رەنگە ئىواره بوو. بەلام نە هيج نيشان و ئاسهوارىك له ئاسمانى تەنگ و مۆندا هەبوو كه عەبدۆس، ئەم پەروەردەى بىابان و با و بارينه بتوانى كاتى رۆژ ديارى بكات. بە ناچارى له بەرامبەر لەمەكەدا هەلۆهستهيهكى كرد، پاما و كهوته گەران بو بەرجهوهنى گونديك، ئاوايهك، يا خود گيانلەبەريك يان نموودى قەلانىك. هيج بەلام، هەر هيج. هيج ديار نەبوو و نەبوو، مەگەر بىابان و با. مەگەر با و مەگەر بىابان. رېگه و ديسان پى. ئەو شوپ و شوپنەوارەى بوى ئەگەرا مەگەر ئەيتوانى بيدۆزیتەوه؟ ئەوهى له سەر خاك بەژىر خاكەوه ببوو. مەگەر زهوييه كىلراوهكان كه وەردى پوخساريان بە توپژىكى خاكى گژەبا داپۆشراپوو، نيشانه و رېگهيهك بوون بەرهو ئاوهدانى. كىلگەكانى قەراخ پى، وزەى تازەى ئەژنۆكانى عەبدۆس بوون:

«تا قەلامەيدان ئەبى زۆرى نەمايى!»

جەمسەرى يەكەم كۆلان، يەكەم پەناى با بوو كه عەبدۆس پى نايە ناو دى و تۆز و خوولى لكاوى سيلەى چاوهكانى بە دلى پەنجەى سەپپيهوه. ئەمەش ئاوى رەوان هەرچەند بە زەليلى و بە پوخسارىكى تۆزاوييهوه بە شيوەلى جۆگەكەدا تى ئەپەرى. شادى و شادمانى له سەپركردنى ئاوهكه، ناخى گەش ئەكردهوه نەشى ويستايت. عەبدۆس دەسبەجى له قەراخ ئاوهكه دانىشت و پەردەى تۆز و خوولى له چاو و پوخسار و بناگووى شوۆردەوه.

چەند بەنرخ و چەند بەبەھا! ئەتوت مروّف ئەکا بە یەکیکی تر. هەر وەک ماریک کە کراژ ئەخات. کونەکانی پپستی پوخساری عەبدوّس بە گەشی و تازەیی هەناسەیان ئەکیشا. هەستی جەوانی. پاش شوّردنی دەموچاوی عەبدوّس ئەیتوانی هەلّسی و وەک بلّی ماندویتی رپگە هیچ کاریکی تی ئەکردبی، هەوائی کەسوکار و خزمەکانی بپرسی. کەلمیشیەکان!

لەم کاتە نامۆ و لە پپچ و خولی ئەو گزەبایەدا کە ئەتوت ئەیهوئ شەو و رۆژ لیک بئالینی، چاوەرپی ئەکرا خەلکی سەریان بردبیتە ژوورەو و کەس لە کۆلان و رپگەوباندا نەبینری. بەلام بە پپچەوانی بۆچوونی عەبدوّس ئەی بینی ئەم و ئەو خۆیان لە کەسەخەو ئەلاندوو و وەک بلّی بۆ مەبەستیکی تایبەت، بەرەو مەیدان ئەرۆن و لەگەل رۆیشتنی ئەوان، دەنگی جارپان بە دەم باو و پچرپچر ئەبوو و جەماوەری بانگ ئەهیللا بەرەو مەیدانی قەلا:

— دزەکان ... ئەهینن بۆ... مەیدان... مەیدان... ئەهای...
 عەبدوّس دەسرهی لە گیرفانی دەرھینا، بە پەلە پیلوو و مژۆلی سەریهه و پاشان لە کاتیکا وەک هەمیشە دەسرههکی بە دەور مل و بن چەناگەدا ئەهینا رابوو و لەتەک تاک و تەرای خەلکە بەرەو مەیدان کەوتە ری.

مەیدان پر بوو لە حەشامات و با. ژن و پیاو و منال. چەند چەند و پۆل پۆل لە هەموو لایەک وەستابوون. عەبدوّس بەرەو کەناری دیوارەکە چوو و لە لای چەند پیاووەوە کە خەریکی تەماشای ئەو بوون کە هیشتا پرووی نەدابوو، وەستا. گەنجە شەل -کازم- بە شەلەشەل لە ناو ئاپۆرەکەدا خولەیی ئەهات و بە دەمی ئاوەلە و چاوانی پر لە پیکەنینی، مەزگینی ئەدا بەم و بەو:

— ئەیانھینن، ئەوئەندەت نەزانی هینایان سەگبانبە!
 — وەرە بزەنم میرزا کازم! وەرە بزەنم چ هەوال و مژدەیهکت پپیه کە کردووتەتە سەربان و جار ئەدەیی؟
 کازم بەرەو لای دەنگەکە شەلی و وتی:

— گه نه دزه کانیان دوپشهو گرتووه. خه ریکن به ناو گونددا
ئه یان گه پینن. خودی گولمحه مه د خان فه رمانی داوه به ناو گوند و
ئاواییه کان دا بیانگپینن بو ئه وهی جه ماوهر بیانینن و تف و نه حله تیان
بکه ن. ئیسته ش ئه وا ئه یانه یینن بو ئیره. له ریگهی سه رمه زاره وه وا
به ریوه ون!

کازم جاریکی تر که وته ری و شه له شه ل دوور که وته وه بو ئه وهی
زمان به زمان هه واله که به پۆل پۆلی خه لکی چاوه پروان پابگه یه نی و
عه بدۆس پاش روونکردنه وهی گه نجه شه له، بهر گوپی که وت:

— ئاسایشیان له ریگه و بان هه لگرتبوو!

— هه زارکوژ بوون!

— ره بهن و نه داریان رووت ئه کرده وه، ناپیاوانه.

— خو یان له قه ره ی داراکان نه ئه دا!

— نه یان ئه وپرا!

— ته نها باسی جه ره به زه نییه، سر وشتیان خو پریانه بوو، خا ئۆ
گیان.

بانوو که ماوه یه ک بوو خو ی به دایه نی گولمحه مه د ناودیر
کردبوو، به شه وق و شادمانی به ناو ئاپوره که دا ئه گه را و ئه یوت:
— ئاخه که ی گه یشتن به قسه که ی من؟ گه یشتن؟ هه ر ئیسته
ئه بینن. هه ر ئیسته به چاوی خو تان ئه بینن که ئه م گه نه دزانه کین.
ئه موت، من ئه موت... به لام ئیوه گومانان له قسه ی من هه بوو.
ئیسته ئه بینن... خو تان ئه بینن...

بانوو تیپه ری و عه بدۆس بیستی که وترا:

— له و رۆژه وه که هیوا ی له کوره که ی براوه، گولمحه مه ده کان

به کورپی خو ی ئه زانی.

— ئا لی ره دا بوو ئه و ئیواره ی له غاوی ئه سپه که ی گولمحه مه دی ۲۲۴۷

که لی سه ر

به رگی ته وته

گرت و وتی ناهیللم به قه لاته دا تیپه ری، ئه گه ر پیا له یه ک چا له مالی
من نه خو یته وه!

— بانوو، خاتوونه ئیترا!

— لهو رۆژهوه گولمحه مه د خان مووچه ی بو بریوه ته وه!
— ئیسته ئیتر له مائی گولمحه مه د خان خوئی خاوه ن سفره یه!
— باوایی. به لām ئەم شتانه بو بانوو نابئی بهو کورهی بیکاته
په رده وه!

— کئی چوو زانی؟ په نگه کورپه که ی گه پرایه وه. مرادی بانوو زوریش
ده ست و پئی سپیلکه نه بوو!

عه بدو س کشایه وه و پائی دا به دیواره که وه و نیگای به ناو
مهیدانه که دا گه ران به لکوو ئاشنایه ک بدو زیته وه. به لām چری ئه
تۆز و مژه ی ناو مهیدانه که ی داگرتبوو، به ره گه ی روانینی ته سکه وه
کرد بوو. بویه عه بدو س هه م بو ئه وه ی شه که تی رپگه سووک بکات
و هه میش بتوانی به سه ر مهیدانه که دا بروانی، خوئی هه لدا یه سه ر
دیواره که و شوینیکی بو دانیشن دۆزیه وه.

هه راو و هوریا یه ک لای سه رووی مهیدانه که وه به رز بوویه وه
و ده سه جی سه ره کان به ره و هه و رازی ئه و کو لانه ی به ره و ده ره وه ی
قه لآت نه چوو، وه رگه را و هه نگا وه کان به ره و ئه وئی کشا:
— هینایانان! هینایانان!

جه ماوه ر وه ک به ره و پیریا ن بچن، رۆیشن و عه بدو سیش له
دیواره که دابه زی و به دوا یان دا که وته ری.

دز و دزبگیر به شیوی هه و رازه که دا شوپ ببوونه وه. دوو پیاو، له
نیوان چهند سواری به تفهنگ و په خته وه، پشتا و پشت له که ریکی دیز
و پشت پروت سوار کرابوون و له یه که م نیگادا وه کوو یه ک که س دیار
بوون. به لām به هه ر هه نگا و یکی که ره که، ئاشکراتر ئه بوو که ئەم تاقه
که سه ی سواری که ره پروت، هاوتایه کیشی پپوه به ستراوه. گوریسیک
به ده وری شان و سینه و قو لیا ن دا، ئیسته ئه وا به ئاشکرا ئه بینرا که
دوو پیاوی سوار، یه کیان پرووی له به ره وه یه و ئه و ی تریان به ره و پاش.
خانمحه مه د و به گمحه مه د له به رده می گیرا وه کان، به سواری
ئه سپ، ئارام و بیگه م ئه هاتن و سواریکی تر که لای عه بدو س نائاشنا
بوو - توغرول - له دوا وه ئه هات و ئه ویش سواره. جه ماوه ری پپشواز،

پښکھيان بۆ سوارهکان ئەکردهوه، بهلام سواران ئەتوت پهلهيان نيهه.
زۆر لهسهرخۆ و بهئهسپايی، لهغاويان بۆ روښستن شل کردبوو بۆ
ئوهوی خهلكی بهدلی حهز و بهچاوی تیر سهیری دزهکان بکهن.

سواران گهيشتبوونه جی و له مەزل بوون و ئەگەر پښيان له
ئاوزونگی بهر نهئەدا يان به خیرایی بهرهو مالّهوه نهئەچوون بهس بۆ
پيشاندانی گیراوهکان بوو و خهلكيش ئاگاداری ئهو مهبهسته پهلهيان
نهبوو. كهوتبوونه زمان شیرینی و تهوس و پلاری رقهبهراڤه يان
گالتهنامیز هاوښستن؛ بیانووی خهنده و کهناندنی ئەوانی تر.

— ئەهای... بوژدنی، ئیسته بچۆره دالانهکهم!

— عهلی چهخماخ بۆ له فشهفش كهوتوویت؟

— قهفی سمیلهکهت بهرهوخواره چهخماخ خان!

— خۆزگه خۆت ئەبینی بوژدنی! چاوت بووه به قنی مریشک!

— سووریهکهی له قنی عهنتەر ئەچی!

— رهنگه له بهر زۆری گریان؟!

— کارت پښی نهبی، بی نازاری بهندهی خوا! تۆ دیوته يان بیستووته

بوژدنی تا ئیسیه پښی له میروولهیهک نابی؟!

— نهوهللا. لانیکهه ئهوه ئەزانم بوژدنی نازاری به میرووله

ناگات!

— بهس کاری به بهندهی خوا ههیه، بهس کاری به بهندهی خوا

ههیه.

— تهریق بهروهه، شهرم بکه! ناپیاوی بیغیرهت!

— سمیلهکانی چهخماخ سهیرکه، لنگاولنگ بووه!

— بهراست لای چهپی سمیلی چی لیهااتووه عهلی چهخماخ؟

هوو... هوو...

— سمیلهکانی بوژدنیش لنگاولنگه. ئەویش نیوهی دۆراندوهه!

٢٢٤٩

که لیسه

بهرگی تهوته

— سمیل بۆ پشت لیوی جوامیره، نهک بۆ ژیر لووتی ناپیاو!

— ئەبوا ئهو چوارتالەشیان بتاشیایهت!

— ئەوهنده مهده به سهر ئهو دایک باشهدا! ئەتهوی لهوش به

زهلیتر بیبینی؟

— هوو... هوو... هوو...

گه‌یشتنه ناوه‌پراستی گۆرپانه‌که، جه‌ماوهر به دهوری دزه‌کان‌دا که ئیسته ئیتر تنه‌ها خۆیان بوون، ئالقهمیان دابوو. گهنج و می‌رمندال که وتبوونه هوو لیکیشان و یه‌کیان -ره‌نگه‌ کازمه‌ شه‌ل- مشتیک خۆل و کای کرد به سهر دزه‌کان‌دا و له لایهن ئه‌وانی‌تریشه‌وه پاته کرایه‌وه و خۆی بوو به هۆیه‌ک بۆ پیکه‌نین و گالته و پلار و گه‌پجاری. خانمحه‌مه‌د که رکیف به رکیفی براکه‌ی، له قه‌راخ ئالقهمی تهماشاکه‌ران له سهر ئه‌سپه‌که‌ی دانیشتبوو و بالایی کشاوی پراست پراگرتبوو، په‌ره‌یه‌ک کا که‌وته سهر سمیلی و ختووکه‌ی په‌لکی لووتی ئه‌دا، به بای ده‌ست لای دا و له ئه‌سپه‌که‌ دابه‌زی. کازم به‌ره‌و پووی شه‌لی و هه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ی له ده‌ست خانمحه‌مه‌د وه‌رگرت بۆ ئه‌وه‌ی وه‌ک باوه، ئه‌سپه‌که‌ بگه‌رینی. خانمحه‌مه‌د ده‌ستی ئازاد له هه‌وساری ئه‌سپه‌که‌، هی‌نای به‌ خه‌می برۆی دا و وتی:

— ئه‌سپه‌که‌ ئاره‌قه‌ی پیوه‌ نییه، سه‌ردار بانگ بکه‌!

کازم «به سهر چاو»ی وت و هه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ی دا به‌ شانی‌دا و به قه‌راخ ئاپۆره‌که‌دا، به‌ره‌و کۆلانی‌ک که به‌ره‌و مائی سه‌ردار ئه‌چوو، که‌وته ری. به‌لام هی‌شتا به‌ لای خه‌لکه‌که‌دا تی نه‌په‌ریبوو، که ئه‌سپه‌که‌ی خانمحه‌مه‌د، هه‌لسایه سهر پی و ده‌ستی هی‌نا و ئه‌یویست کازم به‌ پشتا بدا به‌ عه‌رزدا. هه‌ندی‌ک له ئاپۆره‌که‌ ئاوریان له ئه‌سپه‌که‌ دایه‌وه و خۆیان کی‌شایه‌وه. به‌لام غولامه‌للاجان که ببوو هۆی په‌مکردنی ئه‌سپه‌که‌، چوارلکی ئاسن به‌ ده‌سته‌یه‌وه، نه‌راندی و هاشاوتی برد بۆ ئه‌وه‌ی جه‌ماوهره‌که قاش بکات و خۆی بگه‌یه‌نیته ناو مه‌یدانه‌که. قوباد به‌ قولاپی ده‌ست و بازوو به‌ دژواری له ناو جه‌ماوهره‌که‌دا پراگرت:

— چی ئه‌که‌ی پیاو؟ شی‌ت بووت؟!

غولامه‌للاجان وه‌ک بلیی گویی خنی بوو و زمانی هه‌لبه‌ریبوو

به‌ نه‌راندن و جنی‌ودان:

٢٢٥٠
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌وته‌مه

— هۆی... بوژدنی، بوژدنی زۆلهزا، ئەمپۆ ئەو پۆژهیه تۆلهی خۆمت لى بکهمهوه، ئەى نامەردى نەمک بە حەرام! گوپرهکه ئازیزهکه، گوپرهکه ئازیزهکه تۆى کورى قەحبه دزیت، ئەى قورمساخی بېشەرەف! گوپرهکه نازەنینهکهەم هېشتا لە شیر نەگیرابووێهوه. مانگاکهم شیرى وشک کرد لە عەزرتى گوپرهکهکهى، زالمى بى بەزهى. هەر ئیسته شارەکت ئەبۆم و کارىک ئەکهەم دایک لە عەزرتى تۆ فرمىسكى خوین دابریژى، زۆلى توخمى زۆل.

غولامەللاجان که لە ناو ئالقەى بازووهکانى قوباددا گیرابوو و بەگمحهمدیش چنگى لە بنى دەسكى چوارلکهکهى گیردابوو، ئەتوت خۆى لە بىر بردۆتهوه، یەکهبەند کهفى ئەچەراند و خۆى رانەژەند و جنىوى ئەدا:

— سۆالکەربهچهى هەزارکوژى بى بەزهى! تەنها دەرەقەتى هى وهک من دى گەنەدزى قورمساخ! منم و مانگایەک، پسق و پۆزى منالەکانى من بە گوانى ئەو تاقە مانگایهوه بەستراوه. ئەویش تۆ... تۆى نەمک بەحەرام، دىیت و گوپرهکه شیرخۆرهکهى من ئەدزى؟! خانمحهمدیش، که لە دوورهوه وهستاوو، فەرمانى دا چوارلکهکه لە دەست کابرا وهبرگرن. بەگمحهمد بە چىوپیچىک، چوارلکهکهى لە دەستى غولامەللاجان دەرھینا و کابرای دایە دەست قوباد و یەکیتەر، بۆ ئەوهى بىبەنە لایهکهوه و هىورى بکهنەوه. پیاوهکان، جووتیارى هەلچووین برده بن دیوارهکه و دایاننا، بە بى ئەوهى بۆ تاویکیش دەمى داخات:

— من گوپرهکهکهەم ئەوێتهوه. من گوپرهکهکهەم لە خودى بوژدنى ئەوێتهوه. بیدەنە دەستم تا بیکەم بە گوپرهکه! بەس بیدەنە دەستم گوپرهکهى لى دروست ئەکهەم!

دەنگىک بە غولامەللاجانى وت:

— سەردار! سەردار!

غولامەللاجان دەنگى خۆى خواردوهوه. عەبدۆس سەرى وهگرپرا و سەبرى کرد. بە قەراخ جوگهى ئاوهکه و لە هەمان کۆلانەوه که

عەبدۆس ھاتبووێ ناو قەلامەیدانەو، ئەوا گۆلمحەمەد ئەھات لەگەڵ دوو پیاو کە لەملاولایەو ھەنگاویان ئەنا. جگە لە گۆلمحەمەد کە عەبدۆس ناسیوێ ستاری پینەچی بوو. گۆلمحەمەد لەسەرخۆ ھەنگاوی ئەنا و تۆزیک شەلین بە قاچی راستیو ھەست پێ ئەکرا. خەلک بە ریزی سەردار، کۆلانیان کردووە و سەردار بەرەو مەیدان رۆیشت.

عەبدۆس، ئەیویست تا کۆتایی کاری دزەکان خۆی دەرئەخات، بە بێ ئەوێ بو تۆزیکیش خوشکەزا لەچا و ن بکات. بۆیە دەسپری ملی بو سەردەم و نووکی لووتی ھەلکیشا و لە سەر بەرزترین تۆپە ئە لمی بن دیوارکە دریزی بە تەماشاکردن دا. ھەلەبەت لە ھەموو شوین و ھەموو کاتیک ئەوێ گۆلمحەمەدی کوری بلقیس بوو کە لە چەقی نیگای خالۆی خۆی دا بوو و چاوە تەمەرزۆکانی کابرای لەگەڵ خۆی ئەگێرا بە ھەر ھەنگاو و ھەر نیگا و ھەر کردوویەکی.

عەبدۆس، لە ھاتنی گۆلمحەمەددا، بە یەک نیگا سەرتاپیی بە شەوقەو ھەلەسەنگاندبوو و ئەوا لە تێپەڕینی ئارامی سەرداردا، یەک بە یەکی نیشانەکانی بە حەزەو ئەدایە بەر نیگا، وەک بلێی ئەیوێ لەبەریان بکات، ئەگەر با دەرفەتی پێ بدایەت. کلاوی لار بە سەرەو و چۆخە نیوداشت بە شانێو و تۆزیکیش شەلین لە قاچی راستی دا. ئەوانە بوو عەبدۆس تۆزیکوو بە یەک نیگا بیانینی. ئیستە بە ھەر ھەنگاویکی سەردار ھەلی ئەگرت، رۆخساری لە پشت گەردی باوہ ئاشکراتر خۆیای ئەکرد. تەنانەت ھەنیە تۆزگرتوو و چاوەکانی کە بە ھۆی باوہ بپیک ھاتبووێ یەک و، دەستەیک لە کاکۆلی کە لەژیر کلاوہ لبادەکەییو کەوتبووێ دەرەو و لە بەر چاوی عەبدۆس دا سەمایان ئەکرد، دیار بوو. ھەرەھا پەختی فیشەکی راست و چەپ لە سەر کەوا پەشەکەیی لە بن چۆخەکەییو، دەمانچە و دوگمەکانی مەچەکەبەندە چەرمینەکەیی ئەبینرا. شەلینەکەیی گۆلمحەمەد لە دلی عەبدۆس نیشت کە رۆالەتییکی سەنگین و فرەوہری پێ ئەبەخشی و عەبدۆس ئەم نموود و نیشانانەیی زۆر لا پەسەند بوو.

– ئەي خان ئاپۆ كوا؟! –

بەگمەھمەد ئەوا چووبوويە سەربان و كيشكى ئەدا. مابوو خانمەھمەد و كابراي تەھنگدار لە ناو مەيدانەكە و لە ناو ئالقمەي خەلگەكەدا، لە نزیک دزەكانەوہ كە ھەروا بە سواری و سووكايەتي پيكرائو مابوونەوہ:

– خان ئاپۆ لە سەرمەزار مایەوہ!

شيۆهي بەتەوس و تاللي وشەي خانمەھمەد، گولمەھمەدي ناچار كرد زياتر نەپرسی و "بۆكەي دابنئ بۆ دوایي. لەو ڕووەوہ كەكارپك لە بەر بوو و خەلكي چاوەپړي بوون بزائن چي ڕوو ئەدات. گولمەھمەد بە لاي براكەي تپپەپړي و بەرەو بوژدني ھەنگاوي نا و لە بەرامبەري دا ھەستا. سيمای ماندوو و داگيراوي بوژدني، كە لە نيگاي بي پړيزي و سووكايەتي پيكرائوي خەلكي دا تويزيكي ليلى بيژاري و بيھوودەيي لي نيشتبوو، كە چاوي بە گولمەھمەد كەوت لەپەر ترسي لي نيشت و برووسكەي خۆف چاوە خړ و كەوگەكەي خستە جوولە و دەسبەجيش چاوي لە چاوي گولمەھمەد دزيبەوہ.

– دايانگرن!

توغرولي تەھنگدار، بړنەوہكەي دا بە شاندا و دەستي لەو گوريسەي دوو دزەكەي پي بەسترايوو گير كرد و بە زەبړيک ھەردووكياني لە كەرەكە خستە خواروہ. ئەوا دوو دز پشتاوپشتي يەك بە شان دا كەوتبوون و لە بن گوشاري پەتەكەدا چاوەكانيان تيک نابوو و تواناي ئەوھيان نەبوو گۆنا و لاجانگيان لە عەرزەكە بكەنەوہ. گولمەھمەد وتي ھەليانسیننە سەپي.

قوباد ھاتە پيشەوہ و يارمەتي دا. دزەكانيان ھەلسان و لە سەر پي راپانگرتن. بوژدني و ھەلي چەخماخ شان بە شان، ھەستينرابوون لە ناو مەيدانەكە. ھەر كامە و ڕووي بەرەو لايەك. خانمەھمەد لە قەراخي ناوھەي ئالقمەي ئاپۆرەكە ھەستا بوو و گولمەھمەدیش نزیک دزەكان و ستار خۆي لە ناو ھەشاماتەكەدا ون كردبوو، بەلام نەك لە چاوي عەبدۆس ون بي. عەبدۆس تەنانەت نيگا تيزەكاني

ستاریشی ئه‌بینی که زیاتر ئاگای له ته‌ماشاکه‌ران بوو تا بابه‌تی ته‌ماشاکه‌رانه‌که. ده‌نگی گۆلمحه‌مه‌د، جارێکی‌تر سه‌رنجی عه‌بدۆسی راکیشا بۆ ئالقهی ناو مه‌یدانه‌که.

— هه‌رچی براوه له ده‌ست و کیسه‌ی ئیوه براوه. ئهم گه‌نه‌دزه سوآلكه‌رانه تا ئیستا هه‌یچیان له من نه‌دزیوه. ئیوه... هه‌ر کام له ئیوه... هه‌روه‌ها هه‌ر کام له خه‌لکی‌تری ئهم مه‌لّه‌نده، ئهم دووپشکانه به جوړیک پێیانه‌وه داوون. دووپشکن ئیتر، دووپشک نین؟ دووپشک به خۆشیه‌وه ئه‌دات. ئیسته‌ش خۆتان ئه‌زانن. ئیسته‌ش به خۆتانه چییان ...

ده‌نگی خآلو قالاو له قه‌راخ حه‌شاماته‌که‌وه به‌رز بوویه‌وه:
— خۆت سه‌ردار. خۆت داوه‌ری. مه‌هیلّه بیی به هه‌ر کهس بوخوی!

غۆلامه‌لّاجان، هه‌رچه‌ند ئیتر چوارلکی به ده‌سته‌وه نه‌بوو، به‌لام هه‌روا تووره‌ بوو. خوی له ناو خه‌لکه‌که‌وه کیش کرد بۆناو مه‌یدانه‌که، له کاتی‌کا ده‌سته‌کانی به سه‌ر سه‌ری خه‌لکه‌که‌وه رآه‌وه‌شان‌د به ده‌نگی به‌رز وتی:

— بیانده‌نه ده‌س من، گۆلمحه‌مه‌د خان! ئاهم بوژدنیه قورمه‌ساخته‌ بدنه‌ ده‌س من تا تیی بگه‌یه‌نم نابی گۆیره‌که‌ی شیره‌خۆره له سینگی دایکی بکاته‌وه و بیبات و سه‌ری ببری. سه‌ری ئازه‌لی شیره‌خۆره؟ من پێستی گۆیره‌که‌که‌م له کاروانسه‌رای حاجی زه‌مان ناسیه‌وه، خان. شوینم هه‌لگرت و ده‌س به ده‌س رویشتم تا بۆم ده‌رکه‌وت ئه‌و که‌سه‌ی یه‌که‌مجار پێسته‌که‌ی فرۆشتوو ئهم بوژدنیه بووه. جه‌رگه‌م سووتاو، گۆلمحه‌مه‌د خان. گۆیره‌که‌ی من، په‌به‌نه مێینه‌ش بوو. ئه‌گه‌ر به‌مایه‌ت ئه‌بوو به مانگا. مانگا‌که‌شم له دیقی گۆیره‌که‌که‌ی شیریی وشک کرد. مانگایش وه‌کوو مروّقه، چ جیاوازی هه‌یه؟ له عه‌زهرتی گۆیره‌که‌که‌ی شیریی وشک بوو. هه‌موو خه‌لکی ئه‌وه ئه‌زانن. زه‌ره‌د له سه‌ر زه‌ره‌د. بزانه ئاخ‌ر ئه‌مه تاوان نییه؟! گۆیره‌که‌ی من هێشتاش شیره‌خۆره بوو. پروسکی هێشتا نه‌مه‌یی‌بوو.

٢٢٥٤
که‌له‌سه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌ه‌وته‌م

چۆن مروف دلى چەقۇ بنىتە مى نازەلى شىرەخۆرە؟ مەگەر ئەۋەى زور دلپەق بى. ئاخىر چۆنت تۋانى گۆشتى ئەۋ كۆرپەيە لە بن ددانەكانتدا بچوۋى، بى پىر؟! چۆنت تۋانى، بى بەزەيى؟ لىمگەرى با ئەۋ چاۋانەى لە كالانە دەرېھىنم، سەردار!

خانمەمەد دەستى ھەلينا و وتى:

— زمانت راگرە تۆزىك، غولام! تۆزى خۆت راگرە!

گولمەمەد دەستى برد بۆ دەسكى ماۋزىرەكەى و جارىكىتر چاۋى بېرىپە بوژدى. بوژدى لىۋەكانى لەرزىن و پىلۋوۋەكانى بە بى ئەقان كەوتنە پرتەپرت و زمانى كە خەرىك بوۋ بگەۋىتە دوو، لال بوۋ. دەنگىك لە ناو ئاپۋرەكەۋە وتى:

— مىشكى بېژىنە بەرپى، سەردار!

يەكىتر وتى:

— بىتۋىپىنە، دەستت نەرزى!

بە تەۋسەۋە وترا:

— بوژدى خۆى مردوۋە. لە ترسا رىاۋە بە خۆىدا و گىانى

دەرچوۋە.

— لانىكەم زمان ھەلېرە، خوپىرى!

بوژدى گوى و چاۋى لە يافتى دەنگەكان، دەستەكانى ئەۋەندەى

كە نازاد بوۋ راۋەشانىد و پچرپچر وتى:

— نكوۋلى لى ناكەم، سەردار. نكوۋلى... نكوۋلى ناكەم. ئەلېم...

راستىيەكەى ئەلېم... راستىيەكەى ئەلېم... خودى راستىيەكەى...

سەردار. قاچەكانت ماچ ئەكەم... سەردار. بەس مەمدە دەس ئەمانە

خان... پىت... دەستت... بلى شانم بگەنەۋە، سەردار!

دەنگى گالته پىكرىد، دىسانەۋە بەرز بوۋىەۋە:

— سەيرى بگەن! پالەۋانەكە بوۋ بە مىشك! ئەى قورت بە سەر ۲۲۵۵

كە لىدەر

بەرگى تەۋتە

خوپىرى!

— بىدە بە دەستى كوپى ئەللاجانەۋە! لىى گەرى با تۆلەى خۆى

لى بكانتەۋە.

بوژدنی، وه لّامی خه لّکی دایه وه به گو لّمحه مه د:

— گووم خوارد... بیجام کرد، سهردار! من...

گو لّمحه مه د وتی:

— سهرپرّی به خه لّک ئه گرن، خه لّک پروت ئه که نه وه و لهو
لاشه وه قاو دائه خمن ئه وه کاری گو لّمحه مه ده کانه؟ کاتی که بو قه ته ی
ملت ئه گرن ئه لّی گو لّمحه مه د نارووتی! بو کاری وا ئه که ی، ناپیاو؟
بوژدنی له بن گوشاری ده ماره کانی دا، پیلّوه که م مژؤ لّه کانی
لیک دا، لیوی خو ی گه ست وتی:

— هه زار جار گووم خوارد، سهردار. من هه لّه بووم!

گو لّمحه مه د که هه نگاو یک لی چوو بوویه پیشه وه و ده مبه ده می

بوژدنی وه ستابوو، گوران دی به سهریدا:

— کی پیشی کردوویت؟ کی شتی دزراوت لی ئه کپرّی و بو ت ساخ
ئه کاته وه؟ دژبه ری ئیمه کییه؟ هه ر لی ره و له بهر ده می ئه م خه لّکه دا
به ده نگی بهر ز ئه بی بیلیی! بلّی، بلّی با هه موان بزنان!
بوژدنی وه ک بلّی تف له ده می دا وشک ببوو، کپ و به

پارانه وه وه وتی:

— پی تان ئه لّیم سهردار. ئه یلیم!

گو لّمحه مه د وتی:

— بو سهرپرّی تنها به خه لّکی هه ژار ئه گرن؟ بو تنها خه لّکی
نه دار و پروته لّه تان پروت ئه کرده وه؟ بوچی له وانه تان نه ئه دزی که
هه یانه؟

بوژدنی دیسانه وه ش لّایه وه:

— پی تان ئه لّیم گو لّمحه مه د خان، به شه رفه ت ئه یلیم. به

نه ینی هه موو شت به خو تان ئه لّیم!

— به نه ینی؟!

گو لّمحه مه د ئه وه ی وت و سه یری خه لّکه که ی کرد و پیکه نی.

خه لّکه که ش که و تنه پیکه نین. گو لّمحه مه د به بوژدنی وت:

— تو م هی ناو ته ئی ره و بو ناو ئه م خه لّکه بو ئه وه ی تایبه تی

و نهیڼی نه بې، خوښ غیرهت! جا تۆ تهووی به نهیڼی به منی بلیی؟ نه ری؟ نه خیر! چی بووه و ههیه، نه بې هه ر لیره بیللی! هه هه مووی. کی فی ری کردووی نه مکارانه بکهی؟ نه گه ر من تۆم پی ش کردوو بچی خه لک رووت بکه یته وه و شتی دزیم بو بهیڼی هه ر لیره به و خه لکه بللی. بللی و هیچ مه ترسه، بیخه م به!

— زمانم... زمانم بیره، سه ردار! نه، نه. وه للاه ی نه، خه لکینه، نا!

— نهی کی نه و قسه یه ی خستۆته سه ر زمانت؟ کی تۆی نار دووه؟ نه بې نه وه بللی!

— ناویرم، سه ردار! ناویرم. ده رفه تم به... نه مانم به... به نهیڼی به خو تی نه لیم!

— هه ر لیره! هه ر لیره و به دهنگی بهرز!

دهنگی عه لیخان چه خماخ بهرز بوویه وه:

— نه یانویست ناوت بزړینن، سه ردار!

بوژدنی بو نه وهی له هاوبه نده که ی دوا نه که وی، ده سه به جی هاته

دهنگ:

— خو ت دوژمنه کانت باشتر له نیمه نه ناسی، سه ردار!

هه ر نه وانهی که به ران له بهر پی تدا سه ر نه برن. هه ر نه وانهی که

دانیشتنیان له گه ل تۆ نه که ن به گو پال و نه یکو تن به سه ر جووتیار و

په شایی دا. هه مان نه وانهی که من ناویرم ناویان بهیڼم. دوژمنه کانت

گو لمه مه د خان!

گو لمه مه د وتی قو لیان بکه نه وه. قوباد و غو لامه للاجان،

په ته که یان کرده وه. عه لی چه خماخ رانه وه ستا، به ربوویه وه و وه کوو

شتی له سه رخوی چوو. به لام بوژدنی خو ی راگرت و له پر باوه شی کرد

به نه ژنوی گو لمه مه د دا، ته ویلی له خا که که وه ردا و که وته گریان.

گو لمه مه د، قاچی له ناو دهستی بوژدنی ده ریڼا، کشایه وه و وتی

هه لیسینن. خانمه مه د ماندوو و بی تاقه ت و بوغزاوی، یه خه ی

بوژدنی گرت و به زه بریک، چوکی له لا قه برغه ی کابرا گیر دا و

هه ئيساند، راست پايگرت و وتى:

— له سهگ ئهچى، سهگباب!

گولمه مه د وتى:

— چاوى ببهستن، دياره نايه وى ئاقل بى!

— ئهته وى چيم به سهر بهيىنى، سهردار؟!

— ئه مه وى بنكوژم، سهگى زولها! ترسه نوكى بيغيرهت!

— من خو وتم، سهردار. من خو هه موو شتيكم وت. من خو

وتم ئه يانه وى ناوت بزپين! من خو وتم ئه يانه وى وا بلاو بيته وه

كه تو جووتياره كان پروت ئه كه يته وه! من خو وتم... ته نها مينيش

نيم كه ئه و كارهم كردوه. له سهرانسهرى ئه م مه لبه نده دا، له

هه موو ناوچه كه... له هه موو شوپنيك، چى له م گه نه دزيانه ئه كرى

ئه يانه وى ناوى تووى له سهر دابنين. من خو...

خانمه مه د پشتوينه په شه مه كهى بوژدنى كه له ده ورى ملي

داكه وتبوو، به بى گويدانه لالانه وهى ئه و، دا به سهر چاوى دا، له

پشته وه گرى دا و وتى:

— ريگه بده هه روا به زيندوو پتى بيخه مه قه بر، ئه م گه واده!

گولمه مه د وتى:

— گولله يه كه به حهرامى، به جه هه ننه م! چاوى

ئه و تيريش ببهستن!

خانمه مه د، عه لى چه خماخى هه ئساند، له سهر لاقه

له رزو كه كانى پايگرت و كاتيكه به ده سپر چاوى ئه به ست وتى:

— ئه مه شيان كه به ر له مردن مردوه! رهنگه ده رپي كه شى پر

كرد بى خيى باوكى!... له سهر پى راوه سته ئيتر، گه وواد!

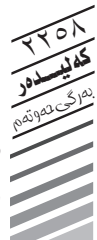
عه ليخان چه خماخ به زور خووى به سهر پيوه پاگرت و به

ده نغيك كه به ئاشكرا ئه له رزى وتى:

— من مه كوژه سهر دار! من جه وت سهر خيزانم هه يه. با بيم به

نو كه رت. من ناچار بووم ئه مكاره... خان. بهيئه هه تا ماوم ركيفت

بو پاگرم، سهر دار!

گوئلمحه مه د به بئ گوئدانه لالانه وهی عه لیخان چه خماخ، وتی:
— بیبهنه بن دیواره که!

چوار پیاو هاتنه به ره وه و دوان به یهک، دزه کانیاں برد بو لای
دیواره که.

گوئلمحه مه د وتی:

— ناوچاویان بنین به دیواره که وه!

خانحه مه د هاواری کرد:

— چوئی بکه ن! لای دیواره که دوور بکه ونه وه!

عه بدوئس له ناو جه ماوه ره که وه، به قهراخ دیواره که دا کشایه وه
و پیاوان سینه و تهوئی دزه کانیاں نا به دیواره که وه و خانحه مه د به
ئه ماژهی براکه ی پرووی کرده خه لکه که و له هه مان کاتدا کازمه شهل
به چند گۆزه و دیزه شکاو و تهنه که وه هات. خانحه مه د سوآله ت و
ته نه که ی لیوه رگرت و به سهر سهری دزه کانه وه له سهر دیواره که به ریز
دایکردن و خوئی کشایه وه. گوئلمحه مه د دهستی دایه ماوز پره که ی،
نیشانهی گرت و ته قهی کرد. دهنگی سوآله ت و تهنه که تی که ل بوو و
ته نه که ی به تال چوو به حه وادا. پارچه گۆزه دابارین به سهر سهر و
شانی دزه کان دا و جووته دز له حه بیه تان به ربوونه وه.

قاقای پیکنین، پیکنین له پیکنین دا. قاقای به گمحه مه د له
سهر بانه وه. پرووی پیکنینی ئاپوره که به ره و ئاسمان بوو. چه خماخ و
بوژدنی، وهک بلئی تازه زانیبوویان هیشتا نه مردوون، سهر و شانیاں
له سهر کوئه که ی دهست بهرز کرده وه و به دهنگی شکاو که وتنه
پارانه وه:

— سهردار، سهد جار گوومان خوارد، خوینمان مه ریژه، سهردار!

گوئلمحه مه د، هه نگاوی نایه پیشه وه و وتی:

— تو بوژدنی! ناوه کانیاں بلئی! یهک به یهک!

بوژدنی پارایه وه:

پیتان ئه لییم سهردار، پیتان ئه لییم.

— هه ر لییره!

— هەر لێره، سەردار.

— هەر ئێسته!

— هەر ئێسته، سەردار!

گۆلمحەمەد وتی چاویان بکەنەوه. کردیانەوه.
گۆلمحەمەد وتی:

— لەسەر بەرزاییهکه رایانگرن!

بەرزاییهکی بەرزتر له کەرەکه به دەستهوه نەبوو. کازمه شەل، به دەم شوخی و گالتهوه، کەرەکهی برده بن دیوارهکه و چهخماخ و بوژدنی دیسانهوه سواری کەر کرانهوه و ناچار کران به سەر پیوه بوهستن. زیاتر له تهریق بوونهوه، ترس لهنگهری دزهکانی تیک ئەدا و ئەمه وای لێ ئەکردن رینگهیهک بو خۆ راگرتن بدۆزنهوه، تا ئەو رادهیهی که عەلیخان چهخماخ ناچار بوو له ناو قاقای پیکهینیی خەلکهکهدا دەست به لیواری دیوارهکهوه بگری بۆ ئەوهی له سەر پشتی کەرەکه نەخزێته خوارهوه. بەلام بوژدنی توانیبوو قاچی پووتی له بن مل و له سەر مۆغهره‌ی پشی کەرەکه، ئاسۆیی دابنێ و جی پپی خوێ توند بکات و به بی تهریق بوونهوه له پیکهین و گالته‌ی بینهران، به روخساری گپرگرتوو و ریشی پر و وهک دروو، لیوی بکرۆژی و ههولبدا ئەوهی که ئەبوا بیلێ له میشکی‌دا سوک و سه‌نگینی بکات.

خانمحه‌مەد که دیار بوو سات به سات زیاتر تووره ئەبی، له کاتی‌کا ملی رانه‌کیشا و سیوکه‌ی بن ملی به‌رجه‌سته‌تر ئەبوو، نەرانندی:

— قسه بکه ئیتر، سه‌گی سه‌گباب! خو ناتهوێ گه‌وه‌ر هه‌لب‌پ‌زی!
گۆلمحەمەد که له ناو جه‌غزی بینهران‌دا وه‌ستابوو، جاریکی‌تر

وتی:

— قسه بکه بوژدنی! کی ناچاری کردی سەر پێ بگری!؟

بوژدنی له وه‌لام‌دا وتی:

— یه‌که‌میان ئاتاجی، سەردار. پاشان... پاشانیش که سەر ریم گرت. هەندیک هانیان دام. نازانم چۆنی بلیم. ئەوان بایان کرده

قولم.

— چۆن؟ به چ شېئوھهك؟ تهنه به قسه؟!
— نه! زۆرتەر... زۆرتەر بهوهی كه مائی دزراویان لی ئەكپریم.
ئهنانكری و نرخی باشیشیان بۆ دانهنام.
گولمههمه دوتی:

— بهررترا! بۆ ههموانی بلی، با بۆیان دهر بكهوئ؟ دهی... بلی
بۆچی زولمت له ههزاران ئەكرد؟ بۆچی تهنه ره به نهكانت پرووت
ئكردهوه؟ له م ماوهیهی بوویت به رېگر، تهنانهت یهكی دارات پرووت
نهكردۆتهوه! ههماری دهولمههمه نديكت نه برپوه! جاریکیش پهلاماری
رانی ئاغهییبت نه داوه. بهلام كاژيلهی شوان و گویرهكهی جووتیار و
دوو مهن قهندی رهشایی، جلی بووکینی كچه جووتیار، پیلایوی رېبوار
و چوارمهن قۆزاههی ماله جووتیاریک... ئەم جۆره كارانه، ئەم جۆره
گهنه دزیانه، ئەم جۆره چاوچنۆكیه... ئەمانه... ئەمكارانه... جا
بۆ خهلكهكهی پروون بكهروهه بۆچی؟ بۆ؟ بۆ نیوه شهوێك نهن دا له
دهرگای مائی ئاغهیهك و باجت لیوه رنهگرت؟ بۆچی تهنه له جووتیار
و رهشاییت ئەدزی؟!

بوژدنی جاریکتری لیو و سمیله تهنهكههی گهست، ترساو و
دردۆنگ دوتی:

— ئەتهوئ راستیهكههی بلیم، سهردار؟
گولمههمه له پر تووره بوو و به قۆناخی ماوژپرهكههی کوتای
به قهلمههی قاچی كابرادا. كابرا له سهه كهرهكه كهوته خوارهوه، به
ههر دوو دهست قاچی گرت و روخساری تیکچرژا، به بی ئهوهی بویری
بچووكترین دهنگی لیوه بی. گولمههمه، پئی نایه سهه ملی و به
نهفرهتهوه نه راندی:

— ئەی چیم ئهوئ؟ ویستوووه درۆ بكهی؟! ها؟ تا ئیسته پیت
وابوو داوات لی ئەكهم درۆ بكهی؟! ها؟
— نه. سهردار. نه، سهه جار...
— رابه!

بوژدنی ږابوو و به دژواری خوی له سهر پیهک ږاگرت و له
 کاتیکا دهستهکانی کردبوو به سپهری دهموچاوی، زهلیلانه وتی:
 — ئهئیم، سهردار. راستیهکهی ئهئیم. ههمووی... به سهر
 چاو... به سهر چاو سهردار!
 خانمحمهد که ئیتر له داخا خوی نهخواردهوه، له ناخافل ملی
 بوژدنی به دهسته دریزهکهی گرت و له عهرزهکه گهوزاندی و پچرپچر
 و دم ږر له جنیو نهړاندی:
 — گالته جارپ خستوته ری، کوری گهواد؟! ههر لیړه بتخنکینم...
 گولمحمهد، دهستی براکهی گرت و به بوژدنی وت:
 — ههئسه و وهلام بدهروه، پیاو!
 بوژدنی خوی تهکاند و وتی:
 — ئهترسم، به قورئانی خوا ئهترسم!
 — له کی ئهترسی؟
 — لهو کهسانه!
 — کین نهو کهسانه؟
 — ئهوانهی که شتهکانم لی ئهکړن.
 — نهو کهسانهی فیریان کردوویت ههژار کوژی بکهی؟
 — بهلی خان، ههر نهوانه. ئهمانم نییه خان. ئهمانم نادهن.
 سهرهونگوووم ئهکهن. بهزهییان پیامدا نایهتهوه. ئهموژن. لییان
 ئهترسم. به خوا و به پیغهمبر ئهترسم.
 له کاتی قووړهقووړ گریانی بوژدنی دا، که چاو و ږووی به ههر دوو
 دهست داپوشابوو و لهو بیډهنگیهدا که کهوتهوه، عهلیخان چهخماخ
 که ههروا له سهر پشتی کهرکه ږاوهستابوو، ههر دوو دهستی گرتبوو
 به لیواری دیوارهکهوه، هاواری کرد:
 — من ئهئیم، سهردار! من ئهلییم. ئهوان داویان لیگردین که
 ئیمه خهک له دژی گولمحمهدهکان بورووژنین؟ ئیمه جووتیارهکان
 وهږز بکهین و وای پیشان بدهین که گولمحمهدهکانین و خهریکین
 جووتیار و ږهشایی نهچهوسینینهوه. ههږهشهی ئهوهیان لیگردین

نینۆكمان دهرئههينن ئهگهر دهست بۆ مالى داراكان ببهين. تهنها جووتيار و بهس جووتيار. بهدناو كردنى سهردار. ئهوان نهخشهيان كيشابوو، ئيمهش ناچار بووين به قسهيان بكهين، خان. ناچارى. ههر ئهमे و ئيسته ئيتير پاريزمان نيه. نه گيانمان پاريزراوه و نه... من... من راستيهكهى ئهئيم. راستيهكهى به خوايهتى خوا قهسهه. ئاى... خهلكينه من راستيهكهى ئهئيم. ئيستاش داوا له گولمههمدى سهردار ئهكهم خوم و ژن و مناليم بپاريزى. من له ئهمرووه ئيتير ئهبم به خزمهتكارى سهردار و لى دوور ناكهومهوه. ئهگهر سهريشم لهدهس بدهم، ئيتير ليره ناروم. من ئهمانم ئهوى. يان مهرگ يان ئهمان!

چهخماخ خوى له سهر پشتى كهركه خسته خوارهوه و ههلاّت و بالى چوخهكهى گولمههمدى به ههر دوو دهست گرت:

— من ئيتير ناروم. من جگه له خزمهتى تو بۆ هيچ كوئى ناچم، سهردار! من ئهبى قهرهبووى ناجواميريهكانم بكهمهوه. ئهوانه، داراكان دوستى تو نين، سهردار. دوستى منيش نين. ئهوان ئهيانهوى هموو شتيك و هموو كهسيك بكن به هيسريك و سوارى ببن. ئيمه به جورىك و ئهوانىتر به جورىك. ئهوه دهولمهندانى خويان ئهلكينن به گولمههمدى سهردارهوه بۆ ئهويه كه زياتر جووتيارى نهدار بچهوسيننهوه و بترسينن.

گولمههمد دهستى دايه بن بالى چهخماخ و بهرزى كردهوه، بهلام عهليخان چهخماخ ههروا دريژهى ئهوا بهوى له دهروونى دا قولپى ئهوا:

— ئهوانه پياوهتى نازانن چيه. ههزار روويان ههيه و ههزار جور فيل ئهكهن، له بهردهمى تودا كلكهسووتى ئهكهن، بهلام له پشت سهرت پيلانت بۆ ساز ئهكهن و پاپوشت بۆ ئهدوورن. قورپان كردووه به سهرى مندا. بزانه، بزانه چييان به من نهكردووه. بزانه چون روويان رهش كردووم. من له بنار بۆخوم رهزيكى باشم ههبوو. بهلام ئيسته... ئيسته سهير بكن. رهزهكهميان به ههزار فيل و ناپياوى له

دهستم دهرهینا و قوریان کرد به سهرمدا و پاشانیش... پاشانیش...
خانمحمهد، بیئارام و تووره، له پشتهوه چنگی کرد به شانی
چهخماخدا، رایوهشاندا و وتی:

— کی نهم قسانهی فیئرکردن، کی؟ نهوه بلی، کی؟!
عہلی چهخماخ، سهر و پووزی وهکوو نهمسپ بهرزکردهوه،
چاوهکانی بهست و به رقهوه هاواری کرد:

— نهجف سهنگردی دهست و زمانیانہ، بهلام نهو به تنہا
نیہہ! نهمکاره تنہا تاییت به نیهمش نیہہ. لات و لووتہکان کو
نهمکهنوه و ناچاریان نهمکن بهناوی گولمحمهدوه ههموو کاریک
بکن. ورده ورده دهستهیهکیش دروست کراوه شهوانه نهمچنه سهر
نامووسی خهلی. زور ژنیان بیروومت کردوه. ههمووشی بهناوی
گولمحمهدهکانوه!

گولمحمهد نیتر هیچی نهوت. رووی وهرگیرا و لهکاتی تیپهپین
به ناو خهککهکدا، به خانمحمهدی وت:

— بوژدنی بهستن به کلکی نهمسپهوه و یهک دوو مهیدان
بیگهپین، نهمتریشیان بهینن بو مالتهوه و تیری بکن. به ههموو
شهلیاوهکانیش^(۱) بلی لای نیواره بینهوه بو مهیدان، کارمان پیانہ.
با ههمووان گوپیان لیبی!

له کوآن، دیسانهوه دوو پیاو لهگهل گولمحمهد بوون. یهکیان
ستاری پینهچی و نهوهی کesh ههمان کابرا بوو که عهبدوس نهی
نهناسی. گولمحمهد توژیک نهمشلی و له نیگای عهبدوسدا، بهو
چوخه دریز و قر و کلاوهوه کانیکه له بادا نهمکشا، پویشتنهکهی یهکباو
و سهنگین خوایی نهمکرد. نهو به قورسی ههنگاوی نهنو، دوو پیاو
لهمبهروبهریهوه هاوانههنگ لهگهلی پیان ههلهگرت.

عهبدوس نیگای به دوائ کوری بلقیسدا، فوی له ناو ههشاماتهکه
کیشا کهناروه و (اوهستا. گولمحمهد نهمرویشت و فانمحمهد به

۱- شهلیاو: robbed [ش] شهلیای، مالذراو، رووتهوه کراو [ع] مسلوب [N] ranet [د] غارت شده.

کاره‌کان رانه‌گه‌یشت له ناوه‌راستی مه‌یدانه‌که‌دا. عه‌بدو‌س مه‌زی ئه‌کرد له فانه‌مه‌د نزیك بیته‌وه.

به‌لام خانمه‌مه‌د خه‌ریکی راپه‌رانندی فه‌رمانی براکه‌ی بوو، له ناو هه‌را هوریا‌ی ئاو‌پته به‌گالته و پیکه‌نینی جه‌وانه‌کان‌دا. به‌سه‌ر سه‌ری بوژدنیه‌وه وه‌ستا‌بوو تا ئالقه‌ی گوریسه‌که له شانی کابرا توند بکه‌ن.

غو‌لامه‌لل‌اجان سوار ببوو و سه‌یری دو‌اوه‌ی ئه‌کرد تا کاری به‌ستن به‌کلکی ئه‌سه‌په‌که‌وه کو‌تایی پی‌بی. کار ته‌واو بوو. خانمه‌مه‌د ده‌ستی دا به‌سمتی ئه‌سه‌په‌که‌دا و ئه‌سپ له ناو قیژه و هه‌رای حه‌شاماته‌که‌دا دایه‌غار. غو‌لامه‌لل‌اجان، ده‌وریکی مه‌یدانه‌که‌ی دایه‌وه و له ناو شووری قیژه‌وقاژی خه‌لکه‌که‌دا که‌خۆی له به‌ر سینه‌ی ئه‌سه‌په‌که‌ لائه‌دا، بوژدنی به‌دوای خۆی‌دا رانه‌کی‌شا و به‌ره‌و لیژیایی راسته‌کو‌لانیک که‌سه‌ری له ناو مه‌یدانه‌که‌ بوو، له‌غاوی راسته‌کرده‌وه و ده‌سکه‌وساری راپه‌وشاند. بوژدنی وه‌کوو با‌لی دالیک به‌دوای‌دا رانه‌کی‌شرا و له ناو توژ و خو‌ل و ته‌په‌ی سه‌می ئه‌سپ و قیژه و هه‌رای خه‌لکه‌که، له چاو ون بوو.

خانمه‌مه‌د، ئه‌سه‌په‌که‌ی خۆی دا به‌توغرو‌لی تفه‌نگدار بو‌ئوه‌ی سواری بیته‌ و پی‌وت:
— مه‌هیله‌ بیکوژی!

توغرو‌ل سه‌ری نایه‌سه‌ر به‌رکو‌ی زینه‌که و به‌شوپی توژه‌که‌دا دایه‌غار. خانمه‌مه‌د له‌غاوی ئه‌سه‌په‌که‌ی به‌گمه‌مه‌دی له‌ده‌ست کازم وه‌رگرت و پی‌وت بکاته‌سه‌ریان و جار‌بدات. شه‌لیاوه‌کان بانگ بکات لای ئیواره‌بی‌ن بو‌مه‌یدان به‌فه‌رمانی گو‌لمه‌مه‌دی سه‌ردار. کازم چوو بو‌جی‌به‌جیکردنی فه‌رمانه‌که. رپگه‌ی به‌ره‌و بانی گرته‌به‌ر و خانمه‌مه‌د به‌ناو خه‌لکه‌که‌دا رپگه‌ی کرده‌وه و له‌رویشتن‌دا به‌عه‌لی چه‌خماخ، که‌له‌بن دیواره‌که‌دا ته‌خت ببوو، وتی:

— هه‌لسه‌وه‌ره به‌دوای من‌دا!
خه‌لکی رپیان به‌چه‌خماخ‌دا:

— هېشتاش كاتى مردنت نه بوو، برۆ بۆ خۆت!
 — بهختت يار بوو، برۆ!
 — لهوه ناچى نيهادى پيس بى چهخماخ. ههر كهس نانى دل و
 دهروونى خۆى نهخوا.
 — ههنديكىش دارى دل و دهروونى خويان نهخون، خالو قالاو!
 عهلى چهخماخ، شهل و ماندوو به دواى خانمحه مه ددا كهوته
 رى و رويشت، تا له ناو خهلكه كه به رهو كوۆلان بروات. ئاپوره ئهتوت
 دلنيگه رانى نهوهى به سهر بوژدنى دى، به دهم گفتوگۆوه پۆل پۆل
 بلاوهيان ليكرد. ههنديك له ليوارى ئهستيله كه و كوومه ليك به رهو
 دهروهى قهلات و تاك و تهرا به رهو ماله كانيان بوونهوه. لهم كاته دا
 كازم چارى دا و با دهنگى نهوى له ناو مهيدانه كه بلاو كردهوه:
 — به فهرمى سهردار، لاي ئيواره، هه موو نهوانهى دزيان
 ليكراوه بىن بۆ مهيدان بۆ لاي ئهستيله كه! به فهرمى سهردار...

بهندی دووهم

عهبدووس له سهر جيئي خوئي وهستاوو. تاك و بيگانه، ههر كس به لايهكدا رويشتوو، مهگهر ئهو كه ههروا له قهراخي ئهستيلاهه كه وهستاوو. داريك به دهستهوه و توريينه دراويك به شانيهوه. شوانيكي بي ران، له قهراخ ئاو. بهس ئاو و با. با هيشتاش به ههمان شيوه كه ههليكردوو، ئهيوژاند و نهرمه شهپولي ئهخته سهر ئاوي ئهستيلاهه كه و ئهيلهراندوهوه. له مهيدان ئيتر كس نهماوو. خهلكي پشت له با و بهرهو مالهكانيان ئهرويشتن. ههنديك، زياتر گهجهكان، بهرهو دهرهوهي گوند رويشتووون و چاوهرواني بهرهنجامي كارهكهي غولامهلالجان و بوژدني بوون. ههرچي چوون بي كس له مهيدان نهماوو، مهگهر عهبدووس خالوي گولمهحه مهدي سهردار.

ئهو خووهي كه عهبدووس ههبيوو و ئهگهر نهي بوايهت، رهنگه ئهو ههستي بهتاك كهوتن و بيگانه بوونه، تيكي بشكاندايهت. به بي ئهوهي خوئي به خوئي بزاني ههستي غهوارهووون ئهوهنده تييدا بههيز بوو كه نهي ئهتواني دلشكاو نهبي. دلشكاو و چاوهروان له قهراخ ئهستيلاهه كه راوهستاوو. رهنگيشه وهستاني بيگانه ئاسا له قهراخي ئاوهكه و له ناو مهيداني چولدا، دلي شكاندوو. چونكه له ناخي بههيزترين پياويشدا، مناليك هيلانهي ههيه و له ههناوي عهبدووسيشدا ئهو مناله زماني بو گلهمي كردن ههلبريوو.

كس له كهسان عهبدووسي نهديوو. عهبدووسيش خوئي پيشان

نهدابوو. بۆيه ههر كەس كارى خۆى ئەنجام دابوو و بە رپى خۆىدا رۆيشتبوو. عەبدۆسيش خامۆش و تەماشايى راپووستابوو، تا هەموو شت تىپەرپى و تىپەرپىبوو. كار كۆتايى هاتبوو و هەر كەس بەرەو شوپىنى خۆى رۆيشتبوو و ئەويش ئەيتوانى لەگەليان رۆيشتبا. بيگومان كەسەكانى بينىنى ئەويان لە بەر گران نەئەهات. ئىره قەلامەيدان بوو و نەك هەر قەلامەيدان بەلكوو هەموو گونەدەكانى مەلبەندەكە لە بن دەسەلاتى گۆلمحەمەد داىه. گۆلمحەمەدى سەردارپيش كەس نەبوو جگە لە كورپى بلقيس و بلقيسپيش خوشكى عەبدۆس بوو. ئەى عەبدۆس بۆچ وا لەپر لە گريى ئەو غەوارەبوونەى خۆىدا داگيرابوو؟ گيرۆدەى هەستىكى ناسك و بەرەهەستى منالانە و بەزەبر. هەستىكى ئازاردەر و سەير ئەومى كە دلخواز. هەستى رەزامەندى، لە سەر زەمينەى ئازار و تۆران. هەستىكى رەزامەندى لە برپواى تەنهاى، بى هيج ياوەر و كەس، لە سەر هەموو پانتايى دەشت و بەرينى ژيان و ئەو زەمينەى لى وەستاوى. هەستىكى خودايى لە تەنهاى مەزن و پر شكۆى زەوىدا، ترس و با، لىتى هەلكردوو.

— ئا كاكە، بۆ وا مات و حەپەساوى! غەوارەى!؟

بانوو بوو. عەبدۆس سەيرى كرد. ژنىكى پەرپووت، بەلام متمانە بەخۆ، بە رۆخسارىكى چرچ و نىگايەكى رپوون. شانى هەندى بۆ بەرەو چەمابوو و پەنجەكانى قەف قەف لە هەر بەندىكىدا.

— بۆ وا مات و پەرۆشى، كاكە؟ رپبوارى؟ جيت ئەوى؟ بۆ شەو

رەنگە ئەمىنيتەو؟ غەربىى كام مەلبەندى؟

— لەو نەچى زۆرپيش غەوارە بەم، خوشكى. ئەبى جيبەكم

هەبى!

— ئەى بۆ ناچى بۆ لاي سەردار؟ بۆ سەر سفرەى كورپى من؟

لەو كاتەو گۆلمحەمەدى سەردار لىره نىشتەجى بوو هەموو غەوارەبەك ميانى سفرەى ئەو. هەر كەس لەهەر كويو بىت و بۆ هەر كويى بچى، لە سەراى سەردار ميان ئەبى. ئەى تۆ بۆ وا پەرۆش

و داگيراو؟

٢٢٦٨
كەلىسەدەر
بەگى ئەزەتەم

عەبدۆس وتی:

— راستەکەى ... ڕیگەى سەراى سەردار نازانم.
— سەراى سەردار خۆ زانینی ناوی! لە بەردى دیوار بپرسە،
پیشانت ئەدا. لەگەڵ خودى سەردار بپۆیشتایەتى!
— چاوم لى بوو ئەرۆیشت، بەلام توورە بوو. وتم ڕەنگە
دەماخى میوانى نەبى.

— بۆ خۆت بینیت لە چى توورە بوو. نەبوویت و نەتبینى؟
— بۆچى نا، بووشم و بینیشم.
— خۆ گویشت لى بوو؟

— بیستم و شایەت بووم. کارى پۆژگار هەروایە ئیتر.
بانوو کەوتبوویە ڕى و عەبدۆسى لەگەڵ خۆى ئەبرد و لەگەڵ
خۆى و لەگەڵ ئەو ئەیوت:

— چاوى دادگەر هەق بە کار و کردارى کورەکەم ئەدا. ئەشبى
توورە بى. گۆلمحەمەد ئاوینەیه و، ئەیانەوئى ئاوینە بە خۆلەمیش
برووشینن و خراپى بکەن. دلایان کویره. خافلن لەوهى کە خۆلەمیش
ئاوینە پەرداخت ئەکات. بەدناوى و ریسواى بۆ خویان ئەمیینتەوه،
پوورەشى هەر هی خەلۆوزە. ئەوەت خۆ بیستووە چالکەن خۆى
لەبنى چالە. خۆ بیستووته؟... توورەبوونى سەردار لە درۆ و
دوورەنگیە. ئەمە چ پەیوەندیەکی بە سفرە و سەردارەوه هەیه؟
ئەمە چ پەیوەندیەکی بە ریبوار و میوانى سەردارەوه هەیه؟ ئەگەر
چاوهکانیشى -چاوم بە بنى پى- لە دەس دابى، هەزار جار زمانم
لاڵ. دیسانەوهش بەرامبەر بە میوان پوو گرژ ناکا. لەملاوه وەرە.
وادیارە لە دوورەوه هاتووى، شەکەت و ماندووى. بە لاپرەسەنى نەبى
ئەمەوئى بپرسم لەکام لاوه دى؟

— لە شارەوه، خودى شار.

— شارى سەبزهوار، شارى نەیشاپوور، یان شارى توربەت؟

— لە شارى سەبزهوارەوه.

— بەخیر و خوشى. لەو لایانە... کورەکەى من نازانم لە کامە

مه‌لبند سهربازه. نازانم براگیان. خوا هموو جهوانه‌کان پپاریزی و تندرست بیان نی‌ریته‌وه بو ناو که سوکاریان و گولمه‌مه‌دیش له ئیمه نه‌سینی. ئەو کوپی هموو دایکه‌کانه، خوا راوه‌ستای بکات. ئالای هم‌میشه شه‌کاوه بی. ئیشه‌للا، ئیشه‌للا...

له‌گه‌ل جوگه و له بای ناو کو‌لانکه‌دا ئه‌رویشتن و بانوو به بی ئه‌وهی به‌یلا با بدا به ناو گفتوگوگه‌یان‌دا، قسه‌ی ئه‌کرد و شه‌وقی ژنه بو وتن و وتن، حزی عه‌بدووسی بو گو‌یگرتن، فره‌تر ئه‌کرد. هه‌ر بو‌یه‌ش بوو عه‌بدووس نه‌یزانی له کو‌ی و چو‌ن و که‌ی گه‌یشتنه به‌ر ده‌رکی سه‌را، مه‌گه‌ر ئەو کاته‌ی که بادی گولمه‌مه‌دی بینی له په‌نای دیواریکی نزم‌دا، چوکی له پاشوه‌ن‌دا له سه‌ر سی پ‌ی وه‌ستاوه و مل با ئەدات.

— ئەمه سه‌رای سه‌رداره، کاکه گیان.

ده‌رگا نیوه ئاوه‌له بوو. بانوو پ‌ی نایه ناو هه‌شتیه‌که و خو‌مانه چوو ه‌ ژووره‌وه و عه‌بدووسی له‌گه‌ل خو‌ی برد.

له‌سه‌ر سه‌کو‌ی هه‌شتی و لای دیواری هه‌وشه، هه‌ندی خه‌لک دانیشتبوون و وه‌ستا‌بوون. وا دیار بوو چاوه‌ر‌ی ئه‌که‌ن. عه‌لیخان چه‌خماخ، له به‌ر ده‌رگای هه‌مار، له ئالقه‌ی چه‌ن پیاوی تفه‌نگ‌داردا خه‌ریکی خو‌اردن و گفتوگو بوو. ئەوه‌ی به‌لام سه‌رنجی عه‌بدووسی پ‌اکیشنا شه‌ود‌یز بوو. به‌ رووتی له نزیك دارتوو‌ه‌که وه‌ستا‌بوو. عه‌بدووس بی ئەقان پ‌ی سست کرد و چاوی بر‌یه شه‌ود‌یز. بال‌ا به‌رز، به‌ سینه‌ی پان و سمتی پته‌و و باسکی باریکه‌وه، گو‌پی بچووک و یالی بل‌یند و چاوه‌کانی وشیار وه‌کوو مرؤف. هه‌ر به‌و ئەندازه‌یه‌ش جوان و تیژ. ئیتر ئەو جوانوو سه‌رک و چه‌مووش و بی ئوقره‌یه نه‌بوو، به‌لکوو ئەسه‌پکی چالاک بوو شه‌ود‌یز. تاودانه‌وه‌ی تیپه‌ر‌ینی ر‌وژ و شه‌و و مانگ و سا‌ل.

— مارا‌ل، وه‌ره بزانه کی هاتوو‌ه؟

گولمه‌مه‌د چو‌خه‌ی دا به‌ شانی‌دا، له ده‌رگاوه هاته ناو هه‌یوان و عه‌بدووس له بوورینی نیگای‌دا توانی ستار له پشت

سه‌ری گولمحه‌مه‌ده‌وه ببینی لای ده‌رگای ژووره‌که. بریسکه‌یه‌ک له چاوه‌کانی‌دا و پیکه‌نینیک له سهر لیوی. گولمحه‌مه‌د له هه‌یوان هاته خواره‌وه و یه‌کسهر به‌ره‌و عه‌بدۆس پڕۆیشت به شه‌وقه‌وه و، عه‌بدۆسیش به هه‌مان کیشهره‌وه به‌ره‌و گولمحه‌مه‌د چوو و له لای که‌ردوو‌ه‌که په‌نجه‌یان له په‌نجه‌ی یه‌ک نا و باوه‌شیان به‌یه‌ک‌دا کرد و به دیدار و نه‌وازش گۆنا له گۆنا. بانوو چۆخه که‌وتوو‌ه‌که‌ی گولمحه‌مه‌دی هه‌لگرته‌وه و ئەو کارناسکانه‌ی به ده‌وری سهر‌دار‌دا خوله‌یان ئەهات، کرده‌وه نا که‌ردوو‌ه‌که.

— چرای دلت پوون کردم‌ه‌وه، خالۆ عه‌بدۆس، خه‌ریک بوو دلم به ته‌واوه‌تی بۆت بیتاقه‌ت ئەبوو. با بچینه سه‌ره‌وه، فه‌رموو!
ده‌ستی عه‌بدۆس له ده‌سته‌کانی ستاردا بوو. لای به‌ره‌ه‌یوانه‌که وه‌ستا‌بوو:

— زۆر به‌خیر هاتی خالۆ عه‌بدۆس! به راستی دلم بۆت ته‌نگ ببوو. شوکور خو ته‌ندروستی ئیشه‌للا!

گولمحه‌مه‌د قۆلی خالۆی گرتبوو که ده‌ستی چه‌پی له ناو ده‌ستی ستاردا بوو و عه‌بدۆس له نیوان دوو پیاو‌دا خه‌ریک بوو له دوو پلیکانه کورته‌که‌وه پی بنیته ناو هه‌یوان. بانوو چۆخه‌که‌ی گولمحه‌مه‌دی دایه ده‌ستی. گولمحه‌مه‌د چۆخه‌ی دایه‌وه به شانی‌دا و ده‌ستی‌دا به شانی بانو‌دا و به شیرینی وتی:

— خۆش خه‌به‌ر بی هه‌میشه، دایه. خۆش خه‌به‌ر!... وه‌ره وه‌ره خالۆ گیان تا بتبه‌م بۆ لای مارال. کچه‌که‌ت زۆر شه‌رمه‌نه، چی لی بکه‌م!... تۆیش میرخان به‌جی مه‌هیله ستار. جارێ با خالۆ ببه‌مه سه‌ر، پاشان...

گولمحه‌مه‌د هه‌ر به‌و جو‌ره‌ی که قۆلی عه‌بدۆسی را‌گرتبوو، له هه‌یوانه‌که په‌رپیه‌وه و به‌ره‌و پلیکانی باله‌خانه بردی:

— دار و توربینه‌که‌ت له خواره‌وه دانی، هه‌ر لی‌ره. ئای... کو‌ره، وه‌ره ئەم دار و توربینه ببه له لایه‌که‌وه دای بنی.

— هاتم سه‌ر‌دار!

کازم بهرهو دار و توربیین شهلا و گولمه‌مه‌د و عه‌بدو‌س به پلیکانه‌کانی باله‌خانه‌دا سهرکه‌وتن.

— کورپه‌کومت نه‌دیوه خالۆ. من و مارالّ راه‌ه‌ستابووین تۆ بییته‌وه و ناوی بنیی، خالۆ!

ستار هه‌روا له به‌رده‌رگای دیوه‌خان له به‌ره‌هیوانه‌که وه‌ستابوو و سه‌یری ره‌فتاری پر له شادمانی گولمه‌مه‌دی نه‌کرد که زۆر منالانه و پاک بوو و سه‌یر نه‌وه بوو نه‌و شه‌وقه ساده و سه‌مه‌ره‌یه‌ی له بن پیستی خویشی‌دا هه‌ست پی نه‌کرد. عه‌بدو‌س و گولمه‌مه‌د گه‌یشتنه به‌ر ده‌رگای باله‌خانه و به‌ر له‌وه‌ی که به‌ه‌راوه‌وریای تامه‌زرۆی گولمه‌مه‌د، بچنه ژوره‌وه، بانوو سه‌رنجی ستاری راکیشا که لای کۆله‌که‌ی به‌ره‌هیوانه‌که، به‌دردۆنگیه‌وه راه‌ه‌ستاوه و نازانی چی بکا. ستار چوو بۆ لای بانوو و بانوو نیگای له‌و خه‌لکه‌ی به‌ریز له به‌ر دیواری هه‌وشه وه‌ستابووین یان دانیشتبووین، به‌ ستاری وت:

— نه‌مانه‌ی بۆ سکاڵا و بناشت هاتووین، ده‌می‌که‌یه چاره‌پین. تۆ خۆت به‌ جوړیک له سهردار تی بگه‌یه‌نه. باش نییه خه‌لکی وه‌کوو به‌رده‌رگای شیخانه، چاره‌پروان بن.

— باشه دایه، خۆم تی نه‌گه‌یه‌نم! ده‌وریک چایان بۆ ببه تا سهردار بیته‌وه خواره‌وه. نان و قاولتیت خۆ پیداون؟

بانوو له کاتی‌کا له کات تیپه‌پین‌دا، به‌ ته‌وسه‌وه وتی:

— لای ئیواره‌یه، دایکه‌م. با ناهیلّی خۆر خۆی ده‌رخات. قاولتی که‌ی بوو. ورده ورده نه‌بی شیو لی بنری.

ستار به‌ خۆی و به‌ ناشیگه‌ری خۆی پیکه‌نی و بانوو به‌ره‌و نه‌و

خه‌لکه‌ی هاتبوون بۆ دادخوازی، له دوور و نزیکه‌وه هاتبوون بۆ سه‌رای

سهردار و بۆ قه‌لامه‌یدان، پویشت و به‌ گومانی خۆی هۆی دواکه‌وتنی

کاره‌که‌یان بۆ پروون بکاته‌وه. هه‌رچه‌ند بانوو خۆی باشتر نه‌یزانی که

کۆبوونه‌وه‌ی دادخوازان له سه‌رای سهردار، کاری پوژ و دووان نییه.

چونکه‌ خه‌لکی بۆ چاره‌سه‌ر کردنی بچوو‌کترین گیروگرفتیش پووین له

گولمه‌مه‌د نه‌کرد و بۆ کلیلی کردنه‌وه‌ی گری کویره‌ی گرفته‌کانیان له

۲۲۷۲
که‌لی‌سه‌ده‌ر
به‌گی‌سه‌ده‌ر

دهسته‌کانی گولمحه‌مه‌ددا نه‌گه‌ران. هر له شه‌ری ژن و می‌ردایه‌تیه‌وه بگره تا تیک هه‌لچوونی تیره و هۆز و کی‌شه‌ی زه‌وی؛ له سهر ناو و باخ و دبهر و په‌ز. گولمحه‌مه‌د له دادوه‌ری خو‌ی‌دا شی‌وه‌یه‌کی تایبته به سروسشتی خو‌ی هه‌بوو. بی پیچ و په‌نا و پروت و یه‌ک‌پوو، هه‌رچهند -هه‌ندئ جاریش- توندوتیژ و ئەم شی‌وه و شی‌وازه به‌دلی مه‌ردم بوو. چونکه ره‌وته‌که‌ی دریژ نه‌ئه‌کردوه و به جاریک، یه‌ک لای‌ی نه‌کردوه و نه‌یخست به لادا. دادخوازه‌کانیش زۆتر ئه‌و که‌سانه بوون که له حکوومهت و ئاغه هیوایان برابوو و بر‌وایان پیا‌ن نه‌ما‌بوو و پ‌وویان له سه‌رای سه‌ردار نه‌کرد له قه‌لامه‌یدان.

له‌م ئومیده‌دا که خه‌لکی به گولمحه‌مه‌دیان به‌ستبوو، له‌م پ‌وو‌کردنه‌ی خه‌لک بو‌ سه‌رای گولمحه‌مه‌د، ستار هیوای پ‌ی به‌ستبوو و بی‌باکانه بیری لی نه‌کردوه، بر‌وای وابوو نه‌گه‌ر ئەم شی‌واز و پ‌پ‌روه ساده و هه‌ندئ جار توندوتیژه‌ی گولمحه‌مه‌د په‌سه‌ندی دلی خه‌لکه‌که‌یه، له به‌ر نه‌وه‌یه که سه‌رداری که‌لمیشی هیشتا نه‌خاوه‌ن زه‌وی و جووتیار بوو و نه‌خاوه‌نی پان و گوند و شوان. چونکه له گومانی ستاردا، نه‌گه‌ر وای لی بهاتایهت، نه‌ک هه‌ر له دادوه‌ری کرد‌ن‌دا، به‌لکوو له کرداری رۆژانه‌شی‌دا شی‌وه‌یه‌کی تری نه‌گرته‌به‌ر، لایه‌نی خو‌ گرتن. ئەو گولمحه‌مه‌ده‌ی نیسته هه‌بوو، سه‌رداری بی قه‌لا و بی کاروان بوو. خانی بی پان و دارای بی جووتیار بوو، بۆیه‌ش بوو که له‌گه‌ل جووتیار بوو. ده‌سه‌لات بوو، به‌لام نه‌ک به زه‌وی و داراییه‌وه. ده‌سه‌لاتی دژی ده‌سه‌لات بوو. بۆیه په‌سه‌ندی دلی مه‌ردم بوو، چونکه مه‌ردم له‌گه‌ل ده‌سه‌لات راهاتوون. خو‌شه‌ویست بوو و نازیز، چونکه ده‌سه‌لاتی دژی ده‌سه‌لات بوو. خودی به ده‌سه‌لات و دل‌سپاردن به ده‌سه‌لات و بر‌وا کردن به‌وه‌ی که ده‌سه‌لاتیک هینی تۆیه، بر‌واکردن به‌وه‌ی که ده‌سه‌لاتیک هاوسروسشتی تۆیه و له تو زاوه و له تووه بالایی کردوو، جه‌ماوهر به لای گولمحه‌مه‌ددا رانه‌کی‌ش. مه‌ردم بو‌ لای خو‌ی رانه‌کی‌ش. له ستایش کردنی گولمحه‌مه‌ددا، خه‌لکی په‌سنی خو‌یان نه‌کرد. له نه‌وینیاندا بو‌ گولمحه‌مه‌د، خه‌لکی بو‌ نه‌وینی خو‌یان

ئەگەر پان. لە باوەڕی گۆلمحەمەدا خەلکی دەستەبەر بوونی کەمترین بوونیان بۆ خۆیان ئەخواست و، لە دەربرینی خۆشەویستی خۆیاندا، بوغزی خۆیان ئەشاردەوه. لە برۆاکردن بە دەسەڵات، برۆابوون بە خۆیان خۆیا نەئەکرد. کە وا بوو دەسەڵات لە لایەن مەردمەوه ستایش ئەکرا، پڕۆالەتیکی بە بوغز و پڕۆالەتیکی بە خۆشەویستی. چونکە دەسەڵات دەستەبەری ژیان بوو و نیشانەى مەرگ. بەلام لیڤه، لە دیمەن و نموودی گۆلمحەمەدی سەرداردا، خەلکی دەسەڵاتیان بە ئەوین و بە ریز و نەوازشەوه ستایش ئەکرد.

ئەوهی لە برۆای ستاردا، گۆلمحەمەدی سەرداری لە سەر هەلدیڤر پراگرتبوو، هەمان غیرەت و ناتەبایی دەسەڵات بوو. غیرەت و ناتەبایی دەسەڵاتی گۆلمحەمەد لەگەڵ دەسەڵاتی باو. لەگەڵ دەسەڵاتی سەپاوی ئاسایی. گری. جەنگ لەگەڵ گۆلمحەمەد بە گۆمانی ستار، ئیستە دوو لایەنی هەبوو. یەکیان ئەوهی کە دەسەڵاتی گۆلمحەمەد، ئەبوابه لەگەڵ دەسەڵاتی سەپا و بگۆنجی و یەک ئاراستە وەرگری؛ ئەوی تریشیان، واتە دەسەڵاتی ناتەبای گۆلمحەمەد ئەبوابه تیڤ بشکینری. لە بەر ئەوهی لە مەلبەندیڤدا، دوو سەر ناتوان بەرز بینهوه، مەگەر لە جەنگ و مەملانیڤا.

کە وا بوو رینگە بەکام گەرداودا تیئەپەری، بەم جۆرهی کە ئەرویشت؟

ستار لەم گەردەلوولەى هەلیکردبوو و خۆی لە سەر هەلدانیدا ناکاریگەر نەبوو، نیگەرانی چەند و چۆنەکەى، نەى ئەتوانی تەزی پێدا نەیت. چی رۆو ئەدا و چۆن ئەبێ؟ پیاویک لە ناو خەلکەکە پابوو و خەریک بوو لە قوولایی برۆایان جیگەى خۆی ئەکردەوه. نەک جیگە بکاتەوه. جیگەى کردبوویەوه. جیگەى کردبوویەوه و لەنگەرى خستبوو. ئەم پیاوه لە سەر دوندى شاخ وەستابوو، گێژەنیکی خۆف بەهەر دەستیکیەوه، لە بەر دەمیشیدا لارییەک نە کەمتر لە گێژەنى خۆف. با لە هەموو لاوه چ بێداد ئەکات لە هەلکردنی بێ ئەمانی خۆی دا بۆسەر ئەم باگرەى سەر دوندى شاخ. شاقەلى چۆخەکەى

سەردار بە دەم باوە ئەشەکیتهوه!

— شەرمەت لی ئەکا، خالۆ عەبدووس. راستەکە ی پێی وایە تاوانی کردوو! سەبارەت بە من و خۆی. بەلام ئەوەش ئەزانێ چرایەک کە بو مالم پێویستە لە مزگەوت حەرامە!... ئەوە تۆ خۆ هێشتا لیڕە وەستاوی ستار خان؟ چی بوو؟

ستار سەیری گۆلمحەمەدی کرد کە شەلین لە قاچی راستی دا، شان بە شانی عەبدووس لە دوا پلیکانی بالەخانە هاتە خوارەوه و پێی نایە سەر عەرزی:

— ئەزانم کە پاش هەلاتنی ئیمە، ئازاریان دابوو خالۆ عەبدووس. ستار بوی گێپرامەوه. جا خۆیشت بو مان بگێرەوه، جەنابی سەروان چۆن قنی سووتابوو!

لای کەردوووەکە و بەر سەکوکە، جاریکی تر عەبدووس بو سەیرکردنی شەودێز پێی سست کردبوو. گۆلمحەمەد، لەتەک خالۆی خۆیەوه وەستا و وتی:

— راستەکەت ئەوی، ئەو ئەسپە لە لایەن تۆوه بە من گەشتوووه خالۆ!

بزهیک بە روخسارەوه، وشکە چینیکی لە سەر عەرزی بەیار، عەبدووس وتی:

— هەر ئەسپیک شیاوی ئەو پیاوێهە سواری لیوهرئەگری. پیرۆزت بی! شەودێز ئاخەرەکە ی سواری خۆی دۆزیهوه. ئەو ئەیزانی پکیف بە کی بدات. پیرۆزت!

گۆلمحەمەد وتی:

— پیت نەوتین ناوی کورەکەمان بنیین چی؟!

عەبدووس پێی نایە ناو هەیوانەکە و وتی:

— کورپکی وشیارە. خوا بو مان ی بهیلت. ناویکی هەر بو پەیدا
کە لیئەر
بەرگی نەوتە

ستار کە شانی دابوو بە کوڵەکەوه، کەوتبوو یه نیوانیان و هاو دەمیان بوو. عەبدووس سەیری کرد، پیکەنی و وتی:

— له سهر رېم بۆ کاروانسهرای حاجی نووره لالا، لای پیره خالو
پيال له يهک چام خوارده وه. ئه و رووداوی هه لاتنه که ی بۆ گيرامه وه.
هه ره هه مووی له بن سه ری تودا ئه زانی!
ستار سه ری داخست و عه بدؤس به خوشزمانی و به شوخی دريژه ی
دا:

— تینووی خوینته، مه گه ره نه که ویته دهستی!
دهنگی پیکه نینی گولمه مه د له باکه ئالا و له گه لای دا، عه بدؤس
و ستاریش که و تنه پیکه نین.

— بانوو، بانوو! هینایانی!
گولمه مه د خوئی تیرتر له ستار و عه بدؤس تیگه یشت که بانوو،
داخوازه کانی به دوا ی خوئی دا ریز کردوه و به ره و ئه و ئه یانه ی نی.
بویه گولمه مه د له کاتیکا ئه چوو به پیشوازیانه وه، به ستاری وت:
— میرخان به ته نها به جی مه هیلن! خالو عه بدؤس ببه بۆ ئه و ی،
ستار. پيال له يهک چا بخونه وه با من بزانه م ئه توانم چیان بۆ بکه م.
میرخان کاتی نیوه رۆ هاتبوو بۆ سه ردانی گولمه مه د و
ستار هیشتاش نه ی زانیبوو به چ مه به ستیک هاتوه بۆ سه ردانی
گولمه مه د. ستار عه بدؤسی برد بۆ ژووری میوانخانه. دوو پیاوه که ی
به یهک ناساند و خوئی هاته دهره وه و لای کوله که ی به ره هیوان بوو به
ته ماشاچی دادوه ری گولمه مه د. گولمه مه د له لیواری هه یوانه که
دانیشتبوو و سکا لاکه ران، پیاو و ژن و منال، له به رامبه ری
دانیشتبوون و ناوبه ناو وه ستابوون. له پیش هه موویانه وه و له بهر
پیی گولمه مه د، ژنیک له سه ره عه رزه که دانیشتبوو و منالیکی
سه ره وه ختینه له سه ره رانی دانابوو، زمانی به سکا لاله لپری:

— ژیر سه ری بهرز بوته وه سه ردار، له خوئی دهرچوه. کچه که ی
من له لای کۆن بووه. ئه لاین ئه و ژنه جادووی له زاواکه م کردوه، به
جوړیک که بلئی سه ری وه رگی رابی. کچه که م خه ریکه دیق ئه کا، سه ردار.
بووه به قالۆره. کچه که م هیشتا نه بووه به بیست سال، به لام سه ری
رهنگ و روخساری بکه ی، وا ئه زانی پیره بووه. رهنگی بووه به کای

زەرد. چاوه‌کانی به قوولاً چوو، سەردار. لە بەر چاوی کچەکەم، کابرا لەگەڵ ژنە دەسبازی ئەکا. لە بەر چاوی کچەکەم پیکه‌وه لی ئەدەن و ئەخۆن و خەریکن. غەمیکی کەم نییه بۆ ئیمە سەردار. ئاخر ئەو ژنەش خزمی خۆمانە. مەرۆمالآتمان تیکه‌له. پەزمان سەری لە ناو یەک دایە. مال و ژیانمان پیکه‌وه‌یه، یەک رەوه‌ندین. بەیانی تا ئیواره چاومان لە ناوچاوی یەک دایە، رومان لە رویی یەک‌دایە. بەلام ئەشکەنجەیه، خان. جەزرەبەیه، سەردار. کار و ژیانمان وەستاوه. قسە ئەکەین ئەبێ بە شەر. قسە ناکەین دیق و ئەشکەنجەیه. ژیانمان ئەگەر تیکه‌ل نەبواوەت رەنگە چاره‌یه‌کمان بۆ بکردایەت سەردار. بەلام پیکه‌وه‌ین. پیکه‌وه زۆزانمان کردوو و ئەبێ پیکه‌وه بچین بۆ گەرمین. پارە پارە ئاومان پێشەکی داوه. ناتوانین هەوار بگۆرین. ناتوانین بەش بەش ببین. ناتوانین جێ و رەوه‌ندیش لیک جیا بکەینه‌وه. پارە ئاوی بیرمان داوه و تازە بیرى ترممان دەسناکەوێ. داماوین سەردار!

ژنە خیلاتی بوو. بەلام بە گوتە و سەر و رواله‌تی، جیاواز بوو لە ژنانی خیلێ کەلمیشی، بەو جۆرە ستار ئەی بینی. خۆش ئاوازتر قەسە ئەکرد بە وشەى فارسی‌تره‌وه و پێ ئەچوو هی سنووری خوارووی خوراسان بێ. پێچه‌وانەى ژنانی خیلەکی باکووری خوراسان.

گۆلمحەمەد پرسى:

— هەوارتان لە کوێ خستوو و زاواکەت ناوی چیه؟

ژنە لە وەلامدا وتی:

— رەوه‌ند لە چل‌گەزان و زاواکەشم ناوی ئەسکەندەرە.

گۆلمحەمەد وتی:

— بەیانی دین بۆ ئەو ناوه. بەیانی.

— بۆ چاشت چاوه‌رێتان بین سەردار یان بۆ شیو؟

گۆلمحەمەد وتی:

— وەختی بێ وەخت. نامینینەوه. ناخافل دین. مەهیله

زاواکەشت بزانی. نان و خواردنت ئەگەر پێ نییه بچۆ وەرگیره. لە لای

بانوو!...

ژنه هه‌لسا و مناله‌که‌ی گرت به کو‌لیه‌وه و وتی ریگه‌ی زۆر دوور نییه و بهر له تاریکان ئەگاته‌وه په‌وه‌ند:

— ریژهن بکه‌و‌پته مأل و سفره‌ت، سه‌ردار. سایه‌ت به‌رز و پاره‌ه‌ستاو بی. خوات له‌گه‌ل بی. خوا بتپاریژی!

ژنه له ناو خه‌لکه‌که ده‌رکه‌وت و گو‌لمحه‌مه‌د چاوی لی‌بوو بانوو، قو‌لی پیاویکی گرتوو و ئەیه‌ینی. کابرا هه‌رچه‌ند خو‌ین به ته‌وی‌ل و شانی به‌ره‌که‌که‌یه‌وه وشکه‌وه ببوو، به‌لام وا پێ ئەچوو هیشتاش دلی به هو‌ی ئەو خو‌ینه‌وه لی‌ی رو‌یشتبوو، ئەخپو‌ریته‌وه. چونکه‌ پوخساری وه‌ک مانگه‌شهو سپی هه‌لگه‌رابوو و چاوه‌کانی له بنی کالانه‌دا تارمایی که‌وتبوویه سه‌ری. تا گه‌یشتنی کابرا که به دژواری هه‌نگاوی ئەنا، گو‌لمحه‌مه‌د رووی له کازمه‌ شهل کرد و وتی پیا‌له‌یه‌ک نه‌باتداخی بو‌ به‌ینه. کازم چالا‌کانه به‌ره‌و ژووری دیوه‌خان چوو و کابرا له به‌ر پێی گو‌لمحه‌مه‌د له سه‌ر عه‌رزه‌که دانیه‌شت. ده‌ستی کرد به کو‌له‌که‌ی له‌شی و بو‌ ئەوه‌ی بیته‌وه به خو‌ی‌دا چاوی لی‌ک نا و هه‌ناسه‌یه‌کی قو‌ولی هه‌لکێشا. کازم به پیا‌له‌یه‌ک نه‌باتداخه‌وه گه‌یه‌شت. بانوو پیا‌له‌ی لی‌وه‌رگرت و خو‌ی له لای کابراوه دانیه‌شت بو‌ یارمه‌تیدانی و به گو‌لمحه‌مه‌دی وت:

— خه‌لکی خورسوفه.

کابرا لی‌وه وشکه‌لاتوو‌ه‌کانی به نه‌باتداخ ته‌ر کرد، پیلووی هه‌لب‌ری و زمانی گله‌یی و گانزنده‌ی کرده‌وه:

— ئاو... دوو کاژیر و نیو ئاوی تاپۆ، سه‌ردار. ئەم دوو کاژیر و نیوه بیست سا‌له‌ من وه‌ری ئەگرم و کشتوکا‌لی پێ ئەکه‌م. به در‌یژیی ئەم بیست سا‌له‌ش واته له‌و کاته‌وه من له بیرم بی، حاجی خورسوفی چاوی له‌و ئاوه‌یه و ئەیه‌و‌ی له ده‌ستمی ده‌ربه‌ینی. هه‌تا ئەمسال که له ریگه‌یه‌کی ترمه‌ ده‌ستی داوه‌تی. هاتوو و هاتوو و که‌وشه‌نی له سه‌ر ئاو‌رپ‌ژه‌کانی زه‌وییه‌که‌ی من هه‌لبه‌ستوو و ده‌راوی لی‌داوه بو‌ ناو زه‌وییه‌کانی خو‌ی. ئاو‌رپ‌ژی هه‌ر زه‌وییه‌ک له سه‌ر هه‌مان زه‌ویه. ده‌راو ئەبێ به‌یار بی. ئەبێ بووره‌ بی بو‌ ئەوه‌ی ده‌ق بی، ساف بی

و کاتیکه باران ئەباری ئاوهکه بگلینی و بیهینی بۆسەر دیمهکالهکه؛ هه‌موو دنیا ئەمه ئەزانی. ده‌راوی دیمه‌کال کاتیکه کهل نه‌کری و پیرۆکی کهوشه‌نه‌که‌ی لی ببه‌ستری، په‌نگ ئەخواته‌وه. زه‌وییه‌که که په‌نگی خوارده‌وه و کیلرا، ئاوی باران ئەخواته‌وه و ئیتر ریگه نادا باراناو به دیمه‌کاله‌که بگات. چ جایه ئەگهر کهوشه‌نی په‌لیش له بنیه‌وه هه‌لبه‌سترابی. ئیتر... ئەوه‌ی، ئەوه‌ی که ئەمکاره چ واتایه‌کی هه‌یه، سه‌ردار؟ واتا‌که‌ی ئەوه‌یه که ده‌ستیک بی‌ت و پارووه‌که له ده‌می من بدزی. واته ده‌ستیک بی‌ت و خاک به سه‌ر سه‌رچاوه‌ی پسق و پۆزی من دا بکا. ئاخر ئەگهر ئاو نه‌بی دیمه‌کال به‌کاری چی دی؟ ئەبی به‌ره‌للی بکه‌ی ئیتر، سه‌ردار! یانیش له رووی ناچاریه‌وه به چوار قه‌ران هه‌رزانه‌روشی بکه‌ی. ئەویش به هه‌مان کهس که ده‌راوه‌کانی لیگرتووی! چونکه خو خه‌لکی‌تر ئەو زه‌وییه‌ت به دراویکیش لی ناکرن! ئیسته... ئیسته‌ش... چووم و به زاواکه‌ی که گزیریه‌تی ئەلیم بو ئەو کاره‌ت کردووه...

شانه‌کانی کابرا پاشه‌کا و له کاتیکا لیوی خوی ئەکرۆشت بو ئەوه‌ی ریگه به قولپی گریانه‌که‌ی بگری، پچرپچر و به دژواری درێژه‌ی دا:

— به‌رم به گا‌کانیان گرت، سه‌ردار. به‌رم با گا‌کانی حاجی خورسوفی گرت. زولم ئیدی له راده‌ی تیپه‌ریوه. خۆم هه‌لدا و په‌تی که‌له‌وه‌ی گا‌کانم بری. به‌لام... به‌لام ناخافل له‌وه‌ی ناپیاوانه له پشته‌وه لی‌م ئەدمن. پیمه‌ره نه‌بوو. وابزانم به ده‌سکی ئامووره‌که دایان به ته‌پلی سه‌رم‌دا. خۆت ئەبینی، سه‌ردار. ئەوه‌تا ئەبینی. بۆسۆم لی‌ناوه و به‌ستوو‌مه. ئیسته، ئیسته‌ش... ئەگهر داره‌که به‌ر لاجانگه‌م که‌وتبا، ئیسته له بن خاک بووم، سه‌ردار!

گۆلمحه‌مه‌د له بیده‌نگی ئەو بوغزه‌دا که گه‌رووی کابرای ریک

ئه‌گوشی، پرسی:

— تو وه‌هابی. ناوت وه‌هابه، وایه؟

چاوه‌کانی کابرا، به بریسکه‌ی ئاشنایه‌تی ئاویته بوو و به

مايهيهكى لىلى خهفتهوه، بى تواناي شاردرنهوهى ئهو جهخارهى شهوقى لى نىشتبوو، وتى:

— سهردار... سهردار! رهبهنى وهكوو من له كوئوه ئهناسى؟ چوڭ ناوى خهلكى وهكوو من له بىرى سهردار ئهمنى؟! بهلى... بهلى... من وههابم، خوئامى سهردار.

گولمحهمهده وتى:

— ههئسه برؤ بو چىشتخانه، توژى نان و روڭ بوخو، ههئسه! با توژى گيان بىتهوه به بهرتدا. تو خهريكى له سهر خوئت ئهچى. به سوارى هاتى؟

— نهخيئر نيمه، سهردار.

— بهو دارهتهوه به پى پياده هاتووى؟... زور چاكه، شهو ليره بمنيتهوه. بهيانى تهتهرت لهگهئله ئهنيرم بو ئهوهى بچى بو لاي حاجى خورسوفى. جارى برؤ توژى نان و روڭ بوخو. كازم! برؤ چوار پىنج سىر روئى زهرده بده به وههاب با بيخوا. رابه!

بانوو له كاتى ههئسانى وههابدا، دهستى دايه بن بالى و بهرمو چىشتخانه، دايه دهست كازم. كازم وههابى خسته بهر خوئيهوه و بانوو گهرايهوه بو ناو خهلكهكه و چووه لاي كچيكهوه كه به دووركهوتنهوهى بانوو، به ترس و ناباوهرييهوه ههروا چاوى تيبرپيوو و وا ديار بوو هيشتاش چاوى ههر لهوه. گولمحهمهده ليگهرا بانوو له كچه نزيك بىتهوه و كاتيكه كچولله چنگى له داوينى كراسهكهى بانوو گيردا، گولمحهمهده سهرى بانوو و پاشان كچهى كرد و لى پرسى:

— تو چى كچم. تو ليره كارت چيه؟ دايك و باوكت له كوئن؟

كچى كى؟

كچولله نيگاي دزيهوه و رووى له ناو كوئشى كراسهكهى بانوودا شاردهوه و ئهتوت دهى خوئى به كراسهكهى بانوو ئاخنى. بانوو كچهى ههئساند و له پهناى خوئى رايجرت و به نهرمى بهرمو گولمحهمهده بردى. دهستى نايه سهرشانى سهردار، دانهوييهوه و سهرى برده بن كوئى و بو تاويك به سرته ههندي شتى پيوئ، به رادهيك كه ستار

ههستی کرد مووی دهموچاوی گولمحه مه د به ئاشکرا وه کوو په پری
که له شیر له کاتی په لاماردان دا شیش پاره وستا و کالانه ی چاوه کانی
ئه توت خه ریکن ئه تهن و وای لی هات خو ی پی رانه گیرئ. پابوو و
نه راندی:

— نه خیر! گوو ئه خوا گه وادی قورمساخ! هه موو ددانه کانی
هه ئه کی شیم! ئه م کچو له هیشتا مندا له، دهمی هیشتا بو نی شیر ی
خاوی لی دی. من ددانه کانی کابرا هه ئه کی شیم. بلی هر ئیسته
بی هینن بو ئیره ئه و بی غیره ته! ئه های... کازم.
کازم ده سبه جی له چی شتخانه شه لیه دهره وه و له دووره وه
هاواری کرد:

— به ئی سهر دار!

گولمحه مه د وتی:

— وه ره برۆ باوکی ئه م کچه هه لگره و بی هینه بو ئیره. له گه ل
خودی کچه برۆ!
کچه له پر باوه شی کرد به ناوقه دی بانوودا و دای له پرمه ی
گریان:

— بانوو گیان نا، من نارۆم. مه هیله لی ره برۆم. من له م ماله
نارۆم. نارۆم. ئه ی خواجه گیان!

گولمحه مه د له گریان و شه پو پی کچه دا توژی خاموش بوو و
پاشان به کازم که هات بوو به ره وه و چاوه پری بوو، وتی خو ی پروات
و باوکی کچه بهینئ. کازم «به سهر چاوی» وت و شه لی به ره و چوار
پی دزه کان، سواری بوو و بو جی به جی کردنی فه رمانه که چوو. بانوو
دهسته کانی کچه ی له خو ی کرده وه و بردی بو هه یوان و لای دیواره که
داینا:

— چاکه، چاکه. زۆر چاکه. هه ر لی ره پات ئه گرم، له لای خو مان. ۲۲۸۱

که لی دهر

به رگی نه وته

مه ترسه، مه ترسه. ئارام بگره کچم. ئارام به ئیتر!

گولمحه مه د ئه ماژهی به پیاویک له ته نیشته ستاره وه کرد و

وتی:

— ئا، تۆ بلى!

كابراى ليوكت كه زور ورديله و ناچار خوڭاي ئه كرد و ههر له سهره تاوه وهكوو ژيژوويهك خوڭى كز كردبوو به كلاوه كوئنه كه يهوه كه تا سهر بروى داپوشابوو، چاوى له گولمه مه مه نه ئه ترووكاند. ستار ئه ي بينى جار جاره نيگاي ئه گويزر يته وه بو سهر ئه وه كه سه ي گولمه مه مه له گه لى ئه دووى و ده سه به جى به هه مان سوورى و راشكاوى چا ئه بر يته وه گولمه مه مه. ئيسته ش كه له گه ل ئه ويان بوو، هيچى نه وت. به س له سهر ئه ژنو خزا، له نزيك پيى ستار راوه ستا و وه ك بليى ئه يه وي سوجه ببات، نووشتايه وه و ده سته كانى كه تا ئه م كاته ئه وت له بن باخه لى دا شار دوويه ته وه، ئازاد كرد و خاچ ئاسا بردى بو باله كانى كراسه كه ي و هه موو جله كانى - كراس و عاباي كوئنه ي- وه كوو كيسه يه ك داكه ند و پشتى كه به زه برى شوول و قامچى هه زار هيلى له سهر نه خش كرابوو، خسته به رچاوى سهر دار و هه موو بينه رانى تر و له هه مان كاتا كه هه نييه ي له سهر عه رز بوو، به ده نكيك كه ئه وت له دلى خاكه وه ديته ده ره وه، وتى:

— زولم، زولم! مالت كاويل بى زولم! مالت كاويل بى زولم!

ده نگدانه وه ي فيكه ي به گمه مه له سهر بانه وه و ده نكي هه نگاوه خيراكانى به ره و پاسارى بانه كه، نيگاي رچاوى گولمه مه له له سهر پشت و لاکه له كه ي شين هه لگه راو و خويناوى و هه زار هيلى كابراى ليوكت قوسته وه و به ره و براكه ي وه رى سوورانده. به گمه مه به ره ختى همه لى فيشه ك و برنه و به ده ست، ئه وه نده هاتبوويه به ر پاسارى بانه كه په نجه ي بنى كلاشه كه ي ئه بينرا و هه ره ها روخسارى هه لچووى به كه وانى كى نه رم هاتبوويه پيشه وه و چاوى برپبوويه براكه ي.

— ئا، چى بووه؟!

له وه لامى براكه ي دا، به گمه مه وتى:

— دوو سوار، دوو جه نده رمه. خه ريكن ئه گه نه نزيك قه لات. له

ريگه ي خواره وه ديئ. هه ر ئيسته له ته ختى ديئو تپه پرين.

گوئمه مه د پرسی:

— کاکم له کوئیه؟ خانمه مه د؟

— ئه بی له و ناوه بی، دیاره خوئی حه شار داوه.

گوئمه مه د وتی دووربین بو هه موو لایه ک بخره، ئه وه هاتم!
به گمه مه د له لیواری بانه که کشایه وه و له ورگی گومه زی
بانه که، پلینگ ئاسا سه رکه وت و گوئمه مه د ده سه به جی چۆخه ی
دایه ده ست ستار و له کاتیکا به ره و په نجه ره ی باله خانه ئه چوو، به
ستاری وت:

— بللی جله کانی له بهر بکاته وه ئه و کابرا!

له بهر په نجه ره ی باله خانه سه ری بهرز کرده وه و بانگی کرد:

— تفه نکه که ی من، مارا ل!

په نجه ره ده سه به جی کرایه وه و مارا ل، برنه وه که ی هه لدا بو
شوو ه که ی. گوئمه مه د، برنه وه که ی له حه وادا گرته وه و به ره و
پلیکانه کانی سه ربانی باله خانه، به بی ئه وه ی چاوی له برا که ی بی،
بانگی کرد:

— چی ئه بینی، به گ؟

ده نگی به گمه مه د له وه لام دا بیسرا:

— خه ریکن دین، کاکه!

— که م و زور نه بوون؟

— نه خیر، هه ر ئه و دووانه ن!

— ئه م لاوه چی؟ سی لاکه ی تر؟

— هیه چ دیار نییه، ئه گه ر له نه دیو خوئیان دانه شار دبی!

گوئمه مه د سه رکه وت بوویه سه ر پلیکانه کان و له گه ل
هه لوه سه ته یه که له پیچی بهر ده رگای باله خانه، به به گمه مه د ی وت:

۲۲۸۳

که ئیسه ر

به رگی ته وته

— بانه وبان برۆ. دزه بکه و بچۆره سه ربان. پیم وانیه بارووتیان
هیئابی، ئه گه ر دوو که س بن. ئاگات لی بی له خووه ته قه نه که ی.
تفه نکه کانیان لیوه رگره و بیانیه نه بو ماله وه! دووربینه که هه ر له وه ی
دابنی لای کولاوکه که.

به گمحه مه د له سهربانه وه بازی دایه سهر دیواره که. گولمحه مه د
هه لکشا سهربان و بانوو دهرگای هوشه ی داخست. عه بدوس له
ژووره که وه هاته هیوان و ستار، دادخوزه کانی بهرمو چیشتخانه
پنوینی کرد و عه لیخان چه خماخ که له شی به هو ی شه که تی له
خودا ناره قه ی کردبوو، سهری له سهر کیسه ی نارد که وه رگه پاند و
پرخه ی برا. له په نا دیواری باله خانه، گولمحه مه د سهری عه بدوسی
کرد و وتی:

— هیچی وانیه، خالو. میرخان به جی مه هیله!

عه بدوس دلخوازی گولمحه مه د، وه رگه پ و چوو وه ژووره وه و
به رامبر میرخان، له سهر نه ژنویه ک دانیش و ئانیشکی دادایه سهر
جیوبانه که. میرخان هه رچند وای پیشان نه دا باکی نیه له وه ی
په نکه له سهرای سهر دار پوو نه دات. به لام نه شی نه توانی نارام بگری.
پشتی له جیوبانه که کردبوو و له سهر هر دوو نه ژنوو دانیشبوو و
دهسته کانی خستبوو به نیوان رانه کانی و چاو هکانی به بی ترووکاندن
له دهرگاکه بریبوو و لیویشی هه روا به سترابوو و پیکی نه گووشا
که هیلیکی وه کوو لیو له لای چه ناگه یه وه هاتبوو به پیسه وه و ژیر
لووتی دیار نه بوو. په نگی ببوو به سیبه ر و نه ک به په نگی دیوار.
چونکه پیستی بوو و په شتاله بوو و پوخساری به پواله ت په ق و پر
ئیسک بوو. به لام عه بدوس نه ی توانی یافتی قووتدانی تفی ده می له
بن مل و جوولانی سیوکه ی ملی میرخان دا به جوانی ببینی:

— له وی... دو لابیکی لییه، خان! شوینیکی هیمنه.

— ها؟!!

میرخان به راست سهری عه بدوسی کرد و عه بدوسیش به
همان مایه، دو لابه که ی پیشانی میرخان دا و وتی:

— زهره دی نییه، خو حه شار نه ده ی تا مه ترسیه که تیپه ری!

— ئا... خو بیریکی خراپیش نییه! ژیرانه یه! بوئا... نه ری؟

میرخان له وتنی نه و شانهدا که خویشی تی نه نه گه یشت، یه ک
دوو جار چاوی ترووکاند و پاشان له بن نیگای به متمانهی عه بدوسدا

جووڻا و ورده ورده بزووت و پاشان هه لسا و چوو بو لاي دوڻا به كه
و پاش ساتيڪ به دم پيڪه نينه وه كه له ددانه كاني عهبدو سدا خوئي
پيشان ئه دا، له ناو دوڻا به كه ون بوو. عهبدو س توڙي پاما و پاشان
هه لسا و له كاتيكا پازنه ي گيوه كاني هه لئه كيڻشا، پرسى:
— جيگه كهت چونه، ميرخان؟

دهنگى ميرخان كپ و گرتر له ديواره كه وه هات:
— توڙيڪ تهنگ و ترجه، گيوه كانم بو بهينه ئه گهر به زهحمه تي
نه زاني، زور سپاست ئه كه م!
عهبدو س گيوه كاني ميرخاني بو برد و پاشان به ره وه هيوان له
دهرگا چووه دهره وه.

دهنگى دهرگاي حهوشه هات و عهبدو س به ره وه ئه وي چوو به
دريڙاي هيوان و ريزي كوڻه كه كان دا. لاي دهرگاي هه ماره كه عه ليخان
چه خماخ هه روا خهوتبوو، خهوي مهرگ. له تاريكاي ناو هه ماردا
هه ندي سيبر له هاتوچوڏا بوون و خهريكي چه چه پ. عهبدو س
سه رنجي نه دا و به ره وه لاي سهرووي هه يوانه كه كشا و راست به رامبه ر
به ناو دهرگاي هه شتيه كه سووچي به رامبه ر به دهرگاي حهوشه،
چاوهر پي كرد. تاي دهرگا کرانه وه به دهستي پياويڪ كه عهبدو س
پيشتر نه ي ديوو. تفهنگداريكي تر.

تفهنگدار كشايه وه و خانمه مه د له پيشه وه هاته ناو هه شتيه كه
و له كاتيكا هه وساري ئه سپه كه ي به گمه مه دي ئه دا به دهست كابر اي
تفهنگداره وه كه هيشتاش خه والوو بوو، بو ئه وه ي له به هاربه نده كه
بيگه ريني. گه رايه وه به ره وه دوو جهنده رمه كه ي به دواي دا ئه هاتن.
ئهماڙه ي پيگردن ئه سپه كانيان بدن به مه دره زا و به كابر اي تفهنگدار
كه خهريك بوو دهرگاي به هاربه نده كه ي ئه كرده وه و وتي:

— هه وساري ئه سپه كان وه رگره، مه دره زا!

به گمه مه د له سه ربان په يداي بوويه وه، ئه توت بانه وبان
رؤيشتووه و گه رايه ته وه و ئه يه وي شويني خوئي له به رزايي بانه كه
له گوڻمه مه د وه ربگر يته وه. گوڻمه مه د خوئي بو لاي به گمه مه د

هاتبوو و کاتیکه دووربینهکهی ئەدایهوه به براکهی، پاش وتووێژیکی کورت که عەبدۆس ئەی ئەبیست، بەرهو ههشتیهکه هات. له پێچی پلیکانهکان دابهزی و زۆری نهبرد له ناو ده‌رگای ههشتیهکه پێی نایه حه‌وشه. چۆخه‌کهی له دهستی ستار وه‌رگرت، به بێ گوێدانه جووته جه‌نده‌رمه که له بن دیواره‌که راوه‌ستابوون، له خانمحه‌مه‌د نزیک بوویهوه و به زمانی خۆیی لێی پرسى چى له بوژدنى کردوه. خان له سه‌ر شانی براکه‌یه‌وه سه‌یری کابراکه‌ی خۆی به دواى غولامه‌للاجان‌دا به‌رپێ کردبوو، کرد و وتی:

— ره‌نگه هه‌ر له‌وێ له ناو گه‌ون و چالووک کردویه‌ته‌وه و لێی گه‌راوه داڵ و سیسارک چاوه‌کانی ده‌ره‌یه‌نین!

گولمحه‌مه‌د به بانووی وت جه‌نده‌رمه‌کان ببات بۆ هۆده‌ی ته‌نیشته دیوه‌خان و خۆی بۆ لای کابرای ته‌فنه‌نگدار چوو و پشت له جه‌نده‌رمه‌کان که به دواى کازمدا به‌رهو ژووری ته‌نیشته دیوه‌خان ئەچوون، پرسى:

— کوشته‌تان؟!

توغرولی ته‌فنه‌نگدار که له‌غاوی ئەسه‌په‌که‌ی ئەبه‌سه‌ت به س‌نگه‌وه شانی راست کرده‌وه و له وه‌لامدا وتی:

— نه‌خێر سه‌ردار، هێشتا زیندوو بوو! خۆم گوێم نایه سه‌ر

سینگى.

گولمحه‌مه‌د، توغرولی ته‌فنه‌نگداری له‌گه‌ڵ ئاخوڤ و ئالیک به‌جێه‌یشت و خۆی چوو بۆ لای ته‌یمانی به‌هاربه‌نده‌که، بۆ لای خانمحه‌مه‌د. به‌لام خان و عەبدۆس یه‌کدی‌یان بینیبوو و خه‌ریکی چاک و خۆشى بوون. گولمحه‌مه‌د ویستی لێیان بگه‌رێ به‌لام خانمحه‌مه‌د به قسه‌ رایگرت و وتی:

— ره‌خت و ته‌فنه‌گیان پێ نه‌بوو. ئەلێن له لایه‌ن فه‌ربه‌خسه‌وه

په‌یامیان هێناوه.

— ئەزانم... ئەزانم.

گولمحه‌مه‌د به‌رپێ خۆی‌دا به‌رهو هۆده‌ی جه‌نده‌رمه‌کان برابوون

نیوان سی و چلدا بوو. واته دفره‌ی جهوانی به وپړای نه‌زموونی
 ئاوټنه‌ی لی‌زانیه‌وه، له لای هه‌بوو و وای دیاری نه‌کرد نه‌زموونی
 پپویتی پاشه‌که‌وت کردووه و پپوه‌ری چاکه و خراپه‌ی کرداری خو‌ی
 د‌و‌زیوه‌ته‌وه. نه‌م پروایه‌ش له خانم‌حه‌مه‌دی که‌لمیشی‌دا نیشانه‌یه‌کی
 پر له شانازی هه‌بوو، به بی‌که‌مترین تاودانه‌وه‌ی کی‌ماسی له
 پی‌گه‌یشتوو‌یی‌دا. چونکه پیاو‌یکی وه‌کوو خانم‌حه‌مه‌دی که‌لمیشی که
 کارمایه‌ی ژیان‌ی له کی‌شه و جه‌نگ و م‌لم‌لانی‌دا خه‌مل‌ی‌بوو، له‌م
 ته‌مه‌نه‌ی ژیان‌ی‌دا نه‌ی نه‌توانی داب‌مرکی‌ته‌وه. لی‌زان‌ی له جه‌نگ و
 م‌لم‌لانی‌دا، له پوخته‌یی شی‌وازی هه‌لس‌وک‌ه‌وتی، ئاماده‌یی له به‌رام‌به‌ر
 هه‌ر نار‌ه‌وا و نار‌ه‌وا‌ییه‌ک‌دا، ترس و ب‌وسه و رق، نه‌و تاییه‌تمه‌ندی‌یانه
 بوون که ری‌گه‌یان به‌که‌وتن و مل‌به‌کو‌ینی نه‌ئ‌دا. ب‌ویه خانم‌حه‌مه‌د له
 به‌رام‌به‌ر ستاری پینه‌چی‌دا، نه‌ پیاو‌یک بوو به‌ ره‌وش‌تی نه‌رم و نیانی
 مر‌وییه‌وه، به‌ل‌کوو ره‌وه‌زی‌ک بوو له‌ قه‌باره‌ی پیاو‌یک‌دا که‌ سه‌رکه‌وتن
 پی‌ای‌دا له‌ د‌ژوارترین کاره‌کان نه‌چوو.

خانم‌حه‌مه‌د، به بانگ هی‌شتنی گ‌ول‌مه‌مه‌د سه‌ری برد‌بوویه
 ناو ه‌وده‌که، عه‌بد‌وس خه‌ریک بوو نه‌چوو ب‌و دیوه‌خان و، ستار
 له ناو تو‌زی پاش‌کو‌ی با‌که‌دا، هه‌روا له به‌ره‌هیوان، شانی داب‌وو
 به‌ کو‌له‌که‌که‌وه و وه‌ستا‌بوو. تو‌غرولی تفه‌نگ‌دار له‌ کاری نا‌خور و
 نه‌سپ ببوو‌یه‌وه و خه‌ریک بوو نه‌چوو ب‌و چی‌شت‌خانه. بانوو ک‌چ‌و‌له‌ی
 هی‌ناب‌بوویه ده‌ره‌وه و به‌ره‌و سوو‌چی هه‌وشه‌ نه‌بیرد. ده‌نگی گ‌فتو‌گ‌وی
 می‌رخان و عه‌بد‌وس به‌ مایه‌یه‌ک له‌ گال‌ته و خو‌ش‌زمانی نه‌بیسرا و
 به‌گ‌مه‌مه‌د له‌ سه‌ر بانی سه‌را به‌ ئارامی پی‌اسه‌ی نه‌کرد. به‌ سه‌ر
 یه‌که‌وه، سه‌رای سه‌ردار خه‌ریک بوو له‌ گه‌رمای پاش بادا، قورسای
 ئی‌واره و خام‌وشی بی‌وه‌ختی لی‌ بنیشی.

— وهره نه‌م نامه‌یه‌م ب‌و وه‌خو‌ینه، ستار خان!

خودی سه‌ردار بوو. له‌ ده‌رگا هات‌بوویه ده‌ره‌وه. به‌ره‌و ستار
 نه‌هات و به‌ ده‌ست نه‌ما‌ژهی به‌ ستار نه‌کرد له‌ شو‌ینی خو‌ی و دوور
 له‌ گو‌ی‌بسی جه‌نده‌رمه‌کان را‌بوه‌ستی. ستار نیو هه‌نگاوی هه‌ل‌گرت

و گولمحه مه د گه یشته. له لیواری هیوان داینا و کاغه زه که دی دا به ده سته وه و وتی:

— بزانه مه به سته فهر به خش چیه؟ چاو و زمانی پیاوه کانی جی متمانہ نین!

ستار له بهر نیگا و سهرنجی گولمحه مه د، که زوو له سهر نامه که وه بو نیوروخی ستار نه گوازیه وه، دهقی نامه که دی جاریک له بهر خو په وه خوینده وه و پاشان پرووی کرده گولمحه مه د و وتی:

— داوای لی کردووی پاکانه بکه یت له لای حکومت!

— دهی؟ داوای نه وه؟! —

— نه خوینده وه.

ستار که و ته خوینده وه دی نامه که و وشه به وشه و دیر به دیر، هه مووی بو گولمحه مه د خوینده وه. زمانی نامه که نا دوستانه نه بوو. جی جیش ره گه یه کی هاوده ردی و نه وه دی که ناچار بووه نه و ریگه یه بگریته بهر. کو تاییه که ششی نه که به ناشکرا، تی گه یان دبوو له ناوهندی پاریزگاوه به نووسین نارپه زایی خوین له شیوهی کارکردنی فهر به خش دهر بریوه و له په رده دا منتهی خستبوویه سهری و به گولمحه مه دی نه وت که تا نه مپرو چنده له توانای دا بووه و بووی کراوه لی بووراوه و چاوپوشی کردووه. وتبووی له مه ودوا نه و چاوپوشی کردنی بوو نالوی. له کو تاییش دا داوای له سهر دار کردبوو به ره سمی و له بوونی نوینهری ناوهندا چاویان به یهک بکه وی. هه روه ها گولمحه مه د له گه ل فهر به خش بچن بو مه شهه د بو دیداریکی دوستانه و له گه ل فرماندهی گشتی دابنیشن بوو روونکرده وه دی هه ندی تبیینی و:

— ئیتر خوشیت!

نامه که ته واو بوو. ستار سهیری گولمحه مه دی کرد. گولمحه مه د

شان به شانی ستار له سهر لیواری هیوانه که دانیشتبوو. بی جوولہ
که لی سهر
به رگی ته و ته
نه کولہ. چونکه ره گی لاجانگ و ته ویلی زیاتر هه لسا بوو و خوین به
گونہ و بنا گووی دا گه رابوو و هه رچند ستار نهی نه توانی جگه له

سیبهریک له نیگای گولمحمهد ببینی، بهلام ههستی نهکرد که تیشکی چاوهکانی له قوولایی خاکهکه رۆ چوو.

ستار ئهوهی ئهزانی لهم کات و ساتهدا نابی هیچ بلی. ههرچهند ئهو قسهیه ری پيشاندهر و مهلههميش بی. بویه ئهباو بیدهنگ بی تا خودی سهردار ئهکهوئته دوو. دواندن یان پرسیار. رهنگیشه به بی قسه ههلسی و گراوی مهبهست و نیهادی خوئی، بهرهو لایهک برپا و لهگهڵ خوئی خهلوتهی بکات. یانیش ئهوهی که لهپر رابی و پی له ئاوزهنگی بنی. یان... نه. وا دیار بوو گولمحمهد ئهمجارهیان لهمپهریکی دژواری هاتبوویه سهر ری و بوئی دهرئهکهوت پهپینهوه لهو لهمپهره پیویستی به چه م و خهمیکیتر ههیه:

— که وا بوو... به گومانی فهربهخش تهنها یهک ری ماوهتهوه!

که سهر به ریگهی ئهواندا ببه م؟ تو چی دی به بیرتدا؟

— هیچی روونتر لهوهی وتان به بیرى منیش ناگات!

گولمحمهد وهک بلیی نه هیچی له ستار پرسیهوه و نه وهلامی

لیوهرگرتوو، له بهر خوویهوه وتی:

— واته... من ئهو کاره ئهکه م؟! ئهتوانم؟!

به بی چاوهپرکردنی وهلام ههلسا، بهرهو شهو دیز چوو. لای

شانی ئهسپهکه وهستا، پهنجهی کرد به کاکوئی قهردها و له نهوازشی

ههیهی ئهسپهکهدا، وهک بلیی نهک لهگهڵ کهس، وتی:

— شیویان بو ئاماده بکهن!

بانوو بهرهو چیشتخانه چوو و گولمحمهد بهرهو هۆدهی

جهندهرمهکان. شانی دانهواند و سهری برده ژوورهوه و له کاتیکا

نامهکهی له نیوان پهنجهکانی دا رانهوهشان، سهیریکی نامهکهی کرد

و وتی:

— سلأوی من به جهنابی فهربهخش بگهیهنن و بلین چاوهرپی

وهلام بی!... وتم شیوتان بو ئاماده بکهن.

— زور سپاس سهردار. شهو ئهبی له شار بین. جهنابی سهرتیپ

چاوهرپی وهلامه. دهرهت ئهخوازین بو رویشتن!

— چۆنتان پېخۆشه وا بکهن.

دوو جەندەر مە لە بەر نیگای دردۆنگی خانمە مەد پشتیان لە جیۆبانەکان کردەوه، کلاویان کردە سەریان و هەڵسان. خانمە مەدیش هەڵسا و لە براکەیی، کە لە ناو هۆدە کەدا پیاسەیی ئەکرد، نزیک بوویەوه. خانمە مەد گیرۆدەیی ئەشکەنجەیی پرسیارە کەیی خۆی چوو هە پێشەوه. بەلام گۆلمە مەد دەرفەتی نەدا و وتی:

— یەکی بیست و پینچ تەمەنیان پێ بدە!

گۆلمە مەد رۆیشتە دەرهوه و لە بەر هە یوان وەستا. خانمە مەدیش گۆتەیی براکەیی جی بەجی کرد. جەندەر مەکان دەرکەوتن و لە بەرامبەر گۆلمە مەددا کړنۆشیان کرد. گۆلمە مەد، نەیانەیی بینەیی. ئەسپەکانیان بۆ هینان. جەندەر مەکان ئەسپەکانیان وەرگرت، جارێکی تریش بەر لەوهی لە دەرگا بچنە دەرهوه، کړنۆشیان بۆ گۆلمە مەد برد. گۆلمە مەد سەیری کردن و ئەوه نەدە چاوه پێی کردن تا کەوتنە رێی. بانوو کەوتە بەریانەوه دەرگایان بۆ بکاتەوه. خانمە مەد لەگەڵیان تا بەر هەشتیە کە رۆیشت. گۆلمە مەد پاوه ستا تا جەندەر مەکان لە ناو داڵانە کەدا ون بن و هەروا چاوی بربووویە شوپیان. بە رۆیشتنە دەرهوه یان، کازمە شەل بە کەرە پووتە کەوه لە کاتی کە پیرە مێردی بە سواری کەرە کە ئەهینا، لە ناو هەشتیە کەوه هاتە حەوشە و ملی کەرە کەیی بەرەو رۆوی سەردار هینا. گۆلمە مەد بە بینینی پیرە مێرد کە لە هەموو شت زیاتر برۆی درێژ و خۆلە مێشی و سمیلە شوپەکانی سەرنجیان پائەکی شتا، چۆخە کەیی رێک کرد و چوو بەرەو پیری. لای ملی کەرە کە، بەر لەوهی کابرا دەرفەتی سلۆکردن پەیدا بکات، زلله یەکی قورسی کیشا بە بناگۆیی دا، بە جورێک کە پیرە مێرد سووپا و بەر لەوهی ئەوبەری رۆومەتی بە زلله ی دووم

۲۲۹۱

کە ئێدەر

بەرگی تەوتە

شینهوه بیی، خۆی لە سەر کەرە کە هەڵدایە خوارەوه. کازمە شەل کەرە کەیی برده لایە کەوه و گۆلمە مەد سەرشانی عاباکەیی کابرای گرت. کابرای گرمۆلە بووی بەرز کردەوه و لە چاوترووکانیکدا چنگی لە شانی بەردا و بە پشتی دەست زلله یەکی لە گۆنای چەپی کابرادا،

که میزهر و کلاوه که می کهوته ناو کهردوو که و خوئی چه مایه وه،
نهژنوی له عهززه که چهقی و ههروا مایه وه، له کاتیکا ههردوو
دهستی قونجاندهوو و بردبووی بو ژیر ناوکی و به ئاشکرا نه له رزی.
گولمه مدهش بهو رقه خهسته یه وه نه راندی:

— که چه کهت دهسالیش نابی، ناپیاوی جه له ب! نه تهوئی بسته
منالیک بکه یته باخه لی نیره که ریکی بیگانه بهس بو نه وهی له کوئل
خوئی بکه یته وه؟! نه تهوئی چه نده مارهی له بری وه برگی؟ چه ند؟!
قسه بکه که کارم هه یه!

پیره میرد نه یه توانی ههچ بلی. بهس ههردوو مشتت به رز کرده وه
و کوتای به تهوئی خویدا و ههردوو داره ته وه سه ری چه مانده وه و
کهوته گریان. گولمه مده نیگای لی وه رگی را و خانمه مده ی بینی له
پشت سه ری کابرا وه ستاوه. گولمه مده پی وت:

— بزانه چه دهردیه تی! پاشان په یام بنیره بو نه وه گه واده ی
هاتوو نه و کچو له یه بیات بو مالی خوئی. ههردوو له قه لامه دیدان
بروات و شوینی ون بکات! نه گینا نه لیم بیخه سینن. تویش پیری
چه پهل، نه گه ر جاریکتر ببیسیم نه تهوئی کاری وا بکهی نه دهم بروکانت
بتاشن! سپیون!

گولمه مده رانه وه ستا. پیره میردی به جی هیشت بو
خانمه مده، که خه ریک بو وه لی نه سانه سه ری و خوئی به ره و
دیوه خان چوو و لهوئی، لای ده رگاکه ئاوری دایه وه و له دووره وه لی
پرسی:

— ناوی نه هست چه ژه هریما ری که؟
کابرا نه وا خه ریک بوو کلاو و میزهره کهی له سه ری نه نا،
کهوته دو عاکردن و گولمه مده جاریکی تر داخوری به سه ری دا و به
ته شه ره وه لی پرسى:

— نه لیم ناوی نه گبه تت چییه؟ نامه وی دو عام بو بکه ی.
پیره میرد به تر سه وه سه ری خانمه مده ی کرد و پاشان
حه په ساو و به په ری داهیزرانه وه، وتی:

— خاک، سەردار!

— پاش خاک؟

— كاميل، سەردار!

گوڵمەحمەد بیستی و نە ی بیست چووە دیوەخان و پیرەمیڤرد
چاوی بڕیپە خانمەحمەد و بە دامووییەوه پرسى:

— سەردار چیم بە سەر ئەهینى، خان؟ من... من بە سەرى
خۆت مەبەستم خراپ نەبوو... نەبوو ئەگەر ئەمویست ئەو کارە
بکەم، خان. تۆ بەزەبیت پیمدا بیتەوه، خان. تۆ یارمەتیم بدە خان!...
ستار هیشتاش لاى کۆلەکەى بەرەهەیان وەستابوو و سەیری
ئەوهى ئەکرد وا رپووی ئەدا. پیرەمیڤرد ئەوا زەلیل و شکاو، وەک
سەگىكى لیڤان خواروو بە دواى خانمەحمەددا بەرەو هەیانەکە
ئەکش، ئەکیشرا، ئەپاراپەوه و دەستەکانى بە لالانەوه لە هەوادا
بەرز و نزم ئەکردهوه. بانوو کچۆلەى پیرەمیڤردى دابوو بە پەناى خۆى،
لەسووچى حەوشەکە وەستابوو و سەیری ئەکرد. کازمە شەل، قوڵى
نابوو بە سەر یال و ملی کەرەکە و چەناگەى لە سەر پششى دەستى
داناوو، بە نیگایەکى شوخ ئەپروانیه رپووداوهکە. کچە هەروا خۆى
لە پششى بانوودا داشاردبوو و رپووی دەرئەخست. ستار شانى لە
کۆلەکەکە کردەوه و کەوتە رپى، بە لاى هەماردا تیپەرى و بیمینى
بۆ خانمەحمەد کە لە سەر لیوارى بەرەهەیان دانیشتبوو و قونداخى
تفەنگەى لە سەر عەرز داناوو و لوولەکەى نابوو بە چالى شانیهوه،
وەستا بۆ سەیرکردن. پیرەمیڤرد، لە بەرامبەرىدا کۆمەوه ببوو و
دریژەى بە گفتوگۆکە ئەدا:

— چەرچیه خان. خەریكى کپین و فرۆشه. دەستى بە دەمى
ئەگات. ئاتاجى کەس نییه. وتم ئەم کچەى پى بدەم بیبات بەلکۆو...
بەلکۆو بە شیربایهکەى بتوانم ئەم سائە تیپەرپنم. ئاخىر خۆ هیشتا
زستان نەهاتوو، بەلام کەنووەکەى من گسكى لیڤراوه. بە سەرى
خان، سویندم بەم کات و وەختە ناچارم... ناچارى... لە ناچارى دایە
خان. ئەگینا کامە باوک رازى ئەبى بەوهى... بەوهى... بەوهى کە...

پیره میږد جاریکی تر مشته کانی کۆتا به سهری دا و چاوه کانی به
دهسته کانی داپوښی و شانہ کانی کهوتنه له رزین. خانمحه مهد به بی
گویدانه په ژاره و جه خاری کابرا، لیی پرسی:
— به چمن مهن دانه ویلّه ئه یگورپته وه؟
پیره میږد به بی ئه وهی چاوه کانی پیشان بدات، به منجه منج
وتی:

— به سیّ حهوت مهن.

خانمحه مهد پرسی:

— گهنم یان جو؟

پیره میږد وه لّامی دایه وه:

— که ووتته سهر هیمه متهی کابرا!

خانمحه مهد هه لّسا و وتی:

— سهر دار مه بهستی وابوو بت به ستیته وه به داره وه به دبه ختی
قور به سهر. به لّام ئه م یه کجارهش من بووم به دهسته به رت. جاریکیتر
بو ئه م جوړه کارانه رپت نه که ویتنه ئیره.
پیره میږد پارایه وه:

— ئه گهر... ئه گهر ئه مجار رپم بدهی برؤم، ئیتر بیجا ئه که م...
بیجا ئه که م ئیتر، خان، بهس ئه مجاره...

خانمحه مهد، به بی گرنگیدان به گفت و کرنوښی کابرا، به ره و
دیوه خان چوو. له ویی دهستی نا به ته ویلی دهرگا که وه و سهری برده
ژورره وه و به زمانی خوئی له گه لّ گولمحه مهد دوا. گوت و بیژیکی
کورت. پاشان سهری هینا یه وه دهره وه و له پیره میږد، که به دوا ی دا
هاتبوو بو لای به ره هیوانه که ی به رامبه ر دیوه خان، پرسی:

— چمن سهر نانخورت هه یه؟

— حهوت سهر خان!

— چه نیان بچووکن؟

— سیانیان، کورپک و دوو کچ!

جاریکی تر خانمحه مهد سهری برده وه ژورره وه و به زمانی خوئی،

ئەوئى لە كابرئى وه رگرتبوو بۆ گۆلمحه مەدى گىپرايه وه و پاش تۆزىك
كهرايه وه و كازمه شەلى بانگ كرد و خۆى و پيره مپرد به ره و ده رگائى
هه مار كهوتنه پى. به لائى ستاردا تپپه رى و به كازمى وت:

— كاتىكه باره كەت داگرت، بگه رى و چه رچيه كهش بدۆزه ره وه و
بپه ينه بۆ ئيره با سميلى هه لپرووزينم.

عەلى چه خماخ، هيشتاش سه رى له سه ر فه رده ي ئارده كه
لاى ده رگائى هه ماره كه وه خه وتبوو. خانمحه مەد پپى دا له شانى و
به ئاگائى هينا:

— هه لسه ئەو فه رده ئارده بار كه، ئادەى فيله تەن، هه لسه!...

چه خماخ!

كازمه شەل، خۆى كشانده بن ديوارى هه يوانه كه و خانمحه مەد
له نيگائى بى باوه ر و چه په ساوى پيره مپرددا پپى وت:

— ئەگەر قەناعەت بەهەى ئەتانگەيه نيته نه ورۆز!

بانوو خۆى كچۆله ي هينا به پيشه وه و خانمحه مەد به بانووى
وت:

— تپى بگه يه نه نه ترسى ئيتر. پپى بلى ده رگائى ئەم سه رايه
هه ميشه ئاوه له يه... تيگه يشتى كچم؟

فه رده ي ئارده كه عه ليخان چه خماخ داى به سه ر پشتى كه ره كه دا
و تۆزى ئارده كه ي له شان و قوئى ته كاند و وه ك بلى خه ون ببيني
ناباوه ر له و كارەى ئەنجامى دا بوو، كشايه وه، پشتى دا به ديواره كه وه
و وه ستا. كازمه شەل مى كره كه ي به ره و ده ره وه ي دا لانه كه راكيشا
و پيره مپرد وه ك بلى وپ ببوو، به ئەماژەى ده ستى خانمحه مەد به
دوائى دا كه وته پى. له كاتىكا هه ر هه نگاوه ئاورى ئەدايه وه، سه رى
خانمحه مەدى ئەكرد، ده ستى ئەنايه سه ر ناوكى، كرنوشكى ئەكرد
و ئەكه وته وه پى سه ر به دوائى كه ره كه دا. بانووش كچۆله كه ي له گه ل
خۆى ئەبرد و ئەى چرپاند به گوئى دا.

— برۆين چايه ك بخۆينه وه وه ستا ستار! بۆ وا مات بوويت؟!...

دادخوازه كان ته واو نه بوون؟

خانمحه مه‌د به‌رهو رووی ستار وه‌ستابوو. ستار سه‌یری
خانمحه مه‌دی کرد و به تالی وتی:

— پیموانییه، خان!

خانمحه مه‌د وتی:

— برۆین چایه‌ک بخۆینه‌وه. ئەمکارانه ته‌واو نابن. هاتوون با
هاتبیتن. به‌مزوانه ته‌واو نابن.

ستار که‌وته ته‌ک خانمحه مه‌د به‌رهو دیوه‌خان و وتی:

— مروّف ئەبینی، به چاوی خۆی ئەبینی و ناتوانی برّوا بکات!

خانمحه مه‌د بوّ ئەوهی بچیته ژووره‌وه شانی دانه‌واند و وتی:

— دنیا بی سهروبنه وه‌ستا ستار. وه‌ره پیاڵه‌یه‌ک چا بخۆینه‌وه!

له دیوه‌خان، گوته‌ی پر له سکاڵای میرخان گهرم ببوو و زیاتر

په‌ره‌ی ئەسه‌ند. میرخان له‌هه‌ر پسته‌یه‌کی‌دا، دادگه‌ری گۆلمحه‌مه‌د

و ره‌وایی ئەو دادوه‌رییه‌ی ئەسه‌لماند و قه‌له‌وتر و ره‌نگیتری ئەکرد و

له هه‌موو بۆنه‌یه‌ک‌دا له سه‌ر ئەم خاڵه ئەوه‌ستا و جه‌ختی له سه‌ر

ئەکرد. به دانیشتنی خانمحه‌مه‌د و ستار، میرخان توژیک له‌به‌ریان

هه‌لسا. یالّایه‌کی وت و ده‌سه‌بجی خانمحه‌مه‌دی گرت به شایه‌ت و

رووی قسه‌ی تی‌کرد:

— جگه له‌مه‌یه خان؟! من ئەتوانم بچم بوّ زالگه‌ی جه‌نده‌رمه

و سکاڵا بکه‌م. بی‌کسه‌س و کاریشه‌ نیم. خۆتان باشتر ئەزانن. ئەتوانم

ده‌ره‌قه‌تی ده‌دانه لات و لووتیشه‌ بیم. ئەی بوچی له مه‌لبه‌ندی

شه‌شته‌مه‌ده‌وه که‌وتومه‌ته‌ ری و هاتووم بوّ قه‌لامه‌یدان؟ بوّ ئەوه‌ی

که برّوام به دادوه‌ری و مافه‌روه‌ری گۆلمحه‌مه‌د خانی سه‌ردار هه‌یه.

ئەزانم که ئەوانه پیاوی ئەوه نین بتوانن گوته و فه‌رمانی سه‌ردار

پشت گووی بخهن و جی‌به‌جیی نه‌که‌ن... له‌مه‌ دلنایم. دلنایم و

ئاماده‌م مه‌رج به‌سه‌تم ئەگه‌ر گۆلمحه‌مه‌د خان په‌یامیک بنی‌ری یان

فه‌رمانیکی موژکراو بدا به من و من ئەو فه‌رمانه‌ی گۆلمحه‌مه‌د

خان سه‌ردار به‌م بوّ دزمین و پیشانی بده‌م، ئەو لات و لووتانه

ده‌س له سه‌ر من و باخم هه‌لئه‌گرن. وه‌کوو پرۆژ لی‌م پوونه ئەگه‌ر

٢٢٩٦
که‌لی‌سه‌ده‌ر
به‌گه‌ی نه‌وته‌مه

ناوی گولمهحمهد خان ببهم، رپی خویمان نهگرن و نهپوون!... ناخر...
 خوژگه گوتیهیکی بهکهلکیان ههبوایه که بیکهن. خوژگه... نهمش
 بوو به قسه، تو بیت و قورئان؟ نهمش بوو به قسه که یهکیک بیت
 و قسه و گفتی مردوو، گوتیهیک که تمهنیکه مردوو، دووباره
 زیندوو بکاتهوه؟ نهمش بوو به داوا که ژمارهیک کو ببنهوه و
 شهپی با و باپیرانیان زیندوو بکنهوه؟ که چی؟ گوايه باوهگهورهی
 میرخان نم باخ و باخاتهی - که نهو زهمانه بهیار بووه- له باوکی
 نهوان به ههزران کرپوه! تا ئیسته کام دادگا برای لهبری برا دادگایی
 کردوو که من بیم و تاوانی باوهگهورهم بدهمهوه؟! نهمه چ جوړه
 بیروباوهپیکه، نهمه چ کاریکه به شهو بدن به سر باخهکهدا، سه
 نهمامی ههلووژهی من ههلکیشن و هه لهویش ناگری تیبهردمن؟
 نهم بریارانه له کوپی کتیبی خودادا نووسراوه؟ گوناحه نهکارانه!...
 جا بوچی ئیسته داویتی لهسهریان نهو کاره بکن؟ ههه! نهگه گویتان
 لیبی پیکهنین نهتانگری سهردار!... له بهر نهوهی بهر گویتان کهوتوه
 له شوینیک شتی که به ناوی جووتیارانهوه دهروستکراوه که خوئی به
 پشتیوانی جووتیاران نهزانی! رزاونهته ناش و نهوهندهیان له براکه
 داوه خهریکه بمری. جهوانی ناوا لیهاوو و نازایان شهل و کوت
 کردوو! له مالهوه کهوتوه و ناتوانی جوولته بکات! باوهر بفرموون
 منالهکانم ناویرن بچنه کوولان! رپک و پهوان رایانگهیاندوو که من،
 نهک هه من، هه موو میرخانهکان نهبی باربکن و له گوند برپون!
 واته من نهبی بار بکهم و له گوندی باوباپیرانم برپوم! گویتان
 لیمه؟!... له هیچ لایه نیکهوه پاریزراو نین، له هیچ لایه نیکهوه! له
 راستی دا وه کوو تاوانکردهیک پرژم نهکهم به شهو و شهوم نهکهمهوه
 به پرژ. هیچ دلنیا نیم نهمشهویش نهچن و دیسانهوه نهمامی تر
 ههلهکیشن. کی چووزانی هه موو باخهکش نهسووتینن. کهم پرووی
 نهداوه نه ناگر تیبهردانانه، نهمسال. هه له مهلبندی زهغهفرانی
 و، هه له مهلبندی باشتین، هه له مهلبندی لای سهروهه، هه
 له بن گوپی خویمان دا. چ جیاوازیهیک ههیه له نیوان ناگردانی دهشت

و خەرمان و له پیشه هه‌لکیشانی نهمامی باخه‌کان؟ کاولکردنه ئیتەر، جگه له‌مه‌یه خان، جگه له‌مه‌یه؟!

میرخان نه‌ی ئه‌زانی گوته‌که‌ی چۆن ته‌واو بکات. نه‌ی ئه‌زانی ئایه لی‌ره‌دا بی‌پیرته‌وه یا دیسانیش بلێ. بۆیه ده‌سته‌کانی به‌ هه‌واوه مابوو و چاوه قه‌له‌و و پرسینه‌ره‌که‌ی له‌ سه‌ر پو‌خساری دانیش‌توان ئه‌بله‌ق ببوو. گولمه‌مه‌د هه‌یچی نه‌ئوت. ستاریش سه‌ری داخستبوو و عه‌بدۆسیش چون به‌ ئه‌رکی خۆی نه‌ئه‌زانی وه‌لام بداته‌وه، خامۆش بوو. به‌س ته‌نها خانمه‌مه‌د بوو که ئه‌پروانیه میرخان و میرخانیش سپاسداری ئه‌و، هه‌ستی ئه‌کرد خانمه‌مه‌د ده‌ردناس و هاوده‌ردی ئه‌وه. سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش هی‌وای به‌ داوه‌ری گولمه‌مه‌دی سه‌ردار هه‌بوو و تا ئه‌و رای ده‌رنه‌برپایه‌ت، میرخان هه‌روا سه‌ر لی‌شی‌واو ئه‌بوو و نه‌ی ئه‌زانی چی بکا و چی ئه‌بی ئه‌نجام بدات.

— کاریان به‌ به‌رپزت هه‌یه، سه‌ردار!

گولمه‌مه‌د ئاو‌پری له‌ ده‌نگه‌که‌ دایه‌وه. عه‌لیخان چه‌خماخ له‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌رگا‌که وه‌ستابوو و بۆ ئه‌وه‌ی پو‌خساری دیار نه‌بی دانه‌ویبوویه‌وه و ده‌ست و ته‌ویلی نابوو به‌ هیلی بالشمه‌ی ده‌رگا‌که‌وه و سه‌یری گولمه‌مه‌دی ئه‌کرد. گولمه‌مه‌د چالا‌کانه هه‌لسا و ئاته‌کی چۆخه‌که‌ی گرت به‌ ده‌سته‌یه‌وه و پرسی:

— کی‌ بی؟

عه‌لیخان چه‌خماخ ده‌ست و ته‌ویلی له‌ چوارچی‌وه‌ی ده‌رگا‌که کرده‌وه و وتی:

— له "سه‌رمه‌زار" وه هه‌تووه. ئه‌لی ناوی قه‌مه‌به‌ره. ده‌م و ددانی خویناوییه. زۆر ئه‌کروو‌زیته‌وه.

گولمه‌مه‌د له‌ ده‌رگا‌که چووه ده‌ره‌وه و عه‌بدۆسیش هه‌لسا تا به‌ دوا‌ی گولمه‌مه‌ددا ب‌روات. دیار بوو له‌وه زیاتر تاقه‌تی بیستنی قسه‌کانی میرخانی نه‌ماوه. چووه ده‌ره‌وه. مانه‌وه خانمه‌مه‌د و ستار و میرخان. خانمه‌مه‌د پیاله‌کانی گرت به‌ بن شی‌ری سه‌ماوه‌ره‌که‌وه و قو‌لفه‌ی قو‌رییه‌که‌ی گرت به‌ ده‌سته‌یه‌وه، له‌ بن چاوه‌وه سه‌یری‌کی

ستاری کرد و وتی:

— له دهرهوه چ باسه، وهستا ستار؟

ستار تیگه‌یشت که خانمحه‌مه‌د بوونی ئەو به زیادی ئەزانی، هه‌روه‌ها ئەیتوانی بۆی بچی که خانمحه‌مه‌د به چ مه‌به‌ستیگ ئەیه‌وئ له‌گه‌ل میرخان تهنه‌ا بی. بۆیه له‌کاتی پابوردن‌دا، په‌خنه‌ی له‌ خۆی ئەگرت که نه‌یتوانیوه پېشبینی بۆچوونی خانمحه‌مه‌د بکات، به‌ر له‌وه‌ی پئی بوتری! چونکه ئەو جوړه تیگه‌یشتنه له‌ کات و هه‌ست و داره‌تی خانمحه‌مه‌د، خۆی ئەیتوانی هه‌نگاوێک بی بۆ که‌مکردنه‌وه‌ی وشکی و به‌دگومانی ئەو به‌رامبه‌ر به‌ ستار. ستار لانیکه‌م، پئی وابوو که ناسین و تیگه‌یشتنی که‌سیگ له‌ هه‌لومه‌رجی تایبه‌ت و هه‌ستان به‌ کردار و په‌فتاریگ به‌ ئاقاری په‌زامه‌ندی ده‌روونی ئەو که‌سه‌دا، ئەتوانی بیینه‌ هۆی لیگ نزیگ بوونه‌وه. خزمایه‌تی ده‌روونی ئەو دوو ئینسانه، هه‌رچه‌ند یه‌ک له‌و دووانه‌ خانمحه‌مه‌دی که‌لمیشیش بی... به‌لام ئەمجاره و ئیسته، کار له‌ کار ترازابوو و ستار ئەبوايه‌ زیانی که‌مه‌ترخه‌می و زه‌رده‌ی ئەو ناوشیاریه‌ی خۆی بسه‌لمین. بۆیه به‌ داره‌ت و کرداریگی بی که‌سه‌م و بی نیشان، وه‌ک خزینی به‌ردیگ به‌ سه‌ر سه‌هۆل‌دا، بیواز و ناره‌زا له‌خۆی، پئی نایه‌ ناو هه‌یوان. له‌ رۆیشتنه‌ ده‌ره‌وه‌ی ستاردا، خانمحه‌مه‌د پیاله‌ی چاکه‌ی نایه به‌رده‌ست میرخان و به‌ بی ئەوه‌ی به‌یلى ده‌رفه‌تی له‌ده‌س بچی، پرسى:

— پېشکەش چیت هیناوه بۆ سه‌ردار؟

میرخان، جزدانه‌که‌ی له‌ گیرفانی که‌سه‌خه‌که‌ی ده‌ره‌ینا، چه‌پکه‌یه‌ک پاره‌ی لی‌ده‌ره‌ینا و له‌ به‌ر ئەژنۆی خانمحه‌مه‌د داینا و به‌کپی وتی:

— خۆت قه‌ه‌که‌ بخه‌ به‌ لایه‌ک‌دا، خانمحه‌مه‌د! به‌س نامه‌وئ وه‌خت

که‌ ئی‌ده‌ر

به‌رگی‌ته‌وته‌ه

و ناوه‌خت دپک له‌ سه‌ر رپم قیته‌وه‌ بی، خان! ئەمه‌وئ شه‌وانه‌ به‌ ئاسووده‌یی سه‌ر بنی‌مه‌وه‌. مروّف ئەگه‌ر نه‌توانی به‌روه‌بووی باخه‌که‌ی — له‌ هه‌مان یه‌که‌مجاره‌وه‌ که‌ ئاو ئەکاته‌ بن ده‌رخته‌کانی. له‌ ناو

هەماردا ببینی، چۆن ئەتوانی پاره‌ی وهک گیان شیرینی بۆ هەزار جۆر
کەرەسە و پێداویستی خەرچ بکات؟ مرۆف ئەبێ بتوانی بەرھەمی
باخەکە‌ی لە هەماردا ببینی، بەرلەوہی درەختەکان گۆپکە بکەن و
چرۆ بدەن! ئەگینا چ ھیوايەک؟ بەلام ئەم بئسەرۆپییانە ئەمسال
پەشیان کردم! ئەمڕۆ متمانە‌ی بەیانیم نییە، تئەگە‌ی؟!... لەگە‌ڵ
یەک دوو بار هە‌لووژە پایزە‌ی سووری ئامال پەش چۆنی؟ سەردار
چی؟

خانمەمەد کە لە میانە‌ی گوت و بێژی میرخاندا پاره‌کە‌ی
خستبوویە گیرفانی. پیاڵە‌ی چاکە‌ی هە‌لقوراندا، هە‌لسا و وتی:
— شەو لیڤە ئەبێ؟ پیموایی ئیمە ئەبێ یەک دوو وچان برۆین و
بگەرینەوہ. ئەگەرینەوہ. لەریگە هە‌ولێ خۆمی لەگە‌ڵ ئەدەم بە‌لکوو
بتوانم کاکە‌برا رازی بکەم. ئەئیم پاش شیوکردن جیگە‌ت بۆ راخەن.
میرخانیش رابوو:

— نازانم... نەخیر خان، شەو نامینمەوہ. دلەم بە‌رای نادا.
ئوقرەم نییە. ئەبێ برۆم. بەس تکام ئەوہیە...
— دلنیا بە، هەر چۆنیک بووہ رازی ئەکەم بئین بۆ ئەو ناوہ بۆ
سەردان. دلنیا بە رازی ئەکەم.

خانمەمەد نەوہستا تا گوتە‌ی چەند پاتە کراوی میرخانێ
دزمینی ببیسێ. شانی دانەواند و بالای بە‌رزی گواستەوہ بۆ هە‌یوان و
لەوێ کەوتە تەماشای ئەو کەسانە‌ی لە بەر ناودالانە‌کە‌دا کۆ ببوونەوہ
و پاش تۆزیک چوو بۆ لایان.

قەمبەر، کابرای کە وترا لە سەرمەزاروہ هاتووہ، لە ناودالان
لە سەر پارچە بە‌ردیک دانیشتبوو، ئانیشکی نابووہ سەر کەشکە‌ی
ئەژنۆی و سەری داخستبوو. گۆلمە‌مەد پالێ دابوو بە کۆلە‌کە‌ی
بەر ناودالانە‌وہ، قاچە بە‌ئازارە‌کە‌ی ئازاد کردبوو و پەنجە‌ی لە گۆلێ
قایشە‌کە‌ی گیردابوو. عەبدۆس لای پارچە بە‌ردە‌کە و نزیک قەمبەر
سەرمەزاری لە بن دیوارە‌کە وەستابوو. ستار لە سەر سە‌کووی ناودالان
هە‌ترووشکا‌بوو و پەنجە‌کانی لیک هە‌لپیکابوو.

٢٣٠
کە‌سە‌دەر
بە‌گێ ئەزە‌تە‌م

خانمحه‌مه‌د که له پیاوه‌کان نزیک بوویه‌وه، میرخان له ژووره‌که هاتبوویه دهره‌وه و بهره‌وه به‌هاربه‌نده‌که نه‌چوو. خانمحه‌مه‌د به بهره‌ده‌مه‌د عه‌بدو‌س‌دا تپپه‌ری، چوو‌ه ناو هه‌شتیه‌که و لای ستاره‌وه له سه‌ر لیواری سه‌کوکه دانیش‌ت و چاوی برپیه نیوروخی گولمحه‌مه‌د. سه‌ردار داگیرابوو. ناوچه‌وانی گرز ببوو. برۆی چینی تیکه‌وتبوو، ره‌گی ته‌ویلی شووشی به‌ستبوو و وا دیار بوو ماوه‌یه‌که له‌و داره‌ته‌دا ماوه‌ته‌وه.

کابرای سه‌رمه‌زاری، هه‌مانی ناوی قه‌مبه‌ر بوو، هه‌نیه‌ی نابوویه سه‌ر پشتی ده‌ستی. شانه‌داته‌کاوه‌کانی دهره‌په‌ربوو و جار‌جاره نه‌جوولایه‌وه. دیار و نه‌دیار وا پی نه‌چوو ناتوانی رپگه به ته‌قینه‌وه‌ی بوغزی گه‌رووی بگری. بویه ته‌نها له‌رزینه‌وه‌ی شانه‌کانی نه‌و بوو له ده‌نگی کپی گه‌رووی‌دا، که بی‌ده‌نگیه‌که‌ی نه‌شکاند.

خانمحه‌مه‌د، جاری‌تر و نه‌مجاره‌یان پرسا، چاوی برپیه گولمحه‌مه‌د. گولمحه‌مه‌د به‌چاو وه‌لامی دایه‌وه و سه‌یری میرخانی کرد که خه‌ریک بوو کورتانی هیسه‌ره‌که‌ی رپک نه‌کرد و خه‌ریکی هه‌لکیشانی پاژنه‌ی گیوه‌کانی بوو. میرخان پاژنه‌ی گیوه‌کانی هه‌لکیشا. هه‌وساری هیسه‌ره‌که‌ی راکیشا و بیمینی بو لای گولمحه‌مه‌د، سه‌ر و شانی چه‌مانده‌وه و ده‌ستی بو سینه‌ی به‌رز کرده‌وه و به‌ر له‌وه‌ی زمانی بو کرنۆش بکاته‌وه، گولمحه‌مه‌د پی‌وت:

— شه‌و له‌م کوخته‌ی ئیمه‌ بمایه‌تیه‌وه، خان!

میرخان له‌بهرده‌می گولمحه‌مه‌دا پاره‌ستا و کرنۆشی کرد:

— سایه‌ت که‌م نه‌بی، سه‌ردار. نه‌بی برۆم. چاوه‌رپیم نه‌که‌ن.

— ئیره‌ش مائی خوته، مه‌به‌ست نه‌...

— هه‌لبه‌ت سه‌ردار، هه‌لبه‌ت. پاره‌ستا و پایه‌دار بی. سه‌فره‌ت

پر به‌ره‌که‌ت بی، سه‌ردار!... مه‌به‌سته‌که‌... مه‌به‌سته‌که‌م به‌خان

٢٣٠١

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌ته‌وته‌ه

پاگه‌یاند. هه‌وه‌ل خوا و دووه‌م چاوی هیوامان له ئیوه‌یه. چاوه‌رپیتان

نه‌بم. شه‌ویک له‌دزمین لاده‌نه‌ لامان.

گولمحه‌مه‌د بو نه‌وه‌ی میرخان له‌کوول بیته‌وه، ده‌ستی خسته

ناو ده‌ستی و وتی:

— ئيشه لّلا، ئيشه لّلا!

ميرخان دهستی گولّمحه مهدی به هر دوو دست گرت، به
سه ری دا چه مایه وه و وتی:

— هیوام به جه نابته گولّمحه مهد خان، هیوام به ئیوه یه!
گولّمحه مهد دهستی له دهسته کانی کابرا دهره یئا و وتی:
خیر پیّش، خیر پیّش. نیگه ران مه به!

میرخان که ههوساری هیّسره که ی دابوو به شانی دا، به
مالّواویمه که به چه ماندنه وه ی سهر و شانی به نیوان پیاهه کان دا
تیپه ری و له بن گوئی خانمه مه ددا که بو به ری کردنی هه لّسابوو،
داواکاریه که ی دووپات کرده وه و ههوساری بو دهره وه راکیشا.
خانمه مه د، له ناو دهرگا که تا رۆیشتنی میرخان، پاره ستا و پاشان
دهرگا کانی دهره وه که ی پیوه دا و گه رایه وه به ره و براکه ی و پرسى:

— ئەکرى پیّم بلّی چی روى داوه؟!

گولّمحه مهد وتی:

— بلّی زین بکه ن! ئەرۆین بو سهرمه زار!

خانمه مه د نیگای سهرگه ردانی گواسته وه بو سهر کابرای
سهرمه زاری و هه روا به چه په ساوی به ره و دهرگای چیشخانه چوو که
تفه نگه داره کان له وى کوّوه بیوون. دهنگی دان و وتی:

— زین بکه ن، زین بکه ن!

عه بدو سیش هه لّسا و بو یارمه تیدانی زین کردنی ئەسپه کان
به ره و به هاربه ند چوو.

ستار هه لّسابوو. گولّمحه مهد سه یری کرد. ستار هاته به ره وه و
به رامبه ر گولّمحه مه د، لای کوّله که ی هه شتیه که به خاموشی وه ستا.
گولّمحه مه د له بن ددانی دا بو لّاندی:

— «گورگ! گورگ! تاویک چاوی لى خافل بکه ی هه لّهدرئ!»

پاشان وه ک ناخودئاگا، به ره و کابرای سهرمه زاری چوو و له
نزیکیه وه پیی تهوسى کوتا به زه وى دا:

— ئیتر چی؟!

قەمبەر سەرمەزاری بە راوەشانندیکی لەپەر سەری بەرز کردەوه و چاوه ترساو و سوورەکهی بە هۆی خاک و سووکایەتیهوه، بپییە گۆلمحەمەد، بە بێ ئەوهی بتوانی لەرزینی ئاشکرای لیو و گۆناکانی رابگری. کابرا ئەتوت سام گرتووپیەتی نهکا گۆلمحەمەد دەستی لی بەرز بکاتەوه و لیی دا. بۆیه وهک له نیگای گۆلمحەمەدا ئەفسوون کرابی، بێ ئەفان له سەر پارچه بەردهکه رابوو، شانی نا به دیوارهکهوه، به لیو و چهناگهی لەرزۆکهوه، وتی:

— من... من هیچ تاوانیکم نییه، سەردار. من... من... ئەگەر سەردار بفرمی، من سکاڵاکەم وەرئەگرمەوه. وهری ئەگرمەوه، سەردار. بەلام... بەلام بیوهژنی براکهی من هیشتا کاتی نهگهراوهتەوه. هیشتاکانی نهگهراوتەوه. تا سی مانگ و دەرۆژهکی تهواو نهبی، تا تهواو نهبی، هیشتا... گلی سەر قهبری براکهم وشکهوه نهبووه ئاخر، هیشتا ئاوی سەر قهبرهکی دانهمرکاوتەوه، سەردار! براکهم... براکهی من...

خانمەمەد که کاری زین و لهغای ئەسپهکانی دابوو به تفسهنگدارهکان، خۆی له بههاربهندهوه هات بو لای براکهی و پرسى: — خۆت چی؟ قهرهت بو ئاماده بکهم یان بادی؟ له بهر ئازاری قاچت ئەلیم!

گۆلمحەمەد رووی تیکرد و وتی:

— سواری بادی ئەبم. تۆ خۆت له مائهوه به. بهگمحهمەد ئەبم! خانمەمەد بهرهو عەبدۆس، که له بههاربهندهکه ئەهاته دەرەوه، چوو و وتی:

— خالۆ، سهیریکی تهنگه و لهغای بادی بکه خۆت، تا من ئەمانه بهرێ ئەکهم.

خانمەمەد چوو بههاربهند و عەبدۆس به ناو پیاوهکانی ٢٣٠٣
که لیهدەر
بهزگی نهوتەوه

ستاری کرد و پرسى:

— تۆ چی ئەکهی؟ لییه ئەمینیتەوه، یان...

ستار قسه که ی سهرداری ته‌واو کرد:
— دیم نه‌گهر ریگه له کاره‌کان نه‌گرم!
گولمحه‌مهد وتی:

— که وا بوو پاژنه‌کانت هه‌لکیشه!
ستار گالته‌که‌ی گولمحه‌مهدی به پیکه‌نینیک وه‌رگرت و بو ئه‌وه‌ی
له‌وانیتر دوا نه‌که‌وئ، به‌ره‌و هۆده‌که‌ که‌وته‌ ری، بو ئه‌وه‌ی کلاو و
پشتین ببه‌ستی. ههر له‌م کاته‌دا، ده‌رگای حه‌وشه‌ کرایه‌وه‌ و کازمه
شهل هاته‌ ژووره‌وه‌ و هه‌والی هی‌نا:
— خه‌لکه‌که‌ ئاماده‌ن، سهردار! شه‌لیاوه‌کان. داواکاره‌که‌ی کچی
خالو کامیلیش هه‌لاتووه‌!

گولمحه‌مهد سهریکی له‌قاند و کازم دریزه‌ی دا:
— هه‌مان که‌ هاتبوو بو کرین و فروش. خانمحه‌مهد خان
ویستبووی بیدۆزموه‌ و به‌هینم بو ئیره‌. به‌لام دیاره‌ به‌ خوی زانیوه‌
و هه‌لاتووه‌!

گولمحه‌مهد ئه‌یزانی کۆتایی به‌ رووداوه‌که‌ هاتووه‌. پاشان پرسی:
— چوارپییان پییه‌ خه‌لکه‌که‌؟
— دووان سیانیک هی‌سر و ئه‌سپیان پییه‌ و چهن که‌سیکیش
پیاده‌ن.

گولمحه‌مهد به‌ره‌و باله‌خانه‌ که‌وته‌ ری و به‌ کازمی وت:
— به‌ پیاده‌کان بلێ بێن بو ئیره‌، ئه‌سپ وه‌رگرن. ئه‌سپ له‌
به‌هاربه‌ند هه‌یه‌. به‌ سواره‌کانیش بلێ سهره‌تا ئه‌چین بو سهرمه‌زار!
کازم «به‌ سهر چاو» ی وت و گه‌رایه‌وه‌ و ده‌نگی عۆراندنی بادی
هات. خانمحه‌مهد به‌ره‌و کابرای سهرمه‌زاری چوو و له‌ هه‌مان کاته‌دا
که‌ چاوی له‌ سهرکه‌وتنی گولمحه‌مهد بوو له‌ پلیکانه‌کانی باله‌خانه‌
سهرئه‌که‌وت، به‌ سهر ئه‌ماژهی به‌ کابرای سهرمه‌زاری کرد بچی به‌
دوای دا.

ستار له‌ ده‌رگا هاته‌ ده‌ره‌وه‌ و قونداخی برنه‌و و ئاته‌کی چۆخه‌که‌ی
گولمحه‌مهدی بینی له‌ ناو ده‌رگای باله‌خانه‌دا ون بوو. هاوکات

پهنجهره‌ی باله‌خانه‌ش داخرا و په‌رده‌ی قه‌یفه‌ی سپی دادرایه‌وه.
مارال، پشت له پهنجهره‌که و روو له پیاوه‌که‌ی وه‌ستابوو.
گولمحه‌مهد کوره‌که‌ی به‌رز کرده‌وه که له قاچی ئالابوو. نای به
سه‌ر شانیه‌وه و پاش تۆزیک نایه سه‌ر جیوانه‌که و روانیه مارال که
خاموش و لیو به‌ستراو چاوی تیبریوو و وتی:

— ئەگه‌ر پیمه‌وه. زووش ئەگه‌ر پیمه‌وه. گورگه دیسانه‌وه‌ش شاکاری
کردوو. ئەبێ پرۆم ئەگینا ئەوه‌ندهت نه‌زانی ئازاوه‌یه‌کی ساز کرد!...
دلێ تۆ ئەلێ چی؟!

مارال هاته به‌روه، باوه‌شی کرد به پیاوه‌که‌ی‌دا، ده‌سته‌کانی
هی‌نایه سه‌روه بو سه‌روو ده‌فه‌ی شانی، سه‌ر گۆناکانی ماچ کرد و
وتی:

— ئەو کاتانه‌ی وه‌کوو منالێ لێ دێ، وا ئەزانم دایکتەم!

گولمحه‌مهد به‌ دردۆنگی پیکه‌نی و وتی:

— باش بوو بیرت خسته‌وه. ئەمشه‌و دایکم و باوکم ئەبێ
بگه‌نه ئیره. په‌وه‌ندیش تا ئیسته ئەبێ دامه‌زرابی. بپارێه سه‌مه‌ن و
ته‌مووریش به‌ینن. به بانوو بلێ جی‌یان بو دامه‌زری‌نی. خوشم هه‌ر
جۆر بووه ئەگه‌ر پیمه‌وه. ئەگه‌ر ده‌مه‌و به‌یانیش بووبی. بلێ بزانه‌م.
دلێ ئەلێ چی؟

مارال به‌ شیرینی پیکه‌نی و دیسانه‌وه‌ش چالیکێ نه‌رم که‌وته ژێر
گۆنای. گولمحه‌مهد گۆنای نا به‌ گۆنای هاوسه‌ره‌که‌یه‌وه و وه‌ک بلێ
ئه‌چری‌نی به‌ گوێ‌دا پێی وت:

— ئەمشه‌و باوکت قسه‌ی زۆره. تۆیش ئەتوانی چی گله‌ییت له
من هه‌یه پێی بلێ. به‌لام نامه‌وی دلێ بشکی‌نی. به‌ هۆی منه‌وه
زۆریان جه‌ززه‌به‌ داوه.

مارال ده‌ستی نا به‌ سینه‌ی پیاوه‌که‌یه‌وه، به‌ بێ ئەوه‌ی بیه‌وی

که‌ ئی‌ده‌ر

به‌رگی ته‌وته‌

پیکه‌نینه شوخه‌که‌ی بپری، وتی:

— برۆ، به‌ ئاگا ئەبم تا دیته‌وه. به‌ سواری بادی ئەرۆی؟

گولمحه‌مهد وتی که به‌ سواری بادی ئەپرا و ده‌سته‌کانی وه‌کوو

دوو بالّ كردهوه و وتى:

– ئەى ئاوا بېرۆم؟!

مارالّ چاوى له بېرنەوى شوووهكەى، كه به هاتنه ژوورهوه هەلّى
پەساردبوو به ديوارهكەوه، دەستى برد بۆ ماوزېرەكەى به كەمەرييهوه
بوو، وتى:

– ئەى ئەمە چييه؟ ئەمەش خۆ پرە!

گولّمحەمەد وه لّامى ژنەكەى نەدايهوه. مارالّ سوورا، پەردەكەى
لادا و له ناو رېزى تەفەنگەكاندا، بېرنەوه زېوار زيوهكەى هەلّگرت
و بەرەو ميّردەكەى رايگرت. گولّمحەمەد تەفەنگەكەى له دەست
ژنەكەى وه رگرت و ساتيک لهو دارهتەدا مايهوه. ئەمە يەكەمجار
نەبوو گولّمحەمەد، له كاتى رۆيشتن بۆ مەبهستىک تەفەنگى له دەس
مارالّ وه رنەگرت و، نەى ئەشاردەوه كه ئەم دەستاودەست كرنەى
تەفەنگەكەى به ودمى چاكە زانيوه و دلّى پى بهستوووه. بۆيه بوو كه
له هەر رۆيشتنىكدا، ئەگەر دەرەفتى بگردايەت، واى به فەر ئەزانی
تەفەنگەكەى له دەستى مارالّ وه ربگريّ.

مارالّ لای يەخدانى مەخمەرپۆش چۆكى دادا، سەرى يەخدانەكەى
هەلّدايهوه و به تەويّلّى رايگرت، دەستەكانى برد بۆ ناو يەخدانەكە
و رەختى لۆخەندانى دەرهيّنا. هەلّسا و خۆى فيشهكدانى به شانى
ميّردەكەيهوه رازاندەوه، هەنگاويک كشايهوه، وهستا و وتى:

– ئيتر چى؟

گولّمحەمەد دەستەكانى، دوو بالّى هەلّۆ، كرايهوه و نە به قسه،
مارالّى بۆ ئاميزى بانگهيّشت و مارالّ كاتيكي كورت به لّام به پيژ
سەرى نا به شانى گولّمحەمەدەوه. پاشان گولّمحەمەد هەنيەى ماچ
کرد و وتى:

– دلّى بلقيس گەرم راگره. سەفەرپيكي زۆر مەترسيدار نييه.
مارالّ كورپەكەى له سەر جيوبانەكە هەلّگرت و له بەردەمى
گولّمحەمەددا رايگرت. گولّمحەمەد، چەناگەى تۆزقالۆكەى منالّەكەى
له ناو پەنجەكانىدا كرد به تيكە، پيكنەى و وتى:

٢٣٠٦
كەيسەدەر
بەگى ئەزەم

— ئەمشەو كە لە دەوری يەك كۆ ئەبنەوه، ناویكیش بۆ ئەم پیاڤۆكەیه بدۆزنەوه. بېریار وابوو دایكەم فالێ بۆ بگریتهوه... خواتان لەگەڵ! دەی ئیترا!... نەحەت لە شەیتان. بۆ هەروا بە دەور خۆمدا خولەم دێ، ژنە؟! هەه. هەر بەراست هەندی جار ئەبم بە منال!

مارالیش بە دواي گۆلمحەمەدا لە پلیکانەکان چوو خوارەوه. پیاو و ئەسپ لە حەوشە نەمابوو. ئەسپ و هیسەر لەغاو کرابوو و برابوو دەرەوه. بەس شەودیز، لای دارتووەكە دۆش دامابوو، بە دەور خۆی دا ئەخولایهوه و سمی ئەهینا بە زهوی دا. گۆلمحەمەد لە خوار پلیکانەکان پێی سست کرد و وهستا. شەودیز چاو و گوێی تیز کرد. ئەسپ و سوار تاویك سەیری یەکیان کرد. گۆلمحەمەد نەیتوانی بە ئاسانی تێپەرێ. پێی نایە ناو کەردووەكە و بەرەو ئەسپەكە چوو. ئەسپ سەر لە نوێ ئارامی لە بەر بێرا، بە كلك راوهشاندن و یال و سەمهستهکانی. گۆلمحەمەد دەستی بەرز کردەوه. قەرە ئارام بوو و سەری دانەواند. گۆلمحەمەد پەنجەي کرد بە یالێ قەرەدا و بە نینۆك تەویلی خوراند. قەرە قەپۆزی هینا بە سینەي سوارەكەي دا. گۆلمحەمەد گۆنا و گوێی هینا بە گوێی ئەسپەكەدا و قەرە دەستی هەلینا و بە ئەسپایی هەوای شەق کرد. گۆلمحەمەد لێی جیا بوویهوه، لە کەردووەكە هاتە دەرەوه و قەرە جارێکیتر گوێ و چاوی بۆ سوارەكەي تیز کرد و لێی نواری و ملی، کەوانیکی نەرم، هەروا مایهوه.

گۆلمحەمەد، لە دەرەوهي کەردووەكە، لای مارال، منالەكە بە باوهشیهوه، وهستا و دەستی بۆ بانوو راوهشانند:

— ئەمشەو میوانت هەیه بانوو! بلقیس، بلقیس دیت.

بانوو لە بەردەمی ئەو دادخوازانهي مابوونەوه، لای دیواری چیشخانە وهستاوو. گۆلمحەمەد ئەماژەي بە عەبدووس كە لە هەشتیهكەوه هاتبوو بۆ حەوشە و بەرەو رپویان ئەهات کرد و بە بانووی وت:

— خالۆ عەبدووسم ئەمشەو میوانی تۆیه. بە دادخوازەکان بلێ

به یانی. ئیسته ناچارم برۆم، بانوو.

بانوو، قاپیک به دهستیوه به رهو ناودالآن چوو و هر بهو خاموشیهی گفت و قسهی گولمه مه دی گوئی لیگرتبوو. گولمه مه دی: رووی لیوه رگیړا. عه بدۆس گه یشتبوو. نزیکه گولمه مه دی وه ستابوو: — ئه و شوینهی بوئی ئه چی من که لکم نابیی؟!

گولمه مه دی دهستی نایه سهر شانی خالۆی و له کاتیکا دهستی ماراللی گرتبوو و له گه ل خۆی ئه یبرد به پری دا، ههنگاوی به رهو ناودالآنه که نا و وتی:

— دارکاریم مه که، خالۆ! خۆت ئه زانی چیها کاری مه زن له دهستی تو دی. تو ئه وهت سه له ماندوو! به لām ههز ئه کهم ئه مشه و له لای که هه کهت به مینیته وه. پیکه وه بدوین و ماندویتی سالآن له له شت دهر بکهی. جگه له وه خوشکیشت توژیکی تر په دای ئه بی. که له می شیش دی و هاوده می نییه. ئه وه ش بلیم که کاریکی گرنگمان له بهر نییه، پیش ئه وهی بخه ون ئیمه دینه وه. تا سه رمه زار ئه چین، له ویشه وه غاری ئه دهین به رهو سه نگرده. مه ترسیمان له پیش نییه. ئه مشه و له گه ل نه وه که ت نامویتی بشکینه! نابیی له وه زیاتر رایان بگرم. به هیوا ی خوا!

کازمیش له م کاته دا شه لیه ناوه وه و وتی:

— کا و خه له یان هی ناوه، سه ردار. هه شت باری وشتر کا و یازده شه لته ی خه له ش به کوئی که ر.

گولمه مه دی چوو ه ناو هه شتی ه که و وتی:

— بللی ماله کان له مه دیدان مو ل دهن. خانمه مه دی وه ریانه گری. خالۆ عه بدۆسیش یارمه تی ئه کات.

گولمه مه دی له هه شتی ه وه پیی نایه ناو کو لآن و بانوو قاپی ناو به دهستی ه وه، خۆی له سه ر ری لادا و لای دیواره که وه ستا. بادی ته یار بوو. گولمه مه دی چنگی له به رکۆی جیازی وشتره که گیر دا و به ملی وشتره که دا هه لگه را و له سه ر جیازه که دانیشته. له پیچی کو لانه که وه پیشه نگی کاروانه که، له بن باری کادا دهر که وت. گولمه مه دی هه ی

له وشترهكهی كرد. بانوو قاپه ئاوهكهی پژاند به دواى دا و تا سوار له پېچى كۆلانكه ون نهبوو، چاوى لى نهترووكاند. پاشان وهرگهرا و هاتهوه مالهوه.

مارال و عهبدۆس، لهتهك يهكهوه له ناو ههشتيهكه مابوونهوه و نيگايان له كۆلانى چۆل بوو كه لهو سهريهوه پيشهنگى كاروان وهستينرابوو، ههوسارى به شانى وشتروانيكهوه. هاتن و چوونهكهى بانوويان ههر بهرچاويش نهكهوتبوو. كورپهكهى گولمههمهه به قهلانداشكانى دايكهوه، پهنجهى بو كلاوهكهى عهبدۆس برد. عهبدۆس ئاوپرى ليدايهوه. مارال رووى له باوكى كرد و ئهو دووانه كه ئەتوت يهكهمجاره يهكدى ئەبينن، رووبهروو سهيرى يهكترىان كرد. خاموشى. خاموشيهكى نامۆ. عهبدۆس بو ئهوهى ئهو خاموشيه تيك بشكيني، دهستى بو وهرگرتنى منالهكه بهرز كردهوه، كورپه له قهلانداشكانى مارال بهرز كردهوه و وتى:

— گومانم نهئهكرد پالنهوانيكى ئاوههات گير كهوتبى، كچى!
مارال پيكهنى و رووى له پهناى پشتى باوكى داشاردهوه. عهبدۆس له ههشتيهكهوه چووه ههوشه و عهليخان چهخماخ دهستى به گولتى كهمهريهندهكهيهوه، پووژهوانهى ههلكيشراو، قنج و قوز - نهك ئهوهى توژيك بهر له ئيستته - له ليوارى بهرههيوانهكه هاته خوارهوه و له تيبهپرين به لاي عهبدۆس، به ناودالاندا بهرهو كۆلان وتى:

— تا تو بگهى من له سهه بارهكان ئەميينمهوه! پاشان به دواياندا ئهروم و پيبان ئهگهمهوه.

بهندی سییه م

دهسکهوساری له‌غاوی وشتره‌که له سهر بهرکۆی جیازه‌که، رِیگه‌ی به مینه‌گه‌که دابوو ئازاد بئ و سواره‌که‌شی چۆخه‌ی ئازاد به سهر شانیه‌وه، یه‌کبه‌ر له سهر جیازه‌که دانیشتبوو، پیی خستبووه سهر پی، دهستی ئاسووده‌ی نابوو‌یه سهر دهسکی ساف و دهستنه‌وازی برنه‌وه‌که‌ی. شهو و رِیگه‌ی داژووت. به درِیژی رِیگه، له قه‌لامه‌یدان بو سهرمه‌زار و له سهرمه‌زاره‌وه تا ئهم کاته و ئهم وچانه‌ی رِیگه‌که، ئارام و خامۆش، له پییش دهسته‌که‌یه‌وه، له سهر پشتی بادی دانیشتبوو و ئەتوت تاق و تهنه‌ییه. تهنه‌ها به نه‌ست و داره‌ت، تهنه‌ها به بیچم و جهسته.

ستار له‌لاوه داژووت و تفه‌نگداره سواره‌کان له ههردوو به‌روه. کهوانیکی شکاو له پشت سه‌ری وشتره‌که‌ی سهرداره‌وه. گوندیه شه‌لیاوه‌کان، سوار و پیاده، به زۆری دوو پشته سوار‌ی چوارپی‌کان. له ناو کهوانه‌که‌دا به تی‌که‌لی لییان ئەخوری و ئەرویشتن. به‌گه‌مه‌ده و خان‌ئاپۆ له میانه‌ی کهوانه‌که‌دا و له دوا‌ی سواره‌کانه‌وه، شان به شان ر‌کیفیان لیکی ئەدا و به ئاهه‌نگی دهسته ئەهاتن، لۆقه یان وپ‌رغه. به‌س ده‌نگی سمی ئه‌سپان و هیس‌ران بوو که له ناو ده‌نگی

۲۳۱۱

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌ته‌وته‌ه

هه‌ناسه‌کان‌دا له عه‌رز به‌رز ئەبوویه‌وه. با، به ته‌واوه‌تی خه‌وتبوو و کاتی‌که سواران گه‌یشتبوونه سهرمه‌زار کاری خان‌ئاپۆ له سهرمه‌زار کۆتایی پی‌هاتبوو، هه‌رچه‌ند به کپی و له

بردبویه سووچی دالآنهکه و ژنهکەشی بانگ کردبوو:
«...هەر لهوئ، له پشت دەرکاگه راوهسته. خو دهنگه
ئەبیسى؟!»

«بەلێ... خان!»
گولمەحمەد بە جوړیک که ژنه بیسی، بە قەمبەری وتبوو:
«ژنی براكهت، ئەوسا که ئەگەر پێتەوه، له خۆت ماره ئەبەری!
نەبیسەم لیت دابی، قوتار!»

له سەرمەزار که هاتبوونە دەرەوه، ستار پرسیبووی:
«ئەگەر ئەو ژنه... رازی نەبێ شووی پێ بکا چی؟»
گولمەحمەد زۆر بە سادەیی و پاڤرەدە وهلامی دابووێهوه:
«رازی ئەبێ. ژن نانی ئەوئ و پیاو!»

ئارام و بێ دوو، له بەردەمی دەستەکەوه له سەر پشتی وشترەکه
دانیشتبوو و ئەتوت تاق و تەنهایه. تەنها بە نەست و دارەت، تاق بە
بیچم و جەستە. چۆخەیی بە دەم باوه و پێ له سەر پێ، دەستی بە
ئاسوودەیی نابووێه سەر فونداخی لووس و دەستەوازی بپرنهوهکه،
شەو و پێی داژووت. وهک بلێی نە هیچ پرووی داوه و نە بپیاره هیچ
پوو بدات.

بەگمەحمەد و خان ئاپۆ له ناوقەدی کهوانهکه و له دوای
سوارەکانهوه، شان بە شان و پکێف بە پکێف داژووتن. ستار که
هەر له سەرەتای پێگهوه، پوخ و پوخسار و کردار و هەلسوکەوتی
خان ئاپۆی خستبوویە ژێر سەرنجی خوێ، ئەوا بە ئاشکراتر ئەیبینی
که خان ئاپۆ خوێ داوه تە پەنای بچووکتترین برازی خوێ؛ بەگمەحمەد.
تا ئەم کاتە و ئەم شوینە خان ئاپۆ بو ساتیکیش له بەگمەحمەد

دووڕ نەکهوتبوویهوه و بو تاویکیش بەرودوای ئەسپهکهی ئەو لێی
نەخوړیبوو. سەرانسەری پێگهکه شان بە شان و دەم بە دەمی
بەگمەحمەد هاتبوو و تیگەیشتن لهو هەلسوکەوتە بو هەر کەس که
لێیان ورد بوایه تەوه، دژوار نەبوو.

رووخانی وره‌ی خان‌ئاپۆ، پاش ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ر جیگه‌ی ژنه‌ی سه‌رمه‌زاری ده‌رکی‌ش‌رابوو‌یه‌ ده‌ره‌وه‌، نه‌ک هه‌ر له‌ کرداری دامرکاوی‌دا، به‌لک‌وو له‌ هه‌ست و دل و ده‌روونی له‌کاتی ئاخافتن له‌گه‌ل به‌گمه‌مه‌د، که بۆنی سووکایه‌تی و بچووک بوونه‌وه‌ی لێ ئه‌هات، زۆر به‌ زه‌قی ئاشکرا بوو. وه‌ک بلی‌ی خان‌ئاپۆ، ئه‌یویست به‌ زمانی مه‌رای، ره‌وایی ره‌فته‌ره‌که‌ی پێش‌ووی خۆی به‌ برازاکه‌ی که له‌ جیی کوری بوو، بسه‌لمینی. ئه‌م جو‌ره‌ ره‌فته‌ره‌ش له‌ لایه‌ن یه‌کی‌کی وه‌کوو خان‌ئاپۆوه‌، له‌ روانگه‌ی ستاردا به‌ر له‌وه‌ی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ بێ، گالته‌ئامی‌ز و خه‌مبار بوو.

به‌گمه‌مه‌دیش، وه‌ک کاردانه‌وه‌ی شیوه‌ی ره‌فتاری مامی، وه‌ک به‌ خو‌رسک، هه‌لو‌یستی‌کی نه‌شی‌او‌ی وه‌رگرتبوو. وا ده‌رئه‌که‌وت له‌ به‌رامبه‌ر مامی‌دا خۆی به‌ گه‌وره‌ دابنێ. سه‌ر له‌قاندن و نیگا خواره‌کانی له‌ رووی خو‌به‌زل زاینه‌وه‌، نه‌ له‌ نیگای ستار شاردراره‌و بوو و نه‌ ئه‌یتوانی کاریگه‌ر‌تیه‌ شو‌خ و گالته‌ئامی‌زه‌که‌ی له‌ به‌رچاو نه‌گری:

ئاده‌میزاده ئیتر! سه‌رکو‌ی‌ترین مرو‌فیش له‌ خو‌فری‌ودان‌دا، به‌هره‌یه‌کی هه‌لک‌ه‌وتوانه‌ی هه‌یه!

جه‌وانی ساویله‌ک، له‌و نسکو کاتیه‌ی به‌ سه‌ر مامی هاتبوو، له‌په‌ر تووشی چه‌ دفره‌یه‌کی نه‌زانانه هاتبوو. گو‌یکانی ستار ئه‌گه‌ر هه‌ندێ تیزتر بوا‌یه و گوته‌کانی جار‌جاره‌ی به‌گمه‌مه‌دی ببیستایه‌ت، په‌نگه‌ گو‌پی له‌ ئامۆزگاری و په‌خه‌گرتنی سووک و ساویله‌کش ئه‌بوو. به‌لام ئه‌وه‌ی که له‌م نیوانه‌دا بو ستار سه‌رسوورپه‌ینه‌ر بوو، خو‌راگری و هه‌لنه‌چوونی پیر و پسه‌پۆرانه‌ی خان‌ئاپۆ بوو، ئاو‌یته‌ی بر‌وایه‌کی منالانه‌ی پیاویک که خۆی له‌ ته‌نگانه‌دا ئه‌بینی. خان‌ئاپۆ، ئه‌م پیاوه‌ به‌وه‌جه‌ زه‌مینیه‌ که له‌ چاوی ستاردا په‌یکه‌ری راسته‌قینه‌ی بو‌یری بوو. ئه‌و پیاوه‌ی که گل و ماهه‌کی بوونی به‌ راستی نیشانه‌ی بوون بوو، که خوو و په‌وشتی بێ که‌موکوو‌پی و به‌ راستی نیشانه‌ی رووت و په‌های سروشت و خووی ئینسانی خاک و زه‌وی بوو، تاکه‌ی

و تا چند نایه نەیتوانی لەو تەنگانە ساختمەیهی خۆی و دەوروبەر بە سەری دا سەپاندووایە، خۆی رابگری؟ تاکە ی لەو پەردە ی شەرم و لە کۆت و بەندی ترسی نەندیشە و گومانی خۆی و ئەوانی تردا نەیتوانی بەمیینتەوه و پەلەقاژە بکات؟ نە، ئەم دارەتە، ئەم دارەتی گیروگازە ناتوانی زۆر بخایەنی.

وچانیکی تر، لە پیچی ریگە بەولاه، لە سەنگرد نزیک نەبوونەوه و خان ئاپۆ هیشتاش هۆ و مەبەستی چوونەکە ی بۆ خۆی دیاریی نەکردبوو. دەرڤەتی ئەوهی نەکردبوو. گریمان دەرڤەتیشی هەبووبی و مەبەست و هۆی چوونەکە ی لە بەگمەمەد پرسیبی؛ بەلام نایە ئەمە رەوا بوو؟ ئەمە رەوا بوو کە خان ئاپۆ فرمان و شیوازی فرمان لە بەگمەمەد وەرگری؟ هەرچەند بەگمەمەد چاوی ئەو بی - کە بوو؟ ئەوهی کە خان ئاپۆ چۆنیتی ئەرکی خۆی لە بەگمەمەد پرسی، نایە بە واتای ئەوه نەبوو کە داوا ی لی ئەکا ئەرک و کاری خان ئاپۆ، ئەو دیاری بکات؟ ئە ی شوین و پلە ی خان ئاپۆ چی لی ئەهات؟ بەراست مەگەر ئەم پیاوه چی کردبوو؟

«خوینی بیتاوانم خۆ نەرزاندوو؟!»

ئاوژەنگی لە تەرا دی ئەسپەکە ی کوتا و هە ی لی کرد بۆ هەلدانەوهی ئەو پەردەیه، کە خەریک بوو ئەیخنکاند. ئازووت بۆ شکاندنی ئەو کۆتە ی یەخسیری کردبوو. دل یەکدله. دل لە ناو مەشت، «با» لە سەری دا و نیگای بەبروا لە چاوی دا، غاری دا و لە چاوترووکانیک دا خۆی گەیانده لای و شترەکە ی گولمەمەد، خاوی کردوو و کەوتە تەکی. بەلام ئەمە هیشتا سەرەتای کار بوو. دوواندن و هینانە قسە ی گولمەمەد قوناخیکی تر بوو و ئەبوا یە دەرەقەتی بی و خاموشیەکە ی پی بشکینی. گیزەنیکی تر ئەوه بوو کە ئەنجامەکە ی ئەبوا یە تازەکردنەوهی هەقالەتی نیوان خۆی و ئەو - لەم کاتەدا - بی و ئەوه دژوارترین قوناخی ئەوکارە بوو کە خان ئاپۆ بۆ جی بەجیکردنی غاری دا بوو. دژوارترین ئەوهی کە دەستەبەری دۆستایەتی و نوێکردنەوهی، ئەبوا یە حەزی دل بی. کە ئەوه پیوهری

بروای گولمحه‌مه‌د بوو. بۆیه چه‌نده‌ش دژوار و ملکه‌چانه، نه‌بوایه شه‌قلی نه‌م ساردوس‌سپریه‌ی مۆری بی‌ده‌نگی لی‌درا‌بوو، بشکی‌نی و نه‌م وه‌ستانه کوشنده‌یه بورووژینی. نه‌مکاره‌ش، مه‌گه‌ر به‌ ئاخافتن نه‌گینا مه‌یسهر نه‌ئه‌بوو. خان‌ئاپۆ لی‌وی ته‌ر کرد تا گیانی شو‌خی وشه‌ که خووی ئاسایی نه‌و بوو له‌ خو‌ی‌دا را‌چه‌نی‌نی و بژی‌ه‌نی‌ته‌وه. نا‌چاری تاوه‌ینانی نه‌و له‌رزینه‌ی خزا‌بوویه‌ ده‌نگی، له‌گه‌ل گولمحه‌مه‌د که‌وته ئاخافتن:

— ره‌نگه‌ نه‌ته‌وی تا سه‌د سالی‌تر له‌ به‌رام‌به‌رم‌دا هه‌ر وه‌ک به‌رد بی. ها؟! نه‌ری؟! خو مه‌به‌ستی وات نییه، هه‌ته‌؟!!

له‌ خامۆشی گولمحه‌مه‌دا، ده‌رفه‌تی نه‌دا و دیسان وتی:

— چی بووه مه‌گه‌ر؟! ... ئاسمان خراپ بووه؟! نه‌ری؟

پاشان چاوه‌پوانی وه‌لام، روخسار و نیگای خولیا‌ی به‌رزکرده‌وه بۆ سه‌ر وشتره‌که، تا نه‌و کاته‌ی گولمحه‌مه‌د لای کرده‌وه و چاوی بری‌یه مامی خو‌ی. نه‌و هه‌روا خامۆش بوو. به‌لام له‌ به‌ختی خان‌ئاپۆ شه‌و نه‌ی نه‌ه‌یشت چاوه‌کانیان به‌ رووتی چنگ لی‌ک بچه‌قی‌نن. گرنگ نه‌وه بوو کابرا ده‌نگی کرابوو‌یه‌وه و له‌رزینه‌که‌ی نه‌ما‌بوو، ئاواز و گری‌ی خو‌ش ئاهه‌نگی خو‌ی دۆزبوو‌یه‌وه. بۆیه بی‌باکانه‌ در‌یژه‌ی دا:

— بیر له‌ چی نه‌که‌ی‌ته‌وه؟! پیت وایه‌ دۆخینم له‌ منال و پاکیزه‌ تران‌دوو‌ه؟! ژنه‌ بی‌وه‌یه، قیت و قنج به‌ دیواردا هه‌لئه‌گه‌رئ. زۆریش له‌ خوای بوو که‌ من چوومه‌ته‌ پالی! شتیکی زیاده‌ی ده‌سنه‌که‌وتبی، که‌می نه‌ه‌یناوه؛ دل‌نیا‌به‌! ... جگه‌ له‌وه‌ش مه‌گه‌ر ئی‌مه‌ کی‌ین؟! ئاده‌میزاد نین؟! ها، ئاده‌میزاد نین؟! نه‌ته‌وی من پیاو نه‌بم؟! ... له‌ کو‌ی به‌لینی وام داوه؟ نه‌یه‌وو! ئاخ‌ر منیش نه‌بوا بیریک له‌ خو‌م بکه‌مه‌وه یان نا؟! ئاخ‌ر ئاده‌میزاد... پی‌وستی به‌ هه‌ندئ شت هه‌یه‌ یان نییه؟ هه‌یه‌تی ئی‌تر، چاوه‌که‌ی من! هه‌یه‌تی! من خو‌ له‌ ئاسمان ناژیم. نه‌شم وتوو‌ه پاک و بی‌گه‌ردم. وتوو‌مه؟ که‌ی من شتی وام وتوو‌ه؟! ... ده‌ شتی‌ک بل‌ی ئاخ‌ر، پیاو! نه‌کا نه‌ته‌وی، منی مامت له‌م ته‌مه‌نه‌دا ته‌می بکه‌ی؟ ده‌بل‌ی ده‌ی!!

٢٣١٦
که‌لی‌س‌ده‌ر
به‌گی‌ نه‌وته‌م

تاپۆی دیواره‌کانی سه‌نگرد. گولمحه‌مهد له‌غاوی بادی پاکیشا و
 خاوی کردوهه. به‌گمحه‌مهد ئازووت بو لایان. گولمحه‌مهد وتی:
 — سی کەس دابنێ بە دەوری قه‌لاکه‌وه. دوو که‌سیش بو
 به‌رده‌رگای مائی نه‌جەف ئەرباب. ئەگەر شتیکی بوو، تیریکی به‌حه‌وادا
 به‌ته‌قینن. شه‌لیاوه‌کانیش هه‌موویان بی‌نه ژووره‌وه.
 پاشان رووی کرده خان‌ئاپۆ و وتی:
 — خه‌ریکین ئەروین نه‌جەف ئەرباب ته‌می بکه‌ین. ته‌می، به‌س
 ئەوه‌نده! نابێ خوین پرژینری.
 گولمحه‌مهد بآلی پاره‌شانان و ده‌نگی هه‌لینا:
 — ئیوه‌ش گوینان لێ بوو؟ نابێ خوین له‌ لووتی که‌س بی‌ت!

ده‌رگای قه‌لاکه‌ی نه‌جەف ئەرباب به‌ گولمیخی قه‌به،
 پارزینرابوویه‌وه. ده‌روازه‌ی سه‌را، له‌ راده‌به‌ده‌ر گه‌وره‌ بوو و جگه‌ له‌وه
 تازه‌یی ته‌خته‌ی ده‌رگاكان، ته‌نانه‌ت له‌ شه‌ویش‌دا، له‌ هه‌موو شت زیاتر
 ئەیدا به‌چاودا. ده‌روازه‌ی سه‌را به‌ گویری دیواره‌ به‌رز و ئەستورره‌کانی
 قه‌لا بوو. دیواری وه‌ک شووره. شووره‌ی قه‌لا. راستیه‌که‌ی ئەوه‌ بوو
 که‌ باوکی نه‌جەف ئەرباب، قه‌لاکه‌ی بو‌ خو‌ی سازکردبوو. به‌و برج و
 وارش و به‌و قه‌باره‌یه. به‌ مردنی خویشی پازاندنه‌وه و په‌رداخ‌کردنی
 بو‌ نه‌جەف به‌جی هیشیبوو. نه‌جەف ئەربابیش کی‌ماسیه‌کانی ته‌واو
 کردبوو. برج و شووره‌ی پیکه‌ینابوو، قفل و کی‌لوانی توکمه‌ی
 لیدابوو و تییدا مه‌زلی کردبوو. تا کار و کرداری باوکی، ئەویش به‌و
 شیوازه‌ درێژه‌ بدات و بو‌ خستنه‌سه‌ر و زیادکردنی ئەوه‌ی باوکی به
 میرات بو‌ی به‌جی هیشتبوو، هه‌ر له‌ باخ و زه‌وی و په‌ز و پاتال.

ئەوا له‌و به‌ری شووره‌ی به‌رز و ئەستور و چوار برجی چوار
 سووچی قه‌لاکه‌، شوینیکی گشتی و جیداری لێ بوو به‌ بارستایی زیاد
 له‌ ئەندازه‌ی دانیش‌توانی ناو سه‌را. هه‌ر کاتیش پیو‌یستی بکردایه‌ت
 ده‌رگا له‌ سه‌ر خوین دابه‌خن، دانیش‌توانی ناو سه‌را ئەیان‌توانی چه‌ندین
 مانگ له‌ ناوه‌وه‌ بزین به‌ بی ئەوه‌ی نیازیان به‌ ده‌روه‌ هه‌بی. چونکه

ئەوھى پېداۋىستى ژيانىكى بەتەواۋەتى گوندنشىنى بوو، لە ناوموھى سەرا تەيار كرابوو. ھەر لە ھەمارى خەلە و پاشەكەوت، بىرى ئاۋ، سەرتەنوو تا بەھاربەند و گەور بۆ چوارپىي جۆراۋجۆر: ئەسپ و ھېسەر و مەر و كەر و وشتر. ژوور و ھۆدەى چەندىن جۆرى جىاواز: ميانخانە، شانشىن، ھۆدەى دانىشتن بۆ خۆيى و گەدە و شوان و پېبوار، بە تەنوو و چىشتخانە و ھەيوانەھە.

— بە ئاغەت بلى گۆلمحەمەدى سەردار ھاتوھە!

كابراى تەھنگدار كە لە برجى سەر دەرگاگەھە سەرى دەرھىنابوو، بە بىستنى ناوى گۆلمحەمەدى سەردار لە زمانى محەمەدپەزەي گۆلخانمەھە، سەرى دزىيەھە و ون بوو. خان ئاپۆ ئەماژەى بە كورپى گۆلخانم كەرد چەكوشى دەرگاگە بكوتى. محەمەدپەزەي گۆلخانم چوۋە پېشەھە و چەكوشى دەرگاى تەقاند. خان ئاپۆ كلاًۋى پاش دا و تۆزى ناۋچەوانى بە لەپى دەست سېرىيەھە و جارېكى تر مىلى بېرنەھەكەى تاقى كەردەھە.

گۆلمحەمەد لە مەيدانى بەر دەرگى سەراگە، ھەروا يەكبەر لە سەر جىازى بادى دانىشتبوو. چۆخەكەى يەك شاخ بە شانىيەھە، دەستى لە سەر ناوقەدى ساف و پەرداختكراوى تەھنگەكەى و نىگى لە سەر دەرگاى داخراۋ نەئەگۋاستەھە. بەگمەھەد لە پاشى خەلكەكەھە لە قەراخ دىوارەكە ۋەستابوو و چاۋى بېرىبوۋىيە برجەكە. ستار دەستەكانى لە سەر كەللەى زىنەكە دانابوو و ھەولئى ئەدا بە جىگۆپكى لە سەر زىنەكە ئازارى پان و سمتى كەم بكاتەھە. عەلىخان چەخماخ، نەك يەكدل و لىبىراۋ بەلكوو دوودل و داگىراۋى ئەندىشەى پوۋبەپوۋبۋونەھەى لەگەل نەجەف ئەرباب، چەپى سەمىلئى بە ددان گرتبوو و ئەيجاۋى. خەلكى شەلىاۋىش، بە سوار و پىادەيانەھە، لە پشت دەرگا و لە قەراخ شوورەى نەجەف ئەرباب پراۋەستابوون. ۋەك بلىي تىگەيشتبوون لە پىناۋى ۋەرگرتنەھەى مرىشك و بزن و گوپرەكە و يەك دوو مەن قەند و تەنەكە نەوت و يەك دوو تەختە پىستە و چەند ھىزە دۆشاۋى تىرى خۆيان تووشى چ خەنىمىك كەردوھە!

په شیمانی له بنهوه.

— دهرگاکه بکهرهوه، میر عهولّا!

ئهمه دهنگی نه زوړر په زامه نندانهی نه جهف ئه رباب بوو له پشت دهرگاکه وه له ماوه یه کی کورته وه بیسرا و دهسبه جی دهنگی زنجیر و قفل و کیلوونی دهرگا، یهک به دواى یه کدا هات و تا دهرگای گهوره و قورسی دهروازه به جیره یه کی وشک و تیژ کرانه وه و میر عهولّا، خووی و فانوسی به سهر دهسته وه له ناو هه شتیه که دا هات به پیریانه وه، له کاتیکا نه جهف ئه رباب له بهر ناودالانه که له حهوشه چاوه ریپی ئه کردن:

— بللی بفرمونه ژووره وه!

میر عهولّا گه ده، بهر له وهی دم بکاته وه به دوپا تکر دنه وهی گوته ی ئاغی، ناچار بوو له بهرام بهر هیرشى ئه سپه که ی به گمحه مه ددا بکشیته دواوه، چونکه به گمحه مه د ئه بوايه به فرکه یهک ناو حهوشه که سهیر بکات و بگه ریته وه. وای کرد. نه جهف ئه رباب ئه وا خووی هاتبوویه ناو هه شتیه که و به ترسه وه داوای لی ئه کردن دابه زن و بفرمونه:

— به خیر هاتن، بفرمونه سهردار!

گوئلمحه مه د بهو کوئلانه ی دا سوار و پیاده بویان کردبوویه وه، به سواری ئازووت بو ژووره وه و به بی گویدانه گه ده ی نه جهف که ئیسته لهو بهری دالانه که دهرگای به هاربه نده که ی کردبوویه وه، چووه حهوشه و به دواى دا سوار و پیاده هاتنه ژووره وه، مه گهر محمه دپه زای گوئخانم و یه کی تر. عهولّا گه ده، سهری برده دهره وه و بهر له وهی تاکانی دهروازه که داخاته وه، پرسى:

— ئیوه چی؟ نایه نه ژووره وه؟

محمه دپه زای گوئخانم له وه لامدا وتی:

— ئیمه لیړه ئه بین. پرسق و روژی ئیمه بهیڼه بو ئیړه!

عهولّا گه ده تایی دهرگای به ئارامی پال نا و محمه دپه زای

گوئخانم، سهری نا به درزی دهرگاکه وه و فرمانی دا:

— چا! چا! له بیر نه که ی یه که مجار. ئیمه تینووی چاین!

— هەر ئیسته، هەر ئیسته بۆنان ئەهینم.
عهولّا گهده کیلوانی دهراکاهی خست و له ههشتیهکهوه چوه
هوشه و به ناو ههشاماتهکهدا رویشت و وتی:
— له بههاربهندهکه جیگه بۆ چوارپیکان هیه، سهردار. ناخوړ
و ئالیک و...

گولمهحمهد به شیوی ملی وشترهکهدا خزایه خوارهوه و خان ئاپۆ
له وهلامی عهولّا گهدهدا وتی:

— جارێ با لیڤه بن، باشه بۆیان. کۆزهره بکهره بهریان!
نهجهف ئهرياب به عهولّا گهدهی وت کۆزهره بکاته ناخورهکانی
بن دیوارهکه بۆ چوارپیکان. گولمهحمهد ههوساری وشترهکهی دا به
براکهی، یهخی چۆخهکهی دایهوه به شانیدا و ههر لهویوه که وهستا
بوو، چاوی له برجهکه، به نهجهف ئهريابی وت:
— بهو پیاوهت بلی بیته خوارهوه!

دهسهجی، نهجهف رووی کرده برجهکه و بانگی کرد:
— وهره خوارهوه جهمهل. له برجهکه وهره خوارهوه!
جهمهل تفهنگدار له برجهکه هاته دهرهوه و له گوپی بانهکه
مایهوه. نهجهف جاریکی تر پیی وت دابهزیته خوارهوه و جهمهل وهکوو
کاژیلهیهکی گورجوگۆل له پلیکانهکانهوه هاته ناودالان. گولمهحمهد
سهیری خان ئاپۆی کرد و لهگهڵ نهجهف ئهرياب بهرهو شانشین کهوته
رێ. خان ئاپۆ لهغاوی بادا و له سوورانیکی خیرادا تفهنگی له ناو
دهستی جهمهل تفهنگچی دهرهینا و ههلیدا بۆ عهلیخان چهخماخ.
ئهویش به ههواوه گرتیهوه و جهمهل تفهنگچی لای جهنجهرێ بیرهکه،
کاتی که هاتهوه به خویدا که تفهنگهکهی بهدهست عهلی چهخماخهوه
تاقی ئهکرایهوه.

ههچهند لهو رۆژهوه که بهگمهحمهد بیستبووی نهجهف خان
دهستی خستۆته سهه کچی حاجی خورسوفی، ههمیشه ئارهزووی
ئوه بوو شاخ له شاخی نهجهف بگیرینی، بهلام ئهمه کاریک بوو
نهی ئهتوانی به دلخوازی خوێ پیی ههلسی. بهتایبته ئیسته و

لهم دیداردا که گولمحه مه د بۆی هاتبوو، بهگمحه مه د نهی نه توانی هیوای پرو به پروو بوونه وهی نهجهف نه ربابی هه بی؛ مهگهر نه وهی که شتیکی چاوه پروان نهکراو پرووی بدایهت. بۆیه باشتترین کار بو نهو نهوه بوو به رهو برجی به تال پروات و بیی به کیشکی سه ربان؛ لهو ریگه یه وه که جه مه ل دابه زیبوو. له ریگه ی پلیکانی ناودالانه وه. بو نه مکاره، دابه زی و له غاوی بادی له پشتی زینی نه سپه که ی خو ی گری دا و به رهو بان چوو. له ری دا هه ولا گه ده ی به باوه شیگ گوله جووه له به هار به ند نه هاته دهر وه راگرت و پرسى:

— نهو برجانیه تر چی؟ تفهنگچیان تی دایه؟

— نه خیر خان، نه خیر!

بهگمحه مه د لی لا دا و پاش تاویک له بان وه دهستی بو مامی پاره شاندا، بو نه وهی له کاری خو ی دا ئاسوده بی و چوو نه ناو برجه که. خان ئاپو دابه زی. له غاوی نه سپه که ی بهگمحه مه دیشی گرت و به رهو ئاخوره کانی قهراخ دیواره که بردنی. له وئ هه وساری بادی له زینی نه سپه که ی بهگمحه مه د کرده وه و له خهواندنی وشتره که دا، به هه ولا گه ده ی وت خه می وشتره کهش بخوات. بهوانی تریشی وت نه سپ و چوار پییان به نه بن دیواره که و خو یان له هه یوان دانیشن. خویشی له گه ل ستار و هه لیخان چه خماخ و غه لامه ل لاجان، چوون بو شانشین؛ سلو و سلو.

گولمحه مه د پالی به جیوبانه که وه نیگای تیژ و سمینه ری چه قانده بووه ناوچه وانی نهجهف نه رباب، که راست له به رامبه ری دا له سه ره دوو چوک دانیشتبوو و نهوی له بیده نگیه کی کوشنده دا راگرتبوو. نه وه نه دی خان ئاپو و ستار دانیشن، گولمحه مه د وتی:

— به میوانه که شت بلی بی ت بو ئیره، نهجهف نه رباب!

چاوه خر و شینه کانی نهجهف نه رباب که تا ئیسته له گولمحه مه د په میان نه کرد، ئیسته لی ل ببوون و به ناچاری که وته سه ره چاوی و که وته ته ته په ته:

— میوان... میوان!!

گولمحمهد به بئ نوهی دهرهتی ههلاتن به چاوی نهجهف
نهرباب بدات، وهکوو ههلوئیهکی زال به سهر نیچیرهکهی دا، وتی:
— تارمایی هیسرهکهی حاجی خورسوفیم لهو کانهی گهدهکهت
دهرگای گهورهی کردهوه بینی! نهسپیکی بیگانهش وهکوو شتیکی لهوی
بوو. حاجی خورسوفی نابئ بهو زووه خهوتبئ. ئهوه کهله وشکه
پیاوی خهو نییه. پهنگه کچهکهشی لهگهه ل خوی هیئاوه؟ وایه؟ له
کهیهوه وای لیهاوووه که بووک دی بۆ خوازینی زاوا؟!
گولمحمهد ههچهند پرسپاری ئهکرد، بهلام چاوهپیی وهلام
له لایهن نهجهف نهربابهوه نهبوو. چونکه به ئاشکرا دیار بوو نهجهف
زمانی له گو کهوتوووه. بویه وتی:

— بلئ بیهینن بۆ ئیره!

نهجهف نهرباب ناچار به نهسپایی رابوو و وتی:

— نهگهر نهخهوتبئ!

— ههلیسینه!

گرمهی دهنگی گولمحمهد، ئهتوت له ناو دهرگاکهوه نهجهفی
حهوا دایه دهرهوه. نهجهف به پهله له لیواری ههیوانهکهوه خوی
ههلهدایه ههوشه و له کچهکهی عهولا گهده که لای بییری ئاوهکه
وهستابوو بۆ ئاو ههلوکوزین و جهنجهپی بیرهکهی ههلهسهووړاند،
نزیک بوویهوه و وتی حاجی بانگ بکات و بهر لهوهی بگهپهتهوه، داوای
لیکرد زووتر چا ئاماده بکهن و به باوکیشی بلئ شیو ساز بکات:

— بلئ یهکیک له پهروارهکان سهر بپهئ!

کچی عهولا گهده دوئچهی ئاوهکهی ههلهکیشا، له سهر بهردی
قهراخ بیرهکه داینا و خوی چوو به داوی فرمانهکهی دا. نهجهف
گهپایهوه بۆ شانشین و دیسانهوه سلأوی کرد. بهر لهوهی نهجهف
نهرباب له سهر جیگهکهی دابنیشئ گولمحمهد پرووی کرده عهلیخان
چهخماخ که تفهنگ بهدهست لای دهرگاکه وهستابوو و به نهجهف
نهربابی وت:

— ئاشناییت نهدا لهگههئ؟! ... ها، نهجهف خان، عهلی چهخماخ

ناناسیتهوه؟! چ ماوهیهک ئهبیّ یهکدیتان نهدیوه!... ها؟!
 نهجهف ئهرباب سهری بهرهو عهلی چهخماخ وهرسووړاند و
 گهراپهوه و چاوی برپیه بهرپیی و بیدهنگ مایهوه. گولمهحمهده به
 بیّ زهمینهچینی و به بیّ پیشهکی وتی:
 — دهستت ئالوودهی ئهکارانه مهکه، نهجهف ئهرباب! تا زووه
 دهس لهم پیلانه پرپووچانه ههنگره. ئهم کولهفیتنهیهه دابنیّ بو
 پیره ئاغهکان. توّ بوّ قومار به جهوانی خوّت ئهکهی؟! قوماره ئهمه.
 ههسیبیّ دوړاندنت کردووه؟! بردنهوه و دوړاندنی ئهم قومارهت
 لیكداوتهوه؟!... ها؟ لهم قوماردها چی ئهبهیتهوه ئهگهر بهرنده
 بیی؟ لهوه زیاترت ئهبیّ که ئیسته ههته؟! نه، نهخیر، زیاترت نابی!
 بهلام ئهگهر بدوړپی چی؟ ئهگهر بدوړپی؟ ئهزانی چهنده به گران بوّت
 تهواو ئهبیّ؟ نه، پیّم وانیهه بیرت له دوړاندن کردبیتهوه! بهلام
 من به برا گهورهی خوّت بزانه و لیّم بیسه ئهگهر ئهلیّم قومار له
 سهر جهوانی خوّت مهکه. ئهمه شیّتییه که مروّف جهوانیی خوئی
 به قومار بدوړپینی. ئهویش قوماریک که بهرنده بوون تییدا نادیاره.
 بهلام دوړانهکهی مسوگهره. تهنانهت له بهرنده بوونیشدا، ئهگهر
 بردنهوهیهکی تییدا بیّ، لهوهی ههته زیاترت بهرناکهوئی. کردووتیانه
 به سهر دارهوه، نهجهف! کیّ ئهو قسانهی خویندوو به گویتدا؟ کیّ
 جادووی کردووی؟ بهلینی چیمان پیداوی؟ ئهیانهوئی بتکهن به بهردی
 سهر سههوّل. ئهوه ئهزانی؟ خوّت ئهوه ئهزانی وا خهریکن یاریت پیّ
 ئهکهن؟!... بزا له کاتی خوئی دا چوّن لالّ ئهبیّ؟ ئهی ئهوان له کوپن
 لهبری توّ قسه بکهن؟ له کوپن ئهوانهی خویان له جیی باوکت داناوه؟
 کوان؟!

نهجهف ئهرباب نهک ههر زمانی لکابوو به مهلاشوویهوه،
 سهریشی بهرز نهئهکردهوه سهیری گولمهحمهده یان ئهوانیتر بکات.

گولمهحمهده به عهلیخان چهخماخی وت:

— وهره بهروه! تفهنگهکهت خوّ پره؟

— بهلیّ سهردار!

— وەرە بەرتەرەوه، وەرە مەترسە! ھەر لێرە... ھەر لێرە لە
لای ئەربابەوه راوەستە. جا لۆولەي تەفەنگەکە بنی بە لاجانگیەوه.
باشە، ئیستە ھەر لەوی تەفەنگەکەت ڕاگرە تا... دەي، نەجەف خانی
ئەرباب! ئیستە ئەلیی چی؟ ئەھینی؟ بە ئەندازەي بال ڕاوەشانندی
کۆللەییەکی پی ئەچی چرای تەمەنت بکوژیتهوه. ئەمەوی بزانی ئەو
کارەي تۆ دەستت داوتی، ئەمە ئەھینی؟! ئەھینی!؟

تەویلی سوورباوی نەجەف ئارەقەي لی نیشتبوو و بیلبیلەي
چاوەکانی، دوو نیسکی نەشۆراو، لە ترسی ڕوا پینەکراوی مردن
بە ھەموو لایەکا ئەگەر و زمانی ھەروا لکابوو بە مەلاشوویەوه.
خان ئاپۆ بە بیدەنگ پی ئەکەنی. عەلیخان چەخماخ بە گۆی و ھەنیەي
سوور ھەنگەرەوه ئەلەرزی. غولامەللاجان لە حەبیەتان دەمی
داچەقابوو و ستار، بە بی ئەوہی بە خۆي بزانی لیوی ئەکروشت.

دەنگی دەرگا و ھاتنی حاجی خورسوفی جوولەییەکی خستە
ئەو ناوہ. نەجەف ئەرباب ناخودئاگا سەری سووراند بو لای دەرگا
و پەنجەي عەلیخان چەخماخ پیلکەي چرکاند. گۆللە دەرچوو
و نەجەف ئەرباب بە پشتدا کەوت. دووکەل ژوورەکەي پڕ کرد و
عەلیخان چەخماخیش داھیزرا و بو ئەوہی بەر نەبیتهوه، پشت و
شانی ترنجانە سووچی دیوارەکە و بی ھیز و پەنگ مردوو مایەوه.
حاجی خورسوفی لە شوینی خۆي وشک بوو و گۆلمحەمەد چاوی
مۆر بوویەوه. بیدەنگی مەرگ!

خان ئاپۆ ھەلسا، تەفەنگی لەدەست عەلیخان چەخماخ وەرگرت،
تەفەنگەکەي — بەو جۆرەي لە دەست جەمەل تەفەنگدار فراندبوو — لە
بەر ڕووناکي چرکەدا سەیر کرد و وەک بلیی لەگەل خۆیەتی، وتی:
— لە تەفەنگە ئینگلیزییەکانە، خاوەن مردوو، پیر بوو!

پاشان لەو حەپەساویەي زال ببوو بە سەر ژوورەکەدا، چووہ
سەر نەجەف ئەرباب و لە کاتیکا بن پی ڕووت و خرپنەکەي بە نووکی
گیوہکەي ختووکە ئەدا، ددانە سپی و ڕیکەکانی بە پیکەنین پیشان
دا و وتی:

— رابه، رابه! ئەمجاره وابزانە نەمردووی، رابه! رابه بزانه
 هەوآلی ئەو دنیا چیت بۆ هیئاوین؟!
 بەلام نەجەف ئەرباب ئەتوت بە راستی نایەوێ رابی. خان ئاپۆ
 دانەویەو و یەخەمی جاکەتەکەمی گرت و وەکوو کەلاکی مەر راپیکیشا
 بۆ ناو دەرگاکی و داوای ئاوی کرد:
 — بۆ وا وشک بووی، حاجی؟! ئاوی بەینە! نیستیە زیندووی
 ئەکەمەو!

ستار هەناسەییەکی قوولی هەلکیشا و چۆکاوچۆکی کرد. عەلیخان
 چەخماخ بە پەنگ و پرووی وەکوو گەچەو، نیشتە خوارەو و چاو و
 ناوچاوی لە قەفی بازووی دا شار دەو. غولامەللاجان سیگارێکی لە
 دەوریەکەمی لە بەردەست خان ئاپۆ دانرابوو، هەلگرت و بەو دەستانەمی
 کە هیشتا ئەلەرزین بۆ خۆی داگیراند و دوو کەلی لی دەرھینا.
 لە دەرەوێ دەرگاکی، دایکی نەجەف ئەرباب، سەر و کاکۆلی
 جەوانەکەمی خستبوویە سەر کۆشی و بە هەزار زمان ئەیویست لە
 خان ئاپۆ بیسی لایەکەمی هیشتا زیندوو. بەلام خان ئاپۆ لەبری وەلام،
 دۆلچەمی ئاوەکەمی لە دەست عەوڵا گەدە وەرگرتوو و ئەکشایەو بۆ
 ئەوێ ئاوەکە بە جارێک بکات بە سەر سەرۆبەچکی نەجەف دا:
 — وریا بن ئاوی، بکشیئەو ئاوی!

بەگمەمەدیش لە برجەکەو هاتبوویە بەر گۆیسوانەمی بانەکە
 و لە خان ئاپۆی ئەپرسی چی پرووی داو. خان ئاپۆ بە زمانی خۆی
 تیئێ گەیاندا ئاسوودە بی، هیچ نەبوو. هەرەو هەا خان ئاپۆ بە کچەکەمی
 عەوڵا گەدە و بە ژنەکەشی کە لە چیشخانەو هەلاتبوویە دەرەو،
 وتی دایکی نەجەف ببەنە ژووریکەو و شیوەنەکە بیئەنگ بکەن:
 — یاللا، یاللا. رامەوستن! دە... دەرگاش داخەن. تۆ، تۆش

حاجی برۆ دانیشە، برۆ، برۆ ئیتر!

حاجی خورسوفی پیئێ نایە ناو دەرگاکی و درپۆنگ بوو. پیئێ لە ناو
 دیوێکە و دلی لای نەجەف ئەرباب، هەتا گۆلمحەمەد درپۆنگیەکەمی
 تیکشکاند:

— بۆ دانانیشی، حاج؟! —

— له خزمەت دام خان، له خزمەت دام!

بالا بەرز و تۆزقالتیک نووشتاوه، به لاجانگی دهرپه‌ریوو، لووتی کشاو و توزیک خوار. له کاتیکا ئاتهکی پالتاوه تۆخ چووکه‌کی له ناو په‌نجه‌کانی‌دا گرتبوو، به‌ره‌وژوور هه‌لکشا و له سهر ههر دوو چۆک دانیشت، سهری به‌ کړنۆش بۆ گۆلمحه‌مه‌د چه‌ماند و وتی:

— ئیشه‌للا که خۆش و باشن، ساخ و سلامه‌ت ...

گۆلمحه‌مه‌د نه‌بیسی درۆ له‌قالب دراوه‌که‌ی حاجی خورسوفی

پیی وت:

— دیاره‌ خهریکن خۆتان بۆ زهماوه‌ن ئاماده‌ ئه‌کهن؟! —

زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی سووتاو به‌ پوخساری حاجی خورسوفیه‌وه وشکه‌لات و کهوته‌ منجه‌منج. به‌لام زۆری نه‌برد خۆی خپ کرده‌وه و سه‌رکزانه‌ کهوته‌ په‌سن کردن:

— بۆ ئه‌مکاره‌ ... بۆ دهرفته‌ وه‌رگرتن مسۆگهر ئه‌هاتینه‌ خزمه‌ت

سه‌ردار. کێ ئه‌توانی له‌م مه‌لبه‌نده‌ کچی بدا به‌ بووکی یان کوپی بکا به‌ زاوا و دهرفته‌ و بریاری گۆلمحه‌مه‌د خانی سه‌رداری له‌ سهر نه‌بی؟! به‌لێ، منی به‌نده‌ وام دانابوو به‌ چه‌ند په‌رواره‌وه‌ بی‌مه‌ خزمه‌تتان و دهرفته‌تتان لێ بخوازم. هه‌لبه‌ت دیاره‌ خان به‌ گه‌وره‌یی خۆیان ریگه‌ به‌م کاره‌ خیره‌ ئه‌فه‌رموون؟

خان ئاپۆ بن بالی نه‌جه‌ف ئه‌ربابی به‌ ده‌ست گرتبوو، پیی نایه

ناو ژووره‌که‌ و به‌ خۆشزمانیه‌وه‌ وتی:

— ئیسته‌ نه‌جه‌ف ئه‌رباب بۆمان ئه‌گێرپه‌ته‌وه‌ چ باس بوو و چی

بینیوه‌! دانیشه‌ ئه‌رباب بۆمان بگێره‌وه‌! جا، میر عه‌وللا، چا بی‌نه‌. بردم به‌ ساخ و سه‌لامه‌تی پیشانی دایکیم دا، بۆ ئه‌وه‌ی چوار رۆژی‌تر پاش مله‌ به‌یتمان بۆ ساز نه‌کات که‌ جه‌وانه‌که‌یمان کوشت و زیندوویمان نه‌کرده‌وه‌. فه‌رموون ... به‌ راستی تۆش تفه‌نگداره‌کی به‌ زه‌بری چه‌خماخ. به‌ندی په‌نجه‌یه‌ک تا نیشانه‌، نه‌ت پیکا، پیاو! ههر که‌س بی‌یسی قاقا پی‌ت پی‌ت ئه‌کهن!

٢٣٢٦
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌وته‌وه‌

نهجەف ئەرباب وەك غەوارەيەكى ميوان پالى دابوو بە ديوارەكەوہ و خيشى كردبوو. نەك ھەر سەرۋەچكى بەلكو جەلەكانيشى تەر ببوو. تاونەتاو تەزىكى پيائەھات و لەپەسا زياتر گرمۆلە ئەبوو و گلارەى شىنى چاوەكانى - دوو دەنك نيسك - وەكوو سيبەرى رەميوى ترس ئەخولايەوہ.

حاجى سولتانخوردى خورسوفى، نىگەرانى بارى نەجەف ئەرباب و پەرۆشى كاردانەوہى گالتهكانى خان ئاپۆ بوو كە ئەگەر بە نيشاندانى بزهيهكى رزيویش بووبى، بە دواى ئەوہوہ بوو كە بوونى خوۋى لە سەنگرد و لە مالى نەجەف ئەرباب بە كردهوہيهكى شياو بداتە قەلەم. بەلام ئەوہى كە لە ھەموو شت زياتر ئەوى خستبوويە گير و گازوہ، ئەوہ بوو كە گولمەمەدى سەردار دەربارەى ئەو و بوونى ئەو لە سەنگرد چۆن بىر ئەكاتەوہ و چ بپيارىكى لە سەر ئەدات:

— ئالیک كەم ئەھيئەم ئەمسال، سەردار. ليم نواری بينيم لە ناوہراستى زستان پەكەم ئەكەوى. ئازەلئيش خو زمان نازانى. ئاخوړەكەى ئەبى پر بى. وتم بيم بو سەنگرد و چەن بار كا و يەك دوو بار قوژاخە لە ھەمارى نەجەف خان بە قەرز وەربگرم. كارى پەروار خوٹ باشتەر ئەزانى، تفاق لە ھەمار ناهيلى. ئازەل كە كەوتە خواردن، عاباكەى پياویش ئەخوا. تيربوونيان بو نيه. مالكاولانە ئەلىى لە سالى قات و قريپهكە گەراونەتەوہ! لەپەسا ئەخون و كاويژ ئەكەن و دەميان ئەجوولى.

عەولآ گەدە سەماوہرى ھيئاىە ژوورەوہ و لە گوڭشەى ژوورەكە داينا. پاشان سىنى و قورى و پيالە و قەندانى لە دەست كچەكەى وەرگرت. لە نزيك سەماوہرەكەوہ ريزى كردن. حاجى سولتانخورد بەردەوام بوو لە سەر گيرانەوہ و پياھەلگوتن و، تينەكوڭشا بار و دۆخەكە ئاسايى بكاتەوہ. گولمەمەد جارپكى تريس قسەكەى پى برى و بو ئەوہى بابەتەكە گەورە نەبيتەوہ، وتى:

— زانيم ليڤەى، حاجى سولتانخورد. وتم بانگت بكەن بە دوو مەبەست. يەكيان ئەوہى كە ئەمرو سكالآت لە سەر بوو، سەبارتە

به ئاوه پۆكانی ئهو زهوییه دێمانه كه ئهتهوێ داگیریان بكهی. زاواكت دهستی وهشانوووه و سهری شكاندوووه. كه ئهمهش به جیاواز لێ ئهكۆلینهوه. شتیکی تریش كه تۆ ئهبی بیبسی، په یوهندی به نهجهف خانهوه ههیه. گویت لهگهڵ منه؟

حاجی سولتانخوردی خورسوفی به لووتی درێژ و خوار و چاوی به قوولا چوو و ملی درێژهوه، له کاتی قسهکردنی گولمه مه ددا، بیدهنگ بوو. کیسهی سهبيلهکهی له گیرفانی پالتاوهکهی ده رهینابوو، له ناو دهستی دا گووشای و به دژواری وتی:

— گویم له جهنابته، خان!

گولمه مه د درێژهی به گوتهکهی دا:

— چوونته بن کلێشهی و عهقلیان دزیوه. له راستی دا شووتییان داوته بن بالی و ئه یانهوێ ئاگر له جهوانی به ریده ن. ئهم قسانهش بۆیه ئهکهم، بۆ ئهوهی تیی گهیهنم چالیان له سه ر پێ هه لکه ندوووه. نهک پیت وابی من لهوه ئهترسم یهکی وهکوو نهجهف ئه رباب له سه ر رینگه م قوت بکه نهوه. تۆ خۆت ئهوه ئهزانی کاری ئیمه یهکسه ره و یهک لایه نه بۆته وه. هه م به رامبه ر به جه ماوه ر و هه م به رامبه ر به حکوومه ت. له راستیه که ی دا ئیمه سه رمان له کاری ئهم وازییه دا داناوه. بۆیه ئهگه ر قسه یهک ئه که ی ن له به ر گیان و گه نجی تی تۆیه نهجهف ئه رباب!

سینی چا گه را و په رداخی قه نداخه که عه و لا گه ده له به رده م ئاغهی دا ینا. گولمه مه د قومی دا له چاکه و بیدهنگ بوو. خواردنه وهی چا، هه لیکی کورت بوو بۆ حاجی خورسوفی و نهجهف ئه رباب بۆ ئه وهی بتوانن بیر و میشکی شپه رزه یان ریکه و پیک و — ره نگیشه — دهسته به ندی بکه ن. حاجی خورسوفی ته نانته توانی بیته وه به خۆی دا و سه بيله که ی به بی له رزینی ئاشکرای دهسته کانی، داگیرینی. نهجهف ئه ربابیش په رداخی قه نداخه که ی نه رمه نه رمه خوارده وه. له کاتی کا هه و لێ ئه دا، ئارام و ئوقره ی پيشووی به دست به یینیته وه. گولمه مه د به لام ده رفه تی پێ نه دان. پیا له به تاله که ی خسته سه ر

٢٢٢٨
که لسه در
به رگی نه رته م

سینیهمکه و نیگای چهقانده ناوچهوانی نهجهف ئه‌رباب و وتی:
— جا پیمان بلّی نهجهف ئه‌رباب ئه‌تهوئّ چی بکهی به‌رامبهر
بهو جووتیار و ره‌شاییه‌ی بزن و گویره‌که و رسقی منالیان به هوئ
دزه‌کانی تووه دزراوه؟

نهجهف بهس چاوی ترووکاند و گولّمحه‌مه‌د وتی:
— چهن کهسیان له‌گه‌لمان هاتوون بوّ ئه‌وه‌ی شمه‌کی دزراویان
له ههمار و ته‌ویله‌ی مائی توّ وه‌ریگرنه‌وه، چی ئه‌که‌ی؟
نهجهف جاریکی‌تر چاوی ترووکاند، ده‌سپّی له‌گیرفانی دهره‌ینا،
ته‌پایی سهر لیّوه‌کانی سپریه‌وه، سهری ورگیپّا و نیگای که‌وته سهر
زه‌رده‌خه‌نه قه‌له‌وه‌که‌ی خان‌ئاپو. خان‌ئاپو له‌ نیگای نهجهف ئه‌رباب‌دا،
ده‌سبه‌جی وتی:

— بوّ لات سه‌یره؟! ئه‌وه‌تا، عه‌لیخان چه‌خماخمان بوّیه هیّناوه
بوّ ئیره که سهرت سوور نه‌میئنی! خوّ ئه‌یناسی! دیسانه‌وه‌ش سهرت
سوورماوه؟ مه‌گهر له‌وه سهرت سوورمابی که ده‌ستی وه‌کوو منال
ئه‌له‌رزئی؟!

نهجهف ئه‌رباب، به بیّ وه‌لام، به ده‌سپّه‌ خاوینه‌که‌ی ته‌ویلّ و
ده‌ور ملی سپریه‌وه و نیگای په‌ریشانی به ههموو لایه‌که‌دا سووراند.
— له به‌دناو کردنی ئیّمه‌دا به دوا‌ی چی ئه‌گه‌رپّی، نهجهف؟!
نهجهف له مه‌نگه‌نه‌ی پرسیاره‌که‌ی گولّمحه‌مه‌د‌دا، بیّ‌ده‌نگ ما.
گولّمحه‌مه‌د خاچ تیّ پوانی و وتی:

— عه‌قلّت کیّ دزیوتی، جه‌وانی ساویلکه؟ ئه‌مه‌وئّ ئه‌وه بزانه‌م!
کیّ فیّری کردووی گه‌نه‌دز به‌کرئّ بگری و ناپیاوه‌تیه‌کانی خوّت و ئه‌وان
به‌ناوی گولّمحه‌مه‌ده‌کان بلاو بکه‌یته‌وه؟ کاریکی ئاوه‌ها، پیلانیکی
به‌و جوّره له‌ گه‌نجیکی منالوکه‌ی وه‌کوو توّ ناوه‌شیّته‌وه! قسه‌که‌م تیّ
ئه‌گه‌ی، نهجهف؟ توّیان پّیش کردوه بوّ ئه‌وه‌ی فیتنه‌یی ئه‌وان به‌ی
به‌رپّوه؟ ها؟ خوّ تیّگه‌یشتوویت مه‌به‌ستی ئه‌و ناکه‌سانه‌ چیه‌؟! من
تیّ ئه‌گه‌م ئه‌گهر توّ ئه‌تهوئّ وای دهربخه‌ی که تیّ ناگه‌ی! من ئه‌زانم
ئه‌وانه له به‌دناو کردنی گولّمحه‌مه‌د‌دا بوّ چی ئه‌گه‌رپّین. به‌لام ئه‌مه‌وئّ

به ناو و نیشان بزانه ئه و گه ووادانه كين؟ پاشانيش ئه مهوئ بزانه
 تو بوچي خوٽ خستوته ناو ئه مكاره؟ نهكا گولمه مه مد جيئ پئ
 تهنگ كردووي؟! ده بلئ دهئ، بو قسه ناكهئ؟ عه لئ ئه كبه رئ حاجئ
 په سهند پياويكئ بئ ناو و نیشان نه بوو. به چهكئ حكوومهت و له
 ژئر ئالائى حكوومهت دا حكوومهتئ ئه كرد. قه لائئ خوئنال به ئه ندازهئ
 سه نگردي تو چه پهك و په ره وازهش نه بوو. خودئ عه لئ ئه شكينيش
 نهك هه ر له تو كه متر نه بوو، زوريش به وه جتر و لئ هاتووتر بوو. له م
 قسه م تئ ئه گهئ! ئهئ چوئ بوو؟ بوچئ سه رئ تياچوو؟ هيچ ببرت
 لئ كردوئه وه؟ من به تو نالئيم بوچئ، خوٽ برؤ پيرسه و بزانه بوچئ!
 به لام ئه وه م لئ ببيسه و بزانه به و ئه ندازهئ كه خاكئ به ر پئ يارين،
 ئه وه ندهش دركئ چاوى نه يارين! هه قاله تئ ببينين چاوى خوئشمانئ
 لئ درئخ ناكه ين. خه يانه تيش ئه گه ر ببينين وه كوو بزئ مروٽ سه ر
 ئه برين. ئيمه له كارئ خوئمان دا گالته ناكه ين، نه جه ف ئه رباب!... جا
 به من بلئ بزانه ئه تهوئ چئ بكهئ؟ من گوتارت بو نادم. ئه مشه و
 قسه ئى سه ره تا و كوئاييت له گه ل ئه كه م. توئيش خو زه ليل و گه وچ
 و گه مژه نيت كه مروٽ ناچار ببئ دلئ بوٽ بسووتئ. تئ ئه گهئ،
 نه جه ف؟ ئيمه به گوئره ئى كار و ژيانمان له م ناوچه و له م مه لبه نده
 ئه بئ دوٽ و دوژمنئ خوئمان بناسين. ئه مانه وئ بزائين له سه ر
 سفره ئى كام كه س دابنئشين و ده س بو سفره ئى كام كه س نه به ين.
 تو ئه تهوئ له كام تيره بئ؟ دوٽ يان دوژمن؟... هه تا ئه مرؤ به
 دزئ و به ئاشكرا دوژمنايه تئ ئيمه ت كردووه. تو خوٽ باشتر ئه زانئ
 چئت كردووه، زور باش ئه زانئ! گوندييه كانت به شيشئ وه كوو ئه م
 عه لئ چه خماخه داخ كردووه. خه لكئ ناچار و نه دارت هه لچزانده ووه.
 خوئرى وه كوو بوژدنئت ناردووه سه ر رئ به خه لكئ بگرن و پروتيان
 بكه نه وه و واى ده ربخه ن گولمه مه مد ناردوونئ! جا، تا ئيره دوو
 تاوانت هه يه. يه كيان ئه وه ئى كه خه لكئكت بئ په ر و بال كردووه و
 مائت دزبون؛ يه كيش ئه وه ئى كه هه وئت داوه گولمه مه ده كان به دناو
 بكهئ. جارئ ئه بئ سزا بدرئئ له سه ر ئه م تاوانانه ت، جا بزائين دواتر

۲۳۳
 كه لئ سه در
 به گئ نه و ته م

چۆن ئەبى. بەو قسانەى كە گوتەم و بىستت، من لىرەدا لە هەقى
خۆم خۆش ئەبەم. بەلام ئەو هەش بزانه، ئەم يەكجارەيه و دووهمى
نييه. ئەمىنيتتەوه تاوانى دزى كردنەكەت كە ئەبى سزاكەى بدەى،
هەر ئەمشەو. سزای نەخت. نەخت ئەبى تاوانى دزىيەكانت بدەيتەوه.
چ هى ئەو جووتيار و پەشايانەى لەگەلمان هاتوون و چ هى ئەو
گوندييانەى كە من پاشتر لە سەرانسەرى ئەم مەلەبەندەوه ئەيان
نيرم كە مالى دزراويان لە تۆ وەرېگرنەوه. جا خۆت ئەزانى هەقيان
بە نەخت بدەيتەوه، بە دانەويلا يان بە ئازەل. شەو ئەروا و ئيمەش
ئەبى برۆين. زووتر بىرى خۆتى لى بکەرەوه و دەس پى بکە.
لەبرى نەجەف ئەرباب كە ئەتوت درك لە دەمى دايه، حاجى
سولتانخوردى خورسوفى رووى كرده گولمەحمەد و وتى:
— ئىستە ناكړى جارى... —

خان ئاپۆ راست بوويهوه و لەبرى گولمەحمەد، قسەكەى پى برى
و وهلامى دايهوه:

— هيج ناكړى و پړوى بازى بخەرە لاوه حاجى!

پاشان رووى كرده نەجەف ئەرباب:

— مەگەر گویت لە بريارى سەردار نەبوو؟! هەلسە بە پياوهكانت

بلى دەرگای هەمارەكان بکەنەوه! هەر ئىستە!

نەجەف ئەرباب وهكوو پيرەپياوان، دەستەكانى كرد بە كوڵەكە

و هەلسا. لە كاتىكا لە پيش خان ئاپۆوه پى ئەنايه ناو هەيوان، بە

عەولا گەدەى وت كليلى دەرگای هەمارەكان لە دايقى وەرېگړى و

پاشان بچى بۆ كادىن و ئەو دوو جووتيارەى خەرىكى ئامادەكردنى

بارە كا و قوزاخە بوون بۆ حاجى خورسوفى، بانگ بكات بۆ

يارمەتيدان. زۆرى نەبرد دوو جووتيارەكەى نەجەف ئەرباب لە كادىنى

بەهاربەندەوه، فانووس بە دەست هاتن و فەرمانيان لە ئەربابيان

وەرگرت دەرگای هەمار بکەنەوه. ئەوا هەمووان لە جووتير و گزير

و شەلياو لە قەراخ دەرگای هەمارەكە بەرپز وهستابوون. حاجى

خورسوفى و غولامەللاجانىش هاتنە دەرەوه و چوونە ناو خەلكەكە:

حاجی خورسوفی بۆ لای جووتیارهکانی نهجەف ئەرباب و غولام کهوته
تەک شەلیاوهکان. نهجەف ئەرباب خەریک بوو بە خان ئاپۆی ئەوت با
قەردارەکان دەستەوای قەردەکهیان، جو وەر بگرن و هەروەها داوای لای
ئەکرد بە جووتیارەکان بلی دادگەری بۆ مروّف شتیکی باشه!
خان ئاپۆ لە کاتیکا بەرەو شانشین ئەگەراییهوه، وتی:

— خۆت رازییان بکه. بە جوړیک لیک خۆش ببین!
حاجی سولتانخورد خۆی تیھەلقورتاند و خان ئاپۆ چوو زوورەوه،
لای جیوبانەکه لە سەر چۆکیک دانیشت، بپنەوهکهی لە بەردەمی دانا
و بە عەلیخان چەخماخی وت دەوریکتری چایان بۆ تیکا و بە تەوسەوه
سەری راوهشانند:

— نهجەف ئەیهوئ دەستەوا جوّیان بداتی. هەندیکیش شتەکهی
خۆیان ئەویتەوه. لە هەمووشیان خراپتر غولامەللاجانە! هەر دوو
پیی کردۆتە ناو پیللویک و ئەلی گۆپیرەکهکهی خۆمە ئەویتەوه!
گولمحمەد بە ستاری وت:

— بپۆ لەوئ بە و بزانه چی ئەکەن. ئەم جووتیارانەش لەو
شوینەیی بۆیان بلوئ زۆریش بەویژدان نین. بە حاجی سولتانخوردیش
بلی با بی بۆ ئیرە توژیک دابنیشی. هەرچی بی لەگەل خان ئاپۆ
هاوددان!

ستار چوو دەرهوه و حاجی خورسوفی نارده زوورەوه. حاجی
سولتانخورد هاتە ناو شانشینەکه و بە ئەنقەست درێژەیی بە قسەکهی
دا:

— ئاخر بلی گۆپیرەکهی وا لەکام مانگا بزینن بۆتۆ، پیاوی
بەویژدان!

حاجی خورسوفی لە سەر دوو چۆک دانیشت و گولمحمەد
خەندە بە دەمیەوه وتی:

— خەم نییه، حاجی! یهکیک لە مانگاکانی نهجەف خانی بۆ
ئەنیرین.

هەرچەند گولمحمەد بە مایهیهکی گالتهوه ئەوهی وت، بەلام

حاجی سولتانخورد به کاتی ئهوهی نهئەزانی گەفتی سەردار بە گالته دابنێ و قسه له ناو قسهی دا بکات. بۆیه به خەندەیهکی ساخته و ئەمجار لیکهوتووتر، کەرنۆشی خۆی نوێ کردەوه و له کاتیگا ئەتوت لووتی به هۆی تووهریی و نارهزاهەندی دەرئۆنیهوه خوارتر ببوو، وتی:

— بڕیاری شیواو بڕیاری سەرداره. هەرچۆر ئیوه بفرموون، گۆلمحهمهەد خان. بەلام دادگەری، هەموو کەس چاوه‌ڕپێ دادگەرییه له بەرێژتان. داد و دادگەری، گۆلمحهمهەد خان! ئاخر نه‌جه‌فیش هێشتا گەنجە، هێشتا شارەزای کاری خۆی نییه. ئیوه له‌بری براگه‌وره‌ی ئەون. ئیتر بۆچی مانگایه‌ک له‌بری گوێره‌که‌یه‌ک؟ په‌نگیشه‌ بتوانی گوێره‌که‌یه‌ک له‌و بابەته‌ی بۆ دەس بخت. نازانم. هەر چۆن خۆتان به‌باشی ئەزانن. تهنه‌ا دادگەری؛ داد و دادگەری زۆر شیواوی پیاوه!

خان‌ئاپۆ، ددانە سپی و رێکه‌کانی به‌ پێکه‌نینیکی شاد و په‌زاهەندانە دەرخواست و به‌ مایه‌یه‌کی ته‌وس و تانه‌ وتی:

— زۆر شتیکی باشه‌ داد و دادگەری حاجی خان، زۆر!

حاجی سولتانخورد، پلاره‌ ئاشکراکه‌ی زمانی خان‌ئاپۆی نه‌بیس گرت و به‌ هەمان بڕوا و شیلگیری که‌ پیشانی ئەدا، وتی:

— بڕیار، بڕیاری خۆتانه‌ خان‌ئاپۆ. بڕیاری سەردار، له‌ سه‌رووی هەموو قانونی‌که‌وه‌یه. هەر ئه‌وه‌ په‌وايه‌ که‌ سەردار ئەفهرمێ. جا ئەگەر دەرڤه‌ت بفرموون بڕۆم بزانه‌م کاری شیو گه‌شیتۆته‌ کوێ؟

— په‌له‌مان نه‌بی حاجی خان؛ با په‌له‌مان نه‌بی!

حاجی خورسوفی هه‌له‌سه‌او، دانیشینرایه‌وه‌ و پزبسکه‌ی نیگای خەندانی خان‌ئاپۆ له‌ ئالقە‌ی خۆشقه‌باره‌ی چاوه‌کانی‌دا، ئەتوت ته‌ویلی گۆلمحه‌مه‌دی روون کردوه‌وه‌ و به‌ پێکه‌نینیکه‌وه‌ که‌ له‌ چاو و روخساری‌دا بوو، وتی:

— ئەمانویست بیین بۆ سەردانت، حاجی خان!

حاجی سولتانخورد له‌ وه‌لامی خان‌ئاپۆ‌دا وتی:

— سه‌رفرازمان بکه‌ن، خان. هه‌لبه‌ت که‌ خزمه‌تکردن ئەرکی

بهندهیه. من خۆم ئه‌مویست بۆ پراویژکردن بێم بۆ قه‌لامه‌یدان. به‌لام
راستیه‌که‌ی نه‌م ئه‌ویست به‌ ده‌ستی به‌تال هاتبیتم. ده‌سی ده‌سیم
ئه‌کرد ئه‌و چوار په‌رواره‌ گۆشتیان لێ بنیشی و چه‌ند دانه‌یان هه‌لگرم
و بێم بۆ ده‌س ماچکردنی سه‌ردار و جه‌نابت. هه‌لبه‌ت خرتیکم له
هه‌مان سه‌ره‌تاوه‌ به‌ناوی خان زاده‌ی گۆلمحه‌مه‌د خانه‌وه‌ دابه‌ستوووه.
به‌لام پراوه‌ستا بووم باش دونگی شوپره‌وه‌ ببی پاشان بێم بۆ خزمه‌تتان
بۆ کاری کچه‌که‌م!

خان‌ئاپۆ ده‌نکه‌ باده‌میکی له‌ بن گیرفانی‌دا دۆزیبویه‌وه‌، به‌ ددان
قرتانندی و وتی:

— له‌و رێکه‌وته‌، ئیمه‌ش ئه‌مانویست سه‌باره‌ت به‌ کاری کچه‌که‌ت
بیین بۆ خورسوف. وادیاره‌ خۆیشت هه‌ندی شتی لێ ئه‌زانی!
جه‌وانه‌که‌ی ئیمه‌ به‌گمه‌مه‌د خان مه‌به‌ستی هه‌یه‌ ببی به‌ زاوا.
ویستمان چوار پینچ مه‌ن نه‌بات هه‌لگرین و بیین بۆ خورسوف. به‌لێ
ئیتیر، ئه‌وه‌نده‌ی که‌... هه‌لبه‌ت...

خان‌ئاپۆ نه‌ی ئه‌توانی قسه‌که‌ی خۆی ته‌واو بکات و ئه‌مه‌ش
هه‌لیک بوو بۆ ئه‌وه‌ی حاجی سوڵتانخورد په‌نگه‌ وه‌لامیکی له‌بار
بدۆزێته‌وه‌. بۆیه‌ له‌و کاته‌دا که‌ وشه‌ی خان‌ئاپۆ پاده‌رحه‌وا ما‌بوو،
حاجی خورسوفی رووی کرده‌ گۆلمحه‌مه‌د و له‌ کاتی‌کا وه‌لامی
خان‌ئاپۆی ئه‌دایه‌وه‌، وتی:

— هه‌لبه‌ت له‌یلێ که‌نیزی ئیوه‌یه‌. ئه‌و ئه‌گه‌ر شیاوی خزمه‌ت
بی، ئه‌وا... به‌لام، ئیسته‌کانی... به‌لێ... خۆتان هه‌واڵتان هه‌یه‌
که‌ له‌یلێ دیاریکراوی نه‌جه‌ف خانه‌. نه‌جه‌ف ئیسته‌ لی‌ره‌ نییه‌،
به‌لام خوای لی‌ره‌یه‌ خان‌ئاپۆ! راسته‌که‌ی ئه‌وسا که‌ باوکی نه‌جه‌ف،
خوای‌خۆش‌بوو حاجی عه‌بدولعه‌لی هیشتا ما‌بوو، به‌لێنی
لی‌وه‌رگرتم که‌... راستیه‌که‌ی وامان په‌یمان به‌ست که‌ نه‌جه‌ف ببی به‌
هاوسه‌رینی له‌یلێ. من قه‌رزی ئه‌م په‌یمانم له‌ ئه‌ستۆیه‌، سه‌ردار.
خه‌لکی ناوچه‌که‌ هه‌موو ئه‌زانن. به‌ واتایه‌کی‌تر ناوی نه‌جه‌ف ئه‌رباب
له‌ سه‌ر کچه‌که‌ی سوڵتانخورده‌. دیسانه‌وه‌ش هه‌لبه‌ت که‌ بریار، بریاری

٢٣٣٤
که‌ لێسه‌در
به‌رگی نه‌وته‌

گوئمه مه مد خان و ئیوهیه. به لّام خان ئاپۆ، داوام ئه وهیه ئاگاتان له روومهت و ئابرووی ئیمهش هه بی. خه لکی زمانیان درێژه، بالوره مان بو لئ ئه دن. راستیه که ی هه ر ئه مشه و پێش هاتنی ئیوه باسی ئه وه مان ئه کرد له گه لّ دایکی نه جه ف که ئه مسال، به ر له نه ورۆز ببیرینه وه. به لّام... دیسانه وهش وه کوو پێم راگه یاندن که... هه ر جوړیک گوئمه مه مد خان به باشی بزانی، به نده ملکه چه م. هه لّ به ت به نده مه به ستم هه بوو بو ئه م کاره بێمه خزمه تتان. بێمه خزمه تتان و داوا له خان بکه م به هه ر کلۆجیک بووه له سه ر سفزه ی ماره برین ته شریفیان هه بی. دیسانه وهش هه ر جوړ ئیوه به باشی بزانی و بریارتان له سه ری بی، هه ر چۆن که خۆتان... من خۆم له به رامبه ر گوئمه مه مد خان دا به خاوه ن ده سه لّات نازانم...

له بیده نگی نیگای روونی گوئمه مه مد و بزه ته وساوویه خامۆشه که ی خان ئاپۆدا، حاجی سوئلتانخوردی خورسوفی کوئایی گوته که ی خوئی لئ ون بوو و بو ساتیک خوئی ون کرد. به لّام بو ئه وه ی خوئی به شتی که وه به ند بکات، ده ستی برد بو کیسه ی تووته که ی و هه ولیدا خوئی به چاخکردنی سه بیله وه خه ریک بکات. به لّام له جوولانی دهسته کانیشیدا نیگه رانی و دو شداماوی به ئاشکرا به دی ئه کرا. خه می ئه وه ی که وتبووی و نیگه رانی ئه وهش که ئه بیسی. چونکه ئه وه نده نا کوک و ئالۆز دوا بوو، نه ی ئه توانی هیواداری وه لّامیکی خوئی هه بی.

گوئمه مه مد به لّام، یه کسه ر با به ته که ی برد بو لایه کی تر و موړ بوویه وه له چاوه داچه قاوه کانی حاجی سوئلتانخورد و پرسى:
 — توّ حاجی خان، بلّی بزانی له که یه وه ئاگات له کاره کانی نه جه ف ئه رباب هه یه؟

— له کامه کاری، خان!؟

— خۆت ئه زانی ئه ئیم چی، حاجی خان! له م کارانه ی که ئیسیه

له سه ری سزا دراوه و خه ریکه ئه ی بژیریریته وه!

حاجی سوئلتانخورد جاریکی تر رهنگی هیئا و رهنگی برد، بروکانی

به بى ئەفان ھەلکشا و لە کاتیكا خواریى لووتى زیاتر دەرئەكەوت،
كەوتە سویند و قورئان خواردن:

— به سوئمای ئەم چرایە پۆحم ئاگای لەمجۆرە کارانەى نەجەف
نەبوو. بهو مەكەى لە...

— كى لە تۆ نزیكتر لە نەجەف ھەيە، حاجى؟

حاجى خورسوفى دەستەكانى — يەك بە سەبیلە و یەكیان بە
كيسەى تووتن و شەمچە و لقە شەمچەوہ — بەرز كردوہ و وتى:

— خوا ئەيزانى، سەردار! مرۆف ھەزار رەنگ و پرووى ھەيە!
گولمەمەد بە تەوسەوہ پىى وت:

— راستە! راستە مرۆف ھەزار رەنگ و پرووہ!

غولامەللاجان، لە دەرگاوە ھاتە ژوورەوہ و لە کاتیكا تفى قووت
ئەدا، بە دژواریى و بە ھەلچوونەوہ وتى:

— سەردار، راستیەكەى ئەوہيە كە من گوێرەكەكەى خومم
ئەوئیتەوہ. ئیستە كە — بى ئەدەبیشە — ئەوہى خۆم لە شاخى گا
ئەگىرئىنم، ئیستە كە نەجەف خانى سەنگردى لە خۆم ئەكەم بە
دوژمن، بۆچى ئەبى بەيلىم بە پىنج مەن جو بىقەبلىنن؟ نەخىر
سەردار، من ھەقى خۆم ئەوئیتەوہ. من ناتوانم بو تاوئىكيش ئەو
گوێرەكەيە لە بىر خۆم ببەمەوہ. ئەگەر مالمەكەى خۆم دەستم
نەگىرئیتەوہ، ئەو پىنج مەن جوئەشەم ناوئ.

گولمەمەد خوئى ھەلسا و چووہ دەرەوہ و لە دەرەوہ دەنگى
بیسرا كە بانگى لە نەجەف ئەرباب ئەكرد:

— گوێرەكەكەى بدەرەوہ. ئەشزانم ئەو گوێرەكەيە سەربراوہ.
بەلام گوێرەكەيەكى تر لەبرى ئەو!

حاجى خورسوفى لە بن نىگای خان ئاپودا، چاو و پوخسارى
نىگەرانى برىبووہ دەرگاكە و واى دەرئەخست ئەو گفتوگوئەيە
لەدەرەوہ ئەكرئ، بە لووتى ئەبىسى. خان ئاپو ھەست و خوستى
پەريشانى حاجى سوئلتانخوردى زىرەكانە خستبووہ بن نىگای خوئەوہ
و شوئى ھەموو قسەيەكى لە سىماى كابرادا ئەخوئندەوہ و بەھەر

٢٣٣٦
كەيسەدەر
بەگى ئەزەتى

قسهیهک که شپرزهی کابرای زیاتر ئەکرد، خان ئاپۆ ددانهکانی به خەندەیهکی خامۆش، ئاشکرا ئەبوو.

— جوانهگا! جوانهگایهک له بههاربەندهکه بهیینه دەرەوه. برۆ. خوشت لهگهڵ جهمەل برۆ غولام! برۆ شاخه‌ند بده له شاخی جوانهگا که و بهیینه دەرەوه!

ئەوه گۆلمحه‌مه‌د بوو که ببوو به زمانی نه‌جەف و له‌بری ئەو فرمانی ئەدا، له کاتی‌کا نه‌جەف خامۆش راوه‌ستابوو به بێ ئەوهی بتوانی وشه‌یهک بلی. حاجی خورسوفی له‌وه زیاتر خووی پی رانه‌گیرا و له کاتی‌کا هه‌لئه‌سا، به خان ئاپۆی وت:

— برۆینه دەرەوه بزانی چیه، خان؟

خان ئاپۆ هه‌لئا و عه‌لی چه‌خماخیش به دوايان دا چوو دەرەوه. مانگ له دیواری به‌رزی با‌له‌خانه سه‌رکه‌وتبوو و له‌نتەر و لامپا له ناو حه‌وشی هی‌ل و هه‌راو، کال ببوونه‌وه و... کاری دابه‌شکردنی دانه‌وی‌له کۆتایی هاتبوو و جووتیاره‌کانیش هه‌ر کامه و به‌شی خووی دابوو به کۆلی‌دا یان له سووچیک داینا‌بوو و له سه‌ری دانیشتبوو و چاوه‌پێی ئەکرد. عه‌ولاً گه‌ده ده‌رگای هه‌ماره‌کانی قفل کردبوو و خه‌ریک بوو کلێله‌که‌ی ئەبرده‌وه بۆ دایکی نه‌جەف. دوو جووتیاری نه‌جەف ئەرباب له‌به‌رده‌م نه‌جەف و گۆلمحه‌مه‌دوه تی ئەپه‌رین بۆ ئەوهی بچن بۆ کادی‌ن و درێژه به کاره‌که‌یان بده‌ن. ستار به دوايان دا، له کاتی‌کا ده‌ست و بالی ئەته‌کاند، به‌ره‌و ئاپۆره‌که هات. وا دیار بوو کار کۆتایی هاتبوو.

گۆلمحه‌مه‌د پێی له سه‌ر به‌رزایی به‌ره‌ه‌یوانه‌که نایه ته‌ختی حه‌وشه، به‌ره‌و وشتره‌که‌ی رویشت و وتی:

— ئەرۆین!

ده‌رگای به‌هاربەند شه‌قه‌ی هات و جه‌مه‌ل تفه‌نگدار و غولامه‌للاجان له ناو هه‌شتیه‌که‌وه هاتنه حه‌وشه. غولامه‌للاجان جوانه‌گایه‌کی خه‌نه‌ی به دوا‌ی خووی‌دا رانه‌کی‌شا و ئەهات. نه‌جەف ئەرباب هه‌روا زمانی برابوو و خاچ ئەپروانیه جوانه‌گا و، خووی و،

ئەوهى له ناو مالهكەىدا ڤووى ئەدا. حاجى خورسوفيش، كه متر له نهجەف نهحه پهسابوو. گولمحه مه د و شتره كهى هه لساند و خان ئاپۆ به ره و ئەسپه كهى چوو، له ئاخوڤه كهى وهگيڤا و بهگمه مه دى بانگ كرد:

— ئەڤۆين... گولئى ئاپۆ!

عهلى چهخماخ و ئەوانى تڤيش تهيار بوون. جووتياره كان كيسه كانى خه لهيان دا به گولئى چوارپيكان دا. گولمحه مه د چۆخهى هه لدايه سه ر بهر كوۆ جيازه كه و خوۆ به شانى بادي دا هه لكشا و سواري وشتره كه بوو. خان ئاپۆش سواري ئەسپ بوو و بۆ وه رگرتنى تفهنگه كهى جه مه ل، ده ستى بۆ عهلى چهخماخ راكيشا. عه ليخان چهخماخ تفهنگه كهى دايه ده ست خان ئاپۆ و خوۆ ڤوويشت بهر له سوار بوون ئەسپه كهى بهگمه مه د ئاماده بكات. خان ئاپۆ فيشه كى ناو ده راخى تفهنگه كهى جه مه ل به تال كرد و بهگمه مه د له بانه وه هاته خواره وه.

حاجى سو لئانخورد كه ئەتوت تازه هاتۆته وه به خوۆ دا، هه لآت به ره و گولمحه مه د و خوۆ گه يانده لاي شانى بادي و كه وته مه رايى كردن. هه رچه ند ئەگه ر تيخت لى بدايه ت خوڤنى لى نه ئەهات، به لآم نه نشى ئەويست ده ست له هه ولدان هه لبيگرئ و كه مترين بيانوو بۆ نه رمكردنى دلئى گولمحه مه دى سه ردار له ده ست بدات. هه رچه ند ئەو بيانوو ه بانگه ييشتن بۆ شيو خواردن بى:

— ئاخو به و جوڤه باش نييه، شيوتان نه كردوو ه ڤرۆن، خان. ئەوه

باش نييه. به خته يان سه رڤرپوه ئاخو...

گولمحه مه د وه لآمى دايه وه:

— له سه ر ڤويشتنين حاجى!

بهگمه مه د هه وسارى له عه ليخان چهخماخ وه رگرت و خان ئاپۆ مامزى ڤاوه شاند و كاتيكه به به رده مى نه جه ف و گه ده و تفهنگداره كهى دا، تى ئەپه ڤرى، تفهنگه به تاله كهى هه لدا بۆ جه مه ل و ئەويش گرتيه وه. هه ولآ گه ده به ره و هه شتیه كه هه لآت بۆ ئەوهى

دەرگا بکاتهوه و حاجی خورسوفی ئەتوت خۆی هەلّواسیوه به ملی بادی، وړکی گرتبوو و تکای ئەکرد و ئەپاراپیهوه:

— داوام ئەوهیه ڕینگه بدن ئەو گریبهسته سهربگری، سەردار! داواتان لێ ئەکەم مەهیڵن، کاکه‌برا، بەگمحه‌مه‌د خان چەتی تۆ بخت، سەردار. خۆتان ڕازیی بکەن، گۆلمحه‌مه‌د خان. من چاوه‌ڕێم جەنابت ئەو کارەمان بۆ بکە، سەردار. ئابرووی چەندین ساڵی هەر دوو بنه‌ماله‌مان له ئارادایه، گۆلمحه‌مه‌د خان!

بەگمحه‌مه‌د له بیستنی ناوی خۆی، ئاوزه‌نگی لێدابوو و خەریک بوو له دەرگا‌کەوه ئەچوووه هەوشه. خان‌نایۆ له جەمسەری ناودالانەکه، لای وشتره‌که‌ی گۆلمحه‌مه‌دوه — به شیوه‌یه‌ک که حاجی سوڵتانخورد کهوتبوویه نیوان به‌روکی ئەسپه‌که‌ی ئەو و بادی گۆلمحه‌مه‌دوه — له‌غاوی ڕاکیشابوو و ئەسپه‌که‌ی ڕاگرتبوو. خان‌نایۆ ئاشنای خوو و خەدی برازا‌که‌ی گۆلمحه‌مه‌د و ئەوه‌ی که نه‌کا لالانەوه‌ی حاجی خورسوفی کاربکاته سەری و به‌لێنیکی پێ‌بدا، دەسپێشخەری کرد و وتی:

— ئامۆژگاری که‌ی له دلی جەوان کاری کردوه، حاجی؟!

حاجی سوڵتانخورد له خان‌نایۆ وه‌رگه‌را و باوه‌شی کرد به لاقیدا

و پاراپیهوه:

— ئاخ‌ر خان‌نایۆ، له‌یلێ دیاریکراوی نه‌جەفه. ئەم دوو

جەوانه‌ ده‌زگیرانی یه‌کدین!

خان‌نایۆ له‌غاوی ڕاوه‌شان‌د و ئازووت بۆ ناودالانەکه و وتی:

— بەگمحه‌مه‌دی ئی‌مه‌ش جەوانیکی شیاو و به‌وه‌جه! تۆ بۆ له

زمانی ئاده‌میزاد تۆ ناگه‌ی؟ ئەترسی له‌گه‌ل ئی‌مه‌ خزمایه‌تی بکه‌ی؟!

خان‌نایۆ نه‌وه‌ستا بۆ بیستنی ئەوه‌ی که حاجی سوڵتانخورد ڕه‌نگه

٢٣٣٩

که‌ لێ‌ده‌ر

به‌رگی نه‌وته‌

بیوتایه‌ت. ئازووت به‌ره‌و کۆلان و حاجی خورسوفی جاریکی که‌ش وه‌رگه‌را

بۆ لای گۆلمحه‌مه‌د به‌ سواری بادییه‌وه. نیگای ڕی‌پوویه نه‌جەف

ئەریاب و ڕاوه‌ستابوو هه‌قاله‌کانی تی‌په‌رن و له دەرگا بچنه دەر‌وه.

دەر‌وازه‌ی هه‌وشه‌ چوارتاق ئاوه‌له‌ بوو و سووار و پیاده‌ ئه‌رویشتن.

عهوڻا گهده دهستی گرتبوو به تاي دهرگاهوه و ږاوهستاوو تا دوا سوار تيپهږي. دوايين، گولمحه مهده بوو که نيگاي له سهر نهجهف بوو. نهجهف نهربابيش ههروا چهپهساو و بيدهنگ لاي جهنجهري بيرهکه وهستاوو و وا ديار بوو بو بهريکردني گولمحه مهده پيي پيش کردووه. جهمهل تفهنگدار لاي شاني نهجهف، تفهنگه بهتالهکهي به دهستيهوه، ږاوهستاوو و حاجي سوډتانهوورد له قهراخ ديوارهکه پيپهڼکهي بوو. گولمحه مهده ږووي کرده حاجي خورسوفي و جاريکي تر ږوانيه نهجهف نهرباب و وتي:

— سهرکار عهلي نهشکينيش تو ناردبووت به دوامان دا بو قهلامهيدان. بزانه که نهزانم!

نهجهف نهرباب سهيري گولمحه مهدهي کرد و ههروا بيدهنگ بوو. گولمحه مهده يهخي چوخهکهي گرت و داي به شاني دا و بهر لهوهي ههي بکا، بهرهو دهرگاهه، به نهجهفي وت:

— زمانت نهمشهو نهکرايهوه، بهلام خوا بکا گوپت کراوه بووبی!... ههي... هووک!...

به دواي بادي دا، مير عهوڻا گهده، دهرگا قورسهکاني دهروازهکهي هيڻايهوه يهک و کيلووني خست و به ههنگاوي نارام له تاريکي ناودالانهکوه هاته دهرهوه، لاي ديوارهکه و نزيک حاجي سوډتانهوورد، له نابلوڦهي نهو بيدهنگيهي به سهر ههموو شت و ههموو کهسد زال ببوو، خاموش ږاوهستا. نهجهف وهرگهږا و ږوانيه جهمهل. جهمهل له قولاپي نيگاي ناغهي دا، به بزووتنيکي خاو و ترسنوک دهست و تفهنگه بهتالهکهي توژيک بهرز کردهوه. نهجهف به بوغزيکي لهغاو پچږاوهوه، به وهرسووږاندي شاني چهپ و ږاست جهمهلي دايه بهر زله و ههر بهو خيراييهش تفهنگه بهتالهکهي له دهستي دهرهينا و به مهبهستي کوشتن بهرزي کردهوه بو سهر سهري، بهلام بهر لهوهي داي بهنييتهوه، حاجي سوډتانهوورد پهلاماري نهجهفي دا و له پشتهوه باوهشي پياکرد و نهږاندي به سهر جهمهل دا:

— هه‌لی به لایه‌کدا ماکول! بۆ هه‌روا وه‌ستاوی که میشتک
پپژینی؟!

له کاتی‌کا نه‌ج‌ه‌ف ئه‌ربابی به‌ره‌و شانشین ئه‌ب‌رد، ئاو‌ری دایه‌وه
و به‌ جه‌م‌لی وت:

برۆ بۆ گه‌ور! برۆ بۆ هه‌مار! برۆ بۆ هه‌مار! میر عه‌ولآ بیبه بۆ
هه‌مار. جه‌م‌ل ببه بۆ هه‌مار ئه‌مشه‌و له‌وی بخه‌وی!

له‌به‌ر ده‌رگای ژووری دانیشتن، نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب ئاو‌ری له‌ جه‌م‌ل،
که عه‌ولآ گه‌ده خه‌ریک بوو ئه‌بیرد، دایه‌وه و وتی:

— برۆ بۆ هه‌مار و سه‌ری مه‌رگت بنیره‌وه! برۆ ئیتر ونبه له‌ به‌ر
چاو‌م! برۆ ونبه بنه‌ که‌ما!

میر عه‌ولآ، جه‌م‌لی به‌ره‌و هه‌مار خسته‌ ری و حاجی خورسوفی،
نه‌ج‌ه‌فی به‌ره‌و شانشین برد. ژنه‌کان ده‌سه‌به‌جی چوون بۆ به‌رده‌رگای

ژووره‌که، به‌لام حاجی خورسوفی به‌ری پیگرتن و ده‌ری کردن:

— برۆن بخه‌ون. شیوه‌ن کردن سوودی نییه. برۆن و قیژه‌ و هه‌را
مه‌که‌ن.

عه‌ولآ گه‌ده چوو بۆ ژیر تاقی هه‌یوانه‌که و وتی جه‌م‌ل ئه‌گری.
حاجی پرسی:

— له‌ کوی خه‌وت؟

عه‌ولآ له‌ وه‌لام‌دا وتی:

— هه‌ماری خه‌له! هه‌ماره‌که‌ی ناوه‌وه.

حاجی خورسوفی وتی:

— ئه‌وان چی؟ ئه‌و دووانه‌ی که‌ پ‌ریار بوو باره‌ کا تی‌که‌ن؟

— خه‌ریکن، وان له‌ هه‌ماری به‌هاربه‌ند.

— پ‌ییان بل‌ی من به‌یانی ئه‌که‌ومه‌ ری، به‌ نیوه‌چ‌لی به‌ج‌ی

نه‌هی‌لن. ئه‌گه‌ر تا به‌یانی‌ش ماونه‌ته‌وه ئه‌بی ته‌واوی بکه‌ن! برۆ، هه‌ر ۲۳۴۱

که‌ ئی‌ده‌ر

به‌رگی ته‌وته‌ه

ئیس‌ته‌ برۆ و پ‌ییان بل‌ی!

میر عه‌ولآ رۆیشت و حاجی خورسوفی چوو ه‌ ژووره‌وه. لای

سه‌ماوه‌ره‌که‌ دانیشتن و دوو پ‌یاله‌ چای تی‌کرد. پ‌یاله‌یه‌کی بۆ خۆی

و پيالهيه کيشي نايه بهردهست نهجف نهرباب. دهستی دايه کيسهی تووتنه کهی و راوهستا تا نهجف تۆزی هیور بیتهوه و خوئی بکهوئته دوو. چونکه بهرادهیهک شپرزه ببوو و چووبوویه ناو خوئیوه و پئی نهچوو له بن باری سووکایهتی و بیدهسه لاتی خوئی دا ورد بووه.

نهجف نهرباب سووکایهتی پیکراو و چرووک کراو و بهو هوئیوه رقیکی شیتانهی لی نیشتبوو و تووشی ناومیدیه کی ترسناک هاتبوو. حاجی خورسوفی ئهم پیره کۆنهکاره، باش ئهیزانی له دۆخی شپرزهی جهوانیکی وهکوو نهجفهی حاجی عهبدولعهلی تی بگات. که خورسوفی خوئی سهردهمیک جهوان ببوو و ئهیتوانی نازاری برینی سووکایهتی پیکردن به قوولی بناسی. دارهتی شهلهژاو، لهرزۆک و تا ئهوپهری خوئی رقه بهرانه. دارهتیک که ئهگهر ههل و دهرفتهی دهسبکهوئی، به کهمترین بیانوو، له تیکدانی جهوانیکیش ناپرینگیتهوه. چونکه ئهو رقه، به ههر شیوهیهک بووه ئهبی برژینیهته دهرهوه و فرپی بدا. بویه ئهوهی که ئیسته حاجی خورسوفی به خوئیوه خهریک کردبوو ئهوه بوو که نهشتهریک له کوانی رق و قینی نهجف نهرباب بدات و بیوروژینی. نهجف وا دیار بوو به هممو لایهکدا ئهبری، بهو مهرجهی ههست بکات ساریژیکه له سهر برینی تووره و تۆسنی. که وا بوو ئهوهی له میشکی حاجی خان خورسوفی دا چهکهرهی کردبوو، جیگهی ئهوهی ههبوو له ئهنديشهی پهريشان و ئالۆزی نهجفدا جیگهی بیتهوه و ئهباویه جی بهجی بکرایهت، بهر لهوهی که نهجف نهرباب لهو ساته تیپهړ و شهلهژاوه بهپهريتهوه و ئارام و ئوقره بگریت. بویه لهقهز، وهک لهگهڵ نهجفهی نهبی و له بهر خوئیوه قسه بکات، وتی:

— ئهگهر دهرگا له سهر ئهم گریجه نهیه بسوورپی، دهرفتهی ئاو خواردنه وهشمان پی نادهن! ههه!

لیردها، سهیری نهجفهی کرد. نهجف نهرباب له ههمان دارهتی تاویک بهرلهمهی، گپی گرتبوو، ناوچهوانی دهرپهریبوو و ئهتوت ههلووژه له گۆنا و لاگوئی روواوه. پيالهی چاکهی بهردهمی ساردهوه

ببوو و وا پيئنهچوو لهو پي که بوو، نه بوو. حاجی خان خورسوفی
سهری سه بيله که ی به گری شقارته داگیراند و له کاتیکا ناخی درخی
هه لئه کیشا درپژهی به گوته که ی خوی دا:

— تاونه تاو پهیدا نه بن و چییان پیخووش بی نه یکن. چییان
پیخووش بی باری نه کن و له گه ل خویان نه یمن! سهیره! په ککوو لهو
ئاسایشه! لهو دادگه رییه! لهو رهوشته! خوا نه کا ددان له ده می پیاو دا
بژمیرن، خوا نه کا مروّف به ده ستوپي سپیلکه بیته بهرچاویان!
هه ه... بهو جوړه ی که ئه مانه بناغه یان بو ئه مکاره داناوه، چوار
پوژیتر دین و ژنی مروّف له ژیر لیفه درئه هیئن و نه یمن! جیاوازی
چییه؟! کاتیکه ده سه لاتی دار و نه دارت به ده ست خوت نه بی، کاتیکه
ئوان خویان به خاوه نی دار و نه داری مروّف بزنان. چ جیاوازی
هه یه که قفلی ده رگای هه ماری خه لک بشکیئن و تالانی بکن، یان
نامووسی مروّف به دیل بگرن!؟

نه جف نه رباب، هه روه کوو گری قه فخوردوی کوته دار، دژ و به
بی جووله دانیشبوو و کاتیکه که وته گو و پيئنهچوو به کیتری له
ناخی دا که وتوته دوو:

— نه! ناهیلّم ددان له ده ممد بژمیرن، ناهیلّم...
پارووه خووشه ی کهس و ناکهس نیم من!... ئه مه جاری به کهم نییه
که گو لّمحه مه دی دز خوی ئه کا به مالّم دا و تالانم ئه کات. ئه روم
ئه یخه م به لایه کا دا، ئه گه ر ئالاجاقی دهستی له مکاره دا نه بی. ئه روم
به که سه ره ی ئه که مه وه!... نه خیر من پارووه خووشه ی کهس و ناکهس
نیم!

حاجی خان خورسوفی پراوه ستا و ده رفه تی دا تا ده نگدانه وه ی
کارتیکردنی قسه کانی خوی له سه ر نه جف بیینی. جا له سه رخو
خو لی سه بيله که ی داته کاند، دهستی هیئا به لاله غاوه ی دا و پاشان
ئارام و کارامه وتی:

— خراب نییه، خراب نییه مروّف بکه و پته ری و سکا لا بو هه موو
دادگایه ک بیات. خراب نییه و ته نانته ئه وه ش خراب نییه مروّف

سهره تا بچي بۆ بهرپوه بهرپتي جهندهرمهه و ليى بكوښتهوه و تي بگات چ كهسانيك به سهر سهرى گولمحه مهدهوه وهستاون. زهره دى نيهه مروڤ بزاني كي زلله لى ئه دا؛ به لام... به لام مروڤ نه گهر بيهوي كاري خو لى له گهل گولمحه مهده بخت به لايه كدا نابي به دهستي به نال بۆ نهو جوړه شوينا نه بچي!

— دهستي به نال؟! دهستي پر له كويوه بهينم؟

حاجي خورسوفى، كاتي كه زاني نه جهف ئه رباب سهرى بۆ ئاخافتن هه لبرپوه، نهرمه برتر له پيشوو وتي:

— مروڤ ئه بي به شيويه كه دهستي پر بكات!

نه جهف ئه رباب خاچ روانيه چاوه كاني حاجي خورسوفى و پرسى:
— چۆن؟!

حاجي خورسوفى قهنه به تاله كه لى له سهر كيسه توتونه كه خه واند و وتي:

— جهربهزه! جهربهزه ئهوي! مروڤ ئه بي دل بدا به دهريادا!

چاوه خر و شينه كاني نه جهف ئه رباب به حه په ساوى له پوخسارى

حاجي خورسوفى چه قى و ناوچه واني گرژ بوو و پرسى:

— تينا گم مامه سو لئان خورد، تينا گم ئه ليى چي؟

حاجي خورسوفى تاويك راما و پاشان وتي:

— پيش دى. پيش دى كه مروڤ ناچار ئه بي. ناچار ئه بي هه ندى

كار بكات كه خو شى له دلوه هه زى ليى نيهه. له راستى دا، كار كه

ئه خه نه سهر ئه ستوى پياو. كي هه هه له دلوه رازى بي و هه زى له

خوين رشتن بي، ها... هه هه كهس! به لام ناتواني تا قه هه كه سيش

پهيدا بكه لى كه وازى خو وين رشتن له گياني دا نه بي! ئاده ميزاد تا نهو

جي گه هه بوى نه كرى، خو لى لهو كار هه پاريزي. به لام له پر كاتي

وا نه گات كه مروڤ ناچار ئه بي. نه وسا ئيتر خو وين له گهل ناو و

ئاده ميزاد له گهل په ز، له بهر چاوى دا جياوازيان ناميني. بوچي؟

چونكه چاره تى نيهه. چونكه ناچار ئه بي هه موو جوړه گونا هيك بكات و ته نانهت دهست بخاته خو ينى خه لكى بيتاوانهوه!

— چۆن؟!

— چەند لەم پیاووت، لەم میر عەوڵا گەدەیه دڵنیایت؟

— ئەو بۆ من وەکوو باوکمه!

— زۆر چاکه، که وا بوو نیوهی کارهکه جی به جی بوو.

— باسی چی ئەکهی مامه حاجی؟!

— باسی ئەوه ئەکهم که تۆ ئەبی چل سالی تریش لەم وڵاته بزی.

تۆ ئەربابی سهنگردیت و نابی وهک خۆت وتت بیت به پارووی هه موو

کهس و ناکهسیک. له هه مان سه ره تاوه که ئەیانهوئ بتخۆن، ئەبی

له گهروویان دا گیر بکهی. ئەبی بزانی، ئەبی تی بگهن که تۆ پارووی

ئەوان نیت! ئەمەت ناوی؟ ناتهوئ لهوانی دی تی بگهینی نابی له

سه ره دی رهق بمیزن؟ با! بهلی. مرۆف ئەبی له سه ره تاوه دهستی

خۆی بوه شینی. هیشتا سه ره تاوی جهوانیته. پاش مه رگی باوکت، بهو

پادهیهی که پیویست بی جیگهی خۆت تۆکه نه کردوو. له گۆشتی

تازهی ئەو بهرخه ئەچی هه ره کهسه و ئەیهوئ بیکات به پاروویهک

بۆ خۆی! گهنجی وهکوو تۆ کهم نه بوون که پاش مه رگی باوکیان دوو

سالیش له ژیر په لاماری داڵش دا خۆیان پی رانه گیراوه. ئەگه ره نه توانی

ئەوهی له باوکت بۆت ماوه تهوه بیپاریزی و بخه یته سه ری، دڵنیا به

مال و داراییت هه ره لهم سه ره تاوه تیاچوو و فهوتاوه. ئیسته کاتی

ئەوهیه بۆ خۆتی روون بکه یتهوه ئەتهوئ له گه ل ئەو قه ل و داڵانهی

دهوریان گرتوویت، چی بکهی؟ ئەتهوئ ریگه یان پی بدهی پارچه پارچه

گۆشتی لهشت بیچرن تا ئەگه نه سه ره ئیسه کانت، یان ئەتهوئ له

هه مان سه ره تاوی کارهوه بهریان پی بگری؟!

— نازانم چی بکهم، مامه حاجی!

— زانینه کهی به من! تفهنگ چیت ههیه؟ ئەمه کاره رهنگه یهک

دوو قوربانیشی هه بی!

— تفهنگ؟ قوربانی؟ بۆچی؟!

— له بهر ئەوهی گۆلمحه مه دهکان داویانه به سه ره مال له کهت دا و

هه ماری خه له یان تالان کردوو. مه گه ره وانیهی؟ خۆ هه ره له خۆوه

نهاتوون و هەر له خۆشهوه نهروڤشتوون! وايه؟! بۆ تالان هاتوون ئيتتر؟ شوڤنيكيان ناگر داوه و كهسانيكيشيان كوشتووه ئيتتر! تۆ ئهتەوئ بليى وایان نهکردوو؟ ئهري؟ ئه و كارانهيان نهکردوو؟ ئهگەر ئه و كارانهيان نهکردبى چۆن ئهتوانى بيسهلمينى؟ كى قسهى وشك و برينگت ليوهرئهگري؟ به قسهى رووت و دهستى بهتالهوه ئهتەوئ بچى له بهر ميژى كام دادگادا رابوهستى؟ لهمەش خراپتر، ئهتەوئ ئهوانيش پيىت پى بکهن؟ لهمەش خراپتر! ئهتەوئ ئهوانيش لهمان خراپتر ددانهكانت بزمين؟! نه، من ناهيلىم لهمه زياتر... من چارى جهمەل تهننگدار ئهكهم، هەر لهوئ، له ههمار. جووتيارهكانى ههمارى كايش له سهەر تۆ!

— مامه حاجى؟!

— جار به جهههنهم با ده خهروار كا بسووتى! كاديئهكه بسووتينه، ئهمه كارى يهك جاره. كارى يهكهم و كوئاييه!

— ناگر؟!... ئه و دووانه چييان به سهەر دى؟ جووتيارهكان؟!

— ئهخنيىن به دووكهلى كا! به من و تۆ چى؟ گولمهحمەدى ياخى ئه و دزى سهەرگهردنهيه خو بهزهيه به گيان و مال و نامووسى خهلكدا نايهتەوه! ئه و دهركاى كاديئهكهى له پشتهوه بهستوووه و له كولاوكهى سههربانهوه ناگرى خستوته ناو كاديئهكه. رابه و لهخوت بنهوه! ئه مەش نهوت و ئه مەش پهرو. تهننگيش بده به من. جهمەل لهپاى من! ئاخىر جهمەل تهننگدارى تۆ بووه، بويهش پارهى ليوهرگرتووى كه داكووى له مال و گيانت بكا. بهرگريشى كرد؛ بهلام... كوژرا. ههلسه!

— ئهئى ئه و ههموو خهلكه چييان ليدي؟ ئهمانه ناگايان لى بووه كه گولمهحمەد چى كردوووه و چى نهکردوووه!

— كى شايهت بووه؟ تالانكه رهكان؟! له كهيهوه بووه به باو كه دز ههم بشدزى و ههم تالان بكات و بكوزى، ههميش بى بو دادگا و شايهتى بدات كه ئه و نهبووه و يهكىدى بووه؟! چهن جهوانى تويش، نهجهف! ئهوانه رزاونهته مالهكەت و تالانيان كردوووه! ئهوانه راهيژاون به سهردتا و جگه له تالان و سووتاندن، ويستوووانه

٢٣٤٦
كه لى سدهر
به گى نهوتەم

دهزگیرانه که شت بدزن و بیبهن! مهگەر به چ زمانیک ئەبوایه ئەمه به
تۆ بلین؟ دهریکه، ئەو تفهنگم بهری!

— ئەو دوو جووتیاره چی؟ حمزه و ئەحمه دعهلی حهسهینا؟
ئهوانه سی دانه سال له مائی باوکی مندا خزمهتیان کردوو؛
ئهمه دعهلی حهسهینا ئەوا له سی سالیش زیاتره!

— قاتی جووتیار نییه، هەر دووکیان ئەناسم. جووتیار وهکوو
پشکەل رزاوه. خۆم چهن دانهت بوئ بوئی ئەنیرم؛ تفهنگ!

نهجهف ئەرباب له کاتی ههلسان و هینانی ماوزیڤری پووسیهکه
له ناو سندوووقهکهی پاشخانه، هیشتاش دوودل و دردۆنگ و وڤ بوو.
بهلام کاتیکه ماوزیڤهکهی دایه دهس حاجی خورسوفی، ناچار بوو
دردۆنگی له دلی رادا. چونکه حاجی خورسوفی که به زمان نهجهف
ئهربابی تا ئەم ئاسته هینابوو، ئەوا به کار و کردهوه خهریک بوو له
گیژهنیکی تری ئەهاویشت و نهجهف ئەرباب له ئەفسوونی ئاگراوی
زمانی حاجی خاندا خۆی به ملکهچ و بی داوکی ئەبینی و جگه له
جی بهجیکردنی ئەوهی که خهزووری داهاتووی ئەیویست، رینگهیهکی
تری نهئهناسی و نهشی ئەتوانی خۆی دهرباز بکات.

— وه ره بو ئیره میر عهولّا.

— بهلی حاجی خان؟

عهولّا گهده هاته ژوورهوه و حاجی خورسوفی کهوته
تاقیکردنهوهیهکی ماوزیڤهکه و پئی وت:

— بزانه ئەرباب چ کاری پیتته!

نهجهف ئەرباب فانۆس و پهڕۆکهی دا به عهولّا گهده و
لهگهلی له دهرگای شانشینهکه چوو دهروه و بهرهو کادینی ناو
بههاربهندهکه پویشت. حاجی خورسوفیش به دواياندا بهرهو ههماری
گهنمهکه کهوته ری. هیشتا نهجهف ئەرباب و میر عهولّا گهده له
ههشتیهکه نهچووبوونه ناو بههاربهندهکه، دهنگی دهرگای ههمار،
ههلوهستهیهکی پیکردن. بهلام نهجهف ئەرباب دهرفتهی درپۆنگی نهدا
به خۆی. عهولّا گهدهی به دواي خۆی دا کیش کرد و بردی. کاتیکه

گه‌یشتنه پشت دەرگای کادیڤنه‌که، ده‌نگی قیژه و جنیودانی حاجی خان به جه‌مه‌ل تفه‌نگدار به‌رزبوویه‌وه و به‌ر له‌وهی همه‌زه و نه‌حه‌مه‌دع‌لی همه‌سینا - که ره‌نگه سه‌رنجیان پاکیش‌رابوو- به‌رمو دهره‌وه بښ، نه‌جه‌ف نه‌رباب دەرگای کادیڤنه‌که‌ی داخست و ده‌سته‌کیکی نا به پشت دەرگا‌که‌وه و خوئی که‌وته به‌ر میر عه‌ولآ گه‌ده‌وه و به پلی‌کانه‌کانی سه‌ربان‌دا سه‌رکه‌وت.

— دەرگا‌که بوئ نه‌به‌ستی مامه‌گیان؟ کردبوو‌مانه‌وه بوئ نه‌وهی تو‌زو‌خوئی کا نه‌مان‌خن‌کینی!

ده‌نگی گولله کاتی‌ک هات که میر عه‌ولآ و نه‌جه‌ف نه‌رباب له سه‌ر بانی کادیڤنه‌که بوون. به ده‌نگی دوو‌م گولله نه‌جه‌ف نه‌رباب لای کولاکه‌ی سه‌ربانی کادیڤنه‌که چوکی دادا و سه‌ری ته‌نه‌که‌ی نه‌وته‌که‌ی کرده‌وه، په‌رو‌که‌ی دا له نه‌وته‌وه و نه‌ویتری ر‌ژانده ناو همه‌ماره‌که که تا ناوقه‌د پر بوو له کا. ده‌سه‌جه‌ی په‌روئ نه‌وتا‌وییه‌که‌ی به ته‌له شقارته‌یه‌ک داگیراند و ناگری به‌ردایه همه‌ماره‌که!

— نه‌وه چی نه‌که‌ن مامه‌گیان؟ نه‌وه بوئ وائه‌که‌ن بابه‌گیان؟ نه‌وه چ... چ... کاریکه...

به ده‌نگی سییهم گولله، کادیڤنه‌که له چه‌ند لاهه گ‌ری تیچوو و جووتیار به جووته به‌ره‌وه دەرگا‌که هه‌لاتن و به همه‌وو هی‌زی خویان شانیان کوتا به دەرگا‌که‌دا. نه‌جه‌ف نه‌رباب و میر عه‌ولآ گه‌ده به پلی‌کانه‌کان‌دا هاتنه خواره‌وه تاکوو بوئ دل‌نیایی زیاتر ده‌سته‌کیکی تریش بده‌نه پشت دەرگا و توندتری بکه‌ن. نه‌م کاره زوری پی نه‌چوو. نه‌بوا زوری‌شی پی نه‌چی! خویان له پشت دەرگا‌که‌دا پی رانه‌گیرا که له‌و دیویه‌وه دوو پی‌او به زیندوویی گیان‌یان نه‌دا و شی‌تانه و به‌نابا‌وه‌رییه‌وه نه‌یان‌قی‌ژاند و هاواراین نه‌کرد. بوئه له ترس و ناچاری‌دا هه‌لاتنه ناو هه‌شتیه‌که و خویان گه‌یانده همه‌ماری گه‌نمه‌که.

حاجی خورسوفی، له به‌ر دەرگای همه‌ماره‌که و به سه‌ر سه‌ری جه‌مه‌ل تفه‌نگداره‌وه وه‌ستا‌بوو و ما‌وز‌پ‌ره‌که‌ی به هر دوو ده‌ست گ‌رت‌بوو و بی‌ری له‌و شی‌وه‌نه نه‌کرده‌وه له ژووری ژنه‌کان به‌ریا بی‌وو. به

۲۳۴۸
که‌لی‌س‌ده‌ر
به‌رگ‌ی نه‌وته‌مه

بینینی میر عهولاً و نهجف ئه‌رباب، ئه‌و دووانه‌ی به‌ره‌و شانشینه‌که برد و پالی پپوه‌نان بو ژووره‌وه. ده‌رگای له‌ ناوه‌وه داخست و یه‌کسه‌ر به‌ره‌و ئه‌و ژووره‌و چوو که ژنه‌کانی لپوه‌هاتبوو. ئه‌وانیشی له‌ ناو هۆده‌که‌دا چه‌پس کرد و رویشت تا چه‌ن بیژنگ که‌نم و جو له‌ هه‌مار ده‌ره‌پینی و له‌ به‌ر ده‌رگای هه‌مار و تا لای هه‌شتیه‌که‌ بلأوی بکاته‌وه. دواین بیژنگی که‌ بلأوکرده‌وه، قیژه‌ و هه‌رای دوو جووتیاری ناو کادینه‌که‌ بوو به‌ نووزه‌، وزه‌ی نه‌ما و به‌ دژواری ئه‌بیسرا.

ئه‌وا له‌ ناو چه‌وشه‌ گه‌وره‌که‌ی مالی نه‌جف، به‌س حاجی خورسوفی مابوو و خو‌ی. ئه‌و بیره‌ی که‌ پپشته‌ر دایرشته‌بوو ئه‌بوا راپه‌رپینی. ئه‌مه‌یان ساده‌ترین به‌شی کاره‌که‌ بوو. به‌ره‌و پلیکانی برجه‌که‌ هه‌لات و خو‌ی گه‌یانه‌ سه‌ربان. ته‌نووره‌ی دووکه‌ل و ئاگر ئه‌وا له‌ کولاوکه‌ی سه‌ربانی کادینه‌وه ئه‌چوو به‌ چه‌وادا و نیله‌یه‌کی به‌نه‌وش و ئه‌رخه‌وانی له‌ژیر سینه‌ی شه‌وادا ئه‌نوانده‌وه. ده‌نگی جووتیاره‌کان له‌ ناو کادینه‌وه ئیتر نه‌ئه‌بیسرا. حاجی خان گوپی به‌سته‌وه و بانه‌وبان که‌وته هه‌لاتن و له‌ کاتی‌کا میزه‌ر و عابا و گیوه‌کانی به‌ دم هه‌لاتنه‌وه فری ئه‌دا. ئه‌وا ئه‌وه‌نده له‌ ئاگر و بانه‌که‌ دوور که‌وتبوویه‌وه که‌ ئه‌یتوانی راپه‌سته‌ی، بانگ و هاواری داد و بی‌داد به‌رز بکاته‌وه و خه‌لکی خه‌وتوو‌ی ناو هۆده‌کان راپه‌نینی و راپان‌بکیشیته‌ ده‌ره‌وه و سه‌ربانان:

— داد و بی‌داد بردیان، کوشتیان، ئاگریان تیبه‌ردا، های...

هاوار... های... کوشتار، تالان، ئاگر... ئای‌ی‌ی... خه‌لکینه‌!...

به‌شی بیستا و دووهم

۲۳۵۱

که نیسدهر

به‌رگی نه‌وته‌ه

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

بهندی يه کهم

له بهره و ژېړی چوه که، نه شوینهی ئه سپهکان له غاردان نه کهون و سم له چهو نه چه قینن و دهنگی فیشهی په لکی لووتیان له کاتی ویرغه دا ئاشکراتر نه بی، گولمه ممد بادی خاو کرده وه و قاچی چه پی له بهر کووی جیازه که گیر دا، دهستی گرت به یه خهی چوخه که یه وه و ئاورپی له دواوه دایه وه. به دواي بادی تیژ په ودا، کاروان به درېژی پی رېگه که نه هات؛ په راگه نده و پهرش و بلاو. هر سوارهی به هیزی لاق و سینهی ئه سپه کهی و هر پیاده یه کیش به گویره ی وزه ی ئه ژنو و بین و گوشاری ترسی له پاشینه ی.

تیژتر و به گورتر له وانی تر، خان ئاپو بوو به سینه ی پانی که ونه نه سپی بوریه وه و له دواي خان ئاپوش ستار بوو که هه وئی ئه دا ناشیگه ریبه که ی خووی له سهر زین به غاردان بشاریته وه. به لام به گمه ممد. نه م شوانکاره پاسه وان، به ری شوه ویشدا وا نه هات که بتوانی چاوی ئاگاداری له هه موویان بی. نه و نه رکه ی که ببوو به خده ی.

خان ئاپو نه ی توانی له وه بگات که گولمه ممد گفتو گووی له گه لی

نه براندو ته وه. نه بوايه بگه نه نه جامیک و کار کو تایی پی بهینری،
چونکه نابی ئیسک له ناو بریندا به جی بهیلری و نه بوا کاره که یه
لاینه بکرایه ته وه. له م گومانه دا، خان ئاپو خووی نه بوايه ده سپیشخه ری
بکات. گری گوته بکانه وه و زه مینه خوش بکات بو نه وه ی گولمه ممد

ړووی بکاتهوه و دهرگای دلّی لئ بکاتهوه و نهوهی له میښکی دایه
هه لړپژئی، هه چهنده به زمانی درکاوی.

خان ناپوؤ نهگهر تا نم کاته ده سپیڅخه ری نه کردبوو، له بهر
نهوه نهبوو خو به زل بزانی و نه توانی به سهردهستی گولمحه مه د
رازی بی. نه خیر، وانه بوو. چونکه خان ناپوؤ هر له هه مان سهره تاوه
به سهردار بوونی گولمحه مه د رازی ببوو و له میانهی کاره کان دا
په سه ندیشی کردبوو. ههروه ها له و پووه شهوه نه بوو که خان ناپوؤ پروای
بهوه کردبی که په رده یه کی دلیشان له نیوان خوئی و گولمحه مه ددا
به دیهاتووه و دلّی له تووره بوونی پیرانه سهری گولمحه مه د نیشابئی.
چونکه نهوه خان ناپوؤ بوو که له هه مان سهره تاوه گولمحه مه دی به
مه زن- ده مرپاست نیشان کردبوو. هه میس وانه بوو که خان ناپوؤ له پر
شهرم دایگرتبی و نه توانی خاچ پروانینه چاوه تیژه کانی گولمحه مه د.
هه رچند له مائی ژنه ی سهرمه زاری وای لیها تبوو و ببوو به منالیک
له به رامبر باوکیکی کارامه ی کاری روظگاردا!

نهوه ده مه به لام تیپه ری بوو و نهوه باره گوپا بوو و نهوه رووداوه
له بن کاره ساتیک دا ون ببوو. نیسته که خه ریک بوون نهگه یشته
لای دیواره کانی قه لامه ی دان، هیچ روون نه بوو چهند کاژیر له و کاته
تیپه ریوه و نهوه شهرمه کتوپره که له مائی ژنه ی سهرمه زاری لی
نیشتبوو، نیتر نهی نه توانی له گیانی که لانی خان ناپوؤا مابینه وه.
به لام خان ناپوؤ نهگهر تا نم کاته خوئی دوور راگرتبوو له بهر نهوه بوو
که نهی نهویست به خو خزانده پیشه وهی شهرمانه، گولمحه مه د
بخاته گیروگازی به خشینکی ناچارانه وه و وای لیبکات به گوته یه ک
رووداوه که خاکه سهر بکات و بشاریته وه. پاستیه که ی نهوه بوو خان ناپوؤ
نهی نهویست نابه جی خوئی بکا به دادگه ی ده مرپاستی و دادوهری
گولمحه مه ددا و به گالته جاری ریژی بشکیئی.

له سهره تای نیواره وه تا نم کاته، خان ناپوؤ توانی بووی کاری
خوئی و شوینی خوئی بداته بهر لیکوئینه وه و بیدوژینه وه. ههروه ها
توانی بووی به تاوتویکردنی په فتاره که ی خوئی، متمانه به خو بوونی

به‌دهست بهیښتته‌وه بو ټه‌وهی که ټه‌گه‌ر پښوېست بوو، به‌گوږه‌ری ناسینی کرداره‌که‌ی، داکوکی له خوئی بکات. ره‌نگه‌ گوټمه‌مه‌دیش به ټانقه‌ست ټه‌و دهرفته‌ی به مامی خوئی دابوو. هه‌رچند زوړتر وا پئی ټه‌چوو که گوټمه‌مه‌د نه‌یوېستبوو له سهر رپی کاریکی دژوارتر، ټیکه‌ه‌لچوون له‌گه‌ل خان‌ټاپو بکا به له‌مپه‌ری پیکه‌. هه‌روه‌ها ویستبووشی بایه‌ک به‌و نیوانه‌دا ټیپه‌ر بکات، بو ټه‌وه‌ی خوینی هه‌لچوو بنیشیتته‌وه، نه‌کا بیی به هوئی داگیراندنی ټاگری ناکوکی. هه‌میش دیداری نه‌جه‌ف سه‌نگردیی له‌کوټ بکاته‌وه، به‌و جوړه‌ی که کرابوو:

— غارده خان‌ټاپو، باژوو!

به غاریکی کورت، خان‌ټاپو ټه‌سپه‌که‌ی کرد به هاوشانی بادی. گوټمه‌مه‌د کلاوی له سهر کاکوټی توند کرد و به بی پیشه‌کی وتی:
— ټم کوشتی خان‌ټاپو، ټه‌گه‌ر هه‌ق و ریزی باوکایه‌تیت به سهرمه‌وه نه‌بوایه!

له‌گه‌ل‌دا له سهر وشتره‌که‌وه، نیگایه‌کی هاوړپیانه‌ی هاویشته خان‌ټاپو، به‌لکوو به بیستنی وه‌لامیک خوئی قانع بکات. به‌لام به‌ر له هیچ گوته‌یه‌ک، گرژینه‌وه‌یه‌ک پوخساری چوارگوټشه‌ی پیاوه‌که‌ی به سهرسوورمانه‌وه داپوشی و ده‌سبه‌جی دامرکایه‌وه؛ وه‌کوو گوټیک له به‌ر هه‌تاو بزاکی. چاو و پوخسار و لیوی ټه‌توت هه‌لپرووزا و ددانه درشته سپیه‌کانی له بن لیوه‌کانی‌دا ون بوون به ټاوا‌ی شه‌و. پیکه‌نین، ټه‌و کارمایه‌ی که خان‌ټاپو به هیزی زیندووی له هه‌موو چه‌م و هه‌میکی دژوار ټه‌په‌رییه‌وه، ټه‌مجاره‌یان سووتا و دامرکایه‌وه و تاوټیکتر که نه‌زانرا چه‌ند و چوون رابرد، خان‌ټاپو وه‌ک بلئی له خه‌ونیکی قووټ خه‌به‌ری بووټته‌وه، سهری هه‌لینا و وتی:

— له‌سهر ژنیک؟!

۲۳۵۵

که‌لی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌وته‌ه

شه‌وی به‌رده‌می، وتی:

— نه‌ک له سهر ژنیک، ټه‌و نا به‌ته‌نها!

— ئەى لە بەر چى؟ خراب بووم بۆت؟!
پېكەنېنېكى وشك. خشانى زەلىكى وشك، لە قوولايى گەرووى
گولمەمەدەوہە كە بە دريژايى پېگە لە ناو بېر و بوغزدا پەنگى
خواردبوويەوہە، بەرز بوويەوہە و لەگەلىدا وتى:
— بۆ من خراب بوويت؟!... ھەھ! باسى چى ئەكەى، مامە
گيان؟! مەبەستت لەو قەسەيە چيە؟... تۆ بۆ من خراب بوويتى؟!
ھەھ... چى ئەلىنى تويش!

— ئەى چى؟!
— بۆ ئەتەوئى بە لاردا بمبەى، خان ئاپۆ؟ ئەزانم كە ئەزانى من
چى ئەلىم؟ ئەزانى! نازانى؟!
خاموشى خان ئاپۆ لە وەلامدا، وەلامى ئەو پرسیارەى كە ئەتوت
ئەوى لە ناو گيانى خویدا وشك كردووه، گولمەمەدى ناچار كرد
پوو لە شەو وەربگيڤرئى و بە سىلەى چاو بېروانىتە ئاپۆى. ھەرچەند
كە شەو بوو و وا پى ئەچوو خان ئاپۆ و ئەسپەكەى لە ناو تۆزىكى
خولمەيشى و دووماندا مەلە ئەكەن و، ھەرچەند شەو زەنگ رېگر
بوو، بەلام گولمەمەد ئەيتوانى چينەكانى تەويلى پانى خان ئاپۆ،
تەنگ بوونەوہى ئالقەى چاوەكانى و قفل بوونى ددانەكانى ھەست
پى بكا و جاريكتىر، زانايى خوئى وەكوو چەكوشېك كوتا بە كەللەى
فيلەكەدا:

— نازانى؟!
— بۆچى نا... ئەزانم!
سەرى ھەلىنا و چاوى بېريە برازاكەى. ئەسپ و بەدى پېكەوہە
رېيان ئەكرد، بە جورېك كە خان ئاپۆ و گولمەمەد بۆ ماوہەيك
توانيان لە ھىلىكى رېكدا، چاويان لە ناو چاوى يەكدا بى. ئەو
بيدەنگى و خەلۆتەى ھەر دوو پياوہەكەى گرتبوويە خوئى، گيانى
پووتيان لە ناوچەوانى بى پەردەدا، رېگەى بۆ دووانەيى و دووپوويى
نەئەھيشتەوہە. خان ئاپۆ كە ويستبووى وەكوو خدە خوئى لىلادا، ئەوا
لە بەرامبەر راستگوئيى و دارەتى بى پەردەى برازاكەىدا، ملەكەچ بوو و

گوڵمحمەد شارەزای ئەو کات و ساتەی دارەتی ئاپۆی، پووی وەرگیڤرا
و دەستی دایە یەخەیی چۆخەکەیی و چاوی بریپە شەو و وتی:
— خەریکین پێکەووە گەفتوگۆ ئەکەین، خان ئاپۆ! ها، حەزەت
لێیە؟... رێگەکە کورت ئەکەینەووە.
— باشە بلی.

گوڵمحمەد وتی:
— چوویتەتە لای ژنی خەلک، ئەمە پەوتی ئیمە نییە!
— ژنی خەلک نەبوو. بێوژنیک بوو! تۆ خۆ ئەو ژنە ناناسی،
ئەگەر باوەشیان گەرم نەکەیتەووە، چاویان گەرم دانایەت! هەقیش...
گوڵمحمەد قەسەکەیی مامی بری و تۆژی بە توندییەووە وتی:
— ئاخر ئیمە خۆ بەرپرسی لە خەوکردنی ژنان نین، خان ئاپۆ!
خان ئاپۆ سەری لەقاند و بەنەرمی وتی:

— وایە... وایە!
— جگە لەو، لە سەرپەرشتی ژنەشت داووە. هیوەرەکەیی ئەلیم!
— راستە، وایە!
— شەرابت خواردۆتەووە و ئەسپەکەت لە ئاخووری مائی خەلکی
بەستۆتەووە، گۆلەجۆ بکەنە بەری! وەکوو جەندەر مەکان!... چیتەر
بلیم!

خان ئاپۆ وتی:
— راستە... وایە.
— ئاخر ئیمە... خۆ بریارمان وانهبوو لەگەڵ خەلکی وایین!
ئیمە... چی بلیم بە تۆ؟! خەلکی چاوەروانی ئەو کارانە نین لە
لایەن ئیمەووە خان ئاپۆ! هەن؟!
— راستە، وایە.

— دوژمنمان هەیه خان ئاپۆ، دوژمن! نابینی؟! دوژمنمان زۆرە. ۲۳۵۷
کە ئێدەر
بەرگی ئەوتە
دز و خوێرپیمان بۆ قیت ئەکەنەووە بۆ ئەوێ ئابروومان بەرن. ئەمە
خۆت ئەیزانی و ئەیبینی. کاری خۆمان جی هیشتوووە بۆ ئەوێ دز
بگرین و پیشانی خەلکیان بدەین. بەلام ئەوێندەیی گیرمان لی هیئان

و ویستمان له ناو گوندهکان بیانگه‌رینین، تۆ له‌پر غه‌یب نه‌بیت و خۆت ئه‌خه‌یته ماله‌ بیه‌ژن و لئی رانه‌کیشی! ئه‌مه خو خراپ‌تره، خان‌ئاپۆ! شو‌راوه‌کانیش چه‌په‌ل ئه‌کاته‌وه! مانگیک ئه‌چیته بۆسه‌وه و خۆت له گه‌ندهز هه‌شار ئه‌ده‌ی، شه‌وان و روژان ته‌له ئه‌نییته‌وه، هه‌تا‌کوونی دووانی وه‌کوو بوژدنی و چه‌خماخ ئه‌بن به ته‌له‌وه. به‌لام ئه‌و کاته‌ی که ئه‌بێ خۆمان له رووره‌شی ده‌راویژین، ئه‌و کاته‌ی که کاته‌تی و ئه‌بێ به خه‌لکی رابگه‌یه‌نی کامانه دزت گرتووه و چۆنت گرتووه، تۆ خۆت ئه‌که‌ی به خه‌لووزدان!

— راسته... راسته، مامه‌گیان، به‌لام...

جاریکی‌تر خان‌ئاپۆ سه‌ری هه‌لینا، روانیه گۆلمحه‌مه‌د و درێژه‌ی

دا:

— ...به‌لام خو تۆ نازانی، تۆ خو له‌وی نه‌بووی که ببینی ژنه چۆن له پشت دیواری ماله‌که‌یان‌دا راوله‌ستا‌بوو ئاخرا!... ئی‌مه بو خۆمان خه‌ریک بووین دزه‌کانمان ئه‌گه‌ران له ناو کۆلان‌ه‌کان‌دا. له‌پر بینیم. ئه‌ژنۆم سست بوو به گیانی خۆت! هه‌لا‌وی هه‌وه‌س له ده‌می هه‌له‌سه‌سا، سه‌گ‌بابه! خۆیشم نه‌مزانی چۆن بوو. کاتیکی هاته‌وه به خۆم‌دا که ئه‌سه‌په‌که‌م له به‌ر مائی ژنه‌دا بوو و... چۆنی بلێم! هه‌ندێ له‌م ژنانه شه‌یتان وا له‌ژیر پیستیان‌دا، بی‌پیرانه! منیش...

— باشه بو ژن ناهینی، خان‌ئاپۆ؟!

— ئه‌ته‌وی بمکه‌ی با زاوا؟!

— ئه‌گه‌ر چه‌زت لیبێ، بۆچی نا؟

قاقای پیگه‌نینی خان‌ئاپۆ، جاریکی‌تر هی‌نایه‌وه به خۆی‌دا:

— ئه‌یه‌وی بمکا به زاوا! ئه‌یه‌وی بمکا به زاوا، ها... هه‌ه...

هه‌ه!

ئاوی سیله‌ی چاوه‌کانی به دلی په‌نجه‌ی وشک کرده‌وه و درێژه‌ی

دا:

— نه‌خیر ئاپۆ گیان، نه‌ه! من ژن ناهینم، نه‌ه. یه‌که‌میان که

۲۳۵۸
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌وته‌م

کچی گه وره هه یه و دووهمیش ههزم له بهستنه وهی خۆم نییه.
جگه له وهش...

— جگه له وهش چی، ها؟

— ناچارم مهکه بیلیم ئیتتر... نه!

— منیش بزانه با؟!

— تهمن، ئاپۆ گیان! ژیان متمانهی پێ ناگرێ. ئه ویش له
کات و پوژهی ئیمه هه مانه. هه ر کات که بیه له خۆمان ئه که مه وه،
هه وه ره برووسکه م دێته پێش چاو. برووسکه و تریشقه! برووسکه
له پێ ئاسمان شه قار ئه کات، ده نگه که ی دنیا و ئاده میزاد ئه له رزینی،
بو چرکه ساتیک شه و ئه کا به پوژ و ده سه به جی له هه مان سات دا...
ئهمری! نه، من نامه وی ئه ندیشه ی خۆم بکه م به یه خسیری یه کی دی.
— له و قسانه، ئه ی له و قسانه!... ئه ی بو زه ماوه نی به گمه مه د
بوچ ئه وه نده به په له ی؟

— به په له م! بو زه ماوه نی به گمه مه د زو ریش په له مه، هه ر زو ر!
به لام ئاخه... هه سیبی به گمه مه د نابێ له گه ل من به یه ک بزانی.
من... جه وانی من... به گمه مه د جه وانی منه. به گمه مه د من
له جه وانی خۆم دا. گه نجیتی؛ مرۆف ئه بی نخی گه نجیتی خوی
بزانی. یه ک جار، گه نجیتی یه ک جاره و پاشانیش شوینی ئه بری.
جه وانیش وه کوو برووسکه یه؛ وه ک ئیمه یه! به گمه مه دی ئیمه ش
گه نجه وه کوو برووسکه، هه م به کار و پیشه و چاره نووس. بو یه شه
من ئاره زوو یه کم نییه مه گه ر ئه وه ی به گمه مه د بکه مه په رده وه. ئه و
بریسکانه وه ی تریشقه یه! بو یه شه هه ولی بو ئه ده م و کچی خورسوفی
بو وه رنه گر م و ئه یکه مه په رده یه وه!... به لام خۆم، نه. نه ئیتتر.
هه رگیز! هه ر باسیشی مه که! به لئنت پێ ئه ده م، به لئنت پێ ئه ده م
ئیتتر... ئیتتر شیئیتی وا نه که م. دلنیا به! بر وا به به لئنتم بکه، گو له
گیان! جه وانیم کرد ئه مجاره. هه له م کرد ئه زانم. چاکت کرد هاتیت
و ئابرووت کو کردینه وه. چاکت کرد گو له که م. ئه گه ر چوار قسه شه ت
پێ بو تیا ته م ئیسته که بیری لی ئه که مه وه، قه ی نه ئه کرد. شیئیتی

بوو کردم، به‌لام... راسته‌کەت بوو، له هه‌موو ئەم شتانه ئەگەر بگه‌رپین، په‌شیمان نیم. په‌شیمان له کاره‌که‌ی خۆم نیم... تی ئەگه‌ی چی ئە‌ئیم؟ ژنی به‌و جو‌ره، حه‌یف بوو به‌ تینویتی به‌جیی به‌یلم. ئە‌زانی...

— چاکه ئیتر خان‌ناپۆ! با لئی بگه‌رپین، هه‌رچی بوو رابرد! له مه‌یدانی قه‌لامه‌یدان، به‌گمه‌مه‌د به‌ره‌و برای نازووت و پرسى جووتیاره‌کان چی بکه‌ن. گو‌لمحه‌مه‌د، قاچی به‌ شانی بادى‌دا هی‌نا و پاش وه‌ستانیکى که‌م، رووی له جووتیاره‌کان که‌ گه‌یشتبوون، وتی:

— پاراستنى ئە‌و قه‌ره‌بووه‌ی وه‌رتان گرتۆته‌وه له ئە‌ستۆی خۆتانه؛ خواتان له‌گه‌ل!

ده‌نگى په‌راگه‌نده‌ی دۆ‌عا و نزا بی‌سرا:

— نالآت شه‌کاوه‌ بى، گو‌لمحه‌مه‌د خان!

که‌لاوه‌که‌ی لای ده‌رگا. گو‌لمحه‌مه‌د به‌ شانی بادى‌دا خزایه خواره‌وه و یه‌خه‌ی چۆ‌خه‌که‌ی دایه‌وه به‌ شانی‌دا. محمه‌د‌ر‌ه‌زای گو‌لخانم به‌ره‌و‌پیری هه‌لآت، هه‌وسارى وشتره‌که‌ی له گو‌لمحه‌مه‌د وه‌رگرت و بردى له سه‌ر شوینه چاک‌کراوه‌که‌ی بی‌خه‌وینى و سه‌فه‌ی بو‌راخات.

خانمحه‌مه‌د ده‌رگای حه‌وشه‌ی چوارتاق کردبو‌وه و عه‌لیخان چه‌خماخ هه‌وسارى ئە‌سه‌په‌که‌ی رائه‌کی‌شا. خانمحه‌مه‌د ماندوونه‌بینى لیکردن و شان به‌ شانی براکه‌ی به‌ره‌و دیوه‌خان پو‌یشتن و له‌کاتى پو‌یشتن‌دا به‌ کازمه‌ شه‌لى وت بچى بو‌ یارمه‌تى و ئە‌سه‌په‌کان بگه‌رپینى با ئاره‌قه‌یان وشک بی‌ته‌وه. کازم به‌ره‌و هه‌ش‌تیه‌که‌ شه‌لى. خان‌ناپۆ توربینه‌که‌ی له‌ ته‌رکى ئە‌سه‌په‌که‌ داگرت و دای به‌ شانی‌دا و هه‌وساره‌که‌ی دا به‌ده‌ست کازمه‌وه.

— ده‌نگوباس؟

جووته برا، خانمحه‌مه‌د و گو‌لمحه‌مه‌د، به‌ر له‌وه‌ی پى‌ بخه‌نه سه‌ر هه‌یوانه‌که‌ به‌ پرسیاره‌وه ئاو‌ریان لیک دایه‌وه. ده‌رفه‌تى

وه لّامدانه وهيان به لّام پهيدا نه كړد. چونكه بلقيس له كاتيكا كورپه كې گولمحه مهدي به باو ه شه وه بوو، بالاي به رزي چه مانده وه و له درگاكه هاته دره وه، له گهل نه وه ي كورپه كې به تفهنگه كې گولمحه مهدي نه گورپيه وه وتي:

— كه ي تاويك نوقره نه گري، كورم؟! —

گولمحه مهدي كورپه كې دايه دهست برابه ي و له وه لّام ي داي كې دا

وتي:

— كار... كار!

سهر ي برده ناو ديوه كه وه و به گالته عه بدوس و مارالي دواند:

— نا، دياره گولتان نهوت و گولتان نه زنهوت؟ قسه ي وه كوو

قند، وهك نوقل و نه بات! قسه كه م پي برين؟

مارال رابوو و چوخه ي له شاني پياو ه كې دا گرت و داي به سهر

جيوبانه كدا و به بانوو، كه وه كوو سايه دركه وتبوو، وتي:

— شيو، بانوو!

بانوو كه نهوت تا به دل تير سه يري گولمحه مهدي نه كات، دهست

و دلي ناچيته كار، راوه ستا تا گولمحه مهدي كلاشه كاني دربه يني.

گولمحه مهدي كلاشي دا كند. بانوو كلاشه كاني له سهر عه رزه كه

هه لگرت، بردي بو دره وه و بو نه وه ي تو زوخولي بته كي ني، كوتاي

به يه كدا. هي نايه وه، له بن ديواره كه جووتي كردن و نه وسا وتي:

— ئيسته سفره رانه خه م!

خان ناپو گه يشت بوو و كورپه كې به پيوه له سهر دهستي ك به رز

كردبوويه وه و دمه گه وره كې كردبوويه وه، به لكوو ليوه ناسكه كاني

كورپه به خنده يه كي شوخ بيشكو ي و نه م سه يري بكات. گولمحه مهدي

لاي جيوبانه كه وه دانيشت و هه والي كه لميشي پرسى. بلقيس برنه وه

زيوار زيوه كې به سووچي ژوره كدا هه لپه سارد و وتي:

— نه متواني به يني م. نه به پياده نه تواني بي و نه به سواره.

خان ناپو به دمه ي پر به پي كه نينه وه پرسى:

— ديسانه وه چووه ي هاتونه وه دره وه؟ نه ري؟

بَلْقِيسَ به بِيّ وه لّام ما و قاقاي خان ناپۆ ئاسمانى ژووره كەى
درى. به لّام بهر له وهى به گالته دهم بکاتهوه، بَلْقِيسَ له ده رگا
چووه دهره وه بۆ پيشوازي به گمحه مه د. کاتيکيش له گه ل لاوه كەى
هاته ژووره وه، ههر هه موو دابوو يانه قاقاي پيکه نين، ته نانه ت
خانمحه مه دى نه مرچيش. خانمحه مه د به هاتنى به گمحه مه د،
دريزه ي خو ش زمانيه كەى نو يّ كرده وه و وتى:

— کو ميه ي باوكت ديسانه وه دهره اتوه، به گ؟

بَلْقِيسَ سفره كەى له بانوو وه رگرت، له سهر به ركه داينا و زۆر
به ليبراوى وتى:

— به يانى بۆ خو م چاكي نه كه مه وه!

خان ناپۆ به سه رسوورمان يكي ساخته وه پيکه نينه كەى برى و
پرسى:

— چۆن؟!

بَلْقِيسَ كي رد يكي له بهر پشتينه كەى دهر كيشا و له بهر چاوى
خان ناپۆ دا هه وای پي شه ق كرد و وتى:

— به م جو ره! نه يبرم و شوينه كەى سه نگداخ نه كه م. نيورۆژى
ته واه له هه سانم داوه و په رداختم كردوه. موو نه كا، موو! نه ته و ي
به گو يى تو تا قى بکه مه وه؟!

— شيو، شيو!

— كى كيشكه؟

— مراد.

گو لّمحه مه د له ميوانى پرسى.

— نيمانه!

— دادخوازه كان چيان لي هات؟

— نه وانى رپيان دوور بوو مانه وه. نان و جي مان پيدا ون.

— ئيتر؟

پرسياره كه له خانمحه مه د بوو. نه وپيش وه لّامى گو لّمحه مه دى

دايه وه:

– قوربان به‌لووچ!
 – قوربان به‌لووچ؟!
 – تاريک و روون گه‌يسته به‌روه.
 – به‌س... قوربان به‌لووچ؟
 لهم پرسياره‌دا گولمحه‌مه‌د سه‌يري دايکي، عه‌بدوَس و خانمحه‌مه‌دي کرد و پاش پامانيکي کورت، پرسيمه‌وه:
 – کي لي‌ره‌يه؟! کي‌تر هاتووه بو ئيره؟ ده پيم بلين!
 بلقيس گولمحه‌مه‌دي بانگ هيشت بو سهر سفره‌که و وتي:
 – جاري نانه‌کەت بخو؛ قوربان کاريکي گرنگي هه‌يه!
 – ئو ناني خواردووه؟ قوربان؟
 – خواردوو‌يه‌تي!
 – بانگي بکه با بيت بو ئيره.
 بلقيس نه‌ياربي دربري و وتي:
 – شه‌ويکيش ناهيللي به‌ ده‌ور يه‌که‌وه دابنيشين و پارووه نانيک پيکه‌وه بخوين؟ لانيکه‌م له‌ به‌ر ژنه‌کەت!
 گولمحه‌مه‌د سه‌يري مارالي کرد که کوره‌که‌ي نابوو‌يه سه‌رپاني و خه‌ريک بوو له‌ پياله‌يه‌که‌دا تيگوشيوي بو دروست نه‌کرد. خزا‌يه به‌روه بو سهر سفره‌که و پرسيا‌ري ران و په‌ز و هه‌وارگه‌ي له‌ دايکي کرد.
 بلقيس بو‌ي وت:
 – هه‌مان شويني سالي پيشوو. لاي سه‌رووي خاله‌ مه‌نده‌لوو.
 پشتي چاتووم.
 گولمحه‌مه‌د له‌ که‌سوکاري پرسى:
 – سه‌براو چونه؟ ژنه‌که‌ي... هه‌يفو؟ ئەوانى‌تر؟ به‌راست... ئەي
 کوا ته‌موور؟ نه‌تان هينا؟ دلّم بو‌ي ته‌نگ بووه، ئەمه‌وي بيانينم.
 زور دلّم بو پيره‌مي‌رديش ته‌نگ بووه. خوژگه بتانه‌ينا‌يه‌ت. تاسه‌م
 کردوووه. ئەي زيوره... ئەو چونه؟
 به‌ر له‌وه‌ي دايکي وه‌لام بداته‌وه، گولمحه‌مه‌د خو‌ي وتي:
 – به‌ياني له‌گه‌ل خالو عه‌بدوَس ئەروين بو لايان. نا، خالو،

وت چي؟ پيموایي له لای په زهکان ناسووه دتر بی. وانیه؟ کاری
ئیمه نهو هتا بووه به دوو به شهوه. نهو هتا خوټ نه بینی. زه مانیه
ئیتر. هق نییه که تو... که تو ش له و ناگره دا بسووتی. نهی...
هرچهن...

گولمحه مه د قسه که ی به پیکه نینیکی پچراو و نیگایه کی گهړوک
هینایوه یهک، په نجه کانی لسته وه و له گهل خانمحه مه د که له
ته کیه وه دانیشتبوو کهوته دوو؛ نهرم و کپ:
— له گهل قوربان قسه ت کرد؟

— نه، زور نا. راوه ستام خوټ بیته وه. به لام هر روا په مه کی بوم
دهر کهوت له چهن لاه په یامی هیناوه. راسته که ی پوونی پوون هیچم
ده سنه کهوت. به لام و ابرانم په یامی کی له لایهن جیهن خانیشه وه
هینایي.

له هه لسانی گولمحه مه ددا، بلقیس پاروویهک نان و گوشتی بو
پچایه وه و بهر له وه ی پیاو چوخه که ی بدا به شانی دا، به زور خنی
به قولی مشتیدا و وتی:
— لانیکه با دلټ هیزی بیته وه بهر! نه مه ش نانخواردنه تو
نه یخوی؟

گولمحه مه د کاتیکه چووه دهر وه، بلقیس هیشتا گله یی نه کرد:
— روژگاره نه مه ش که بو خوی دروست کردوه!
گولمحه مه د لیگه را دایکی چی پیخوشه بیلی و یه کراست به ره و
چیشتخانه چوو و سه ری برده ژوره وه:
— نه وه بو لیړه، قوربان؟ ماندوو نه بی!

قوربان به لووچ که له ته نیشت ستاره وه پالی دابوو به
ته نور ه که وه، به بینینی گولمحه مه د ناخیزی کرد و به خیر هاتنه وه ی
کرد:

— گرنګ نییه، سهر دار. برسیم بوو. نان و چام خوارد و هر
لیړه لار بوومه وه چاویک گهرم بکم. خه لوت بوو...
— هه لسه وهره دهر وه نه گهر زور ماندوو نیت!!

۲۳۶۴
که لیسدهر
په گڼ لمرته

گوئلمحه مه د خۆی سهروشانی له ده رگای چیشته خانه برده دهره وه
و به ره وه ژیربالی شهو، که با به ته وای گه سکی دابوو و زه لالی
کردبوو، ههنگای ئارام کرد. به لووچ و، به دواى دا ستار هاتنه دهره وه.
گوئلمحه مه د به ره وه شه و دیز له به لووچی پرسى:
— هه و آل؟

— هه و آل... هه و آل، هه و آل سه ردار، سلامه تى گیانت. بوندار
زۆر سلای هه بوو و داواى لیبوردنى هه بوو ئەگه ر خۆی نه يتوانیوه
بى بۆ خزمه تان.
— کار چى؟ به یامیکت پییه؟

گوئلمحه مه د گه یشتبوویه لای قهره و ده ستى له ناو یالى
ئه سپه که دا بوو. قهره به ره زامه ندی کلکی ئە جوو لاند و قه پۆزى
ئه هیئا به بالی چۆخه که ی گوئلمحه مه ددا. قوربان له پشت سه رى
گوئلمحه مه د و توژیک دوورتر لی وه ستا. گوئلمحه مه د پرسیه وه:
— ده ی؟ گویم لیته، قوربان! چ به یامیکت هیئا وه؟
قوربان وتى:

— بوندار بۆ زه ماوه ن بانگی هیشتوویت، سه ردار. وتى پیشتەر
لیتانی گێرا وه ته وه خۆی. رای وایه خدیجى حاجى په سه ند بگوێزیته وه
بۆ ئە سلان.

— چ مانگ و رۆژى؟
— شه و ی هه ینى سه ره تای ئە م مانگه!
— خو ئە وه نه ده ی بۆ سه رى مانگ نه ماوه؛ واته ئە م هه ینیه! ئیتر
کیى بانگ کردوه؟

— هه موو له وین. هه موو ئاغه کان. خانه کانی دهره بیه ر... له
شاریشه وه دین. ئالاجاقى و وابزانم جه نابى فه ربه خشیش بیته. ئە و
جوۆره ی که دياره ئە یه وى زۆر سه نگین و ره نگین زه ماوه ن بکات. باسى
ئه وه بوو دوو دهسته چاوه ش بانگ بکات، یان هه مان دهسته ی لوتى
پوخه ک به سه؟

گوئلمحه مه د له سه رخۆ سه رى له قاند، په نجه ی له یالى ئە سپه که

کردهوه و به بئ نوهی خاچ پروانیتته بهلووچ، پرسى:

— پیرۆزه... پیرۆزه... دهی، تۆ چی...؟

گولمهحمهد قسهکهی تهواو نهکرد و بهلووچ پرسى:

— من... چی، سهردار؟

گولمهحمهد وهک مئیشیک دهریکات، لهپر دهستی بۆ بهر

دهموچاوی بهرز کردهوه و داخستهوه و وتى:

— هیچ... هیچ... ئیتر چی؟

بهلووچ وتى:

— دوو پهيامی تریشم ههیه. یهکیان هی ئالاجاقی و ئهوی تریش

هی جیههنخانه، ئهگهر بشئ پئی بلئین پهيام.

— دهی؟

— ئالاجاقی به باشی زانیوه سهردار بیر له پاکانه وهگرتن

بکاتهوه. واته وتوویهتی کاتی ئهوهیه بوورین له حکوومهت وهبرگری.

راستیهکهی ئهوه بهو جوړه به باش زانیوه. ههلبهت گوتوویهتی

پارهشی تیئهچی. نزیکه سهد ههزار تمهن. ئالاجاقیش ئهیهوی

چاوی پیت بکهوی. له شار یان له باخی تازهقهلا.

— ئهویتریان ئهئى چی؟ جیههنخان؟

بهلووچ وتى:

— چووم بۆ سهرهخس و جیههنخانم دۆزیهوه. پهيامهکهی

سهردارم پیگه یاند و داواى چاوپیکهوتنم لیکرد. شوینی پرسى.

وتم ناوچه. شوینیکی دیاریکراوی ویست، منیش چاخانهی مهلهک

مهنسورم دانا.

— کهى؟

— شهوی ههمان ههینی سهری مانگ؛ پینجشمه نیهه پوکهی.

گولمهحمهد سهیری بهلووچی کرد و پرسى:

— مهگهر بریار وا نییه شهوهکهی بۆ زهماوهن له قهلاچیمهن

بین؟ شهوی ههمان پوژ؟

— بهئى. من وام دانا ئهوه کاتهی بهرهو قهلاچیمهن ئهچن له

سەر رى چاوتان پىي بكهوى. ئەگەرىش بە باشى نەزانن ئەتوانم شوپن
و كاتەكەى بگۆرم.

گولمەحمەد رپوى لە قوربان بەلووچ وەرگىرا. تاويك رام،
سەيرى ئاسمانى كرد و پاشان پرسى:

— تۆ... بەلووچى قوربان، واىه؟

— بەلئى، سەردار!

— جىهەن خانىش بەلووچە!

— بەلئى خان، جىهەنىش بەلووچە.

— منىش بەلووچم؛ لە رەگىكەو بەلووچم. ئىمە هاوخوینىن.
من، تۆ و... جىهەن! تى ئەگەى ئەمەوى بلىم چى؟

بەلووچ وتى:

— چاوەكانم ئەكەم بە بارمتە...

گولمەحمەد دەستى هەلئىنا. ئەماژەى بە قوربان كرد ئارام بى
و وتى:

— دلەم بە من ئەلئى كە تۆ بە پاك و راستگۆ بزائىم، قوربان.
بە پىاوئىكت نازانىم شەرەفى لەگەل ورگى گۆرابىتەو. ئەهوەن و
چاوتىرى، ئەگەر تىرىش نەبووئىتى. هەر بۆيەشە دلەم پىم ئەلئى تۆ
بە پىاوى پىاوانە بزائىم.

بەلووچ هەنگاويكى نايە بەرەو و وتى:

— هەر كەسە و لەم دنيايەدا شتىكى خۆش ئەوى، گولمەحمەد
خان. منىش وەكوو هەمو ئادەمىزادىكى تر ئارمانجىكم خۆش ئەوى.
راستىكەى ئەگەر خۆشم نەوى، ناتوانم بزىم.

گولمەحمەد دەستى نا بە دىوارەكەو و وەك بلىى سەرى ئەباتە

پىشەو بە لای قوربان، خزانە لى پرسى:

— تۆ چىت خۆش ئەوى قوربان؟

دەسبەجى، بەلووچ وەلامى داىهوە:

— هىمەت، گولمەحمەد خان، هىمەت! ئەو شتەى كە

زۆرىشى بۆ پىاو، هىشتا كەمە!

بیده‌نگیه‌ک که‌وته‌وه. گولمحه‌مه‌د سهر و شانی کشانده‌وه و نیوه‌ی سمتی نایه سهر لیواری ئاخوره‌که و بیده‌نگ بوو. به‌لووچ بیده‌نگیه‌که‌ی له کاتی خو‌ی‌دا شکاند و په‌یشوونی قسه‌که‌ی گرت:

— دۆستمحه‌مه‌د خانیش به‌لووچ بوو!

گولمحه‌مه‌د سهری به‌رز کرده‌وه. قوربان، چاوی له چاوی گولمحه‌مه‌دا وتی:

— تۆ من ئەخه‌یته‌وه بیری ئەو، گولمحه‌مه‌د. ئەمخه‌یته‌وه بیری دۆستمحه‌مه‌د خان. من شه‌یدای ناو و ناوبانگی دۆستمحه‌مه‌د بووم. ئەو توانی ده‌مار له پرۆژگاری ئینگلیزه‌کان ده‌ره‌یینی. ئەگەر ده‌رفه‌تیاں بدایه‌ت، سوپندی خواردبوو سه‌رانسه‌ری سنووری ئیران که‌لله سهری ئینگلیزه‌کانی لی بچه‌قیینی! له ئیوه‌ی ناشارمه‌وه، من... ده‌می‌که‌یه هه‌زم له‌وه‌یه داواتان لی بکه‌م له لای خو‌تان پامگرن. نانی پیاو زیاتر به من ئەکه‌وی تا گوشت و پلاوی ناپیاو!

گولمحه‌مه‌د به بی پامان له وه‌لامی داواکه‌ی به‌لووچ‌دا، پرسی:

— ئەی جیه‌ن‌خانی به‌لووچ بو ناتاخاته‌وه بیری دۆستمحه‌مه‌د خانی به‌لووچ؟

قوربان وه‌ک بلیی نه له وه‌لامی گولمحه‌مه‌دا، وتی:

— ئای... دۆستمحه‌مه‌د خان، دۆستمحه‌مه‌د!... نه‌ه، نه‌خیر سه‌ردار. ههر ناکه‌سیک نابی به هاوتای دۆستمحه‌مه‌د خان. دۆستمحه‌مه‌د ئەگەر بوايه، پیاویکی وه‌کوو ما‌ه‌ده‌رویشی له بانه‌وه هه‌لنه‌ئدایه خواره‌وه. دۆستمحه‌مه‌د ئەگەر بوايه ده‌ستی یه‌کی وه‌کوو ما‌ه‌ده‌رویشی ئەگرت و له خاک به‌رزی ئەکرده‌وه. دۆستمحه‌مه‌د گوشتی له لا‌رانی گا ئەکرده‌وه. دۆستمحه‌مه‌د هه‌ژارکوژ نه‌بوو. نه‌خیر سه‌ردار. من زالمم خو‌ش ناوی؛ هه‌رچه‌ند پیاوم به ده‌سه‌لات و سه‌رفراز هه‌ز لییه. نه‌ه! جیه‌ن‌خان ئیتر نه سه‌رفرازه و نه ده‌سه‌لاتدار. جیه‌ن سه‌رشۆره و بووه به نوکه‌ری ده‌سه‌لات. ده‌سه‌کله‌ی زۆرداره! ده‌سه‌کله‌بوونی زۆرداری، دلخوازی من نییه سه‌ردار. نه‌ه! دۆستمحه‌مه‌د و جیه‌ن ههر دوکیان به به‌لووچ ئەژمێردین، ههر

دووكيان ناويان ههيه. بهلام دۆستمحهمهه ناويك بوو و جيههن ناويكي تر. ههر دووكيان سام و دهسه لاتيان ههيه. دۆستمحهمهه سام و دهسه لاتى ههيه و جيههن سام و دهسه لاتى ههيه. بهلام بيكهوه يهك نين. جيههن نهوه نييه كه دۆستمحهمهه خان بوو. نهه دووانه به نهنازهى شهو و رۆژ جياوازن. نهخيّر... سهردار. جيههن خانى بهلووچ من ناخاتهوه بيري دۆستمحهمهه خان! جيههن نهه كاتهش كه له حكومته ياخى بوو، دهستى بهزهى و چاكهى نهبوو، دهستى زۆردارى بوو. رهنگه ههر له بهر نههمهش بوو كه حكومته زۆر زوو توانى مامهلهى لهگهه بكات. بهلام دۆستمحهمهه، وانهبوو. دۆستمحهمهه خان، گيانى بههاى ناوهكهى بوو كه بهختى كرد! له ناخى سينهوه، بهو جوهرى كه دهنگى زايه لهيهكى كهى وهرگرتبوو، گولمهحهمهه پرسى:

— دۆستمحهمهه خانيان له چ ريگهيهكهوه كوشت؟!

بههيز و تووره، هم بهو نهنازهش به بوغزهوه، بهلووچ وتى: — فريو!... بانگيان كرد بو وهرگرتنى بوورين و كوشتيان! له ناوړى. به ريگهه كه نهچوو بو وهرگرتنى بوورين، كوشتيان! خه لاتيان بو سهرى دانابوو. شهو، كاتيكه له سهه قهرهويلهى چاخانه خهوتبوو، بهستيانهوه، سهريان برى و نارديان بو پاتهخت. له لايهكهوه به ليني بوورينيان پى دابوو، له لايهكيشهوه خه نهريان بو سهربرينى تيژ كردبوو!

— حكومته؟

— به لى، حكومته! دۆستمحهمهه خان سويندى خواردبوو ههتا زيندووه يهك ئينگليزى له خاكى ئيران نهه لى. چيروكى ههرات و...

ناخودئاگا و له نكاو، وهك بللى رشتهى بيركردنهوهى گولمهحهمهه ۲۳۶۹

كه ليههه

به رگه نهوتهه

بو ساتيک ليک پچرابى، پرسى:

— ئينگليزهكان؟!

— به لى سهردار، ئينگليزهكان!

— ئیسته له کوین ئینگلیزهکان؟
 — له هه‌موو شوین هه‌ن. له هه‌موو بستیکی ئەم خاکه هه‌ن و
 له هه‌موو شوین زیاتریش، له باشوور هه‌ن.
 — چی ئەکه‌ن... له‌وئ؟!
 به‌هیز و پقاوی و به بوغزه‌وه، به‌لووچ وتی:
 — نه‌وت، نه‌وت! له‌وئ نه‌وت ئەخۆن!
 — وابزانم هه‌ندئ شتم ده‌باره‌یان بیستوهه. وابزانم...
 وابزانم... ئا... بیستوهه. گوايه ئینگلیزه‌کان ئەیانویست بوورین
 به‌دۆستمه‌مه‌د خان به‌ده‌ن؟!
 — خۆیان نا، راسته‌وخۆ. له‌لایه‌ن ئەو حکومه‌ته‌ی بن ده‌سته‌ی
 خۆیان بوو.
 گۆلمه‌مه‌د له‌ سه‌ر لیواری ئاخوڤه‌که هه‌لسا، ناوچاوی گرز
 بوو. به‌ مایه‌یه‌کی سه‌رنج و سه‌رسوورمانه‌وه پرسى:
 — تۆ... ئەم شتانه له‌ کئ... له‌ کوپوه فیڕ بووی، قوربان؟!
 به‌لووچ، به‌ چڤی وه‌لامی دایه‌وه:
 — ده‌ماوده‌م، سه‌ردار!
 گۆلمه‌مه‌د، تارماییه‌کی سووکه‌له و په‌میو، خۆی دایه‌ پشت
 ئەسه‌په‌که و به‌ ناو ئەسه‌په‌کانی‌تردا، له‌ ناو که‌ردوه‌که ون بوو و پاش
 تاویک به‌لووچ ئەوی له‌ تاریک و پروونی مانگه‌شه‌وه، له‌ نزیکى ده‌رووی
 ناودا‌لان بینیه‌وه.
 — بڤۆ بخه‌وه قوربان! بڤۆ به‌سه‌یره‌وه، ماندووی پڤگه‌ی. به
 کازم بلئ جیټ بۆ پراخات. کازم!
 — به‌لئ سه‌ردار!
 — له‌ میوانخانه جئ بۆ قوربان پراخه.
 — به‌ سه‌ر چاو، سه‌ردار!
 به‌لووچ به‌ر له‌وه‌ی به‌ دواى کازمه‌ شه‌لدا له‌ پلیکانه‌کان
 سه‌ربه‌که‌وئ، به‌ره‌و گۆلمه‌مه‌د چوو، کیسه‌یه‌کی له‌ گیرفانی
 ئیله‌که‌ه‌ی ده‌ره‌ینا و دای به‌ گۆلمه‌مه‌د و وتی:

— ئالاجاقى ناردووويهتى. ئەمانه تيه كهى بۆى راگرتبوى. گواره كان!
— ئا!...

گولمحه مه دى سهردار، له وه زياتر هيچى له گهل به لئوچ نهوت.
كيسه گواره كانى له ناو مشتى دا گوشى و به قهراخ ديواره كه دا كهوته
پى و به لئوچيش به ره و ميوانخانه كشا. ستار له سهر پليكانه كانى
ميوانخانه دانىشتبوو و به گه يشتنى به لئوچ، تهكى دايه لاوه و پيگه
بۆ كرده وه و بهر له وهى قوربان تىپه پى، به دهنگى كپ پرسى:
— ئا؟

قوربان به لئوچ به بى وه لام به لايدا تىپه پى و به ره و ژوورى
ميوانخانه كه به تيشكى لامپا رۆشن كرابوو، رۆيشت و پاره ستا تا
كازمه شهل بچيته دهره وه. كازم جيگه بۆ به لئوچ راخست و كاتيگه
ئهچووه دهره وه، وتى:

— جه ره بى ئاوه كه لي ره قوربان. نيوه شه وه گهر تينووت بوو!
قوربان هيچى نهوت. ستار شهلين و دووركه وتنه وهى كازمى
سه ير كرد، پاشان خوى گه يانده ئه و جيگه بهى پيشتر لى دانىشتبوو
و پرسى:

— رازى بوو؟

— دهنگى قوربان به لئوچ له وه لام دا هاته وه:

— به چى؟

— به وهى كه تويش به مينيته وه؟

— گوپى لى پانه گرتم.

— كاره كه چۆن ئه بينى؟

— كو سپ!

به دم رويشتن به كه نار ديواره كه دا، گولمحه مه د گه يشته سهر

۲۳۷۱

كه ليدەر

به رگى نهوته

سووچه كه و به پيگه كهى خوى دا گه رايه وه به بى نه وهى سه رى هه لىنى
بۆ سه ير كردنى ستار، يان ئه و كه سهى له وى دانىشتبوو. ستار به لام
له بهر تريفه لى مانگى شكاودا، له و سووچه لى دانىشتبوو،
سه يرى گولمحه مه دى ئه كرد له وه ستان و هه لوه سته و پياسه كردنى دا

و وا پئنهچوو لهشی ماندووی چاوه پروانی کوټایی بهره نجامی ئه وهیه که له گولمحه مه د رانه برئ. بیده نگی سه را به لووشی په لکی لوتی ئه سپی، باعی نابه جیی بزنیک و جار به پیکنین و قسه ی یه که له خیزانی که لمیشیی ئه شکا. ههروه ها هاتوچوی ناوبه ناوی بانوو و کازم. چونکه تفهنگداره کان خواردبوویان و خهوتبوون بو ئه وهی له نوره کیشکی خویان دا هه لسن و بچنه سه ربان. ستار به نیگایه کی تیپه ر مارالیشی دیبوو که کوره که ی گرتبوو به کوئیه وه و له پلیکانه کانی باله خانه سه رکه وتبوو. ئیسته ئه وا له ژیر خیه وتی شه و ئه ستیره دا، له لیالی تاریک و پروون دا گولمحه مه د بوو په ریش و له ناو بیردا به ههنگاوی ورد و سووکه له به قهراخ دیواره که دا پیاسه ی ئه کرد؛ کلاوی لار به لای سه رییه وه و چوخه به شان و کلاشی مه له کی له پی دا، له بهر چاوی وازوازی ستاردا.

ستار له و ماوه کورته ی له چیشته خانه له گه ل به لووچ دانیشتبوو، له و په یام و بانگه یشتنه نه ی قوربان بو گولمحه مه دی هیناوو ناگادار ببوو و ئه وا چاوه رپی ئه وه بوو بزانی گولمحه مه د ئه یه وی چی بکات له گه ل خو ی و ئه و کارانه ی هاتبوونه پیشه وه، به بیر و به گوته و به کردار. ئه مه ی باش ئه زانی که گولمحه مه دی سه ردار تووش بووه و گرفتاره و ناکوکی و مملانیی دهروونی شپرزهی کردوه. به لام به کاریکی ژیرانه ی نه ئه زانی له م هه ل و کاته ئاسته مه دا خو ی له کار و ئه ندیشه ی گولمحه مه د هه لقورتینی. چونکه ئه یوانی لوانی تووره بوون و رق هه ستانی کابرای گیروده پیشبینی بکات. هه ولئى ئه دا خو ی نه دیو بکات، بویه به خاموشی دانیشتبوو و سه یری ئه کرد. گولمحه مه د بیه مینی بو کوټایی دیواره که، دهستی گرت به لیواری ده رگای به هاربه نده که وه و تاویک راما. پاشان، بهر له وه ی بکه ویتته ری یان وه رگه ری، به لووچی بانگ کرد. قوربان به لووچ، ئیله ک به شان وه له ناو ده رگا که وه هاته ده ره وه و هه ر له وپوه وه لامی دایه وه:

— به لئ سه ردار!

— خو نه خه وتبووی هیشتا؟

۲۴۷۲
که لیسدهر
به گکی نه ورتنه

— نه خيړ... سهردار!

به ليوچ گيوه کاني خسته سهرپي. له پليکانه کان فرکه ي کرده خواره وه و به قهله مېزک خوي گه يانده لاي گولمه مه د. گولمه مه د خواري کرده وه بهر وه هيوان. خاموش و مل به کوين له بهرامبر ستاره وه تپه ري، دوو سي ههنگاو روښت و له سهر ليواري هه يوانه که دانښت، شان و پانيه ي سهر ي نا به کوله که که وه و وهک بلبي پيلووه کاني به ستووه، نارامي گرت. قوربان به ليوچ هه روا له نيوروخې گولمه مه ددا وه ستابوو و سهر ي نه کرد. خاموشي نهک وهره زکهر، به لگوو به ترپه بوو. نه وسا که دهنگي گولمه مه د بهرز بوويه وه وه کوو نه وه و ابوو له دووره وه يان له پشت ديوار يکه وه دي. دهنگي وشک بوو وه کوو کوته دار و به ليوچ سهر تاپي گوي بوو:

— نه وه م خو پي وتي که... که دل م به را يي نه دا به پاکي و راستگو ييت، به ليوچ!... دانښه!

به ليوچ له بهرامبر گولمه مه ددا هه لثرووشکا و نانيشکه کاني نايه سهر نه زنو ي، په نجه مور و نيسکداره کاني ليک هه لپيکا و چاوه ري ما. گولمه مه د پانيه ي سهر ي له کوله که که کرده وه و چاوي برييه ناوچاوي به ليوچ و وتي:

— نيسته نه مه وي له تو پرسم... نه مه وي له تو پرسم که تو، تو خو ت چون بير نه که يته وه؟ نامه وي وه کوو ته ته ريکي نير دراو که په يام يکي بو من هينا وه وه لامم بده يته وه! وه کوو به ليوچ يک... وه کوو پياويکي به هيممه ت، وه کوو هاوړ يهک و برايک وه لامم بده يته وه! چوني بير لي نه که يته وه؟ زه ماوه ن، ديداري جيه ن، پاکانه و بوورين! نه م هه ر سي کاره پيکه وه؟! جگه له مانه فهره خشيش داواي کرده وه به پي خوم بچم بو مه شه د. نه هوي بمبات بو لاي فرمانده که يان! نه مکارانه هه ر هه مووي پيکه وه، به جاريک! چوني ليک نه ده يته وه!؟

۲۳۷۳

که ليدنه

به رگي نه وتنه

پاش رمان يکي کورت، گولمه مه د خوي دريژه ي پيدا:

— من له بهر بوندار و نالاجاي نه مه وي جيه ن بينم نهک

به حەزى خۆم. بوندار و ئەربابەكەى روويان لىخستوم بۆ ئەمكارە.
ئەوان داوايان لىكردووم كارىك بكم جيهەنخانى سەردار پەرزەيان
لى نەبرى! بەلام ئىستە... ئىستە كە لە لاىەكەوہ بانگم ئەكەن
بۆ زەماوہن و لە لاىەكەوہ... داوام لى ئەكەن بوورين وەبرگرم! تۆ
چۆنى بىر لى ئەكەيتەوہ؟ بە من بللى بەلووچ! بە راى من تۆ بۆزەنى
و ئەتوانى بۆنى رووداوہكان بكمى. واىە؟ ئەم سى كارەى لە پيشە
ئەگەر بخريئە تەنيشت يەكەوہ، هيچيان لى دەرناچى؟!...!...!
چاوہكانت بەستە و بۆ تاويك بىرى لى بكمەوہ، قوربان! دللم پىم
ئەللى بړوا بە گوته و راستگووى تۆ بكم.

بەلووچ قولاپى پەنجەكانى كردهوہ. ئاخيزى كرد و لە سەر
ليواری هەيوانەكە دانىشت و شەرمى روخسار لە هەستى متمانەى
گولمەمەد، وتى:

— منەتبارم ئەكەى سەردار! منەتبارم ئەكەى! من... سويند
بى بە ئەمەگ و راستگووى چى تيبگەم و بزەنم، لە وتنى بۆ تۆ
دريخ ناكەم. سەرەتاكەى... ئەگەر دەستپيشخەريم بكمدايەت ئەبوو
بە لاپرەسەنى و خۆ تيبهلقورتانندن. تا گەورە پرسىار نەكات،
وہلامدانەوہ شياو نيە. بەلام ئىستە... ئەوا ئاسوودە بووم كە خۆت
پرسىارت كرد. راستەكەى... زۆر پيخوشخالم كە ئەبينم بەدگومانى!
بە چ زمانىك بللم؟ خۆت پېرسە، سەردار!

— روژى بينينى جيهەن خۆ بوندار ديارى نەكردبوو؟

— نەخير، ئاگای لى نەبوو.

— جيهەن چى؟ ئەوت بە چۆن پياويك هاتۆتە پيش چاو؟

— جيهەن؟ ئەو... هەرچەند بە روالەت بە دەسەلاتدار خویا
ئەكا، بەلام هيچكەس وەك خۆى نازانى كە لە بەرامبەر دەسەلاتدا
ملى شوپ كردهوہ. جيهەن چۆكى داداوہ، هەر بۆيەشە بى هيممەت
و جى مەترسيە. جيهەن ديوارىكى قەلەشيوە. هەر لە بەر ئەمەش چ
بە روالەت و چ لە ناخوہ، دوژمنى هەموو ئەو پياوانەيە كە هيشتا
لە سەر پىي خويان وەستاون و نايانەوئى چۆك دابدەن. پياويك كە

٢٣٧٤
كەيسەدەر
بەگى ئەزەتە

تهنانهت له بهرچاوی خۆپیشی سووک و سه رشکاو بوو، زۆر دژواره
بتوانی پیاوانی تر به سهرفرازی ببینی. بۆیه ئه گهر من له جیی تۆ
بوایه تم. جیهه نهم به دوژمن دائه نا؛ چ برپاری کوشتنی منی دابی و
چ نهی دابی! سه ره رای ئه مهش خۆت ئه زانی.

— سه بارهت به بوورین ئه لئی چی؟
— بوورین؟

به لووچ بهری به پیکه نینه کهی خۆی گرت و به کوئه بزه یهک
کورتی کرده وه و ده سه جی وتی:

— بوورینی حکوومهت! هه ه! که من خۆم ئه خمه جیی
حکوومهت بۆم ده ره ئه که و ئ ناتوانم گوئمه مه دی سه ردار بکه م به
یه کی وه کوو جیهه ن خانی سه ره خسی، سه ید شه رزای توره تی یان...
نه ورۆزه گ. ناتوانم برپای پی بکه م. که وا بوو به قازانجی خۆمی
ئه زانم ئاگره کهی گوئمه مه د بکوژینه وه، بهر له وهی به ته وا وه تی
به نیتته وه. به لām بۆ کوژاندنه وهی ئه م ئاگره ش، ئه بی رپگه یه ک
به دۆزمه وه. رپگه یه ک! باشه، چی له وه باشتر که چیرۆکی بوورین و
لیخۆشبوونی بۆ بهینمه ئاراهه؟ هه رچه ن که ئه م فیله م پیشتتر له
ده یان گوئمه مه د کردبی!

— که وا بوو... تۆ له و برپایه دای که داوه؟!

به لووچ ده سه جی وتی:

— هه ر دوو سه ری!

— ئالاجاقی... ئه و چی؟!

— ئه ویش!

— باشه ئه ی ئه و بۆ خۆی تیکه ل کرده وه؟ بۆ ئه یه و بوورین
بۆ ئیمه وه برگری؟ ئه و... خۆ خۆت ئه زانی دارونه داری ئیمه له
هه مه ره کانی ئالاجاقی دایه. ئه ی ئه و کاره چۆن ئه بی؟!

به لووچ وتی:

— نیوانی من و تۆ چه نیکه؟ بالیکیش نابی، وایه؟

— وایه!

به‌لووچ وتی:

— نان و نهمک خواردوی گولمهمه‌د؛ دستم بشکی و زمانم لال، به‌لام... به‌لام نه‌گهر بریار بی همر نه‌مشهو لاکه‌له‌که‌ی گولمهمه‌دی سهردار هه‌لبدری، کام ده‌ست له ده‌ستی من لیی نزیکتره؟!

به‌لووچ بی‌ده‌نگ بوو. گولمهمه‌دیش هه‌روا بی‌ده‌نگ بوو. به‌لووچ خوئی له وه‌لامدا وتی: — هیچ ده‌ستیک!

پاشان بروا به‌خو و به‌گوته‌ی خوئی، به‌لووچ خاچ پروانیه چاوه‌کانی گولمهمه‌د و بی‌په‌رده وتی:

— لایه‌نی جووتیارت نه‌گهر گرتوو، نه‌بی له ناغه‌کانیان دوور بکه‌ویته‌وه گولمهمه‌د خان!... کانیکه خووم نه‌خه‌مه جیگه‌ی تو، دوست و دوژمنی خووم له شه‌و و روژ له‌به‌رچاوم ئاشکراتره؛ نه‌گهر دوژمنه‌که‌م ده‌ستی له ناو سفره‌که‌شم‌دا بی... یانه منی بانگه‌یشتن کردبی بو سهر سفره‌که‌ی و من ده‌ستم له قاپه‌که‌ی نه‌ودا بی.

— نه‌وه نه‌لیی چی قوربان؟! هیچت سه‌باره‌ت به ئی‌مه و ئالاجاقی بیستوه؟

— پیویست ناکا بییسم، بو خووم دیومه!

— چیت دیوه؟

— ئالاجاقیم دیوه!

— له‌م بابه‌ته‌وه شتیکی وتوو؟

— نه‌ک له‌م بابه‌ته‌وه، شیت بووه مه‌گهر؟

— نه‌ی چی؟

به‌لووچ نه‌هوه‌ن بوویه‌وه و پاشان، وه‌ک بلیی گوته‌ی تازه

نه‌کاته‌وه وتی:

— نه‌مشهو چوو‌بووی بو سه‌نگرد. بوچی چوو‌بووی؟ نه‌و کاره ناوی راپه‌راندنی جووتیار و ره‌شاییه! ماوه‌یه‌ک به‌ر له‌مه ئیستوار عه‌لی نه‌شکین و جه‌نده‌رمه‌کانت کوشتوو و گوئی زیندوو‌ه‌کانیشت

۲۴۷۶
که‌لی‌س‌ده‌ر
به‌گه‌ی نه‌وته‌مه

بریوه و بهرپیت کردوونه ته وه بۆ هیژی جهندهرمه؛ بهمه ئەلین ئازاوه،
دوژمنایهتی حکوومهت! ئەمەش یهکهم و دواین نهبووه. خان نایبی
قۆچان، ئەزانی ئەو کۆ بووه که سهری خۆی به برین داوه له جهنگی
دژی گۆلمحهمهدی سهرداردا؟!

بێ ئوقره و داگیراو، گۆلمحهمهد رابوو، چۆخهکهی دا به شانی دا
و کهوته ههنگاونان به بهردهم کۆلهکهکانی بهرهبهستی، به مهبهستی
دووکهوتهنه وه له بهلووچ که ههروا له سهر جیی خۆی دانیشیبوو:
— برۆ بخهوه، بهلووچ!

بهلووچ ههلسا، بهلام نهرویشته. له سهر جیی خۆی پارهستا
تا گۆلمحهمهد به درێژیی ههوشهکهدا تا بهر پلیکانهکانی بالهخانه
پویشته، لهوئ ههلهستهیهکی کرد، پاشان به ریگهی خۆی دا گهراپهوه
و لووتی تهقی به لووتی بهلووچهوه له بهرامبهری دا وهستاوو:
— ناخهوی، مهگهر تو؟!

بهلووچ روانیه خاک و خامۆش بوو. گۆلمحهمهد وتی:
— قسهیهکی تهرت پێیه؟

بهلووچ وتی:

— نهم ئەویست بت شهلهژینم سهردار!

گۆلمحهمهد کهوتهرپۆ وتی:

— من نهچوو بووم بۆ سهنگرد جووتیار راپهڕینم. من رویشتبووم
ههق له ناههق وهربگرمهوه!

بهلووچ که خۆی گهیا ندبوویه لای گۆلمحهمهد، پیرانه بزهییهکی
کرد و وتی:

— ههق! ههق و ناههق!

گۆلمحهمهد خاوی کردهوه و به سیلهی چاو له بهلووچ مۆ
بوویهوه:

— پلارمان تۆ ئەگری؟!

بهلووچ لهترسی ئەوهی تووپه بوونهکهی گۆلمحهمهد تیکی
بدات، پووێ گوتهکهی ساخکردهوه و بێ پهرده وتی:

— ئەم مەملانئىيە تۆ گرتووتەتە بەر سەردار، رەگ و رېشەى لەم قسانە قوولتەرە. ئەبى كارەكە يەك لايەنى بەكەيتەووە لەگەل خۆشت و لەگەل خەلگىش. من بە ئەندازەى تىگەيشتنى خۆم و بە رادەى زانىارى خۆم دلنىگەرەنەم! با بى پەردە قسە بەكەين گولمەمەد خان. زۆر مانگ و سائە بەم ئاشكرايىبە لەگەل كەس نەدواوم!
— ئەتەوئى بلىئى چى؟!

جاريكى تر بە بەردەمى ستاردا تىئەپەرىن. بەلووچ وەلامى دايەوہ:

— ھەندى كەس پاسپىرە دەوروبەر و كارەكان ھەلسەنگىنن. ئاگرىكت لەم مەلبەندەدا ھەلگىرساندووە، بزائە ئەتەوئى چى بەكى بەم ئاگرە؟!

گولمەمەد لە ناو خۆىدا و داگىراو وتى:
— من ھەلم نەگىرساندووە، ھەلگىسىنرا!
— وايبە، ھەلبەت. ھەلگىرسىنرا. بەلام ناو و نىشانى توى پىوھىبە ئەم ئاگرە! ئەتەوئى چى پى بەكى؟ دەوروبەرەكەت كەم نىن. ئەو كەسانەى كە ئاگرەكەى تۆ بخەنە مالى خەلكەووە و لەم مال گرتىبەر بوونەدا، خودى گولمەمەدەش بسووتىنن!
لاى بەھار بەندەكە گولمەمەد وەرگەرا و لە بەلووچ مۆر بوويەوہ و پرسى:

— ئەگەر تۆ ئەيانناسى ناويان بىنە؟!
دەسبەجى، بەلووچ وتى:
— بوندار، بابقولى بوندار! نموونەى ئەم كەم نىن!
— قسەكانى خانمەمەد ئەكەيتەووە؟! بوندار لە سايبە سەرى منەوہ دەولەمەند بووہ!

— ئائەمە! ئەمە خۆى بەس نىيە؟ ھەر ئەمە خۆى بەس نىيە بۆ ئەوہى تا ئەو نىگەرانى ئەو پوژە بى كە تۆ بتەوئى ئەو دارايىبە كە پىت داوہ لىئى وەر بگىرەتەووە؟! "سەرى براو دەنگى نايبە!" نەت بىستوہ؟

گوټمحه مه د هه روا خپسه ی له ناوچه وانی به لووچ بوو و ور و درېوټنگ له سهر جیگه ی خوئی وه ستابوو و هیچ گوته و وشه یه کی بو وتن له میټسکی خوئی دا نه نه دؤزییه وه. به لووچ وتی:

— جا خوټ نه زانی!

دوور، وشک و سارد، وهک بلئی نه وه گوټمحه مه د نییه قسه نه کا، له بهر خوئی وه وتی:

— نه زانم... خوټم نه زانم!

به لووچ به نه نقه ست و بو نه رخیه نی لی پرسیه وه:

— بچم بخهوم، من؟

گوټمحه مه د هیچی نه وت و دهنگی به لووچیش نه بیسرا، نه به گوته و نه به ههنگاو. گوټمحه مه دیش ههروه ها ناوړی نه دایه وه بو نه شوینی هه ر نیسته به لووچی لیوه ستابوو. پاشان هه ناسه ی پهنگ خواردووی به ره للا کرد و دهستی برد بو یه خه ی چوخه که ی، نیگای برییه به رامبه ری خوئی. شهو و دیوار و ناسمان و نه ستیره، مانگ خه ریک بوو رووی وه شیړی. دیسانه وه بان و دیوار و ناخوړ و ناژه ل و سه را. شهو و مال و گوټمحه مه د. گوټمحه مه د وه ستابوو له میانه ی شهو و درېوټنگی دا. دوو دل و ناباوهر؛ دل نابهدل.

رووت و ناشکرا، هه ر قسه یه کی به لووچ نه شته ریک بوو ژه هراوی که شوین شوینی گیانی گوټمحه مه دی بریندار کردبوو. به گف ت و گوته ی بیباکانه ی خوئی هه موو نه و شتانه ی که گوټمحه مه د تا نه م کاته بوخوئی دروست کردبوو و سازی دابوو، تیک و پیک دابوو نه م به لووچه. قوربان به لووچ، نه و پیاوه ی که گوټمحه مه د چه ندین بار له لای خوئی هه لیسنه گان دبوو، چون نه ی توانی نه و پیاوه بی؟ نه ی نه وه کی بوو له دهروونی قوربان به لووچ دا که وتبوویه ناخافتن؟ نه م

۲۳۷۹

که لیدهر

به رگی نه وتنه

"نه و" ه له کوئی گیانی به لووچ خوئی له بن ده مامک دا شار دبوویه وه تا نه م کاته؟ بوچ له م کات و له م ده مه دا دهنگی هه لبریبوو و که وتبوویه دوو؟ سهیر له وه دا بوو که نووکی ژه هراوی هه موو وشه یه کی به لووچ به جی و به نیشانه له گوټمحه مه د کاریگر ببوو

و ئەو شتەى كە ئىستە گۆلمحەمدەى ئەشەلەژاند، راشكاوى تالى
 گوتەى بەلووچ نەبوو، بەلكوو تىكشكاندى ئەو باوەرانه بوو كە لە
 پيشهوه بۆخۆى دروست كردبوو. بەچ جەرەزە و بەچ مەبەستىك،
 قوربان بەلووچ بەو جۆرە بۆيرانە دەمامكى لە پوخسارى خودانكارانى
 خۆى، بوندار و ئالاجاقى، هەلمايبوو. دزیوى پرومەت و ناخى
 ئەوانى بۆ گۆلمحەمدە ئاشكرا كردبوو؟ چى ئەويست بەلووچ لەم
 پەردە دراندنە؟ بە دواى چ سوودىكدا ئەگەرپا لەم راشكاوييەدا كە
 ئەيتوانى خودانكارانى رسق و رۆزى ئەو بكا بە دوژمنەكانى؟ كى بوو
 ئەم قوربان بەلووچە؟

«قوربان قۆچ؟!»

لەپەر، وەك ئاگرى تىبەرەبووبى، گۆلمحەمدە بە دەور خۆىدا
 سوورپا و لە بەلووچ مۆر بوويهوه. بەلووچ، هاوتای شەو، هەروا لە
 جىى خۆى راوەستابوو. گۆلمحەمدە لىى چووه پيشهوه و پرسىارىكى
 راساو لە هەموو گيانىدا، لە بەرامبەر بەلووچ راوەستا.

— پرسىارىك، گوتەيەك لە بىر چووبوو، سەردار؟

گۆلمحەمدە بە دلنپايى ئەوهى سەبارەت بە بەلووچ لە خۆىدا
 دىبوويهوه و ناسىبووى بە روويهكى كراوه و شەپۆلى شەوق و
 دلەخورپە لە ژىر پىستىدا و مەشخەلىك لە نىگایدا، وتى:

— ... شىروان، كىوهەكانى شىروانە!... سالانى جەنگ، تا سالى
 بىست و چوار! گومەزقابوو؟! ئەفسەرەكان. ئەو ئەفسەرەنەى لە گومەز
 تياچوون! قۆچ... قوربان قۆچ... بىستبووم لە پىادەرەوىدا هاوتات
 نىيە! ئەرى؟ قسە بكە دەى! بۆ خۆت لە من ئەشارىتەوه؟ لە من بۆ
 ئىتر، قوربان؟ دلە... دلە پىى و تەم بە راستى گوتەى تۆ بپروا بكەم.
 قوربان؛ قوربان قۆچ!

لە بىدەنگى خۆپاگرانەى بەلووچدا، گۆلمحەمدە دەستى بۆ
 هەنيە و ئەو بەشەى كاكۆلى لە بن كلاًوهكەيهوه كەوتبوويه دەرەوه،
 برد و بە پىكەنين و گالتهى خۆمانهوه وتى:

— ئەى شاخەكانت كوانى قوربان؟! ها... قوربان قۆچى خۆمان؟!!

٢٣٨٠
 كەلىسەدر
 بەگى ئەزەتى

دەنگى بەلووچ كپ و كړ، وهك له گهروويهكى تينووهوه بهرز
بوويهوه:

— به يانى زوو، من هه لئه سسم و نه كهومه ړئ. بهر له تاو كهوتن،
گولمحه مه د!

گولمحه مه د وتى:

— تويش نه مه وئ له وئ بى، روژى ديدارى جيهن!

به لووچ وتى:

— هم... مسوگه ر!

گولمحه مه د، شادمان له هر نيگا و گافيكى دا، له كه نار شانى
به لووچ هوه به ره و ديوه خان كشا و به لووچ له بهرام به رى دا وهستا و به
بئ نه وى چاوه پروانى پرسىارى ستار بكات، وتى:

— وشيار و به زيپكه: كه سايه تيه!

ستار بيستنى نه وهندهى بهس بوو. به لووچ تپه پرى و چوه ناو
دهرگانهى ميوانخانه و پرسىارى كرد:

— تو چى؟ ناخه وى؟!

ستار يش هر بهو جوړه كپ و نارام، وه لامى دايه وه:

— پيموانيه نه مشه و بو نه و بشئ مروف بخره وئ!

به لووچ له ميوانخانه وه وتى:

— من نه بئ چا وئك گهرم بكه م. ريگه يه كى دوورم له به ره، به يانى.

ستار سه ر و مى له به ره و دهرگاي ميوانخانه وهرگير و به بئ

نه وى پشتى له ديواره كه بكات هوه، وتى:

— به لئنى خه وى خوئ به خوئ مه ده نه مشه و، نه وه نده ت

نه زانى هاته وه بو گيانت!

له كاتى روپشتنى ستار دا، دهنگى به لووچ به قوشمهيى بيسرا

كه وتى:

— هاورپكه ت زور خراپ خوئ تووش كرووه!

ستار به قهراخ ديواره كه دا، له ژير هه يوانه كه، نارام و بيدهنگ

كهوته ړئ. گولمحه مه د، خان ناپو و خانمحه مه دى بانگ كرد بو حه وشه

و سى پياو، له نزيك پليكانه‌كانى باله‌خانه كه‌وتنه وتووېژ. ستار واى دانا گولمحه‌مهد په‌يامه‌كان له‌گه‌ل كه‌سانى خوږى باس نه‌كات. ستار بيمينى بو بهر درگاي ديوه‌خان، گه‌رايه‌وه و دريژه‌ى به روښتن دا. ديوه‌خان، چول ببوو. مارال روښتنبوو و عه‌بدو س كه‌وتبويه باوښك دان و نه‌بوا بير له خه و بكا ته‌وه. بانوو پاش خړكردنه‌وهى سفره ون ببوو و كازمه شه‌لش ديار نه‌بوو. له ناو هوډه‌كه مابويه‌وه بلقيس و به‌گمه‌مهد. تاو يكي تر له هاتنه‌د ره‌وهى عه‌بدو س دا، خان‌نابو، خانمحه‌مهد و گولمحه‌مهد چوونه ژوره‌وه. خانمحه‌مهد و خان‌نابو دانښتن و گولمحه‌مهد به‌لام هر به پيوه چا كه‌ى له ده‌ست بلقيس وه‌رگرت و پي و ت جيگه‌ى خالو عه‌بدو س له ميوانخانه رابخات. بلقيس له درگا چووه دهره‌وه و گولمحه‌مهد ديش چا كه‌ى خوارده‌وه، پيال‌كه‌ى دانا و چووه دهره‌وه و به‌ره و كه‌ردوو و ناخوړى نه‌سپه‌كان چوو.

بلقيس كه جيگه‌ى بو برا كه‌ى راخست، له ميوانخانه هاته دهره‌وه و به‌ره و ديوه‌خان به به‌ردهم ستاردا تيپه‌رى كه نه‌ويش سه‌رى بو دانه‌واند. به‌لام بهر له‌وهى بجينه ژوره‌وه، گولمحه‌مهد بانگى كرد:

— دايه!

بلقيس به دهنگه‌كه وه‌رگه‌را و به‌ره و گولمحه‌مهد چوو. گولمحه‌مهد نزيك شانى قه‌ره، لاي ناخوره‌كه وه‌ستا بوو. بلقيس چووه به‌ره‌وه و له نزيك گولمحه‌مده‌وه وه‌ستا. گولمحه‌مهد به شه‌وقه‌وه روانيه دايكى، بهو شيوه‌يه‌ى كاتى هاتن ليى روانبوو. بلقيس قولى چوخه‌كه‌ى گولمحه‌مهدى گرت و به دلنيگه‌رانيه‌وه پرسى:

— ديسان چى بووه؟ چيتان له پيشه؟ شهو بو چووى بو سه‌نگرد؟

بو نارام ناگرى گولمحه‌مهد؟

گولمحه‌مهد ده‌ستى كرده ملي دايكى و له كاتيكا بروى ماچ

نه‌كرد، وتى:

— دَلَم زۆر بۆت تەنگ ببوو، دایه!
 دەرڤه‌تیک بو ئه‌وه‌ی بَلَقیس چنگ بکات به کاکۆلی کورپه‌که‌ی دا
 و هه‌نیه‌ی بگوشی به به‌نی دلی‌دا:
 — ئای... گولمحه‌مه‌ده‌که‌م!
 — زیوه‌ر چۆنه، دایه؟
 — به‌س تو‌ی که‌مه. زۆر به‌جیی مه‌هیله. گهرمی بکه‌روه
 جارجاره!
 گولمحه‌مه‌د شانی راست کرده‌وه، نیگای له دایکی دزیبه‌وه و
 وتی:

— دَلَم بو‌ی تەنگ بووه، ژنمه. ئه‌مه‌وئ ببینم. خوشم ئه‌وئ.
 هه‌ندی جار هه‌ست ئه‌که‌م ته‌واوی دنیا‌م خوش ئه‌وئ. ئائیسته‌ ده‌می‌که
 له‌و ده‌مانه!... سه‌یری قه‌ره بکه؛ چاوت لی‌هه‌ چهنده شه‌نگه؟!
 چهنده پام و مل به‌کوین و چهنده هه‌قالی ری‌گه‌یه! دَلَم له خوشیان
 ئه‌سووتی. له‌م سینگه‌ی من‌دا نازانم له‌بری دل چی لی‌ئه‌دا؟! سه‌یرکه
 چۆن کلک رانه‌وه‌شینن مینه‌گه‌کان؟ شه‌و چهنده پاکه، وامه‌زانه بایه‌ک
 هه‌بووبی و رۆژی کویر کردب! برۆین دایه... تۆزیک له لای مارال
 دانیشین. وه‌کوو شتی‌ک ئه‌تویست شتی‌ک بلی‌ی؟

— تو چی گولمحه‌مه‌د؟ ده‌می‌که‌یه ئیتر له‌گه‌ل من نادویی؟
 ده‌ستی گولمحه‌مه‌د هه‌روا له سه‌ر شانی دایکی بوو و بَلَقیس
 له کاتی رۆیشتن‌دا شه‌لینی نه‌رمی قاچی کورپه‌که‌ی به غه‌می‌کی به
 نازاره‌وه، هه‌ست پئ ئه‌کرد. له‌م کاته‌دا به‌لام له نزیک کورپه‌که‌یه‌وه،
 غه‌م و شادی له دلی دایکه‌دا تی‌ک ئالابوون، به بی‌ده‌نگیه‌که‌وه
 که جیهانی‌کی هه‌ژاوی له ناخدا بوو. به‌و راده‌یه‌ی که بَلَقیس له
 سه‌رکه‌وتنی پلی‌کانه‌کانی باله‌خانه‌دا، ئه‌وه‌نده‌ی که ده‌ستی گهرمی
 گولمحه‌مه‌دی به سه‌ر شانی خۆیه‌وه هه‌ست پئ ئه‌کرد، ئاماده نه‌بوو
 ئه‌و خامۆشیه به‌شکو‌یه له‌گه‌ل هه‌موو گوته‌کانی دنیا بگۆرپه‌ته‌وه.

مارال کورپه‌که‌ی خه‌واندبوو و ئه‌وا خه‌ریک بوو که‌زیه و پرچی
 له بن سه‌رپۆش پزگار بکات. که‌زیه‌ی به‌ره‌ه‌دا کردبوو و ئه‌یویست

دوگمه‌کانی کراسه‌که‌ی بکاته‌وه که سه‌ره‌تا بلقیس و پاشان گولمحه‌مه‌د هانته ژووره‌وه. گولمحه‌مه‌د به لای بلقیس‌دا به‌ره‌و مارال چوو و له به‌رام‌بهر نأوینه‌که‌دا، له پشت شانی هاوسه‌ره‌که‌یه‌وه وه‌ستا و ده‌ستی هیئا به قزی مارال‌دا، تۆزی نألۆزاندی و به بلقیسی وت:

— چاوت لییه‌ دایه؛ هه‌وریشمی چینه!

پاشان له‌وپه‌ری ساده‌یی و راستگۆیی‌دا نأوری له بلقیس دایه‌وه

و وتی:

— ژنه‌که‌م ژنی چاکه، دایه! زۆر باشه!

گولمحه‌مه‌د منال‌ه‌وه ببوو. په‌نگه له به‌ر نه‌وه‌ی ده‌می‌که بوو ده‌رفه‌تی بینینی دایکی په‌یدا نه‌کردبوو. په‌نگه له‌وه‌ی رووه‌وه که بنه‌مال‌هی پۆشته و په‌رداخ و له ناسایش‌دا نه‌بینی. په‌نگه به هۆی گه‌رانه‌وه‌ی عه‌بدو‌س، یان زالبوون به سه‌ر نه‌جه‌ف ئه‌رباب و حاجی خورسوفی‌دا؛ یان په‌نگیشه دۆزینه‌وه و ناسینه‌وه‌ی قوربان به‌لووچ به‌و جو‌ره شادمانی کردبوو؟ چ جایه هه‌موو ئه‌مانه و له هه‌مان کات‌دا هه‌چ‌کامیشیان! چونکه یه‌ک "ده‌م"، ساتیکی پی‌وار و نه‌زانراو، به بی نه‌وه‌ی ببینی یان بی‌زانی، نه‌توانی مرۆف بگۆری و به‌راوه‌ژووی بکات. به‌راوه‌یه‌ک نه‌توانی شادمانی پی‌به‌خشی که کرداری، راستگۆیی و ساده‌یی په‌فتاری منالان وه‌ربگری. هانده‌ر خۆی پیشان ئه‌دا و دیار نییه، به‌لام ساته‌کان هه‌ن و "ده‌م" له‌کانی ئه‌وه‌ه‌لچوونه هه‌ن. ئه‌و سات و چرکانه‌ی که مرۆف له پۆش و به‌رگی سالان پزگار ئه‌بی، نازاد ئه‌بی، رووت و گیانی خۆی سه‌ره‌به‌ست ئه‌کا هه‌تا وه‌کوو سه‌ره‌چاوه‌یه‌کی زه‌لال هه‌لقوئی و په‌وان بیی به سه‌ر هه‌موو لایه‌نه‌کانی بوون و ژیان‌دا.

به‌و جو‌ره بوو له‌م کات‌دا، گولمحه‌مه‌د. وه‌های لی‌هاتبوو. کات ده‌رفه‌ته. ئه‌و پی‌اوه‌ی که به ته‌واوی له جه‌نگه‌لی مملانیی ساته‌کان و پۆزه‌کان و مانگه‌کان‌دا نأواره و سه‌رگه‌ردانی تیپه‌ر بوونی به‌ند به‌ندی دژواریه‌کان‌دا بوو، ئه‌وا نه‌توت منالیی خۆی دۆزیوه‌ته‌وه و ده‌رفه‌تی لی‌وه‌ئه‌گرتی. بۆیه به خراپی نه‌ئه‌زانی و په‌خنه‌ی له خۆی نه‌ئه‌گرت

ئەگەر ئارەزوومەندى ئەو بو بۆ تاويك سەر له سەر رانى دايكى دابنى؛ چاوى بيهستى و گفتى خاموش. يان له شادمانى دايكانه بلىقيسدا، دەست بکاته مى خاتوونەكەى به خوشهويستى و له بهر چاوى بلىقيسدا دابنيشى، به نيشانهى ستايشى بوون.

— دانیشه، دايه گيان!

بلىقيس، مارال و گولمحه مه دانيشتبوون. دەنگ بهس دەنگى نهرمه ناسه مىناله كه بوو و ههنگاوه قورسهكانى كابرانى كيشك له سەر بانى باله خانه كه له هاتوچويهكى ئەههوندا بوو. ئەو دەنگه كه مارال، زياتر له وانيتر، دەميكه بوو خووى پيوهگرتبوو:

— دەنگى پى مراده، پوورى گيان!

گولمحه مه به رووى مارالدا پيكنى و بلىقيس له تهوسى وشهى مارال تيگه يشتبوو. بهرەو نەوەكەى خزا، دەستى نەوازشى به كاكوللى منالى خەوتوودا هينا و وتى:

— ئاخركه شى ناومان نهنا كوړپه كه م!

گولمحه مه د پهنجهى له پيچى كه زيهى مارالدا، پالى دابوو به جيوبانه كه وه، مارال نارام و رام دانيشتبوو و به دهستهكانى خهريك بوو ته قيله يهكى كورانهى گولدووزى ئەكرد و ئەنه خشاندا. گولمحه مه له دريژهى گالته و گهپى شهوانه دا، به دايكى وت:

— پيره ميڤرد عه بیدار نهكەى، دايه!

بلىقيس به لام وا ديار بوو دهماخى گالتهى نيهه. چونكه دايك هه رچهند رام و به راستى خاموش بوو، به لام له خوفدا بوو. دلنيگه ران و پهروش بوو، بهو جوړه دايكان وان؛ ته نانه ت له وپه پرى پيگه يشتووى و شكومەندى مناله كانياندا. نيگه رانى ئەههون كه ژيان له بن دەستى رۆلەكەى دا سهرى دانەهواندوو، و، نيگه ران كاتيكيش

كه ژيان ئاشتيخوازه و كړنوش بو رۆلەيان ئەبات. دايكان نيگه ران؛ نيگه رانى رۆلەكانيان، نيگه رانى بوون و نه بوونيان. بلىقيس نيگه ران بوو. له خوشى خاموشى خویدا، له نارام و ئاسايشى ژياندا، نيگه ران بوو. بويه نهى ئەتوانى دەم بخاته دەم گه پچارپى كورپه كهى، هه رچهند

به دلّ حەزی له شادی و خوۆشزمانی و قوۆشمەیی له گوڵمەحمەدا
بوو و ئارەزوومەند بوو بۆ گوڵمەحمەد و حەزی لێی بوو. بەلام
نیگەرانی بوو. نیگەرانی بەردەوامی ئەم شادی و گالتهیه. نیگەرانی ئەم
ساتە، نیگەرانی بوون و نەبوونی ئەم دەمە:

— پەيامی چی هیئابوو، بەلووچ؟

بلقیس دەستی بەرز و بەتوانای خووی کردبوو بە کوڵەکه و له
سەر بەرەکه دایناوو، پرووی بەرەو گوڵمەحمەد وەرگێرآبوو و وەلامی
ئەویست. گوڵمەحمەد ئەبوايه وەلامی دایکی، بە پوختی و نەک
بە رەمەکی بداتەوه. بۆیه ئەوهی له بەلووچی بیستبوو سەبارەت
بە جیهەن، بوندار و ئالاجاقی، بە پروونی بۆ بلقیسی گێرآیهوه
و لهو کاتەدا، دەستی برد بۆ بەر پشتوینەکهی. کیسهی گوارەکانی
دەرھینا، کردیهوه و گوارەکانی مارالی خستە ناو دەستی، له بن
نیگای هاوسەرەکهی دا رایگرت و بەدایکی وت:

— گوارەکانیشی بۆم ناردۆتەوه. تا ئیستە بیانووی ئەهینایهوه که
نازانی له کووی دایناوه! بگره مارال، هەلیگره!

گوارە ئاشنا. مارال گوارەکانی خووی له سەر دەستی شووهکهی
هەلگرت و وهک بلیی ئەیهووی بچووکتترین ئالقه و کونگرەشی سەیر
بکات، گرت بەبەر پوۆشنايههکهوه، به بی ئەوهی بیهووی شادی و
گەشکهبوونی خووی له شووهکهی و بلقیس بشاریتەوه. راستهکهی
گوڵمەحمەدیش زۆر لهوه شادمان بوو که گوارەکانی ژنەکهی
گەپاوتەوه و نهی ئەتوانی له سەیرکردنی نیگای خوڤراگر، بەلام پڕ له
شەوق و خوۆشی مارال خافل بیی.

بلقیس بەلام تووش و گیرۆدەیی ئەندیشهیهکیتر بوو. ئەو
لهوه شادمان نەبوو که گوارەکانی بووکهکهی گەپاوتەوه، یان به
گوتەیهکیتر، له بارمته هاتۆته دەرەوه. به بینینی گوارەکان نەک
هەر به شادی نەپشکووت، بەلکوو زیاتر تیچچرژا و وردتر ئەگەر لێی
پروانیایهتی به ئاشکرا گریی ناوچهوان و گووشرانی لیوهکانی و نیگای
مۆڤی له گووی بەرەکه بەرچاو ئەکهوت. ئەو کاتەش که کوڵەکهی

دهستی نازاد کرد و شانی دا به دیواره‌کوهه، بی‌ده‌نگیه شادمانه‌کهی
چاو و پوخساری مارال و گولمحه‌مهدی داگرتبوو به تالی بری و وتی:
— نانه‌کته له‌گه‌ل جووتیاره‌که به‌ش نه‌ک‌هیت، به‌لام شیوت له
سه‌ر سفرهی ئاغه‌وات نه‌خوی؟ زوریش به‌مکاره‌ت دلخوشی؟ نه‌ری؟!
گولمحه‌مهد سه‌یریکی دایکی کرد و به‌ر له‌وهی سه‌رسوو‌پهمانی
خوی به‌ زمان ده‌رببری، بلقیس به‌ ههمان ساردی و قورسی درپژه‌ی
به‌ قسه‌کهی دا:

— نانی ده‌ولمه‌مند مه‌خو، گولمحه‌مهد! نانت پی نه‌دهن و
ناوه‌کته نه‌دزن، کوپم. پشتیوانی دوژمنه‌کانیان نه‌ک‌هیت و ده‌ست
نه‌خه‌یته ناو ده‌ستیان؛ نه‌مه چ شیوازیکه ئاخ‌ر؟! بو کوئی نه‌چی؟ بو
کویت نه‌به‌ن؟ ها؟ هه‌والی پلاو خواردنت له‌ باخی ئالاجاقی له‌ ناو
خه‌لکی بیابان‌دا پلاو بوته‌وه. نه‌مه چ شیوازیکه گولمحه‌مهد که تو
گرتووته‌ته به‌ر؟ له‌ سه‌ر ده‌ست به‌رزت نه‌ک‌ه‌نه‌وه، به‌لام نه‌ک بو نه‌وهی
له‌و سه‌ره‌ پات بگرن، کوپم. له‌ سه‌ر ده‌ست به‌رزت نه‌ک‌ه‌نه‌وه بو نه‌وهی
بتکوئن به‌ عه‌رزا، دایکه‌که‌م. چاو‌م نه‌ترسی، گولمحه‌مهد! نه‌ترسم،
کوپم!

گولمحه‌مهد که له‌ کاتی ئاخافتنی بلقیس‌دا سه‌ری داخستبوو و
له‌ بن کاریگه‌ری قسه‌کانی‌دا ده‌ماری هه‌نیه و چینی قه‌راخ چاو‌ه‌کانی
هاتبوونه‌وه یه‌ک و هه‌لوه‌سته‌ی درپو‌نگیان تیزابوو، به‌ ههمان شیوه
سه‌ری به‌رز کرده‌وه، روانیه بلقیس و وتی:

— نه‌م نه‌شکه‌نجه‌ی دل‌ه‌خورپیه هه‌میشه له‌گه‌ل تو هه‌بووه،
دایه! بو نیگه‌رانی له‌ خوت دوور ناکه‌یته‌وه؟ توو‌ری ده‌. له‌ خوتی دوور
بخه‌روه نه‌م نه‌شکه‌نجه‌یه!

— دل‌م نه‌لی. دل‌م وام پی نه‌لی کوپم. دل‌م له‌گه‌لم نه‌دوئ.

تو گه‌وره بوویت، چاوی پیس به‌ژیر پام. بالات سه‌ول و ده‌سته‌کانت
به‌خشنده‌یی. ودمت چاکه و شه‌قاوت رپژه‌نه؛ به‌لام... به‌لام من
دل‌م نه‌له‌رزی، گولمحه‌مهد. به‌خه‌له‌کان، چاوی به‌خه‌ل کوپم! نامه‌وی
په‌ته‌وه بده‌ن. ناشمه‌وی تو به‌ مرازی دلی نه‌وان بینم. ناوبانگی

گولمحه مەد، زۆر كەس ھەن پېيان خۆش نىيە. خەرىكى پال بە داراكەنەو ھەنئىي. جەماوەر پوويان لە تۆيە و ئەمە ئاغەكان لەبەريان گرانە. جەماوەر گوتەي راستى خۆي لە لای تۆ ئەلئى، سكالای خۆي ئەھىنئىتە لای تۆ. دادى خۆي لە دەستەكانى تۆ وەرئەگرئى. زۆر كەس ئەم شتەنەيان لە بەر گرانە. داراكان بەخىلن، حەزبان لە درەوشانەوھى ناوى تۆ نىيە. چا و دلئى من ئا لەم شتەنە ئەترسى!

— جارئى خۆ ئەوا خەرىكن بوورينم بۆ وەرئەگرن!

— كئى ئەيەوئى ئەو كارەت بۆ بكات؟ ئالاجاقى؟!

— ئەو ويستووئىتە؛ بە سەد ھەزار تەمەن!

— كەمى ھىناوھ ئالاجاقى؟! ئەوھى بە ئەمانەت لە لای داناوھ

بەسى نىيە؟ ئەيەوئى بەر لەوھى سەرت بە برين بەدا، سەد ھەزارى تريت لئوھەرگري؟!

رق و نەفرەت لە گوتەي بلقيس دا شەپۆلى ئەدا و بلقيس ئەم ھەستە رۆشنەي خۆي لە گولمحه مەد ئەنەشاردەوھ. گولمحه مەد بەلام نەي ئەتوانى بەيەكجار خۆي بەدا بەدەست ئەو داوھرييەي داكيەوھ. بۆيە وتى:

— ئەوھى لە لای دامناوھ ئەمانەتە!

تەوسىك لە سەر رق و نەفرەتەكەي، بلقيس وتى:

— ئەمانەت؟!

— ئەي چيە ئەگەر ئەمانەت نىيە؟!

بزەيەكى تال لە سەر لئوانى، بلقيس وتى:

— ئەمانەت! ئەي لەو وشە سەيرە! شەرىكى دز و ھاوړپئى

كاروان!... ئالاجاقى... ئالاجاقى!

— واتە تۆ ئەلئى ئالاجاقى خەيانەت لە ئەمانەت دا ئەكات؟!

بلقيس بئى ھەوا دەستەكانى راوھشانەد. بەرى دەستى كوتا بە

تەوئىلئى دا و سەرى بە دريخەوھ راوھشانەد و وتى:

— من ھىچ نازانم، كوپرە سادە دلەكەم. ھىچ نازانم، ھىچ

نازانم... نازانم! لە بىرت چووھتەوھ ئالاجاقى گوارەكانى ژنەكەتى

لهبری ده یان بیست تمهنی بئ بایه خ لی گل دایتهوه؟ مرؤف، ههفال و دؤست و کهسی خوئی لهکاتی تهنگانهدا ئهناستی، گولمههمهده! ئالاجاقی ههمان ئهو کهسهیه که سهری خهلکی بیئاوانی له سهرفهکهی بپری و بهناوی دز باری کهری کرد و ناردی بؤ حکوومهت! سالی قات و قریهکه! ئهو چهن پیاوه له دنیا بیئاگایه، بؤ کرپینی گهنم چوو بوونه بهر دهراکهی. کی تاوانی وا ئهکات له سهرفهکهی خوئی؟ له مالی خوئی؟!... غهوارهی له دنیا بیئاگای بیچاره؟!... مرؤف ههر ناتوانی بیریشی لی بکاتهوه!

گولمههمهده ههلسایه سهرفه چوک، شانی بؤ پیشهوه نووشتانهوه و چاوی بریه چاوه داخراوهکانی دایکی و پرسى: — دهباشه... تو ریگهیهک بخهره بهر پیم! بلقیس وتی:

— ههر ئهوهندهت پی ئهئیم ههمووی ههر دهست و دلت مهخهره کار! تو زیکیش میشتک بخهره گهر!

گولمههمهده سهرفه و شانی کشاندهوه و بیدهنگ بوو. ئهوهی که ئهباویه له بلقیسی بیستی، بیستبووی. به باشی زانی لهوهی که ههبوو، زیاتر دریزی نهکاتهوه. هیچی واشی پی شک نهئههات له وهلامی دایکیا بیلئ. بلقیس ههموو بؤچوونهکانی خوئی له ماوهی ئهو خولهدا که گولمههمهده یاخی ببوو له کورترین وشهده به کورهکهی وتبوو و کورهی خستبوویه تهنگزهی دادوهری راشکاوانهی خویهوه. جا ههر وهلامیک له لایهن گولمههمهدهوه با بوو و بیهوهده بوو. بویه گولمههمهده زیرهکانه تیگهیشته و اباشتره زمان لهو وتوویره بپاریزی و بچیته سهرفه خالیکیتر. ئهوهی که بلقیس له کاتی گهرانهوهی دا ئهمازهی پیکردبوو. ئهجا به دواي بیدهنگیهکدا که بلئی بیر له قسهکانی بلقیس ئهکاتهوه، گولمههمهده جاریکتر روانیه دایکی و لیی پرسى:

— پيش نانخواردن و ابزانم ئهتویست شتیکم لهگهه ل باس بکهی. چی بوو ئهو شته؟

بَلْقِيس نەك وەك ساتيک لەمەوبەر كە زمانىكى زال و لىبراوى
هەبوو، بەلكوو بە نەرمى و مل بەكوپن وتى:
— ئەمەوى پووت لى بخەم. ئەگەر بەلئىنم پى ئەدەى پووم
ناخەيته زەوى، پىت ئەلئىم!

گولمەمەد نىگای لە ناوچەوانى داىكى، خاموش بوو و بَلْقِيس
لە بەر ئەوهى نەكا لەم ئالوگۆرەدا بدۆرپى، نىگای لە گولمەمەد
دزىبەهه و چاوهپىي كرد. مارال سەيرى داىك و فرزەندى ئەكرد و
وا ديار بوو ئاگای لەو شتە هەيه كە بَلْقِيس ئەيهوى باسى بكات و
چاوهپىيه بزائى چى پوو ئەدات. گولمەمەد هەروا پامابوو و بە
مايهيهكى سەرسووermanى پىوار و پرسىنەر، بىدەنگ بوو و بَلْقِيس
بەر لەوهى لەو بىدەنگيه نەوازەدا كە كەوتبوويهه ببهزى، سەرى
هەلئىنا و بە بى ئەوهى پروانئىته چاوهكانى گولمەمەد، پرسىهوه:
— بەلئىنم پى ئەدەى؟!

گولمەمەد بزەيهكى دىدۆنگ بە سەر لىويهه، بە جورىك كە
مارال بە شايەت بگرى، تىي روانى و لە وهلامى بَلْقِيسدا وتى:
— بەلئىنى چى ئاخىر؟! چۆن بەلئىن بەدەم سەبارەت بە شتىك كە
ئاگام لىي نىيه؟ بەم جورە داوام لى ئەكەى مېشكەم بخەمە كار و
دەست و دلەم لەكار پابگرم؟ جگە لەوهيه خۆت لە سەر ئەمە رەخنەم
لى ئەگرى؟ ئەوسا خۆت ئەتەوى مېشكەم بخەمە لاوه و بەدل برىار
بەدەم؟ چۆن بەلئىن بەدەم سەبارەت بەو بابەتهى كە نەيزانم؟

بَلْقِيس بە كورەكهى وت:
— خو من نەموت دلەت لە كەست درىخ بكە؛ من وتم دلەت
مەخەرە بن پىي دوزمنهوه!

ماويهەك و پاشان وەك بلئى بَلْقِيس لە سەر كەوتنى خوئى دلئىنا
بووه، بە پىكە نىنىك لە پوخسارى دا، وتى:
— ئىستە تۆ بەلئىن بە داىكى خۆت بەدە كە پووى ناخەيته زەوى!
بەلئىنم پى بەدە!

مارال قوئى گولمەمەدى گرت و بزواندى:

— ده شتیک بلی ئیترا!
گولمحه مه د که بیلبله ی چاوه کانی ئەتوت دل دلیانه، له پرت
وتی:

— به لئین؛ بلی!
بلیقیس له نیگای پهریشانی گولمحه مه ددا له چاوه شوخه کانی
مارالدا که لهوی ئهروانی و پیکه نینیکی شیرین له گوشه ی لیوه کانی
بوو، پیشوازی ههواله که، وتی:
— شیرۆ! شیرۆ خوشکت هانۆته وه!

گولمحه مه د بهس توانی جاریک چاو بترووکینی و ئیتر توانای
هیچ کاردانه وه یه کی نه ما و ههر بهو جوهری بهر له مه له روخساری
ماتی بلیقیسی ئهروانی، مایه وه. بلیقیسیش دهرفه تی کاردانه وه ی به
گوته، یان ته نانه ت به لهش و روخسار به گولمحه مه د نه دا و وتی:
— ئاواره یی به سه بو، سه رگه ردانی به سه بو. کچه که م...
ئهمه وئ کچه که م له لای خو م بی. داوات لی ئەکه م نه هیلی براکانت
نازاری بهن. یان پرووی بهن به عه رزا. ئەو په نای بو خو مان
هیئاوه ته وه؛ هانۆته وه بو ناو که سوکاری خو ی!
— له کو ییه... ئیسته؟

— هه تا به لئینم پی نه ده ی، جیگه که یه پی نالیئم.
گولمحه مه د به بی گویدانه ئەو به لئینه ی به دایکی دابوو، دهنگی
هه لئینا:

— لی ره یه؟! له قه لامه یدان؟!
ههر بهو هیووری و له سه رخوییه، بلیقیس وه لامی دایه وه:
— نا، لی ره یه. به لام ته نها من شوینه که ی ئەزانم. پی م بلی
چی ئەکه ی؟! شیرۆ خوشکتانه. کچی تافانه مه. پرووی له ماله باوانی
خوی کردۆته وه. ئەیه وئ له په نای براکانی دا بی. ئەلیی چی؟ تو...
چی ئەلیی گولمحه مه د؟

شه که ت و وهک بلیی چه ماو، خاموش و گیرۆده ی خو ی
گولمحه مه د پرسى:

— باوکم... که لمیشی هه لۆیستی چی بوو؟
بَلْقِیس ئامادهی بیستنی ئه و پرسیاره، ده سبه جی وه لّامی
دایه وه:

— گرنگ نییه که که لمیشی چۆن له گه لّی جوو لّاوه ته وه! من
ئوم برد بۆ هه وارگه پیشانی باوکتی بدهم. کوپی مه لا میعراج بۆ
من و -ته نها بۆ من- هه والی هیئا که شیرۆ قه لّاچیمه نی به جی
هیشتوو و لای ئه وانه. شیرۆ داوای بینینی منی کردبوو و منیش
چووم بۆ ره وهندی مه لا میعراج و هیئام بۆ ئیره؛ بۆ لای تۆ! تۆ
ئیسته جیگری باوکتی و بریار بریاری تویه. بلّی بزانه م ئه ته وی چی
له کچه که م بکه ی؟

گولمه مه د نه ک له تووره ییدا، به لکوو به هوی شه که تی
هه واله که، واز و چه زی وتووێژ له گه لّ بَلْقِیس له خوی دا به دی
نه ئه کرد. بویه به بی گوته، نه رم و غه مگین رابوو و له کاتیکا
شاقه لی چۆخه که ی وه کوو بالّی شکاوی هه لّویه ک به دوای دا ئه کشا،
له ده رگا چوو ده ره وه و له بهر خویه وه وتی:

— «دیسانه وه ش! دیسانه وه ش گيروگرفت! با بزانه م ئه وانی تر چی
ئه لّین!»

بَلْقِیس به ئاخیزیکی چالاک، گولمه مه دی له ناو دوو تای
ده رگا که دا راگرت:

— من یه که م جار ئه م قسه یه م به تۆ وتوو گولمه مه د، نه ک به
براکانت! به وان بلّی، پییان بلّی، تییان بگه یه نه من ئه مه وی کچه که م
له لای خۆم بی. من ئه مه م له تۆ گه ره که، گولمه مه د!

گولمه مه د ئاوری له دایکی نه دایه وه و وه ک بلّی خۆفیکی
لی نیشتی، لای که وشکه نه که بای دایه وه، به په له به پلکانه کان دا
چوو خواره وه، له کاتیکا شه لینه که ی زیاتر به رچاو ئه که وت، به ره و
ژوره که ی خان ئاپۆ و ئه وانتری لی دانیشتبوو و دهنگی قاقا و
گه پیان ئه و ناوه ی داگرتبوو، رۆیشت. بَلْقِیس ویستی به دوای دا پروات،
به لّام ئاوری دایه وه و روانیه مارالّ و وه ک په نای بۆ بیات، گه رپاوه

ژوورهکهی باله‌خانه. چۆکی نا به چۆکی ژنه‌وه و به پارانه‌وه‌یه‌کی
ده‌رمده‌نده‌وه که‌وته پارانه‌وه لیی:

—تۆ... تۆ ماراله‌که‌م، برازا نازیزه‌که‌م، تۆ ئه‌بی کاریک بکه‌ی
بۆ کچه‌که‌م، کچۆله‌که‌م. من ئه‌مه‌وئ شیرۆ له ناو خۆمان دا بی.
شیرۆم، شیرۆ زۆر چاکه‌ی بۆ تۆ بووه، مارال. به‌لینم پی بده
بووکه جوانه‌که‌م. ئه‌رخایه‌نم بکه لایه‌نی شیرۆ بگری. شیرۆ، شیرۆ
منیش وه‌کوو تۆ ژنه، وه‌کوو تۆ. شیرۆش بۆ من وه‌کوو تۆیه، مارال.
شیرۆش... کچه‌که‌م... شیرۆ... شیرۆ...!

بلقیس خۆشی نه‌ی ئه‌زانئ چی ئه‌کات و چی ئه‌لی. هه‌ر ئه‌وه‌نده
دیار بوو به‌ سه‌ر ئاگره‌وه‌یه. ئوقره له‌ به‌ر براو و شه‌له‌ژاوه. مارالی
له‌ تاسانی بی‌ده‌نگیه‌که‌ی دا به‌جئ هیشت و رابوو. ناخودئاگا به‌ ده‌وری
خۆی دا ئه‌سوورایه‌وه و ده‌ستی ئه‌دا به‌ ده‌ستی‌دا، له‌ ده‌رگای باله‌خانه
چووه‌ ده‌روهه. نا ئومید له‌وه‌ی که‌ مارال داواکاری و لالانه‌وه‌که‌ی
بیستبی، لیی وه‌رگرتبی و به‌ دوا‌ی دا ده‌رکه‌وئته‌ ده‌روهه، به‌ هیوا‌ی
کارناسانی، هه‌نگاوئیک هه‌لبگری:

«خۆزگه له‌دایک نه‌بوا‌یه‌تی بلقیس!»

بلقیس فائۆسی هه‌لگرت، چوو بۆ هه‌مار و شیرۆی بانگ کرد:
— وه‌ره‌ ده‌روهه کچه به‌خت ره‌شه‌که‌م!

ده‌ستی له‌ ده‌ستی بلقیس‌دا، شیرۆ له‌ په‌نای که‌نوو ئارده‌که
ها‌ته‌ ده‌روهه. له‌ به‌ر پووناکی کزی فائۆسه‌که‌دا راگیرا بۆ ئه‌وه‌ی
بلقیس به‌چاوه‌ تاسه‌بار و غه‌مگینه‌کانی له‌ بینینی تیر بخواته‌وه.
تۆزی ئارد له‌ سه‌ر جله‌ شپه‌کانی شیرۆ نیشتبوو و پووخساری داته‌کاوی
داپۆشیبوو. بلقیس داوینی کراسه‌ کۆن و شانیه‌کانی کچه‌ی ته‌کاند
و به‌ لۆی سه‌رپۆشه‌که‌ی تۆزی له‌ پوومه‌ت و برژۆله‌کانی شیرۆی
سپریه‌وه. جاریکتر سه‌یری کرده‌وه به‌ لکوو نیشانه‌یه‌ک له‌ کچه‌که‌ی

خۆی، به‌وه‌ جوړه‌ی له‌ بی‌ری ما‌بوو، بدوژئته‌وه. به‌لام راسته‌که‌ی ئه‌م
شیرۆیه، یه‌کی دی بوو. به‌بالا به‌رز و، به‌ گوشت و بار، له‌ر و لاواز
وه‌ک قالۆره. ئیسکه‌کانی پوومه‌تی ده‌ریه‌پیبوو و بن‌گۆناکانی به‌

هۆی گوشاریکی ده‌مارگیرانه‌وه که پێ ئەچوو هه‌میشه‌یه، قوپابوون. لێوه ناسکه‌کانی لیک لکابوون و تووژیکی وشکه‌لاتووی له‌میژینه دایپۆشبوون، به‌و جوهری که ئەتوت سائه‌هایه ته‌رایی ماچیکی نه‌چه‌شتووه. برۆکانی تیژ، چاوه‌کانی به‌قوو‌لاچوو که تووژیک خوار خو‌یای ئەکرد، تیکشکاووی پوخساره گه‌نجه‌که‌ی پتر پیشان ئەدا. هه‌روه‌ها، بلقیس ئەگه‌ر دل و ده‌روونی ئەوه‌ی هه‌بوایه به‌ چاوی په‌خه‌نگه‌ر برونایته‌ که‌که‌ی، پرووت و ئاشکرا ئەیتوانی ئیسکه‌کانی شیرو له‌ بن سه‌رشانی کراسه‌ کۆنه‌که‌یه‌وه ده‌ره‌په‌ریبوو و مه‌مه‌که‌کانی ئیتر، نه‌ خر و قوت، به‌لکوو داشو‌راو و چ جابه‌ ساف و ته‌خت خو‌یای ئەکرد، ببینی. په‌نجه‌کانی ره‌قه‌له و وشک و زبر، له‌ قولیک گزیچار ئەچوون به‌ ده‌ستی دایکه‌یه‌وه، تاویک له‌مه‌به‌هر.

بلقیس جاریکی‌تر فانونسه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه بو‌ ته‌ماشای که‌سه‌می نامۆی که‌که‌ی له‌ به‌ر رووناکی به‌خیلی تیشه‌که‌دا، به‌لکوو دلی ئۆخه‌ی لی بکه‌وی. به‌لام ئەم نیگایه‌ ته‌واو نه‌بوو، چونکه‌ شیرو دپدۆنگ و دل به‌گومان پووی وه‌رگی‌را و به‌ ناباوهرییه‌وه پوانیه بلقیس. ئەمه‌کاره‌ش ئەوه‌ند کتوپر و بی ئەفان و خیرا پووی دا که بلقیس له‌ ته‌ریقی و شه‌رم‌دا، ده‌ست و فانونسی داگرت، بازووی شیرو توند گرت و به‌ره‌و ده‌رگا‌که‌ بردی. گیرۆده‌ی په‌فتاری ناشیانه‌ی خو‌ی، هه‌میشه‌ بو‌ لادانی ئەندیشه‌ی دل‌یشاوی شیرو، وتی:

— ئەروین... به‌ هیوای خوا! به‌لکوو به‌زه‌می بی به‌ دل‌یان‌دا، به‌ هیوای خوا!

مارال هاودل و هاوزمانی پوره بلقیس، چوو بو‌ ژووری دانیشن و چاوه‌پوانی هاتنی بلقیس و شیرو، سه‌رنجی دابوویه کاری پیاوه‌کان. له‌ بن چاوه‌وه سه‌یری ئەکردن و گوپی تیژ کردبوو ئەگه‌ر به‌کیک شتی‌ک ئەلی، ببیسی و مه‌به‌سته‌که‌ی ئەوه‌ بوو بار و دۆخه‌که‌ هه‌لسه‌نگینی. به‌لام وا پێ ئەچوو تووژیک ده‌نگ بووه. چونکه‌ له‌و ساته‌وه ئەو هاتبوو، هه‌ر هه‌موو بیده‌نگ و خامۆش ببوون. په‌نگه‌ گولمه‌مه‌د له‌ وشه‌یه‌ک زیاتر به‌ مام و براکانی نه‌گوتبوو:

— «شیرۆ... هاتوو!»

بێدهنگی. پیاوهکان سهريان خستبوويه ناو شانيانوهه و چاويان
برېبوويه دهركای هۆدهكه. خان ئاپۆ بېباک و راشكاو، خانمحهمهه
به چاوی رقاوی و، بهگمحهمهه هه لچوو و پاساو. له ههموان بى
ئوقرهتر ههمان ئهو بوو، بهگمحهمهه.

بَلْقِيسَ و شيرۆ له ناو دهركاكه وهستا بوون، شان به شان. شيرۆ
سهيرى شوپنئىكى رۆشن و ديارىكراوى نه ئه كرد و له بن گوشارىكى
توندى تووره پى، بهس نيوان برۆكانى چالئىكى قوولئى تىكه وتبوو.
بَلْقِيسَ به لّام چاوهكانى ئه گه پان و وهك تهواريكى به هيّرش له
قوولائى چاوهكانيهوه بائى كردبوويهوه و له حهواى ناو ژوو رهكهدا،
فره پى ئه كرد.

له بېدهنگى ترسيّنه ر و خوّف ئهنگيزى پياواندا، مارال رابوو
و به بى ترس و خوّف، راست به رهو دوو ژنهكه چوو. چاوى برپيه
ناوچاوى شيرۆ و به رووى كراوهوه به خيّر هاتنى كردن:
— به خيّر هاتى!

شيرۆ هه رچه ند نه يتوانى به ليو بكه ويته گو، به لّام به كهوته
به رچاو و چاوى له چاوهكانى مارالدا، ليو و پيلووهكانى ته زىكى
نا ئاشكرايان پيا هات. ته زىكى سووكايه تى و شهوق. نيگاي رۆشن
و شهنگ و به پيره وه چووى مارال به لّام نه يتوانى ئاوازي ترپه ي دئى
شيرۆ ئارام بكا ته وه و ئوخزنئى پى ببه خشى. راده ي نا ئارامى شاراوه ي
شيرۆ به هوى ليدانى ره گى ده رپه رپووى لاجانگه كانيه وه ئاشكرا و خويا
ئهبوو. سه ره راي هه موو ئه مانه ش شيرۆ ئه بوايه شه له ژانى شيتانه ي
ده روونى خوى له بېدهنگى كوشنده ي كه سانى دا، به يارمه تى هه موو
هيّز و وزه ي تاو به يّنى و خوى به سه ر پيوه رابگرئى؛ هه رچه نده
هه موو تيريزئىكى نيگا و پوخى كه سانى شيرۆ وه كوو هالّوى بلّيسه ي
ئاگرى ئه زديها بوو بو سووتانى ئهو نه مامه نه وژه يه كه ناوى شيرۆ
لى ترا بوو. چونكه شيرۆ جگه له مه هيج ده روويه كى شك نه ئه برد و
هيج رېگه يه كيشى نه ئه ناسى. تاوه يّنان و ديسانه وه ش تاوه يّنان،

هەرچەند لە ئەشکەنجە و ئازاردا، هەرچەند لە ئاگردا. ئەم بێدەنگیە کوشنەدەیه خۆ نەیتوانی وەرجاوێند بێ! بەجۆرێک و بە شێوەیەک هەر تێک ئەشکا ئەم بێدەنگیە.

— نە!... ناتوانم، ناتوانم!

بەگمەحمەد یەکەمین کاردانەوهی بە کردەوهی دانیشتوان بوو. بەزیوی گیانی شەلەژاو و هەلچووی خۆی و وەرپەز و بیزارى ئەو تەنگانەیهی تێی کەوتبوو. گیرۆدەى رقیکی کوێر لەوهی بلقیس پیشانی دابوو، لە گیر و گازی شەرمی هەبوونی مام و براکانیدا، قفلێ زاری بە نەرپەیهک کردەوه و وەک حەوادانی بەردێک لە قەلماسک فیکەى کرد و بەرمو دەرگا چوو. ئەوەندە لەپەر و ئەوەندە خێرا کە ئەوانێتر لە ترسی ئەوهی لەپەر شیت بووبی و بیهوێ پەلاماری شیرۆ بدات، هەلبۆلقانەوه و ئاخیزیان کرد.

بەگمەحمەد، بەلام نەک بە مەبەستی پەلاماردانی شیرۆ، بەلکۆو بۆ چوونە دەرەوه و دەرپازکردنی دلی لە قەفەسەى تەنگی سینەى، بەر لەوهی شیت بێ، فیکەى کردبوو.

لە چەقی ناو دەرگا کەدا، دەستەکانی شیرۆ لەپەر کرانەوه و وەکوو دوو بالی بازیک هاتنە خوارەوه بۆ سەر بازوانی تۆکمەى براکەى، بە بێ ئەوهی شیرۆ توانای ئەوهی هەبێ پاتەکاندنی بەهێزی براکەى رابگرێ. چونکە تەنها تەزیکى بەهێز و شیتانە ئەیتوانی بۆ سانیک جەوانی کەلمیشی رابگرێ و لە جیى خۆیدا وشکی بکات و ناچاری بکات لە وەلامى خوشکیدا، چاو بپریتە ناوچاوی شیرۆ. چونکە چاوهکانی شیرۆ لەم کاتەدا نیشانی نیگایەکی بریندار، رقی ئەستور و بەهیزیان پەیدا کردبوو کە لە ناخی کچەوه هەلئەقولاً بۆ داگیر کردنی هەموو توورەیی گیانی بەگمەحمەد. هەلچوونی گیانیکی سەرپەری رەنج و ئازار، لە بەرامبەر سروشتیکی جەوان و خاودا. بالاترین وزە. هەر بۆیەش بوو بەگمەحمەدی کەلمیشی بۆ سانیک تووشی بار و دارەتیکى سەمەرە بوو. لە تەنگانە و بێ دەرەتان وەها گرفتار ببوو خۆشى نەیتوانی ئەزانى ئەبێ چی بکات؟ راستیەکەى

ئاۋەز لە مېشكى فېربوو و وزە لە لەشى.

— من بۆ خەنەبەندانى زەماۋەنەكەى تۆ ھاتووم، كاكە برا!
شتىك مرد. شتىك رۋا. برژۆلى وشك بووى چاۋەكان لىك سوان
و زۆرى پى نەچوو چاۋانى مۆرەو بوو و ناباۋەپى خوشك و برا
سەريان نابوو بە سەر شانى يەكدىيەو و بە لەرزىنى بىباكانەى
شانەكانيان بۆ ھۆى گريانى غەم و شادمانىەو. دەستە گەورەكانى
بلىقىس ئەوا بە پشتى رۆلەكانىەو، ئارەزوويەكى تاقانە بوو لە ئازار
و شەوقدا، فرمىسك لە كالانەى چاۋەكانىدا، لىوى بنەوہى بە ددان
گرتبوو و ئەيكروشت.

ھەر بەو توند و تىزىيەى برووسكە و ھەم بەو خىرايى و
ناباۋەپىيەى كە پەيوەند و موتوربەى دلەكان رۋوى دابوو، لىك پچرا
و لە چركەيەكى كورتتر لە چاۋترووكاندن بەگمەمەد يال و بازووى
لە دەستەكانى شىرۆ دەرھىنا، خۆى كشانەو و بە نەپرەيەكى
ئاۋىتە بە شىوہن، كەسى خۆى لە خۆى دوور خستەو و ھەلات بۆ
بەرھەيوان و بيسرا ۋەك جوانەگا ئەيبۆراند و ئەگريا و ھاوارى ئەكرد:
— نە... نە! نەم ئەويست... نەم ئەويست كە بتىنەم! نە...
خوا لەحنەتم لى بكا؛ ئەى خوايە گيان...

لە نيگاي گۆلمەمەددا، خان ئاپۆ بە جنيۋدان ئاخيزى كرد و بە
بى كەمترين گرنگيدان بە شىرۆ كە لە قەراخ چوارچىۋەى دەرگا كەدا
دانىشتبوو، لە دەرگا چوو دەرەو و بە توورەيەكى زۆرەو گوراندى
بە سەر بەگمەمەددا كە ھەنيەى نابوو بە شانى ئەسپەكەو و
ئەگريا:

— ئارام بگرە، گيانەوەر! دىۋى بى شاخ و كلك ئەم شەپۆرەت
لە چىيە؟ ئارام بگرە!

۲۳۹۷

كە ئىدەر

بەرگى نەوتە

خۆى گەيانە بەگمەمەد، چنگى گيركرد لە شانى و ھەر بەو
شپىرزىيە وتى:

— ئەلئى چى ئيترا! راۋەستە با سەرت بشۆم. گرت گرتوۋە.
كوانى ئاۋ؟ ئەو دۆلجەى ئاۋە بەيئە، ھۆى...

کەس جگە لە ستار، لەو ناوە نەبوو دەنگی خان ئاپۆ ببیسی. هەلآت و دۆلچەمی ئاوەکەمی لە قەراخ جەنجەری بیرەکه هەلگرت و بە بێ ئەوەمی پەتەکەمی لی بکاتەووە بەرەو خان ئاپۆی برد کە بەگمحمەدی لە قەراخ بیرەکه دانابوو و ملی بەهیزی جەوانی لە ناو دەستەکانیدا پاگرتبوو. ستار بە دۆلچەمی ئاوی کرد بە سەر بەگمحمەددا و خان ئاپۆ چنگی لە پرچی جەوان وەردا و لە بن ئاوەکەدا قز و کاکوڵی فرەمی بەگمحمەدی ئالۆسکاند، تیکی وەردا و پاشان بریدیە لایەکەووە، پالی دا بە بەردی بیرەکەووە و خۆیشی لە کاتیکا بە دەست بە ستاری ئەوت بپروات، کەوتە گفتوگۆ لەگەلی:

— ئەووە ئەهینی؟! ئەووە ئەهینی ئاخر!!

ستار گەرایەووە شوپینی خۆی لە بەرەهەیان لە کاتیکا خان ئاپۆ هیشتاش خەریکی شیلانی دەمارەکانی شان و ملی بەگمحمەد بوو. بلقیس کە بە دواي بەگمحمەددا هاتبوووە دەرەو، چوووە ژوورەووە. ستار هیشتا لە سەر جیی دانەنیشتبوو کە بلقیس جاریکی تر هاتەووە دەرەو. بەرەو بەردی لای بیرەکه چوو و لە نیووی پری گەرایەووە. پیپەکی لە دەرەو و پیپەکی لە ژوورەووە بوو، بلقیس. دلێکی لەگەل شیرۆ و دلێکی لەگەل بەگمحمەد. ستار دایکی ئەبینی کە لەم هاتوچۆیەدا، لەم دل بە دوو کۆتەووە کردنە و لەم گێرە و کیشە غەمبارەدا خەریک بوو ئەتوایەووە. نە کاریکی بو ئەکرا و نە ئەیتوانی شتیکی بلی. بۆیە گێژ و حەپەساو و دەرەدار وتی:

— خۆزگە هیچکامتانم نەبواوە!

بلقیس ئەوا لە چەقی ناو دەرگاگەدا وەستابوو و گری نیگای بریبوووە گۆلمحمەدەکەمی. خامۆش لە ناو دەرگاگەدا پراوەستا بوو. بە لیو خامۆش بوو و بەس سەیری گۆلمحمەدی ئەکرد. گۆلمحمەد چاوی لە دایکی دزییەووە و بە پرسەووە پوانیە برا گەورەکەمی خانمحمەد. خانمحمەد وەک قالاویک لە سەرماي ناو لق و پۆپدا کز بووبی، سەری خزانەبوویە ناو سینگی. تەنانەت لە نیگای پرسینەری براکەمی تینەگەیشت. لووتی باریکی قنج ببوو و دەمارەکانی لاجانگی لیی

ئەدا. گۆلمەھمەدیش چوۋەوھ ناو خۆی. خامۆش و داگیراۋ بە بى ئەۋەى چاۋى لەكەس و لە شتىك بى. قورسايى سەرماي زستان ئەتوت جەۋى ئەو ناۋەى خستۆتە ناو چنگى بىدەنگى خۆيەۋە. لەم خامۆشپە پچاۋ و پىر لە سووكايەتپەدا، بلىقس خۆى پى پانەگىرا. لەپىر بە رىق و پەلامارمە ھەنگاۋى نايە پىشەۋە و لە بەر نىگاي لەرزۆك و ترساۋى مارالدا، لە ناو ژوررەكەدا، زال بە سەر كورەكانىدا رىك راۋەستا و بە دەنگىك كە بە ئاشكرا ئەلەرزا و لە رىقا گىرى گىرتبۈۋ، وتى:

— بۆ ھەروا دانىشتوون و چاۋتان بىرپەتە گوتتان؟! ... بۆ بوون بە

بەرد؟! ... بۆ لال بوون، پىاۋەكانى من؟! ئەمە شىرۆيە!

لەگەل ناۋى شىرۆ، بلىقس كە ھەروا خۆگر و بەبالا راۋەستابوۋ ۋەك لە ەرزى رۋابى، سوورپىكى دا، دەستى كشاۋ و پىاۋانەى بۆ لاي شىرۆ راداشت. ئەۋى پىشانى كورەكانى دا و وتپەۋە:

— شىرۆيە، ئەمە! خوشكتانە، كچەكەى من! نايناسنەۋە؟! ... رەنگە لە بەر ئەۋەى بوۋە بە قالۆرەى وشكەلاتوۋ؟! ھا؟ لە بەر ئەۋەى كە پىر بوۋە؟! ئەرى؟! ... سەيرى بكن! دە سەيرى بكن!

لەم كاتەدا، بلىقس لە ناو ئاگرى رىق و لەخۆ بوونەۋەدا بە دوو ھەنگاۋ بەرەو شىرۆ چوۋ، چنگى داپە شانە لاۋازەكانى كچەكەى و ۋەكوۋ بەرخىك رايكىشايە ناۋەراستى ژوررەكە. ھەروا لە سەر چۆك و كۆلەكەى دەستەكانى رايگرت، شانى دانەۋاند و دەستى داپە بن چەناگەى. سەرى بەرزكردەۋە، لە بەر چاۋى براكان رايگرت و بە توۋرەپىيەكى دژوارترەۋە نەپاندى بە سەرياندا:

— سەيرى بكن! جوان سەيرى بكن! بەسى نىيە؟! بەسى نىيە؟! بەسى نىيە؟! گۆشت بىت و پىۋەى نەماۋە. قىزى سىپى لە سەرىدا پەيدا بوۋە. لە جەۋانىدا پىر بوۋە؛ ئىتر چىتان لىي ئەۋى؟ ئەتانەۋى بىي بە

چى؟ ئەتانەۋى جوانەمەرگ بىي؟ ئەتانەۋى زوۋخاۋ كوزى بكن؟ ئەمە كچى منە؛ خوشكى ئىۋەيە! ئەمە شىرۆيە! چى كردوۋە؟ چى كردوۋە مەگەر؟ جگە لەۋ كارانەى ئىۋەش ھەر كامتان بە شىۋەيەك كردوتانە؟

ھا؟ بۆ زمانتان لكاۋە بە مەلاشۋوتانەۋە؟ بۆ؟ ... لانىكەم، قسەيەك

بکهن پياوهکانم! ده شتيک بلين، دهی! جنيویکی پی بدن، لی دن! جنيو به من بدن، به من جنيو بدن! به من، به دايکتان! من بدنه بهر قامچی! من، من که شیرم پيداون! پرچهکانی من بېرن، پرووی من رهش بکهن، من! من که شیرم داوه به شیرو!... چين؟ ئیوه چين؟ بهردن؟ ئهري، بهردن؟!... ئاسکو لهیهک په نای بهینته بهر په شماله که تان، دوو ته ل گيا ئه خه نه بهری. دهستیک ئه هیئن به سهیری دا. سهیریکی ئه کهن و بزهیهک ئه که ویتته سهر لیوانتان. سهیری یه کدیتان ئه کرد و شادمان ئه بوون. که چی کچه که ی من، خوشکه که ی خوټان، نرخي ئاسکو لهیهکی په میویشی نییه، ئه ی گورگینه؟!

خانمحه مه د بالای بهرزی راست کرده وه، هه لسا، به رق و توو په یی هه زاره که نه وه که په نگی روخساری سپی هه لگه راندبوو و نیگای هه لوی هاویشتبوو یه چاوه کانیه وه. لووتی کشاو و باریک و لیوه کانی ئه توت دادوو راون. په گه کانی هه دوو لای ملی دهر په ریبوون وهک شوولی گزیچار و، نهشی ئه شارده وه که له وه ئه ترسی نه توانی بهر به توو په بوون و به دزمانی خوی بگری و زمانی هه لیبچری، دهسته کانی بکاته وه و کار له کار بترازی. بویه به مه بهستی چوونه دهره وه، به ره وه دهرگا که چوو، بو ئه وه ی پوچی توو په ی خوی له و ته نگانه یه دهر باز بکات و بیباته دهره وه.

بلقیس، به لام گورابوو و پاره ستابوو تا کاره که بخت به لایه کدا، ئه گهر به نرخي پزاندنی خوینی خویشی بووی. هه رچه ند هه موو خوینیک ته نها له دلی ئه و ئه پزا. بویه له یه که م هه نگاوی خانمحه مه ددا، بلقیس دهسته کانی کرده وه، سینه ی نا به سینه ی کوره که یه وه، پاریگرت و وتی:

— نه! نابی، کوره که م! نه خیر، پیاوه که! قسه یه که بکه. شتيک بللی! یانه به شه پیک من له سهر ریټ لاده و هه لمه د سهر عه رزه که! نه به شه پان دایکی خسته سهر عه رزه که، خانمحه مه د و نه به وه لامیکیش شادمانی کرد. به لکوو دهستی دایه بالی چه پی دایکی، ریگه یه کی بو خوی کرده وه و به ره وه دهرگا که چوو. شیرو

به لّام نه بهیشت. خوئی دا به سهر لّاقی براکهی دا، دهستیکی نالقه کرد به دهور قاچی دا و به دهستیکی تر خه نجره کهی بهرز کرده وه و له نیگای واشه وه شی خانمحه مه ددا رایگرت و به بی دلّوپیک فرمیسک له چاوه کانی دا، مه گهر ری رپی وشکه لّاتووی فرمیسکی پی شووی، داوایکرد:

— بمکوژه! بمکوژه کاکه گیان! گوشاوگوش سهرم بیره! خوینم
حه لّالت! بمکوژه، بمکوژه. بمکوژن براکانم. خوینم حه لّالتان،
خوینم حه لّال، بمکوژن!

له وه پهری داواکردنی شیرودا که له په سا بهرز نه بوویه وه و به هیژ نه بوو، ههروه ها لهو بیده نگیه ترسینه ره ی که وتبوویه وه، له دهره وه و له بن کولّه کهی هه یوانه که، له بن کارتیکردنی نهو شتانه ی نه بیسرا، ستار چو بوویه ناو خوویه وه، گرمولّه ببوو و توانای که مترین بزووتنی له خوئی دا به دی نه نه کرد. وهک بلئی له ناو چنگی ترسیکی تهما راوی دا^(۲) رچابوو و ورد ببوو. ترس و غم و ناباوه پی.
نهو له کوئی نه مزمینه دا پاره ستابوو؟

له ناخی مملانییه کی پیوار که ژه هری سه رما نه یخزانده مؤغره ی پشتی ستاره وه، گومانی روودانی کوشتن، له پر و به زهریکی پرتاو، خانمحه مه د پهریه ناو هه یوانه که و، ستار له کاردانه وه یه کی بی نه فاند اژهنرا. سه ری دای به کولّه کهی هه یوانه که، هاته وه به خوئی دا و بیباکانه چووه ناو چوارچیوهی درگا که و لیان مؤر بوویه وه. له خانمحه مه دی نه مرچ له مه زیاتر نه بینرا. چونکه کابرا، له ناو شهو و چاوه کان دا ون بوو و ستار، وای نه زانی که نهو خه نجره و شیرۆ و دایکی فری داوه ته لّوه و خوئی دهریه ریو ته دهره وه.
له ناو هوده که دا، نهوا سی ژنی لیبوو و گولّمحه مه د.

گولّمحه مه د له قوولّایی هوده که دا؛ بلقیس، مارال و شیرۆ لای ۲۴۰۱
که لیبدر
به رگی نهوتنه

و رووی له خاکی دیواره که دا ون کردبوو و مارال به چاو نه پارایه وه.

به ويست و گومانی مارال، له پاش ئه و همموو شيوهن و شه پوره، گولمحه مه د ئه بوايه گوتهی كوٹايی بلی. به لام کابرا هیشتاش خاموش بوو. مارال به بی ئه وهی چا و هه لگرئ، خزايه بهروه و له سهر بهر هكه، بهرامبهری پياوه كهی چوكی دادا و لیی پاما. گولمحه مه د پالی به جیوبانه كه و مشتی قووچاوی به گونایه وه، نیگای له بهرده می بهرز کرده وه و چاوی بریبه چاوی ژنه كهی. ئه و نهك به گوته، لیی ئه پرسسی چی ئه وی؟ له وه لامی ئه و پرسیاره دا كه بو مارال نامۆ نه بوو، ژنه وتی:

— شیرو! ئه مه وی شیرو له لامان بمینیته وه، گولمحه مه د! شیرو نازیه، شیرو نه گهر نه بوايه... رهنگه من و تو قهت به یهك نه ئه گه یشتین. ئه مه وی سویندت بدهم. رازی به شیرو لی ره بمینیته وه. شیرو هاو زمان و هه فالیکي چا كه بو ئیمه. تو، ههر ئه و ته نها خوشكهت هه یه. زولمه. ئه مه زولمه كه خوشكه كه تان له مالی خوتان بکه نه دهره وه. شیرو هیوايه کی تری نییه جگه لی ره، گولمحه مه د. به ئومیدی ئیمه شووه كهی جی هیشتوو و هاتوو. ماهدرویش ئیتر شووی ئه و نییه. هاتنه وهی بو ماله وه، ده ری ئه خات له كار و کرداری خو ی په شیمان بوته وه. داوای لیبوردن ئه كا. گولمحه مه د، رووی من، رووی دایکت، رووی خوشکت مه خه ره زه وی! من ته نها ئه م یه كجاره مرازت لی ئه خوازم، گولمحه مه د!

بوغزی شیرو ته قیبوو و ئیتر نهی ئه توانی بهر به گریانی پهنگ خواردووی ناو سینهی بگری. پر به دل دابوو یه پر مه ی گریان و هیچ خه می ئه وهی نه بوو تو زقالیك له دفره ی خو ی پاشه كهوت بكات. وای لی هات بلقیس كه خو ی له شهرم و تووره یی دا رووی له كه سانی خو ی وه رگی پرابوو و له سایه ی دیواره كه دا شار دبوویه وه، ناچار بوو بچیته لایه وه، دابنیشی و سه ری كچه كهی بخاته سه ر كو شنی و ئه وه نده به دامای كه بهس خو ی بیسی وتی:

— خوزگه تو م نه بوايه، كچه كه م!
 مارال پرسیه وه:

— ئا، گۆلمحەمەد؟

گۆلمحەمەد نىڭاي لى چاۋەكانى ژنەكەي دزىيەۋە و وتى:

— ئەۋان... ئەۋان نازانم چى لىبىكەم! براكانم، مامم!

— بە سەرياندا بىسەپپىنە، گۆلمحەمەد. قىسەي تۆ، قىسەي ئەۋانە!

بىرپارى ئەۋان، بىرپارى تۆيە.

گۆلمحەمەد لى ۋەلامدا وتى:

— ۋانىيە!... بىرپارى من، بىرپارى ئەۋانە!

تەۋاۋ. ئىتر لى شىرۆ مسۆگەر بوۋ كە ھەۋلدان بېھوۋدەيە.

گۆلمحەمەد دۋاين ئومىدى ئەۋ بوۋ و ئەم ئومىدە راي خۆي

دەربرېبوۋ. مانەۋە ئىتر سارد بوۋ. شىرۆ ئىتر تەۋاۋ. بە بى ئەۋەي

ھىچ بلى سەرى لى سەر كۆشى بلىقىس بەرز كىردەۋە و بە ئاستەم

ھەئسايە سەرىپى. بە ئاشكرا ئەلەرزى. نەمامى بى لى بەر با دا.

سەرەراي ئەۋەش تۋانى ۋەرگەرپى و لى دەرگا بچىتە دەرەۋە.

لەبرى شىرۆ و لى جىي شىرۆ بلىقىس دانىشتبوۋ. ۋەكوۋ

ئەۋەي ساتەكان ۋر و گىز ببوۋن. ھەروا مايەۋە و بە چاۋانى بى

باۋەرەۋە رۋانىيە گۆلمحەمەدەكەي. گۆلمحەمەد خۆيشى دارەتىكى

باشترى نەبوۋ. مارائىش. سى ئادەمىزاد لى ۋە كاتانەدا كە دۆزەخ تاۋ

ئەدن، بەرد و بەتال رامابوۋن. بەرەنجام بلىقىس دەستەكانى نايە

سەر ەرزەكە، بە دژۋارى ھەئسايە سەرىپى و ۋەك بلىي لى گەل خۆي

بى وتى:

— پارچە پارچەم ئەكەن ئىۋە، پۆلەكانم؛ پارچە... پارچە...

پارچە...

بلىقىس ماندوۋ و نائومىدى گىفت و لى سەر پۆيشتن لى دەرگاگە

چوۋە دەرەۋە و تاۋىكىتر دەنگى شكاۋ و گىراناۋى لى ناخى شەۋەۋە

بەرز بوۋيەۋە كە بە دۋاي شىرۆدا، ناۋەكەي پاتە ئەكردەۋە:

— شىرۆ... شىرۆ... شىرۆكەم!

بەگمەمەد و خان ئاپۆ پالپان دابوۋ بە بەردى بىرەكەۋە.

— شىرۆ... شىرۆ چى لىھات؟ چوۋ بو كوي؟

هه‌مار و گه‌ور و ژووره‌کان، هه‌موویان بێ شێرۆ بوون.
— شێرۆ... شێرۆ چوو بۆ کوێ؟
خانمحه‌مه‌د ژێر سکی ئەسه‌به‌که‌ی قه‌شاو ئەه‌کێشا و شه‌و تاریک
بوو.

— شێرۆ... کچم! ئای... کچم، شێرۆ! شێرۆ گیان!
ماراڵ له‌ ژووره‌که‌ هاته‌ ده‌روه‌ه و بلقیسی بینی به‌ دواى شێرۆدا
سه‌رى ئەکا به‌ هه‌موو کون و قوژبنی‌کدا و نه‌ک له‌ که‌سه‌یک به‌ لکوو
له‌ خشتی دیوار و دارى ده‌رگا، نیشانی شێرۆ ئەپرسی:
— من لێره‌م شێرۆ... شێرۆ... کچم، من... دایکت خۆ لێره
بوو، شێرۆ! بلقیس خۆ هێشتا بوو. خۆم رام ئەگرتی شێرۆ. زه‌لێلم
مه‌که، دایکه‌که‌م. زه‌مینگیرم مه‌که، کچم. شێرۆ... هۆ شێرۆ...
له‌ کوێ ئەبێ به‌ دواتدا بگه‌رێم شێرۆ؟ ئایش... شێرۆ... شێرۆ...
ماراڵ و ئەو پیاوانه‌ش که‌ له‌ چه‌وشه‌ بوون، هه‌ر که‌سه‌ و خۆی
به‌ کارێکه‌وه‌ خه‌ریک کردبوو، ده‌نگی زنجیری ده‌رگاکه‌، ده‌نگی ده‌رگا
و هه‌روه‌ها ده‌نگی شكاو و جه‌خاراوی بلقیسیان بیست که‌ له‌ کۆلان
بلاو بوویه‌وه‌. به‌لام هه‌یچ که‌س - هه‌ر که‌سه‌ش به‌ هۆیه‌که‌وه‌ که‌ خۆی
ئەیزانی - نه‌یتوانی و نه‌یویست به‌ یارمه‌تی بلقیسه‌وه‌ بچێ. بۆیه
بێده‌نگی بوو و ده‌نگی بلقیس بوو که‌ به‌و نیوه‌شه‌وه‌ به‌ کۆلانه‌کاندا
سه‌رگه‌ردان ببوو و له‌گه‌ڵ شێرۆ ئەدوا:
— شێرۆ... شه‌وه‌ شێرۆ. شێرۆ، منیش له‌گه‌ڵ خۆت به‌ره‌،
شێرۆ. شێرۆ، منیش وا له‌گه‌لتم، شێرۆ... شێرۆ، کچم شێرۆ...
شێرۆ گیان... شێرۆ...

بهندی دووهم

— بۆچی نارپۆن بخهون؟! ... بۆ بهو جوړه بوون به ئيشكگر؟
لانيكهم لاچن له بهر چاوم! ... ئيوه ئيتر وان له كوئ؟ ... گورگانه!
گولمحه مه د له ده رگاكه هاتبوويه دهره وه بۆ به رهه يوان، لاي
كو له كه كه وه ستابوو و به شيويه كي ئاو يته به فريوخاردن و نه فرته
و توورهي — نه فرته له خوئ و له واني كه ش — به رقيكي ئاو يته به
په زاره وه، ئه يبو لاند و ئه يگوران د:

— برپون و سه رتان بني نه وه، قور به سه ري هه مووتان! ... من
خوم ئه مشه و كي شك ئه گرم. كي شكى سه ربان بگوره، به گمه مه د!
تويش خان ئاپو، خان ئاپو!

له گه ل هاتنه پيشه وه ي خان ئاپو، مارال برنه وه زيوار زيوه كه ي
دا به ده ست گولمحه مه ده وه و خوئ به پليكانه كاني باله خانه دا
سه ركه وت.

— خان ئاپو، خان ئاپو...

به دم وتنه وه و به جو ري ك كه وشه كاني له بن دداني دا
ئه جو ويه وه، گولمحه مه د كه وته رپ و له كاتيكا هه و لي ئه دا
شه لينه كه ي بشار يته وه، خان ئاپو ي به دوا ي خوئ دا پاكيش كرد به ره وه
ناودالانه كه و له وئ وه ستا:

٢٤٠٥

كه ئيدهر

به رگي نه و ته

— برپو ئه و پيره ژن به خت په شه له ناو ئه و كو لاندانه بدوزه ره وه و
بيهي نه وه بۆ مائه وه. شي ت ئه بي، ئه زانم ئه و دايكه ي من شي ت ئه بي.

له ئیوه... به قهد جوئیک گه وره ییم لی داوا کردن. به قهد جوئیک!
کیین ئیمه؟ چ خه لکیین؟!

خان ئاپۆ به دواى داواکەى گۆلمحه مه ددا که وتبوویه ری.
گۆلمحه مه د له تاریکی ناودالانه که رایگرته وه و به بی ئه وهی بروانیته
خان ئاپۆ، وتی:

— به یانی زوو ئه بی بکه ویته ری و بچی بو لای ئه و ریویانه و
تیبگه ی بزانی چ نه خشه به کیان بو کیشاوین.
خان ئاپۆ له دالانه که هاته دهره وه و له نزیك گۆلمحه مه ده وه
وه ستا. گۆلمحه مه د درپژه ی پیدایه:

— یه که مچار ئه چی بو لای ئالاجاقی. ئه و خوئی تو ئه با بو بینینی
به رپرسی جه ندرمه. باسی بوورینه. بزانه چ نوقل و نه باتیک له
بن ددانیا ندایه! له وئ، دهمت به سه ته و گویت تیژ رابگره. ئه بی له
قسه کانیانه وه هه موو شتیك ساخ بکه یته وه. جا برو!
خان ئاپۆ رویشت و گۆلمحه مه د به ری خوئی دا گه رایه وه و به دلی
شکاوه وه وتی:

«خۆزگه ئه متوانی جیگه یه کی چۆل ده سبخه م و توژی بگریم!...»
ئای... دلّه که ی من!»

به گمحه مه د کیشکی سه ربانی گۆرابوو، به ره و کا که ی هات و
وتی:

— تا من له م دنیا به دام خان برا، ناهیلّم بو ساتیکیش کیشک
بگری!

له هه مان کاتدا که ئه و بوغزه شین و جه خاراوویه چنگی له
گه رووی گرتبوو، گۆلمحه مه د به بی ئه وهی سه یری برا که ی بکات،
ددانی له کیره وه هیئا و وتی:

— ون به له بهر چاوم!

به گمحه مه د کشایه وه بو ناو تاریکه که و گۆلمحه مه د به ره و
خانمه مه د چوو که خه ریک بوو کو تایی به بیانوو ی قه شاوکی شانی
ئه سه په که ئه هیئا. له وئ له نزیك خانمه مه د وه ستا و به بی ئه وهی

٢٤٠٦
که لیسدهر
به رگی له ورتنه

سهیری بکات، وتی:

— من... من نازانم چی به تو بلیم، برا... برا!
خانمحهمدیش سهری داخستبوو و توانای نهوی له خویدا
نهئبینی چاو بپرته چاوی گولمحهمد و لهگهلی بدوی. گولمحهمد،
ههر بهو دارته دریزهی دا:

— بهیانی زوو خالو عهبدووس ههنگره و لهگهلی بلقیس برۆ
بو رهوهند. پاشان بلی به سهبراو بیت بو قهلامهیدان. کورهکشت
لهگهلی سهبراو بنیره ئهبی بیبینم!...
لهگهلی خووی و رهنکه نه لهگهلی براکهی، گولمحهمد له دریزهی
قسهکهی دا وتی:

— «نازانم بوچی نهونده دللم بو ئه کابرا، بو سهبراو تنگ
بووه!... من ئهمشهو چیم به سهر هاتووه؟!» لیهدا جاریکی تر به
خانمحهمدی وت:

— ...نهوی که شیرۆ، خوشکهکهمان بهو جوهره رهنجاندد...
ههقی وابوو؟... ها، ههقی نهوه بوو؟!

خانمحهمد ههنگاوی نا بو رابردن و وهک بلیی پاشماوهی
قسهکهی گولمحهمدی نه بیستی، له وهلامی فرمانهکه دا وتی:
— به سهر چاو! بهیانی ئهروم و ئهیانهم.

دوو ههنگاو دوور له گولمحهمد، خاوی کردوهوه و پرسى:
— کهی بگه ریهمهوه؟

گولمحهمد له وهلام دا وتی:

— مهگه ریوه! لهویوه یهکسهر بچۆ بو مهشهد و خوت به
فرماندهی جهندهرمه بناسینه. بزانه چ پیلانیکیان داناوه. شهوی
ئهم ههینیه له چاخانهکهی مهلهک مهنسور یهکدی ئهبینین! به
سواری برۆ تا سهر شارپکه. یهکیکیش لهگهلی خوت بیه ئهسپهکهت

۲۴۰۷

که لیهدر

به رگی نهوته

بگه ریئیتهوه. ئهگهر لهوی رایان نهگرتی نیهرۆی پینجشمه ممه خوت
بگهیه نه چاخانهی مهلهک مهنسور. کاتی چاویپکهوتنی جیهن
ئه مهوی تۆیش لهوی بی!

– ئىتر... چى؟

گولمحمەد رووى وەرگىرا و وتى:

– ئىتر برۆ! برۆ!

به دواى رۆيشتنى براكەىدا، گولمحمەد روانيه بالآى بهرزى و

به خوى وت:

– «تۆ ئىتر چ جورە پياويكى، برام! تۆ ئىتر چ جورە پياويكى؟!»

خانمحمەد دوور كهوتهوه و گولمحمەدى لهگەل وراوهكانى

بهجى هيشت:

– ئيمه... ئيمه ئىتر چ جورە خەلكيكن؟ ئاخ... دايكه! خوزگه

ئەمزانى له ناوچاومدا چ چاره نووسىك نووسراوه؟ خوزگه ئەمزانى

كىم. له كويم و چى ئەكەم! ئاخ... دايكه، ئاخ!

دهست و سینه و بازووى ناخودئاگا كردهوه و ئاخىكى وههاى

هەلكيشا، ئەتوت ئەيهوى هەموو ئەو شتانهى لىي ئالۆه به جاريك

ليك بېچرينى و پۆحى گرفتارى خوى دهرباز بكات. له ئەنجامى

ئەمكارەدا چۆخه له سەر شانى كهوته خوارهوه و دەستهكانى كه هەر

كامه و به لايەكدا كسابوون هەروا به ناتەواوى به حەواوه مانهوه.

له نيوسوورپىكى چەماوهدا، دەستهكانى بۆ گرتنهوهى چۆخهكهى

داهاتبوونهوه، چۆخهيان دايهوه به شانىدا و وهك بلىي ستارى

پينهچى له بير بردبىتهوه، لىي پاما و وتى:

– تۆ هيشتا به ئاگاي، پياو؟! ماندوئىتى، شهكهتى مهگەر كارت

تيناكات؟ چەن گيانت هەيه تۆ؟ سەگى مهگەر؟!... برۆ بحەسىرهوه

ئىتر!

ستار له گولمحمەد دوور كهوتهوه. خوى گەيانده ناو رەشايى

بن ديوارهكه. به لآم نهك به مەبهستى رۆيشتن و خەوتن. به لكوو بهو

مەبهستهى له چاو ون بى و گولمحمەد له نەبوون و نيگاي دلتيا

بى و بتوانى لهگەل خوىدا خەلۆهت بكات و بچىته ناو خويەوه. بۆيه

ستار خوى خامۆش بوو و چاوى كراوه و به ئاگا، دلتياگەرانى بارودۆخى

گولمحمەد.

ئەوا شەم و بېدەنگى و ئەستېرە، پىا و گرفتار و ھەناسەى
چوارپىكانى ناو پىشكەل و پەينى پىر لە دىرک و دال و خاك و خۆل.
دىوار و دەر و بان بېدەنگ بوون و دەر بىجە و درز و كەلەبەر پىر لە
نەرمەناسەى پىاوانى شەكەت، كوزاوه و خەوتوو.

گولمەھمەد ئاگای لە بوونى خۆى نىيە، بەلام ستار تىي ئەروانى
و ئەيبىنى كە زەوى لە بن تەختى كلاشەكانىدا ئارام وەرناگرى.
ئەيبىنى كە بى ئوقرەيە و بە ھەموو لايەكدا دىت و ئەچى و ئارام
ناگرى. ئەچى بەرەم پلىكانى بالەخانە، بەلام دائەمىنى و دائەنىشى
لە سەر يەكەم پى پلىكانە و پال ئەداتەو، ئانىشىكى لە سەر پى
پلىكانەى دووھم دائەنى و چاو ئەبىرئە ئاسمان. تاويك رائەمىنى و
نىگای بە ئاسماندا ئەسوورپىنى، ئەگەرپىنى. رائەمىنى، ئەوھندەى كە
كلاوھەكە لە سەر كاكولى ئەخزى. چۆخە لە شانى دائەكەوى و لە گرئى
ملىدا ھەست بە بەستن و گرتن ئەكات. سەرروشانى ئەسوورپىنى. كلو
لە سەرى ھەلئەگرئ و لە سەر عەرزەكەى دائەنى. يەخەى چۆخەكەى
ھەلئەكىشى بۆ سەر شانى. قەد راست ئەكاتەو و ھەلئەسى. ھەنگاو
ئەنى. چاو ئەبىرئە قەرە، ئەوھستى. دەست ئەخاتە سەر دەسكى
ماوزىرەكە و ئەكەوئە پىاسە. لە رۆيشتندا، بە ئاشكرا ئەشەلى.
ئاشكرا و بىگەم. بە ھوى ماندىتەوھەيە يان بە كاتى ئەوى زانىوہ بە
دووړ لە چاوى غەوارە، بەدلى خۆى پى ھەلگرئ. وەك كەلمىشى
ئەشەلى. بەلام نەك بەو لەبارى و پاهانەى ئەو لەگەل كىماسى
پى پى پاهاتووہ. لە شەودىز نرىك ئەبىتەوہ. ئەسپەكە خەوتووہ. بە لای
قەرەدا تىئەپەرى. لای ناوھستى. نايەوى بە راوھستانى خۆى ھەقالى
پى لەخەو بكات. با بۆ خۆى بخەوى:

«ئاسووہ بە ھەقالەكەم! كاتى خەوتنتە. بھەسىوہ ھىزى

ئەژنۆم. تۆ ئەمخەيتەوہ بىرى مارال، كانى و قامىشەلانەكە و بە
دواشىدا... ئەو گوللەيەى لە كاسەى سەرمدا دەنگ ئەداتەوہ و
پاشانىش تۆز و زەبرى سەمەكانت. چەندە نەرم و سووك ئەفەرى،
شىنەشاھۆم. سىنەت كراوہ، ھەناسەت گەش و تەمەنت درىژ ھىزى

ئەژنۆم! ئەسپەندەرت بۆ ئەسووتیڭم ئاوەلەكەم. لە چاوی پیس بە دوور بی تۆ!»

بەلای قەرەدا تیپەرپووە. شانی دائەنەوینی و دەست ئەبا بۆ ناو ئاخوڕەكە بۆ لیكدانی كا و ئالیکی بەردەماوی قەپۆزی ئەسپەكە. لای ئاخوڕەكە ئەسپەكەى خان ئاپۆ، كلک ئەلەقیڤینی. گۆلمحەمەد ئەیەوئى ئالیكەكە بەراوێژوو بکات بۆ نوێکردنەوێ. ئەسپەكە جارێكى تر سەر ئەبا بۆ ناو ئاخوڕ.

گۆلمحەمەد تیئەپەرپوێ. ئوقرەى نییە. ئەوێ دەستی ئەداتی ئەركى بە كاتی كورى بیابان نییە، خو خافلاندى. خو دزینەوێیە لە دلنیگەرانی. هەولدانە بۆ دۆزینەوێ ئالقهكانى ئەو زنجیرەى لە جیهانی پر لە ئازاوەى دەروونىدا بە مەبەستى ناسینی خو و ئەوێ بە سەرىدا پائەبوورئى. پائەبرئى. ئوقرەى نییە. ئاخر مەگەر چەند ئەسپ و هیسەر، سەم زنجیركراو لە مەیدانیكى چوار هەنگاودا پازاون یان بە دەورى خوێاندا خولەیان دئ؟ یان مەگەر چەند ئاخوڕ و چەند ئالیك ماوەتەوێ؟

گۆلمحەمەد دیسانەوێ ئەكەوێتە پرئى. لای دیوارەكە تا بەر دەرگای سەرتهنووردا ئەروات. بە لای تەنوورەكەدا تیپەرپووە. هەلۆهستەیهك؛ ئەكەوێتەوێ پرئى. بە بەر پلیكانەكانى بالەخانەدا تیئەپەرپوێ. بە یەكەم كۆلەكەى بەرەهەیانى گشتى ئەگات. دەست بە كۆلەكەكەوێ ئەگرئى. لەپر بە خیراییەكى خیرا ئەسوورپیتەوێ، بەرەو پلیكانەكان فرکە ئەكا. شاقەلەكانى چۆخەكەى لە پشتیەوێ بەدەس راگرتووە وەكوو واشە بە پلیكانەكاندا وەرئەگەرپوێ، لە كەوشكەنەكەى بەردەرگا تیئەپەرپوێ و لە باریکە ریگەكەوێ خو ئەگەیهیئە سەربانى سەرا و لەوئى لە بن تاقى بەرزى ئاسماندا ئەوێستئى. چاو لە چاوی ئەستیرەكان.

حەوتەوانەى كەلان و حەوتەوانەى گچكە. زۆر جارن سەیری حەوتەوانەى كەلانى كرەووە و زۆریش بیری لیكدۆتەوێ. حەوت براران: تابووتى برابەكەى گیان بەختكرەووە بە شانى چوار براو، بە پانتایی ئاسماندا دەست ئەگێرپوێ كە خەنجەرێك لە قوولایی شانى

برا چه قیوه. ئەم تابووتە، ئەم گیانبازە، هەزاران هەزارهه له شانی
براکانی دانەگیراوه و سێ برای گچکەتریش، پرسەدارانن، بۆ تاویکیش
دەست له گەران و چاو و دلیان له شینگێران رانەداشتوو له هەموو
ئەو هەزاران سالانەدا.

«بۆچ ئەوەندە چوو مەتە ناو مەرگەوه ئەمشەو؟!»

— ئەهای... توغڕول خان، هیشتا بەئاکای؟

— بەئێ... سەردار.

— شەو چۆن ئەبینی؟

— ئارام... سەردار.

ئەمە بەلام دەنگی توغڕول نەبوو. گۆلمحەمەد براکە یینی
بەرەورووی دی. بەگمەحمەد وەستا و شەوباشی کرد. گۆلمحەمەد
بێدەنگ و بیجوولە، بە بێ ئەوهی تەنانت چاو بترووکینی، له
شوینی خۆی ما؛ مەگەر ئەو فەرمانی نەدابوو بەگمەحمەد بپروا و له
بەرچاوی ون بیی؟

— نەخێر کاکە. بپروام بەم تەفەنگدارانە نییه. کاتیکی خەو زۆریان

بۆ بهیننی، دنیا ش ئاو بیبات، با بیبات، چ غەمیانه؟

گۆلمحەمەد هیشتا و هەروا خامۆش بوو و نیگای ئەلماسی
ئەستێرەکانی نیوہشەو، چاوی بربووویە گیانی براکە! کێ بوو
ئەم بەگمەحمەدە؟ هیچ وەلامیکی گۆلمحەمەد، بۆ پرسیارەکە
خۆی نەبوو. هیچیشی بۆ نەوترا. وەک بلی تەوقیان له دەست و
پیی کردبیتەوه له عەرز بپرا و بەگمەحمەدی گرتە ئامیز و له ناو
بازووکانیا گووشای، چەنە ی نایە چاللی شانی براکە، بە بێ ئەوهی
توانای گەفت و کردە ی هەبی. براکان!

— زەماوەندت بۆ ئەگێرم بەگەم! لەیلێت له حاجی

سولتانخوردی خورسوفی بۆ وەرئەگرم. گووی باوکی ئەخوا، کچ بە ٢٤١١

کە ئێسەر

بەرگی ئەوتە

برای من نادات. ئاسەواری بە سەر عەرزهو ناهێلم بە شەوی خوا
قەسەم!

بەگمەحمەد نە ی ئەتوانی گیان و پەفتاری براکە، ئەویش لهو

کاتەدا و بەو جوۆره کتوپر تى بگات؛ هەرچەند خەوزرانی گوڵمەحمەد،
خۆی ئەیتوانی وەللامیک بى بە گریى گومانی نامۆى براکەى:

«بەلام... ئاخر چى پووى داوه؟!»

گوڵمەحمەد هەنگاوێک لە براکەى دوور کەوتبوویەوه و نزیک
دیواری بانەکه راوەستابوو و وەک بلیى سەیری کوۆلان و بانەکانى تر
ئەکات، مەزانه بەگمەحمەد گووى لە قسەکانیەتى:

— ژن جەلەبانە... ژن جەلەبانە! کلکەسووتیەم بو ئەکەن،
کۆرنیشم بو ئەبەن. بەلام ئەوەندەى ئەمەوى خوازبینى کچەکەیان
بکەم، دەسبەجى ئەمنین بە سەر تاقەوه و لەبەردەمدا ئەنووشتیەوه.
کۆنۆش ئەبەن و پیکەنینى ساختەم پيشان ئەدەن!

«خان... سەردار گوڵمەحمەد خان، بو دەرڤەت وەرگرتن
ئەمویست بیەمە خزمەتتان. رێگە بەدەن لەیلێ لە نەجەف خان مارە
بیرین! چاوەروان بووم پەروارەکان قەلەو بین!»

— زل زل ئەم نین بە تاقەوه و کۆنۆش بو ئەبەن؛ کۆنۆش ئەبەن
و کلکەسووتى ئەکەن. بەلام پاشان کە بیری لى ئەکەمەوه، ئەبینم
و هەکوو منال لەگەلم جووۆلانەتەوه. ئەبینم منالیکم و ئەوان نامیانە
بە سەر تاقەوه و شەقشەقەیهکیان داوه بە دەستمەوه خۆمى پێوه
خەریک بکەم. هەه! پەروارەکان! پەروارەکانتان بە قەبرى بابتان!...
ئەیانەوى رەزامەندى من وەرگرن؛ وەریشى ئەگرن. بەلام پاشان
چى؟... پاشان کە بیری لى ئەکەمەوه، کە تاوتویى ئەکەم ناتوانم
باوەرپان پى بکەم. قسەیان لە دلم کاریگەر نەبووه. ئەى بو هەر ئو
کاتە ناکوتم بە قەپۆزیاندا؟ بو؟ چونکە خەوشیک لە کارەکەى مندا
هەیه! مسوگەر، مسوگەر کیماسیەک لە ئارادایە!... دل و زمانیان
دووانە. ئەمە ئەزانم، تى ئەگەم، بەلام... کە چاوەرپەرمانە ناوچاویان
لە پروودا دائەمێنم، زمانم ئەبەستری. درۆ! پرۆا بە درۆکیان ئەکەم.
پیمى ئەسەلمینن. ئەفسوونم ئەکەن. چ جوۆره مەردمیکن ئەمانە؟
چ جوۆره گیانەوهریکم من؟ گیانەوهرى شەرم! لەحنەتى خوا لە من
بى. لەحنەتى خوا لى بى ئەگەر بهیلم دەستى نەجەف سەنگردى

٢٤١٢
کەیسەدەر
بەگى ئەزەتى

له دهستی کچی سولتانخورد بکهوئ!

بهگمحه مهده له پشتی براهه یهوه وهستابوو و ههرچهنده به
پوونی ههستی نهکرد و تهنانهت نهیبینی براهه ی له بن گوشاری
ههمه لایهنه و ماندویتی زوردا په ریشان بووه، به لام جهر به زه ی نهوه ی
له خویدا نه نهیبینی داوای لی بکات پروات به سهیته وه. به لام - بو
نهوه ی خو ی لهو شهکه تیه دا بکا به هاوبه ش- وتی:

— دهر فته تم بدهر ی کاکه، ریگه م پی بده. به نه ماژه یه کی تو،
حهزت نه گهر لی بی. ههر نه مشه و نه ده م به سه ریان دا و له یلی له
خورسوف نه دزم. نه یخه مه پاش ته رک ی نه سپه که م و نه یه یتم بو
قه لامه یدان. بهس تو رات له سه ری بی، کاکه گول!

گولمه مهده رووی له براهه ی کرد، دهستی نا به سینه ی پان و
پته ویه وه و وتی:

— ههر نه مسال زه ماوه ندت بو نه گپرم. ههر نه مسال. بهر له وه ی
نه ورؤز دابی. حهوت شه و و حهوت روژ فه رمان نه ده م ده هو ل بکو تن و
زورنا لی دن. گوشت و پلاو نه ده م به خه لک. ناچار و نه دار تی ر نه که م.
هه موو قه لامه یدان نه رازینه وه. نه ده م سه د چرا له کو لانه کان
هه لواسن. سه د به ران فیده ی شاخی کی کاکو لت، به گمحه مهده. ههر
نه مسال. ههر نه مسال! له یلی که بی بی به بوو که مان نی تر ناهیلی
هه موو شه و نی شک بگری! خه نه به ندانی به گمحه مهده؛ خه نه به ندان!
نه ده م ته غاری ک خه نه بکه نه ناو ناو. سه ما و شایلوغان. زه ماوه نی کی
یادگاری!... بی ری ک له شه ونخو ونیه کانت بکه ره وه برام. نه وه ی
ناده می زاد پی ر نه کا شه ونخو ونیه، به گمحه مهده. بو تفه نگداره کان
سه ری ئیشگر دابی، وه ک سه رباز خانه. گویت لی به چی نه لی تم؟ وه ک
سه رباز خانه! به لام... شیرو. شیرو ی خوشکمان هیشتاش نازانم
هه ق بوو به و جو ره له گه لی بجوولینه وه؟ یا...

۲۴۱۳

که لی ده ر

به رگی ته وته

به گمحه مهده وه ک کو تایی قسه که ی کاک ی نه بیستی، له وه لامی

فه رمانه که ی دا وتی:

— ههر جو ر تو بفه رمووی، کاکه! ههر چو ن تو پی ت باش بی،

کاکه گیان. نۆره ئییشکیان بۆ دائه نئیم، نۆره ئییشک. به سهر چاوا!
گولمحه مه د ههر بهو جوړه ی که هاتبوو، رویشته. کهوته ری
و له باریکه ری سهر بانه وه چوو خواره وه و پی نایه کهوشکه نی
به رده رگای باله خانه. به لام کاتیکه ویستی تیپه ری، لوی ده رگاکه
کرایه وه و مارال به توی کراسیکی گولداره وه له ناو بالشمه ی
ده رگاکه راوه ستا و پیاوه که ی له تهوقی نیگای خویدا راگرت:

— ناتهوی بۆ ساتیکیش نارام بگری؟! —

— چی؟! —

— بۆ وا شپرزهی؟ بۆ ستار ناگری؟! —

کهزیه ی په خشانی مارال به سهر شان و بازوانیدا، چاوی
شهو ی به شهواره نه خست. نه بوا زور وشک و برینگ بی گولمحه مه د
نه گهر بیتوانیایه ت به لایدا لا بدا به بی نهوه ی نهوازشیکی بکات.
بویه به رامبهر هاوسهر و هاوسهرینه که ی خو ی راوه ستا و چاوی
تیپری. کراسه هیل و ههراوه که ی مارال، وه ها ژنه ی نهوانده وه،
گولمحه مه د ههستی نه کرد نه توانی جاریکی تر، وهک نه دیوی سهر له
نو ی، له ژنه که ی بروانی له ناو جهنگه ی نهو هه موو گیره و کیشه و
کار و بگره و به رده ی به سهریدا داباریبوو.

— نهوسا که له ماله وه ی، له ته که مه وه نه بی... خهو ناچیته

چاوم!

دهستی گولمحه مه د داهاته وه بۆ ناو کهزیه ی په خشانی مارال:

— نه زانم... نه زانم.

— له پشت په نجه ره که وه نه مینیت خولته نه هات. ئوقره ت
نه بوو، چاوم لی ت بوو، که به پلیکانه کان دا سهر که وتی زانیم به ره و
سهر بان نه چی. نه هاتمه دهره وه و نه مو یست ریگه ت لیبگرم. چوو یته
سهر بان گو ییم له دهنگی پی ت بوو. قسه کانت، گو ییم له قسه کانت
گرت. گو یی رایه لی گه رانه وه شت بووم. نه مو یست ریگه ت لیبگرم،
به لام نازیزه که ی دلّم... نه متوانی! دلّم به دس خوم نه بوو کاتیکه
ده رگاکه م کرده وه. لیّم مه گره، گولمحه مه ده که م. کاتیکه نه زانم توم

۲۴۱۴
که لیسده ر
به رگی نه ورتنه

به قهده خۆم خۆش ئه‌وئ... زمانم كه‌ى ئه‌توانئ دلم بۆ تۆ هه‌لبژيرئ؟
 گۆلمحه‌مه‌ده‌م به‌ ده‌مى مارال، گۆيئ نابوو به‌ بن گۆييه‌وه
 و چاوى ليك نابوو و ده‌نگى له‌بارى ژنه‌ى وه‌كوو رۆينه‌ى ئازامى
 جوگه‌يه‌كه‌ ئه‌خواردوه‌وه، به‌و شيوه‌يه‌ى نه‌رمه‌ ئاوازى ئاو كۆتايى نه‌بوو،
 يان لانيكه‌م ئه‌يوست ته‌واو نه‌بئ. راسته‌كه‌ى ئه‌شيتوانى كۆتايى نه‌بئ
 و، له‌ سروشت و هه‌ناوى دوو ياردا كۆتاييشى نه‌بوو. كتوپر به‌لام،
 وه‌ك بليئ شتيك گۆلمحه‌مه‌دى گه‌ست و وروژاندى. چونكه‌ به‌ بئ
 گوته‌يه‌كى رپوون هه‌لگه‌نرا، له‌ مارال جيا بوويه‌وه، به‌و له‌ز و په‌له‌يه‌ى
 پيشتر به‌ پليكانه‌كان دا شوڤر بوويه‌وه و له‌وئ، له‌ خوار پليكانه‌كان،
 نه‌ك زۆر به‌ په‌له، چونكه‌ هه‌ولئ ئه‌دا نائاراميه‌كه‌ى له‌غاو بكت. چوو
 بۆ لاي كه‌ردوه‌كه‌، راوه‌ستا و ستارى بانگ كرد.
 — به‌ئئ سه‌ردار، لي‌ره‌م!

ئه‌وه‌نده‌ى ستار له‌ سووچى تاريكه‌كه‌وه‌ بئته‌ ده‌ره‌وه‌ و به‌ره‌وه
 گۆلمحه‌مه‌ده‌ بئ، گۆلمحه‌مه‌ده‌ تاويك ليئ خافل بوو و وه‌ك بليئ
 ده‌رفه‌تيكى بۆ قسه‌كردن ده‌س كه‌وتبئ به‌ بئ ئه‌وه‌ى بزائئ له‌گه‌ل
 خۆئ له‌ چئ ئه‌دوئ. ستار ئه‌وا له‌ پشت گۆلمحه‌مه‌ده‌وه‌ وه‌ستا‌بوو.
 ئه‌وه‌نده‌ به‌نه‌رمى خوشابوو و هاتبوو وا ديار بوو گۆلمحه‌مه‌ده‌ هه‌ستى
 به‌ بوونى نه‌ئه‌كرد. يانه‌ ئه‌يويست بوونى ستار له‌ بير بباته‌وه. چونكه‌
 نه‌ى ئه‌ويست و نه‌ى ئه‌توانئ له‌ ناو ته‌ونئ بيركردنه‌وه‌ ته‌ماراوييه‌كه‌ى
 خۆئ بچئته‌ ده‌ره‌وه‌وه‌ بۆيه‌ ستار له‌ بن خيوه‌تى خامۆشى شه‌ودا،
 ئه‌يتوانئ ناوبه‌ناو دوانئ گۆلمحه‌مه‌ده‌ له‌گه‌ل خۆئ دا ببيسى. گوتنيكى
 كورت و چر:

— « ئاسته‌م... ئاسته‌م... ئاسته‌م...! »

پاته‌كردنه‌وه‌ى يه‌ك وشه‌. يه‌ك وشه‌ وه‌ك بليئ له‌ ميانه‌ى يه‌ك
 واته‌دا گيرى خواردبئ؛ به‌ بئ گۆيدانه‌ بير و چه‌مكى گوتارى خۆئ:

— « ئاسته‌م... ئاسته‌م... ئاسته‌م...! »

پاشانيش هه‌ر له‌و مايه‌يه‌دا به‌لام بۆ ئالقه‌يه‌كه‌ى تر، بۆ
 گيژه‌نيكى تر:

— « فەرتەنە... فەرتەنە... فەرتەنە...! »

پاشان رامانیک و بە دوایدا:

— «سەری مروۆف... سەری مروۆف لە سوورپووە دی! چەندە؟

چەندە؟ چەندە قەرەبالخ؟!»

هەلۆهستەبەکی نامۆ و بێدەنگیەکی کورت. جارێکیتر، ددان.

بەلام ئەمجار نەک گیرۆدەیی گێژەن، بەلکوو پەخنەبەکی پەوا:

— «بۆچی ئاخر گۆلمحەمەد؟ لە بەر چی، کورەبەکی بلقیس؟ بۆ

کی و بۆچی?... تۆ خۆت کی؟ چیت?... ها... کورەبەکی بلقیس؟!»

جارێکیتر بۆ گێژەنی ناو بیری گیرۆدەیی هەمان کەوشەنی دژبەر:

— « فەرتەنە... فەرتەنە... فەرتەنە...! »

— بێر لە زیان ئەکەیتەوه... گۆلمحەمەد خان؟! »

گۆلمحەمەد دانەچلەکا. چونکە وا پێ ئەچوو لە کۆتایی خیرای

بیرکردنەوهی دا ستاری لەگەڵ بووبی. بۆیە ئاوێ لێدایەوه و وتی:

— گومانم ئەکرد نەخەوتبیتی! هاتەوه بێر بۆ کارێک هاتبووی بۆ

ئێرە. سەرهی یەکەم تۆ بووی، بەلام دواکەس سەرەت هات. هەمیشە

هەر وایە. ئەوهی کە نزیکترە، دوورتر بەری ئەکەوی. راستەکەت ئەوی

خەریک بوو لە بێر ئەچووێهوه کە بۆ کارێک هاتبووی بۆ ئێرە!

دهی... چیم ئەوت لە بەر خۆمەوه؟ بە دەنگی بەرز لەگەڵ خۆم

ئەدوام؟ چیم ئەوت؟

ستار بە رێزەوه وتی:

— هەمووم بەرگۆی نەکەوت!

بە پراوه‌شانندی شانی، گۆلمحەمەد چۆخەکی بە سەر شانیهوه

پێک کرد و بە قەراخ کەردوووه‌کەدا کەوتە پێ. ستاریش کەوتە پێ. وهک

سێبەر و لابەلا. شەو بە شەنی پاش نیوه‌شەو خەوی ئەزپاند. شەنی

سروە لە پلوسکە شکاوه‌کان بە سەر کۆمای وشکە جۆ و دێک و

ئێزنگدا، ئارامیەکی ئەلەراندەوه. ئەسپ و هیسەر، وه‌ستاوه‌کانیان،

کلکیان بە دەم باوه ئەرویشت. کاکۆلی گۆلمحەمەد، ئەو بەشەنی

نەکەوتبوویە بن کلاوه‌کەیی، نەک بە توندی و ئاشکرا، بەلام بە شەنی

٢٤١٦
کەیسەر
بەگەتەوتە

با ئەلەرییەوه. گۆلمحەمەد، لە پۆشتنا، لیوارەکانی بآلی چۆخەکە
به پەنجە گرتبوو و ستار بۆ پارێز لە شنە ی دزی نیوہشەوان، قوچە
جاکەتە ھەراوہکە ی لەبەریدابوو، داخست.

ئەوا ھاتبوونە ناو ھەیان و ھەستابوون لەمبەرۆبەری بآلشمە
دەرگای ژووری دانیشن. شانیان نابوو بە دیوارەکەوہ، بەرامبەری
یەک. گۆلمحەمەد نیگای سووران بە ھەوشە و چارەوا خەوتوو و
وہستاوہکاندا و، ستار بە خواری ئەپروانیہ بیچمی روخسار و نیگای
گۆلمحەمەد. ستار بریک چاوہرپی کرد و گۆلمحەمەد نیگای گیرۆدە
بە لیآلی پشتی چوارپیکان و دیوار و ئاخوہرکەدا ئەگەر. دوو پیاو
بە روونی یەکدیان ئەئەبینی، بەلام ھەستیان بەیەک ئەکرد. ستار
ئەوا نیگای لە سەر کەسمی قەلافتی گۆلمحەمەد گواستبووہوہ،
بەلام دارەتی روخساری ئەوی ھەست پی ئەکرد. گۆلمحەمەدیش نہی
ئەروانیہ ستار، بەلام بیری لەو ئەکردوہ. دوو پیاو، لە دەرہوہ
یەکدا لە یەکدا ئەژیان و لە قوولایی بیرو گومانی خویندا،
ھەر کام ئەویتری پەرداقت ئەکرد. لەو بابەتە ی کە پەیکەرتاشیک
دەستکارەکە ی پوخت و پەرداقت ئەکات. دوو پیاو، لەیەک کاتدا
مایە ی بیرکردنەوہ ی یەکیان و ئەویتریان مایە گومانبردنی ئەو
یەکیان و ھەر دووکیان لە بیرو خەریکی پەرداقتکردنەوہ ی ئەویتریان
لە ناخی خویدا؛ رینگە یەک بۆ ناسینەوہ ی چەندین جاری یەکدی. ورد
و بە پروبیانوو و غەمخۆر و ھەرہ بە میھرەبانی. تاویک بە توندی
و ساتیک بە نەرمی. ناباوہر و ھەمیش بەباوہر. شک و ئەرخایەنی.
چاوانی راستگۆ لەوہ ی کە ھە یە، ئەگەر کیماسیہ یان دەسەلات،
بنکوآکردن و گەرپان لە ناو کەمترین نیشانەکانی یاددا، لە کوتاترین
بزووتن و کردار لەوہ ی میوانی یادە و نیشانە ی لیماوہ. نامۆ یی و
نامۆ یی دووبارہ؛ سەرہتای گێژەنیکیتر:

٢٤١٧

کە لیئەدەر

بەرگی ئەوتە

«بەو گۆی و گووپ و لووتە تیژە یەوہ کە ئەلیی بە برپەن پزراوہ

و تیژکراوہ، لە درەوشی پینەچیەتیەکە ی ئەچی، چی لیبکەم؟ پزگارم
نابی لە دەستی. راستەکەشی نامەو ی لیی پزگار ببم. بەجۆریک

گرفتاری سروشت و خو و کار و کرداری ئەم پیاوهم. دلێکم ئەلی پالی پپوهنی و دلێکم رێگهی ئەم کارەم لی ئەگرێ. خوێشم ناوی، بەلام بە دوژمنیشی نازانم. وای گیرۆدە کردووم نازانم چی لەگەڵ بکەم؟ خوێزگە ئەزمانی هەموو ئەو شتانە لە مێشکی دایە! بەس ئەوەندە ئەزانم هەموو ئەو شتانە لە مێشکی دایە، دەری نابری. ئەمە ئەزانم و بەس! گیانی دەرئەچێ هەتا شتیکی بە تیر و تەسەلی بۆ مروۆف بگێرپتەوه. لە بەر خوێهوه سەد جار شتیکی ئەلیتەوه، ئەوسا دەری ئەبپری. رەنگیشە لە بەر ئەوه بی، زمانی زکماکی تورکیه؟!... کییه ئەم کابرایه؟ ئەوینی ئەو چیه؟!

ستار بەلام پەیکەری خوێ، مایه و قەبارە پەیکەری خوێ ناسیووتەوه، لەگەڵ خوێ ساخ بۆتەوه و گومانی لە گۆلمحەمەد و بوونی گۆلمحەمەد نییه:

«یەکپارچە گەوهەرە، یەک پارچە گەوهەر! ئەم رق و توورپەییە دەروونی دا بلیسە ئەدا، ئەم نائارامی و هەلچوون و هەلۆهستە کردنە، ئەم نیگەرانی و بی ئوقرەییە، ئەم پوختی و ئەم سەرەرپۆییە، ئەم فڕکە کردنە نامۆیه -وەک جوانوویەکی سرک و چەمووش- بۆ ئەوهیه تا دنیای دەوروبەری لەگەڵ حەز و ویست و خواستی خوێ رێک بخت، ئەم دژواریانە و تیگەیشتنی سەرسووڕهینەری تەنگانەکان و سەر بە دیوار کوتانەکان، هەر هەمووی نیشانە ئەوینە. ئەو ئەوینە خوێ پپی نازانی. خوێ و تیکراییی بوونی خوێ بۆ ئەوینیکی تەرخان کردووه کە ئاگای لپی نییه. بینای کاری خوێتە ئەگەر، زانای کاری خوێ بەلام نییه. پەردەیهکی تۆزای و لە هەمان کاتدا غەمگین بە سەر چاوانی گۆلمحەمەددا کیشراوه و گومانیکێ کوشندە لە نیگایدا فەرەفریەتی. ئەم چاوانە، ئەم نیگایە چۆن و چ کات بە روشنی خویا ئەکات؟ چۆن و چ کات؟!»

خامۆشی و شەو و هەلۆسە.

— ئەتویست چیم پی بلی ستار؟

ستار تفی قووت دا، دەور لیوهکانی بە نووکی زمان لستەوه و

له وه لّامدا وتی:

— زۆر هه لّسوو پراوی نه مپو، گولمه مههه خان! وامزانی نه تهوئ
بچی بخهوی.

— نه گهر وات بزانیبا من نه چم نه خهوم، پهنگه تۆش چوو بوویت
و خهوتبوویت.

ستار به گالتهوه وتی:

— پیم وانه بوو منت خستبیتته بن چاودیری!

گولمه مههه له ستار وه رگه را، ستار هه روا وه ستابوو. هاوکات
پووی کرده گولمه مههه و چاوه پئی وه لّام ما. گولمه مههه وتی:

— تۆم نه خستبوویه بن چاودیری، پیاو. من وا فیڕ بووم هه موو
شتی دهو روبه ری خوّم نه بینم!

— منیش نهو خووهی تۆم زۆر خوّش نهوئ!

— مه گهر شتی واش هه یه که تۆ خوشت بوئ؟!

— بوچی نا... هه ندئ شت.

دوو پیاو له مبه ره بوهری کۆله کهی هه یوانه که وه ستابوون.
گولمه مههه به پیکه نینه وه سهیری ستاری کرد. ستار له درپژهی
قسه کانی دا پرسى:

— نوکته نه لئی؟

گولمه مههه، نهک به قاقا پیکه نی و وتی:

— گوايه تۆ... قهت ژنت نه هی ناوه، وایه؟

ستار له وه لّامدا وتی:

— وایه، من ژنم نییه.

به هه مان مایه ی به راست و به گالته، گولمه مههه وتی:

— منیش هه ره نهو نه لیم ئیتر! پیاو نه گهر نه توانئ ژنی خوّش

بوئ، نهی چیتتر هه یه خوّشی بوئ؟

ستار خوگر و له سه رخو وتی:

— نه گهر ژنم نییه... واتای نهوه نییه ژنم خوّش ناوئ!

گولمه مههه وتی:

— ئەگەر خۆشت بويستايەت، ئەتبوو ئىتر!
ستار واى پيشاندا لىي قبوول كىردوو و قانع بووه:

— ئەمەش خۆى قسه يەكە!... بەلى، قسه يەكە!
ستار له وهى كه گولمحه مه دى دەم به گالته ئەبينى، خۆى دلشاد بوو. بەلام ئەشى ئەتوانى ههستى شهرمنانهى خۆى، ههچەند نه زۆر توند، لى بشاريته وه. بۆيه خامۆش و شهرمن سهروملى چه مانده، بهو راده يه كه ههستى به وه كرد چه ناگه ي نيشته سهر يه خه ي كراسه كه ي و نهشى توانى پيكه نينه منالانه و له هه مان كاتدا بى واتاكه ي خۆى چاره بكات، له بن نيگاي گولمحه مه ددا كه ئاورى لىدا بوويه وه و تىي ئەروانى:

— مه به ستم ئەوه نه بوو ئازارت بدهم... دلتي ئيشا؟!
بۆ ئەوهى ئەو گومانه له ئەنديشه ي گولمحه مه د لابات، ستار به چالاكى و برايانه لىي روانى و به نهرمى پيكه نى. گولمحه مه د له كاتى كه وتنه رىدا چنگى وه ردا له قولى جاكه ته كه ي ستار و له گه ل خۆى بردى:

— كاتيكه له شوينيك رائه وه ستم قاچم ژان ئەكا!
— رهنگه له بهر ئەوهى سوورپى خوين ئەگۆرى، بۆ وينه خاو ئەبيته وه.

— به لام كه ئەرۆم به رىدا، قاچم گهرم دادى.
— له بهر ئەوهى سوورپى خوين خيراتر ئەبى.
گولمحه مه د، وهك بلىي نهك له دريژه ي قسه كه دا، وتى:
— خوين!... خوين!... زۆر به نرخه خوين، وايه؟!
ستار له وه لام دا وتى:

— كيشى نرخ و بايى خودى مروف.
گولمحه مه د قسه كه ي گۆرى:
— كاتيكه خهريك بووى گولله كهت ده رئه هينا له ره وه ندى مارال،
له بيرمه نيوه گيان ببووم. چهك له و كاته!
— به لام نه تخسته خوت!

— له بهر نهوهی گوشاریکی زورم بو خوم هینابوو، ناخر! بهد
نهیه ته ریگهت. به لام نازاره کهی له وه دایه که ناتوانی نازار به کهس
بگه یه نی!

ستار لیوی بنهوهی گهست و هه ولیدا بیده نگ بی. نهویست
زمانی راگری و هیچ نه لیت. چونکه نهیزانی نهوهی که نهیتوانی به
گولمه مه دی بللی جگه له دهر برینی منالانهی نهو شته نییه که له
دلدا رانه برد. نهوهی له دهر وونی ستاردا رانه برد به هیچ کلوجیک
نهی نهیتوانی بکه وپته قالبی دهر برینیکی ئالوسکاو و داپوشراوهوه.
بویه راشکاو، ساکار و به کپه نگ نه بوو:
«ئی... گول، که له لام نازیزی!»

ستار به لام نهی نهویست و نهی نهیتوانی بهو روو راستیه له گه ل
گولمه مه دی بدوی. ته نهها دوو رووی ستار په نگه ههر نه م تاقه
نموونه یه بوو و ته نهها شتیکیش به په ریژ و سه رنجه وه، ههر نه مه
بوو. چونکه ستار نهی نهیتوانی خوشه ویستی له راده به دهری ناخی خوئی
لهو کهسه، له نازیزترین کهسی خوئی ئاشکرا بکات. دژوارترین دارهت
بو کهسی وه کوو ستار، دهر برینی ناخی خوئی بوو؛ نهویش به زمانی
خوئی. ناباوه ری په نگه؟ گومانلی کردنی خه نیم له بهرام بهر نهو شته ی
ستار — نه گهر — بیوتایهت، نهیتوانی له پیی بخت. نهک ههر لاوازی
کابرا له دهر برینی ههستی زه لالی منالانهی دا، به لکوو بی متمانه یی
به توانا و لیها تووی راده ی تیگه یشتنی خه نیمیش وای لی نه کرد لیو
نه بزویو و گه وه هری نهوین له دلدا به شارواهیی پیاریزی؛ له ترسی
پلاری ناباوه ری و — ره نگه — گالته پی کردن. بویه سه ره رای نو قم بوون
له زوری عشقدا، هاواری خوئی له ناخی دا قه تیس نه کرد:
«ئی... پیوا، ئی... برام، چهنده لام نازیزی!»

— ماندوو دیاری، گولمه مه دی. نهکا من ریگه ی حه سانه وه م ۲۴۲۱

که لی دهر

به رگی نهوته

— خو یه تی، هاو ری. ماندوو م، زوری ش ماندوو م. به لام... کاتی که

کاریکی نیوه چلم به دهسته وه یه، سه رم له سه ر سه رین ئوقره ناگری.

ناتوانم ئەم خووه بىپىره له سەر دەرکەم. کارى دنياش خو تەواو بوونى نىيه.

ستار وتى:

— ئەم خووه، ئەم ئەشکەنجە پىرۆزە بەشى هەموو ئەو کەسانەيه که هى خوڤان نين. خوويهکه، بو خودى مروڤ ئەشکەنجەيه و بو خەلگى تر ئاسووده لى و ئاسايشه و بەرژه وه ندى.

سىنه به سینهى ديوارى ئاغەلەکه، به رىگهى خوڤا گه پرايه وه بو بەرهه يوان:

— ئەو کەسانەى هى خوڤان نين؟ ئەرى؟ ئەمه ئىتر يانى چى؟
هەنگاوى ئارام له سەر تەختايى بەرهه يوانه که، گىرۆدهى پرسياره کهى گۆلمحه مه د. چۆن و به چ بەيانىک ستار ئەبوايه و ئەيتوانى ئەو چه مکە بو گۆلمحه مه د پاقه بکات؟ باش بوو گۆلمحه مه د خوڤا هات به يارمه تيه وه و بەر له وهى ستار وه لایمىک بدۆزىته وه، پرسى:

— ئەم پياسه کردنه... کوپت ئەهينىته وه بىر؟!

ستار به بزەيه کى په زامه ندان وه تىپروانى و وتى:

— ئەوى ديواره کانى بەرزتر بوو؛ نه بوو؟!

گۆلمحه مه د وه رگه را و هه لوه سته يه که له پى هه لگرتن دا، وتى:
— تۆيش به لایه کى بو خوڤا ها! عه قلى له جنۆکه دزيوه! چۆن هات به ميشکت دا ئەکرى پايه ي ديواره که بهو جوړه کون بکرى؟!
له کوپوه ئەتزانى ئەوى رى دەرئەکا بو ژېر تاقي ديواره گه وره ي کاروانسه را؟!

ستار کهوته رى و چاوى له خاکی به رپى، وه لایمى دايه وه:

— زۆرپيش عه قلى جنۆکه ي نه ئه ويست. تابوو ه کاروانسه راى

حاجى نووره لالا بنه ي من بووه، ئىتر!

شان به شان، گۆلمحه مه د وتى:

— رهنگه له پاش هه لاتنى ئيمه وه که باب هه ليانچزاندى!

— ئەوه ندهش نه بوو. ئەگه ر بيان کردايه تم به که باب، ئەشيانخواردم!

گۆلمحەمەد، کالتەكەى ستارى بە پىكەنىيىك سەندەوہ و پاشان

وتى:

— ھىشتاش نەمتوانىوہ ئەم گرىيە بۆ خۆم بکەمەوہ! رەنگىشە دەرفەتەم نەبووہ. ئەو رۆژانە ھەرگىز نەمئەتوانى بىر لەم شتانە بکەمەوہ. لە بەر ئەوہش بوو كە خۆم بە سىنەى دىوارەكەوہ ئەبىنى خەرىكەن گۆللەبارانەم ئەكەن. راستەكەى ھىچ ھەزىر و بىرىكەم نەبوو جگە لەوہى كە لەو دۆزەخە خۆم دەرباز بکەم. پاشانىش بەلام... پاشانىش بىرەم لىكردەوہ، بەلام چەندەم بىر لىكردەوہ كە چۆن و بۆچى ئەو بۆچوونە لە لاى تۆ گەلە بوو، نەمتوانى وەلامىك بۆ خۆم بدۆزەمەوہ. نەمتوانى تىبگەم. سەپرەكەى بۆ من ئەوہ بوو نەمزانى تۆ خۆت بۆچى لەگەل ئىمە نەھاتى؟ بۆچى تۆش لەگەل ئىمە نەھاتىتە دەروہ؟!

گۆلمحەمەد بۆ بىستنى وەلامىك لە لاين ستارەوہ، راوہستا. بەلام ھىچى نەبىست. بۆيە بە دەم رىوہ وەك لەگەل خۆى بى وتى: — تۆ چ جۆرە ئادەمىزادىكى... ستار؟!

بۆ گۆلمحەمەد روون نەبوو بۆچى، بەلام ستار بە روونى و بە ئەنقەست بابەتەكەى گۆرى و بە بى زەمىنە خۆشكردن وتى:

— خەرىكە بوو لە بىرەم ئەچوويەوہ بۆ چ كارىك ھاتووم! ھەھ... تۆ مرووف ئەبەيتەوہ بۆ رابردوو و ئەگەر ئاگای لە خۆى نەبى، ئەبىنى ھەر لەوئى ماوہتەوہ. ئاخىر مېشكى ئەم ئادەمىزادە زۆر قەرەبالخە و زۆرىشى ھەز لە تەمار و سەربردە ھەيە. ئەلئى نەشە ئەبى كاتىكە شتىكى دەس ئەكەوئى بۆ ئەوہى ماوہيەك يارى لەگەل بكات لە ئەندىشەىدا. وەكوو ئىستە. خەرىكە بوو ئەچوومەوہ بۆ بار و ھەواى ئەو شەوہ. خەرىكە بوو ئەندىشە ھەلى ئەگرتەم. لەو كاتەوہ پىم ناوہتە قەلامەيدان، بۆ دەرفەتەك ئەگەرپىم دەربارەى جووتيارەكانى قەلاچىمەن لەگەلت بدويم.

گۆلمحەمەد لاى كۆلەكەكە وەستا و پرسى:

— ھا؟! جووتيارەكانى ئالاجاقى؟

ستار به راشکاوای پرسى:

– بۆ له پېر داچله کای؟!

گولمهحه مه د تهوسى گوته کهى ستارى پشت گوى خست و وتى:

– بللى! بيگيره وه!

ستار به بى هيچ شار دنه وه يهک وتى:

– کيشه يه له وى، شه ره! ئالاجاقى ئه يه وى گه نهمى پاکه کرده له
قه لچيمه نه وه ببات بۆ هه ماره کانى له شوينانى تر. جووتياره کانيش
ئه يانه وى به رو بووم له هه ماره کانى قه لچيمه ن بمينيه وه. جگه
له وه جووتياره کان داواى ئه وه له سه تا پانزه يه ئه که ن که قانون بوينى
ديارى کردوه. به لام بابقولى بوندار – واته ئالاجاقى له راستى دا –
مل نادات. له م نيوانه دا ناجسنه کيش دهشت و خه رمانى ئاگر تيبه ردا
...و

– ئاگرى تيبه ردا؟! دهشتى گه نم؟ ئه م کاره کفرى به ره که ته!

– نهک هه ر کفرى به ره که ته، تاوانيشه، گولمهحه مه د!

– دهى؟ گرتيان ئه وهى ئاگرى تيبه ردا بوو؟

تاوانکاره که نا، به لام پاله و جووتياريان له برى ئه وه به سه ته وه به
مالبه ندى ئاخوره وه و له به رچاوى خه لکى به قامچى و شووتى ته ر
دايانپلوسين.

گولمهحه مه د وهک بللى مانه وىتى له ش و گيانى دوو قات بووبى،
له ليوارى به ره يوانه که دانيشت و پاشان شانى نا به کولله که که وه،
لاقى راکيشا و پرسى:

– دهى، به ره نه جامه کهى؟

ستار له لای سه رداره وه له سه ر ليوارى هه يوانه که دانيشت و
له سه رخو وتى:

– مملانىى نيوان جووتيار و ده ره به گ رۆز به رۆز گرزتر ئه بى!

– چه نده چاوچنوکن ئه مانه؟ توژى که متر بخون و توژى زياتر يش

بدن به جووتياره کان بۆ ئه وهى قه ره که ته واو بى. بۆ ئيتر کارپكى وا
ئه که ن خه رمان ئاگر تيبه ربدرى؟!

ستار له وه لّامدا وتی:

— ههر ئەو یهك كاره ناكهن، دهره به گهكان! قسهی جووتیاریش
ههر ئەمهیه. جووتیارهكانی قه لّاچیمهن گلهییان ئەوهیه كه ئالاجاقی
بهشی سالانهی جووتیاری ئەوان به یهكجار نادات. قسهی ئەوان ئەوهیه
بوچی ئەبێ پینچ مهن پینچ مهن ههقهكهیان وهربگرن؟ داوای ئەوه
ئەكهن مزی سالانهیان به یهكجار وهربگرن. به لّام بوندار و ئالاجاقی
به قسهیان ناكهن. راستهكهی بابقولی بوندار و كوێخا حهسهنی
زهغهفرانی له لایهن ئالاجاقیهوه راسپێردراون مل بهو كاره نهدهن.
گۆلمحه مهده سهیری ستاری كرد و وتی:

— ئەگهر بزانه به راستی ههق به جووتیارهكانه، پهنگه بتوانم
پوو له ئالاجاقی بهخه ههقهكهیان بدات.
ستار، بېباكانه پرسی:

— تۆ چۆن ئەتوانی له گه لّ یهکی وهكوو ئالاجاقی هه لّسوکهوتت
هه بێ، گۆلمحه مهده؟!

گۆلمحه مهده تاویک پاشان و وتی:

— من و ئەو زۆر جاران نان و نهمه کمان پیکهوه خواردوووه.
یهك دوو جاریش بانگهێشتنی کردووم بۆ که لّته باخ. ئیسته ش...
ئوهتا په یامی ناردوووه بوورینم بۆ وهربگری. هه لّبهت به سهده هزار
تمهن!... هه رچهن تا ئیسته نهمبینیوه خراپه ی منی ویستبێ.

ستار پاش تاویک سهری هه لّبری و پرسی:

— دلّنیایت لهوه؟!

— تۆ چی؟ تۆ... گومانته لّی ههیه؟!

ستار له وه لّامدا وتی:

— من... به لّی، گومانم لّی ههیه!

— تۆیش قسهکانی دایکم ئەکهی!

— خو من نهمزانیوه دایکت چی ئەلّی.

— داوام لّی ئەکا له گه لّ خه لّکانی وهكوو ئالاجاقی هه لّسوکهوت

نهکهم.

ستار وتی:

— ئەگەر لەبری تۆ بوايەتم بە قسەم ئەکرد!

— مەبەستت چییە؟

— مەبەستم ئەوەیە لەگەڵ دوژمنەكەم لە دەفریكدا نانم

نەئەخوارد.

— دوژمنەكەم؟! تۆ لە كوێوە ئەزانى ئالاجاقى دوژمنى منە؟

— نەك هەر ئالاجاقى، هەموویان دوژمنى تۆن؛ نەجەف ئەرباب،

بابقولى بوندار، سولتانخورد، خانى فروومەد و...

— ئاخر خۆ نابى هەموو ئەمانە وەكوو یەك چا و لى بکەین.

هەندیکیان گا لە بەر پيچمدا ئەکوژنەوه!

— من ئەو شتانە بە نیشانەى دۆستى نازانم.

— ئەى نیشانەى دۆستى چییە؟

— دلت ئەبى لەگەلت بدوى!

— دلّم؟... دلى من پرە لە شتى دژ و دژبەر، ستار. وەلامى

راستەقینەم ناداتەوه دەست. نای بیسم. دەنگى نابیسسم! نازانم چى

بە سەر بارى دەروونمدا هاتوو، نازانم. هەندى جار گيژ و وړ ئەبم،

ستار!

ستار پانیەى سەرى نا بە كۆلەكەكەوه و لە كاتیكا سەیری

ئەستیرەكەى سەر سەربانى ئەکرد، وتى:

— نیوه پووى ئەمپرو سەیری دادخوזהكانم ئەکرد. خەلكى زەلیل و

پیسوا كراون! ئەمبىنى هەر هەموویان دادگەرییان لە تۆ ئەوى. هەر

كامیان بە جورىك لە تویان ئەویست دادیان بسینی. هەم ئەوانەى كە

زولمیان لیكراوو، هەمیش ئەوهى كە خووى بە زولم لیكراو ئەدایە

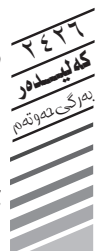
قەلەم. تۆیش بەلینی دادگەرىت بە هەموویان دا و، منیش سەرم

سووپما!

— سەرت سووپما؟! لە چى سەرت سووپما؟ خەلكى چاوهنواری

ئەوهن بە کاریان رابگەم. من ناتوانم پشت گوویان بخەم. من ئەبى

کاری خەلكى جىبەجى بكەم. تۆ ئەتەوى بلیى نابى ئەو كارە بكەم؟!!

گوئلمحه مه د له ستار وه رگه رابوو و خيسه لى نه كرد. ستاريش نيگاي له بوشايي ناسمان وه رگرتبوو و نيوروخى نارامى خوئى خستبوويه بهر نيگاي گوئلمحه مه د. به لام نه بوايه وه لاميك به گوئلمحه مه دى سهردار بداته وه. بويه وتى:

— نه گهر دلت بدايه به قسه كه ي من، بوئ دهرئه كه وت كه من چه نده نهو كارهى توئم پيخوشه، گوئلمحه مه د! كاتيكه نه بينم بهو حز و ويسته بالايه وه همول نه ده ي گريى كارى خه لكى بكه يته وه، له خوشيان دا گريانم دئ. جا به من مه لئ، من نامه وئ نهو كاره بكه ي! چوئن وا بيرئه كه يته وه كه من نامه وئ داواى خه لكى له بهرچاو بگري! ... ها، چوئن وا بير نه كه يته وه؟

گوئلمحه مه ديش ههر بهو جوړه به ناباوا رپيه وه پرسى:

— نهى له چى سهرت سوور ماوه؟!

— ئيسته پيئى نه ئيم!

ستار بهم گوته يه له كوئه كه كه بوويه وه. به ههنگاويكى گومان شكين له گوئلمحه مه د دوور كه وت ه وه و گه رايه وه، بهر له وه ي شوينه واريكى خراب له سهر گوئلمحه مه د به جئ بهيئى. نهوا دوو پياو له بهرامبهري كوئه كه كه، زياتر له قوولايى به رهه يوانه كه، رووبه رووى يه كدى وه ستابوون. گوئلمحه مه د به پهله و جهخت كردنه وه وتى:

— نا بلئ با بيبيسم!

ستار وتى:

— تو به ئينت به ميرخانى دزميني دا برؤيت و جووتياره كاني بو

ته مى بكه ي! به ئينت پي نه دا؟

— باشه، خرابى نه مكاره له كوئى دايه؟!

ستار له وه لامى گوئلمحه مه ددا وتى:

— له خودى ميرخانم بيست باسى نهو جووتيارانه ي نه كرد كو

بوونه ته وه و داواى زهويه كاني باپيرانيان نه كه نه وه.

— ده ي؟

ستار دريژه ي دا:

— ئەو راست و درۆى تىكەل ئەكرد گوايه جووتيارهكان چوون و
نهامهكانيان بريوه و چى و چى...
— باشه! بۇ ئەبى نھام دەربھينن؟! بيجايان كرد و به قەبرى
بايانەنەو...
— ئەگەر بريپيتيان...
— تۆ ئەلئى نھيانبرپوه؟
— من لە كوئوه بزائەم بريويانە يان نھيانبرپوه؟
— ئەى چى؟ لە غەببەوہ ئەزانى؟!
— نەخىر! من ئەمەوئ نەدیت بريار نەدرئ!
— ئەى بۇ ئەلئى نھامهكانيان نەبرپوه؟!

ستار زال بە سەر كاردانەوہى خوئىدا كە لە خىرابوونى گفتوگۆكەدا
خەرىك بوو پەرەى ئەگرت، لەسەرخۆ وتى:
— جووتيار، ئەو جووتيارەى كە من بينيومە، زۆر ئاستەمە
بتوانئ دلى خوئى پازى بكات بۇ ئەو كارانە. چونكە جووتيار نرخی
بەرۆبووم ئەزانئ، هەرچەن ئەو بەرۆبوومە لە كەنووى مائەكەى
خوئيشىدا نەبئ. بەرۆبووم گيان و دلى جووتيارە و هيچكەس ئامادە
نابئ دل و گيانى خوئى بسووتينئ. هەر ئەمشەو باسى ئەوہم بۇ
گىرايتەوہ كە چۆن دەشتى گەنمیان لە قەلاچيمەن ئاگر تيبەردا و
جووتيارەكانيان لە سەرى تەمئ كرد!... من دلنيام جووتيار ناتوانئ
ئەو كارانە بكات.

— ئەى كئ دەشتەكە ئاگر ئەدا؟ ئاغەكان خوئيان؟!
ستار وتى:

— بوئى هەيه، بۇ نا!
— بۇ نا؟ بوئى هەيه؟ كەس ئەتوانئ ژيانى خوئى ئاگر تيبەردا؟
ئەبئ شتى وا؟
ستار وتى:

— ژيانى خوئيان نا، بەلام ژيانى خەلكى نا. ژيانى جووتيار نا!
— ژيانى خەلك؟ ژيانى جووتيار؟! زەوہى و بەرۆبووم مەگەر هئ

ئاغە نىيە؟!

ستار بە تەۋسىيەكەۋە ۋەلا مى دايەۋە:

— بە تاپۇ ئا!

گولمىھەمەد زياتر ھەلچوو و رقى ھەلسا:

— بۇ ۋا لەگەل من قسە ئەكەي، پياۋ؟ خۇ منالى دە سالان
نىم! لەگەل من يەكروو بە ستار. يەكروو! پياۋ و پياۋانە. قسەكانت
زەھراۋىيە!

— نەفرىنم مەكە ئەگەر قسەكانم تاللاۋيان تىزاۋە، گولمىھەمەد.
بە گيانى ھەرچى پياۋە مەبەستەم خراب نىيە، خۇت باش ئەۋە
ئەزانى. بەلام راستى ھەر ئەۋەيە كە وتم. لەگەل پياۋ، ئەبى پياۋانە
قسە بىكى. پياۋ و پياۋانە. زەۋىيەكان، ئەۋ زەۋىيانەي كە ئەبىنى
— بوور و بەراۋ. تەنھا تاپۇكراۋى ئاغەكانە.

گولمىھەمەد گرى و داگىراۋ، لە سەر پى ۋەرگەرا و وتى:

— چى ئەلىي تۇ، قسەي سەير ئەكەي تۇ پياۋ!

ستار بە قسە رايگرت:

— با يەكدى نەجەرىنن، گولمىھەمەد؛ با يەكدى نەجەرىنن!
قسەي من پوونە، ۋەكوو پۇژى پووناك. تۇ كەسىك نىت لە دنيا
دابراپىتى، خۇت ئەۋە ئەبىنى. بەيانى ھەتا ئىۋارە ئەۋە ئەبىنى.
خەلگى، جووتيار ئەبىنى. ھەر كامەيان ۋا پىئەچى ھەزار سالە بە
بىۋچان بار ئەكىشى؛ ھەزار سال و زياترىش. ئەمانە، لە ھەزار سالى
بەر لە ئىستەدا راگىراۋن و ھەر بەۋ جوۋرە بارىان پى ئەبەن. قسەي
من لەگەل تۇ ئەمەيە، قسەي پياۋ لەگەل پياۋ. ئاخىرەكەي تۇ ئەتەۋى
دادى كى لە كى ۋەربىرى؟ ھا؟!... بۇ لاي تۇ ھەم ئاغە دى بۇ سكاللا
و ھەمىش جووتيار! چارەي من لەگەل تۇ چىيە، گولمىھەمەد؟!

بىدەنگى، قورسايى بىدەنگى. گولمىھەمەد ۋەك بلىي لە خەو
پابوۋبى، پىلوۋى لىكدا و لە ستار مۇر بوۋىيەۋە. پاشان بە بىرواي
ئەۋەي كە دەرۋىيەكى تر بۇ ئاخافتن كراۋەتەۋە. ئارام و دىدۇنگ پىرسى:

— چارەي تۇ؟!... لەگەل من؟!

ستار له هه‌لوه‌سته‌ی قورسی گۆلمحه‌مه‌دا خۆ‌ی نه‌دۆراند و به هه‌مان راشکاوی پێشتر له وه‌لام‌دا وتی:

— به‌ئێ، چاره‌ی منی نه‌مونه‌یی! من له لایه‌ن جووتیاره‌کانی ناوچه‌وه هاتووم له‌گه‌ڵ تۆ راویژ بکه‌م. ئه‌وان له تۆ نه‌پرسن ئه‌بێ چی بکه‌ن؟ هه‌قیان ئه‌وێ و ده‌ره‌قه‌ت نایه‌ن. ده‌ستیان به‌تاله‌. چاویان له تۆیه‌. به‌لام هه‌ر کاته‌ی چاویان ئه‌که‌نه‌وه که تۆ ببینن، له سه‌ر سفره‌ی ئاغه‌که‌ن تۆ ئه‌بینن! ئه‌مه‌یان له‌لا ئاسته‌مه‌. تیناگه‌ن! نازانن چاره‌یان له لای تۆ چیه‌؟ ئاخه‌رکه‌ی ئه‌یانه‌وێ بزانه‌ن که گۆلمحه‌مه‌د چکاره‌ی ئه‌وانه‌ و ئه‌وان چکاره‌ی گۆلمحه‌مه‌دن؟!

— چکاره‌یان؟! من چکاره‌ی ئه‌وانم؟ تۆ... تا ئه‌م کاته‌ خه‌وتوویت که ئه‌مه له من ئه‌پرسی؟!

— گۆلمحه‌مه‌د! گۆلمحه‌مه‌د! بۆ ئه‌مجهرپێنی؟ جووتیاره‌که‌ن له‌ده‌س ئاغه‌که‌یان سکا‌لایان بۆ لای تۆ هیناوه‌. منیان ناردوو به‌ بۆ لای تۆ ده‌ردی دلایان به‌ تۆ را‌بگه‌یه‌نم. تۆ چی ئه‌که‌ی؟ تۆ چیاان بۆ ئه‌که‌ی؟ چ پێیه‌ک ئه‌خه‌یته‌ پێش پیاان؟!

گۆلمحه‌مه‌د رانه‌وه‌ستا‌بوو درێژه‌ی پرسیاره‌ به‌رده‌وام و بێبا‌که‌کانی ستار ببیسی. له به‌رزایی به‌ره‌ه‌یانه‌وه خۆ‌ی هه‌لدا‌بوویه‌ حه‌وشه‌ و به‌ره‌و قه‌ره‌ ئه‌چوو. ئاشکرا بوو له شتی‌ک هه‌ل‌دێ و خۆ‌ی له شتی‌ک لا ئه‌دا. ره‌نگه‌ نه‌ی ئه‌ویست کۆل‌بدا به‌وه‌ی ده‌روونی هه‌ژاند‌بوو. هه‌روه‌ها نه‌ی ئه‌ویست دل‌ بدا به‌ ناسینی ئه‌و دژبه‌ره‌ی له خۆ‌ی دووری ئه‌خسته‌وه‌. به‌لام ستار که بۆ ساتی‌کیش له گۆلمحه‌مه‌د خاف‌ل نه‌بوو - هه‌م به‌دل و هه‌م به‌نیگا - ئه‌یتوانی تی‌بگات کابرا چی لی‌ رانه‌بووری و له چ داره‌تی‌ک‌دایه‌. ستار ئه‌یتوانی غار دا به‌ دوا‌ی‌دا، له‌گه‌ڵی پ‌روا و دیسانه‌وه‌ش بدا به‌ گۆ‌ی‌دا؛ به‌لام له‌م کات و ساته‌دا که گۆلمحه‌مه‌د تووشی ببوو، خۆگری به‌ په‌سندتر و له‌بارتر ئه‌زان‌ی. بۆیه‌ له گۆلمحه‌مه‌دی سه‌ردار گه‌را تا ده‌ستی له‌ کاکۆ‌لی ئه‌سپه‌که‌ی‌دا، له خۆ‌ی بئالی، بورووژی و به‌ ناو سانه‌ گ‌رگ‌رتوو‌ه‌که‌ن‌دا تی‌په‌ری و له دوا‌ی ئه‌وه بکه‌ویته‌وه قسه‌کردن. په‌نجه له یالی ئاوریشمینی قه‌ره، سینه

به سینه و گهرما به گهرمای لهشی ئهسپهکه. پېچ و پېچراو. ره‌نجان و شه‌که‌تی و دۆش‌دامان. ره‌نجی دووانه بوون. کیشی تووره‌یی. گێژهنی دردۆنگی. ته‌زی بریاردان و لیبران. ده‌نگیک له ناخی سینه‌وه، به له‌رزینکی ئاشکرا و قرنجانیکی شه‌که‌ته‌وه:

— جووتیاره‌کان بۆ گهنم ئه‌سووتینن؟! —

— جووتیار گهنم ناسووتینن، سه‌ردار! خو ئه‌مهم پېوتی!

به بیستنی وه‌لامی ئاشکرا و ده‌سبه‌جیی ستار، گۆلمحه‌مه‌د ئه‌وه‌نده تیژ و رق‌اوی سه‌ر و شانی به‌ره‌و ئه‌و وه‌رگێرا که چۆخه‌که‌ی له شانی داکه‌وت و هه‌ستی به سووتانه‌وه‌ی لیوی خواره‌وه‌ی له بن ددانه‌کانی‌دا کرد و هه‌روه‌ها تیگه‌یشت که یالی ئه‌سپه‌که‌ی به رقه‌وه له چنگی‌دا راگرتوه‌و و له چاوه‌کانی ستاری پینه‌چی مۆر بۆته‌وه به نیگایه‌کی خاچ و ئاویته به نه‌فره‌ت و تووره‌یی.

ستار ئه‌وا له به‌ره‌ه‌یوانه‌وه هاتبوویه چه‌وشه و به‌ره‌و گۆلمحه‌مه‌د ئه‌چوو؛ نه گرفتاری تاودانه‌وه‌ی رق و تووره‌یی گۆلمحه‌مه‌د له‌زی خستبوویه به‌ری، نه گۆینه‌ده‌ر و خوڵاده‌ر، به‌لکوو لیبراو و راشکاو، به‌لام نه‌ک هاندەر و شه‌رانی. بریاری دابوو قسه‌ی خو‌ی له‌گه‌ڵ خه‌نیم یه‌کاڵا بکاته‌وه ئه‌مشه‌و، ئه‌گه‌ر پېویستی به‌وه کردبێ ئه‌و وتووێژه تا رۆژه‌لاتیش درێژه بکیشی. به‌گومانی ستار، گۆلمحه‌مه‌د ئه‌یویست خو‌ی ببویری. کار له تینه‌گه‌یشتن تیپه‌ریبوو و وا دیار بوو به ئه‌نقه‌ست ئه‌یویست باره‌که بوروژینی و ستار نه‌ی ئه‌توانی چاو له‌وه بنوو‌قینی؛ هه‌رچه‌ند نه‌ئه‌بوا له‌وه‌ی که هه‌یه تیژتری بکاته‌وه. له چاوانی گۆلمحه‌مه‌ددا وه‌ستا و بۆ ئه‌وه‌ی تووره‌یه‌که‌ی به‌ره‌و ئاخافتن رینموونی بکات، وتیه‌وه:

— جووتیاره‌کان گهنم ناسووتینن، سه‌ردار!

— تۆ له کوپه‌ ئه‌زانی که نایسووتینن، پیاو؟ مه‌گه‌ر تۆ غه‌یب

که‌ ئه‌ی‌ده‌ر

به‌رگی ته‌وته‌ه

ئه‌زانی؟ میرووله‌ن ئه‌مانه. تۆ خو ئه‌م میروولانه له من باشتر ناناسی! ئه‌وکاته‌ی که له به‌رژه‌وه‌ندیان بێ، باوکیشیان له گۆر ده‌رئه‌هینن و ئه‌یسووتینن! ئه‌م خه‌لکه به ده‌سکچنی گه‌وره بوون.

چاویان تهنکه، وهکوو قنی کهلهباب! بهری دهستیگ زهوی و پینچ مهن تۆو بۆ چاندن! ئەمه ههموو شتیکیانه!... رقم له ههموویانه، ههموویان وهکوو میروولن. دنیا ئاو بیبات بهلام ئەو لهپه دهسته زهوییهی ئەوان له سهر جیگهی خۆی بی! جگه له خۆیان ئەلیی لهم دنیاپه دا ئیتر هیچ کهس و هیچ شتیگ نییه!... ئیسته تۆ ئەتهوی بۆ ئەو جوړه خهلهکه چی بکهم؟!

ستار ههروا که له بهرامبهه گولمه مه ددا وهستابوو، وتی:
— خۆت زۆر کارت بۆ کردوون. ههندی کارت بۆ کردوون که پروت لی ئەخهن و دین بۆ ماله کهت. ئەوان پروویان له تۆیه!
— بۆچی پروویان له منه؟! مهگهه خۆیان شهل و گپرن؟ یان مهگهه من -خوایه تۆبه- پیغه مبههه که خه می خه لکی بخۆم؟
— گولمه مه دی سهردار، ئەوان چاوی نیازیان له تۆیه! خودی تۆ!

— من؟! بۆچی من؟ ئەهی خۆیان چی؟ خۆیان چین؟... مردوون؟ مردوون؟! ههه... پیت وایه له خۆوه رقم لییانه؟ نهخیر!... وهک بزنی پیر له دهنگی تفهنگ ئەترسن. وهک بزنی پیر!... تا ئیسته دیوته یان بیستووته جووتیاریک دابیتی به کیودا؟ ها؟ بینیوته یان بیستووته؟ من که نهمدیوه! ئەگهه ریش دیومه گه نه دزی لی دههه چووه. وهکوو ئەو بوژدنیه بیغیرهته! گه نه دزی ههژارکوژ! من رقم له مروقی په به نه! رقم له وهه شه په بهن کوژه! رقم لییه!... بهلام من نازانم کاتیکه ئەیانبینم بۆچی به زهیییم پیا یان دا دیته وه؟ نازانم! ئەم دلهی من، ناخخ. خه نهجهری بهرکهوی ئەم دلّه ناسکهی من!

گولمه مه د مشتت داکوتا بۆ سینهی و له گه ل مشتت ههروا مایه وه، زمانیشی له گو کهوت. ئیتر سهیری ستاری نه ئەکرد. بهری شانی نابوو به شانی شهو دیزه وه و چاوی برپیوویه شوینیکی نادیار. ستار لی نزیک بوویه وه، چۆخهی له خاک هه لگرته وه، دایه وه به شانی پیا وه که دا و وتی:

— بهلام کهم نه بوون ئەو جووتیارانهی به گه له کو مکه پڑاون

به سهر ئاغهكهياندا و پارچه پارچهيان كردووه. ئهمهيان هم من
ئەيزانم و هم تویش. چونکه ههر كهسه و چهكی ههیه!
وهك بلی قسهكهی ستاری نهبیستی گولمحهمه، جاریکی تر
سوورا و له بهر خویهوه بۆلاندی:

— ئاخ... ئاخ لهم دلّه کۆست كهوتووهی من! ئاخ خ...
ستار به راستدا سوورا و به سیلهی چاو روانیه گولمحهمه،
لای قهره راوهستاو و وتی:

— جووتیار گولمحهمه دی سهرداریان خۆش ئهوی. چیان لی
ئهكهی؟ ئهوان تویان خۆش ئهوی گولمحهمه! پهنگه بۆ ههر کامهیان
ئهو كهسهی كه ئهوان ئارهزوویانه خۆیان هه و بن؟ پهنگه ههندیکیشیان
تا گهیشتن به تو، تا بوون به تو ریگهیهکی زۆر دووریان له بهر نهبی؟
ئهمهیان به تهواوهتی نازانم، بهلام ئهوه ئهزانم ههر ههموویان
شانازی به ناوی گولمحهمهدهوه ئهکن!

گولمحهمه ئاوری دایهوه، له سهر پوخساری ستار راما و به
تهوسهوه وتی:

— شانازی! بهلی... پهنگه! بهلام چیم بۆ ئهکن؟ چ کاریک
ئامادهن بۆ من بکن؟ چهن دانهیان تا ئیسته تفهنگیان داوه به دهس
کورهکانیانهوه و توویانه برۆ لهگهڵ گولمحهمه کهوه؟ ها چهن
دانهیان؟ ئهوانه، بهو جوړهی که من ئهیانناسم، ههر کامهیان بهو
لهپه خاکهوه لکان که ههیه و ئهیهوهی من بیم به دهشتهوانیان!
— ئهوانهیان که شانازی به تووه ئهکن خۆ زهویان نییه،
گولمحهمه. پروتهلن بۆیه به گولمحهمهدهوه ئهنازن. ههر ئهوانهش
دهرگای مالهکهیان له تو کراوهیه. ئهه بهس نییه؟

— له ترسان دایه، له ترسان دهرگای مالهکهیان بۆ من خستۆنه
سهپرشت!

— جووتیار چی ههیه که بۆی بترسی؟

— خۆزگه شتیکیان ههباویه. ههر ئهمهی من ئهسووتینی که

نیانه و ئهشترسن! ئهترسن! نازانم بۆچی ئهوهنده ئهترسن. بهلام

ئەزانم كە ئەترسن. وەكوو سەگ ئەترسن. بەلام تۆ ئەتەوئى من ئەم
ترسنۆكانە بكەم بە تاج و بيان نيم بە سەرمەوہ!

— بۆ ئەترسن، گۆلمحەمەد؟

گۆلمحەمەد پرسىيارەكەى گيپرايهوہ بۆ ستار و پرسى:

— تۆ ئەزانى؟!

تای دەرگای حەوشە كرايهوہ و خان ئاپۆ لە هەشتيهكەوہ هاتە
حەوشە و بە دەم هاتنەوہ وتى:

— نييه. پيرەژن ديار نييه! بووہ بە دووكل و چووہ بە حەوادا،

بووہ بە ئاو و پوچووہ بە عەرزدا! ئەلئى چى بكەم؟!

لەمبەرەوہ، گۆلمحەمەد لە وەلامدا وتى:

— خەو خان ئاپۆ! بخەوہ، بەيانى كارمان زۆرە.

خان ئاپۆ لەچاو ون بوو، بەلام گۆلمحەمەد هيشتاش هەروا

مابوو كە بوو. گرفتار و گيرۆدە، ليوى خەمى گەست، تەويلى نا بە

تەويلى ئەسپەكەوہ و بە زمانى زگماك بە دەنگيكي نامۆ و دلتنەنگ

كەوتە گۆ. نامۆ و دلتنەنگ. دەنگ. گوتنيك كە ئەگەر تەنانەت بە

رەوانيش بگوترايهت، ستار تىي نەئەگەيشت. مەگەر هەستيكي ناروون

لە دارەتى شاراوہى ناو گوتنەكەى گۆلمحەمەددا.

بلا لە ناو خووى دا بى!

ستار ئارام و بى خشيە دووركەوتەوہ. لە سەر ليوارى كەردووہكە

دانيشت و چاوہرپى كرد. گۆلمحەمەد لە ناو شەپۆل و پيچ و خەمى

زمانى زگماكى دا ئەتلايهوہ و پرومەتى بە پشتى ئەسپەكەدا ئەهينا.

رەنگە ئەگريا. ستار لەم گومانەى خووى دېدۆنگ بوو. هەرچى و هەر

چۆن بەجى بوو ستاريش بە هەمان ئارامى كە دوور كەوتبوويهوہ،

رأبى، گۆلمحەمەد بەجى بهيلى و بروت. چونكە بە ئاشكرا بوى

دەركەوتبوو لە سەر دل و ئەنديشەى پياوى بيابان، گرى-بەردى

زياد لە پيويست بار كراوہ: گرى-بەرد، دژوارى نارپك و ناليك و

تيكەل و پيكل دەستيان دابووieh دەستى يەك و وەها جەراندبوويان،

سەير نەبوو ئەگەر گۆلمحەمەدى كەلەميشى هاوارى وەپەز بوون بەرز

٢٤٣٤
كەلىدەر
بەگى ئەزەم

بکاتهوه و به بیانووی خو ئارامکردن دهستی توورپی یهخه ی ستار،
 ئم میمله نزیکه له بهردهسته بگری. ستار لوانی ئو کرداره ی له
 لایهن گولمحه مه دهوه به دوور نه ئه زانی و لپی ئه ترسا، به لام نهک له
 بهر ئه وهی خو پی لاری به ربکه وی. بویه ئه بوا لهم کاته دا خو ی وه شی ری
 و له چاوان ون بی. به لام ههستی ئه کرد ناتوانی خو ی رازی بکات بهو
 خو شار دنه وه یه. چونکه ئه وکاره بهواتای به جی هیشتنی گولمحه مه د
 بوو لهو په ریشانیه دا و ئمه کاریکی شیوا نه بوو. ئه ی ئه بوا یه چی
 بکات و چی پی ئه کرا جگه له بیده نگ بوون و سه برکردن تا بزانی
 چی رووئ هات؟ له لای خو ی به لام، له سه ر خالی ک ساخ ببویه وه که
 ببیرینیته وه و له وه زیاتر کابرا نه ورووژینی. هه ز و ویستی ئارامی
 بو گولمحه مه د، هه رچه نده نه شی ئه ویست کار به نیوه چلی به جی
 بهیلی. چونکه جی، جی یهک لایه نکردنه وه ی کاره که و یه کسه ر
 کردنه وه ی ره فتار بوو. وای به باشتر ئه زانی ئم یهک شه وه دروو له
 گیانی بچه قینی و له وه ئه ترسا نه کا گولمحه مه د که وتبیته داوی فی ل
 و دروو و - ئه گه ر و ابووی - ئه وه تالتر بوو له ژه هر له لای ستار.
 - بو ئه مچزینی پیاو؟!

- من؟! من تو ئه چزینم؟! ... وای بیر ئه که یته وه؟

- وای بیر ناکه مه وه. له چه ی گه ستنت ئه وای ئه سووتیم!

زال به سه ر دانیشتووی ستاردا، گولمحه مه د راوه ستابوو. پی
 له سه ر لیواری که ردوو ه که، خیسه ی لی ئه کرد و وهک هه ئویه ک بال
 به سه ر چوله که یه ک دا دانه هی نیته وه، دهسته کانی نابوو یه لاکه له که ی
 و باله کانی چۆخه که ی کراوه بو پشته وه. به بی ده رفه تی که مترین
 جووله. چۆله که یه ک گیرۆده ی ئه فسوونی هه لۆ. سه ر داخستوو و
 گیرۆده و ناچار. به دژواری و به ناچاری دهستی له پشته وه کرد به
 کۆله که، سینه و سه ری برد بو دواوه و وره ی خسته به رخوی تا
 له روخساری گرژ و مۆنی گولمحه مه د بنواری. گولمحه مه دیش به
 هه مان هه ژانی نه ینیه وه، داچه ما بوویه وه به سه ر نیچیره که ی دا، به
 بی نیشانی ک له نا ئارامی ئاشکرا له روخسار و چاوه کانی دا:

— وه لّامم به رهوه، وه لّامم به رهوه!

ستار هیچ دهرفته تی بیدهنگ بوونی نه بوو و هیچ دهره تانیکیشی بو ه لّاتن به دی نه نه کرد. قسه قسه هی نابوو و، زمان گیانی هه ژاندبوو و ئه م سهره تایه کو تاییه کی ئه ویست؛ هه رچه ند به شه ر! هه و لّانیک بو دوور کردنه وه ی له ش و ئه وسا هه لّوه سته یه ک بو ئه وه ی به جیترین وشه بدوژیته وه و وشکی دهم - به لّکوو- له ناو بچی. چونکه خه نیم، به ئاشکرا ئاخراوی ئالوژی و برین و تووره یی، هه وایه کی ئه ویست بو ئه وه ی بتوانی تییدا هه ناسه بدات و ئه م گیانه هه لّچووه ئوقره ی نه نه گرت و له تینوو یه ک ئه چوو که ورگی له سه ر لمی داخ و شیداری قه راخ گوللویک راکشاندوو و لیوی وشکی پیوه ناوه؛ هه رچه ند ئه و ئاوه نه بو خواردنه وه مابیتته وه. هه رچی چوون بی له ره یه ک له سه ر پیستی گوللو، خورینیک. تینوو ه ئاوی ئه وی.

ستار کهوته دوو:

— ئه وه ی و تم قسه ی جووتیاره کان بوو، گولمه مه د خان. مه به ستم ئه وه نه بوو ئازارت بده م، بروام پی بکه!
دهستی له سه ر خالایی، پشتی راست کرده وه گولمه مه د و رووی له ئاسمان، هه ناسه یه کی قوولی هه لّمژی و بی ئه فان وتی:
— چ شه ویکی رژه، ئه مشه و!

ستار توانیبوو ی هه لّسی، به لّام گولمه مه د ئیتر له وی نه بوو. به لّکوو که و تبوویه ری و خه ریک بوو به بی مه به ست به ناو چوارپیکان دا بسوو ریته وه. به دوا ی ئه ودا ستاریش که و ته ری و به ئه ندازه ی ده سه ک و ساریک لیی دوور، وه کوو سیبه ر به دوا ی دا رویش ت. گولمه مه د لای ئه سپه چواره نگله که ی خان ئاپو توژی راوه ستا و وتی:

— خه ریکه پیر ئه بی... چاره وای چاک، چاره وای چاک!

پاشان به بی ئه وه ی روو له ستار بکات، پیوت:

— مه به ستمی ئازار... ئه م!... خه ریک بووی ئه توت؟ ده ی ئیتر؟

ستار وتی:

— بیستوومه ئه یانهوی له گه ل ئه فغانه کان بتدهن به شه ر؟! له گه ل جیهه ن خان و بازخان؟! ... خو به هه له م نه بیستووه؟
— نه!

— بو کئ و به ئه وینی چی؟!
لیره دا گو له مه مه د ئاوری له ستار دایه وه و وتی:
— به ئه وینی ئه وه ی ناتوانم ببینم پئی ئه فغانی بکریته وه بو
خاک و زیدی من!

— چاکه، ئه مه یان زور چاکه. به لام کئ پئی ئه وان ی بو ئه م
خاکه کرده وه؟ من و تو، یان بوندار و ئالاجاقی؟ تا ئه و کاته ی به
قازانجیان بوو مه ریان له بهر پئیان دا سه ر ئه بری و ئیسته ش که
به زه ره دیانه داوا له گو له مه مه د ئه که ن سینه ی بکات به سه په ری
گو له له ی بازخانی ئه فغان! کئ؟ بوندار و ئالاجاقی! بوچی؟ قه رزی
تریاک. له م نیوانه دا گو له مه مه د خانی سه ردار به چی ئه ژمی دردی؟ به
ماستی پزاوا! ماستی پزاوا، تا پوی زیاره تان! گو له مه مه د چ بکوژی و
چ بکوژی ئه وان قازانجیان کردوه. ئه وان ه ی که ... چونت بو بلیم
گو له مه مه د؟ من نامه وی سینه ی تو بو دا کوکی له ئالاجاقی، بیی به
قه لخانی به لای بازخانی ئه فغان. ئه م قسه یه ت چو ن بو بلیم؟
— دل ت بو م سووتاوه؟ زور سووتاوه! مه گه ر تو شیرت له مه مکی
دایکی من خواردوه؟

— مه گه ر نابی به بی ئه وه ی شیرم له مه مکی دایکی تو خواردبی،
به برات بزانه م؟

— ئه ی که زمانت دریزه ماشه ل لا؛ ئه ی که زمانت هه یه!

— له لای تو دل و زمانه یه که، گو له مه مه د!

— بو یه هم به دل و هم به زمان نه شته رم لی ئه ده ی!

— به دبینی ئه که ی!

— من؟!

— به ئی تو!

لەبن ملی ئەسپەكەوه، گۆلمحەمەد بە چەماندەنەوهی توندی
سر و شانی، هاتە ئەمبەر و سینەیی نا بە سینەیی ستارەوه:

— تۆ چ کارێکت بە من هەیه، پینەچی؟!

ستار بە بێ ئەوهی پاشەکشە بکات، لە وه لّامدا وتی:

— کاری من و تۆ لێک ئالّاه، گۆلمحەمەدی سەردار!

— چیت لە من ئەوئ؟

— ئەمهوئ ئەرك و هه لّوئستی من روون بکهیتەوه!

— ئەرك و هه لّوئستی تۆ؟! من؟ بۆ من ئەبێ ئەرك بۆ تۆ دیاری

بکەم؟ مەگەر تۆم بەستۆتەوه بە خۆمهوه؟!

— تۆ منت نەبەستۆتەوه بە خۆتەوه، بە لّام من بەستراوم بە

تۆوه!

— ئاخر لە بەر چی؟ لە بەر ئەوهی یارمەتیت دام لە حەپس

هەلّیم؟... دەبلی، بلی چەندەت ئەوئ لەبری ئەو خزمەتەیی بە منت

کردوو؟ چەن هەزار؟

تاویک بێدەنگ بوو ستار. پاشان سەری هەلّینا و زۆر بە دلّیشاوی

پرسی:

— منت چۆن بینووه، سەردار؟ چۆن؟!

— ئاخر ئەی من چی لەگەلّ تۆ بکەم؟!

— بەس وه لّامم بەرهوه!

— وه لّامی چیت بدەمهوه؟

— وه لّامی ئەوهی کە پرسیم. من لە لایەن جووتیارهوه هاتووم بۆ

ئەوهی هاواری ئەوان بە تۆ بگەیهنم. وه لّامم ئەوئتەوه. جووتیارهکان

ئەیانەوئ بزانی تۆ لایەنی کئی؟ لەگەلّ ئەوانی یان دوژمنهکەیان؟

گۆلمحەمەد ئارام بوو، پاشان پرسى:

— جووتیارهکان ئەیانەوئ بزانی یان تۆ؟!

— منیش!

گۆلمحەمەد وه رگهرا، دەستە ماندوووهکەیی نا بە دیوارهکەوه و

پیی خستە سەر لیواری ئاخوڤهکە و بە هەمان نەرمی وتی:

— درهنگه، کات درهنگ بووه. دیسانهوهش قسهت ماوه؟
— رهنگه. به لّام دای ئەنیین بو کاتیکی تر. ئیسته ماندوویت.
— چی؟!

بهم پرسیاره، گولّمحه مهده ستاری پاگرت و لیی مۆر بوویهوه
و پرسیهوه:

— بلّی! چیت ماوه بیلّی!
ستار دهستی خسته سهر یالّی ئەسپهکه، سهر و سینهی له
گولّمحه مهده نزیك كردهوه و وتی:
— باسی ئەوهی كه... بو خهبات ئەكهی؟!

به بّی وه لّام، گولّمحه مهده سهری کاس و ماندووی نایه سهر
بازووی به دیوارهکهوه. چاوی لیکننا و یهکسهر له خووی بوویهوه.
خولانهوه. ئەشکه نهجی شهکهتی و سست بوون. سستی ئەو نازارهی
پهیشوونی نهبوو و له گیانی کابرا دا ون بوو. تهنگژه و گری. ونبوون
و وپ بوون. تاویک پا برد؟ چهندی پیچوو؟ دیار و روون نهبوو. پرسى:
— تو... کیی پیاو؟!

وه لّامی نه بیست. سهر و دهستی بهرز كردهوه، پیی له سهر
ناخورهکه نازاد كرده. شانی سووراند و سهیری شوینهکهی ستاری
كرده. ستار نهبوو. شهو هه موو سهرای پر كردهوو. گولّمحه مهده بو بن
دیوارهکه خاو بوویهوه. پانیهی سهری نا به دیوارهکهوه، چاوی لیك نا
و وهك بلّی ئەمجارهیان له خووی بپرسی:
— تو... کیی پیاو؟!

وه لّامیکی له خویشی نه بیست. تاویک هه روا پاما و پاشان
هه لّسا و كهوته ری. نهرم و ماندوو و دردۆنگ. دردۆنگیهکی به نازار.
ئهتوت ههنگاوی نانیشتیه سهر عهرز و لهشی، وهك قایشیکی پهتاو
بهو شاقهل و قوّلانهوه كه به دهم باوه ئەشهكانهوه. قیرقاجیکی
گیزی هه بوو. داهیزراو، به جاریك. پلیكانهکانی باله خانه. قاچی
ماندووی كوئنه برینی نایه سهر پی پلیكانه و پاما. بهو جوړهی كه
میشکی بهتال بووه له هه موو بیریک له زوری بیر و ئەندیشه. سهر

و شانی وەرگه‌پ‌اند و هوشمی سه‌رای -مه‌نداویکی وشک و وه‌ستاو- دایه به‌ر سه‌رنج. شه‌و، ئالۆسکاو و ون له شه‌وه‌زن‌گدا به چوارپی نووستوو و موّل خواردوووه زۆر ترسناک و لیل بوو. ئه‌وه‌ی هه‌بوو خه‌وتبوو. نه‌رمه‌ناسه‌ی هه‌بووی ناو سه‌را، به مروّف و چاره‌واوه، شنه‌ی سه‌روه‌ی سه‌رریژ ئه‌کرد. زال به سه‌ر ماندویتی و بیرکردنه‌وه‌دا، له پلکانه‌کان سه‌رکه‌وت و له پشت ده‌رگا پیی له چه‌رمی تیگی‌راوی پاژنه‌ی پیلاوه‌که‌ی تری گیراند بوّ ئه‌وه‌ی کلاش له پیی ده‌ربه‌ینی، به‌لام وای نه‌کرد و ده‌رگای نزمی باله‌خانه‌ی به جیره‌یه‌ک کرده‌وه و له‌گه‌ل شه‌پۆلی سه‌روه چووّه ژوره‌وه. مارال سه‌ری له سه‌ر سه‌رینه‌کی به‌رز کرده‌وه، ئاخیزی کرد و نیگای له شه‌وه‌که‌ی ده‌ستی برد بوّ لامپاکه بوّ ئه‌وه‌ی هه‌لیکیشی. گولمه‌مه‌د له سه‌ر قه‌راخی دۆشه‌که‌که دانیشت، لاقی پاکیشا و ناخودئاگا ده‌ستی برد بوّ شوینی برینه‌که‌ی. مارال له به‌ر تیشکی نه‌زۆری لامپاکه توانی قوو‌لایی لۆچی ته‌ویل و لاله‌غاوه‌ی پیاوه‌که‌ی ببینی، هه‌روه‌ها شانه ده‌ره‌په‌ریوه‌کانی له تاریک و پوونی تیژی تیشکه‌که‌دا له په‌وه‌زیک ئه‌چوو که خۆری له کاتی خۆره‌ه‌لات‌دا شارده‌بیته‌وه. ئازاری ماندویتی له له ره‌گ و ئیسی گولمه‌مه‌ددا -هه‌رچه‌ند نه‌ی ئه‌ویست ئاشکرای بکات- ئاشکرا و ئاسته‌م بوو. مارال ده‌ستی پاکیشا و کلاوی له سه‌ری شه‌وه‌که‌ی هه‌لگرت و پاشان که‌وته شیلا‌نی شان و پیلی پیاوه‌که‌ی:

— بوّ ئه‌وه‌نده سته‌م له‌خۆت ئه‌که‌ی، گولمه‌مه‌د؟ دلّت ئه‌گه‌ر بوّ خۆت ناسووتی، دلّت بوّ ئیمه بسووتی!... تاویک ئارام بگه‌ر، گولمه‌مه‌د!

— چی له ئارامی خۆشته‌ره، مارال؟ چی له‌وه خۆشته‌ره؟ پیت وایه چه‌ز ناکه‌م سه‌ر بچه‌مه سه‌ر رانت و گیانه‌م ئاسووده بکه‌م؟ ئای... ئای... ئای... بووم به‌ گوشتی ده‌می سه‌گ به‌ ددانی دنیاوه!... سه‌رقالی... سه‌رقالی!

— خۆت ئه‌و هه‌موو سه‌رقالیه‌ت بوّ خۆت دروست کردوو. کاری دنیا خۆ کۆتایی نییه، هه‌یه‌تی؟!

— نهء. نييه تي!

— ئه ئو همموه سهرقاليه له بهر چيه؟

— له زهوى و ئاسمانهوه بوم ئهباري، چيم پي ئهكري؟!

— تو تاقه كهسيك زياتر نيت خو، شووهكهى من. تاقه كهسيك

چون ئهتوانى كاري دنيا يهك لايى بكانهوه؟ ئهتوانى؟

— ئهزانم... ئهزانم تاقه كهسيك زياتر نيم. ئهزانم دهرهقه تي

كاري دنياش نايه م. ئهزانم. ئهزانم. بهلام خهلكى ئو يهك كهسه يان

نيشانه كردوه! چي له گهل خهلكى بكه م؟ ئه يانه وي من گري دنيايان

بو بكه مه وه! هه ه...

— دنيا...

— چهنده گهوره يه. چهنده...! خهلكى له منيان ئه وي گري ئو

دنيايه يان بو بكه مه وه. بهلام... چوني بليم؟ نازانم، ئه وه تا ناتوانم

گريهك له كاريك بو دايكه م و خوشكه م بكه مه وه! من چيم و خهلكى

چون من ئه بينن! ئاي... ئاي...

— پوره بلقيس نه گهرايه وه؟!

— نهء! نه بلقيس و نه شيرو. جا چوون بو كوي نازانم؟!

— بو دهرى ئه كهى له مالى باوانى؟... بوچى شيرو ئه بوغزيني؟...

بو سته مى لي ئه كهى؟ ههزار جار رووتان دا به ئاگردا، سووك و

چرووكتان كرد. بوچى؟ چي بكات شيرو؟ هيشتاش باشه خو ناخاته

به ر گورگه كان قورقوراچكه ي به قه پ بچرن! بهلام ئه گه ر... ئه گه ر

به لايهك به سه ر خو ي به يني، ئه زانى تاوانه كهى له ئه ستوي كييه؟

گولمه مه د خاموش بوو. مارال وتي:

— له ئه ستوي تويه گولمه مه د!

— بو له ئه ستوي منه؟

— له بهر ئه وهى كه تو گولمه مه دى!

— ئه وانى كه ش هه ن. له منيش گه وره ترن! خان ناپو... ئه وانيتر...

— ئه وان به ته مه ن له تو گه وره ترن، بهلام به ده ست و به

فه رماني تون. هه موو دنيا ئه وه ئه زانى. قسه ي تو ناكه ن به دوو،

ئەوان. ئەو تۆي كە قەسەي كۆتايي ئەكەي!

— تۆيش گيانەم ئەكەزي، مارال! بۆچي؟ تۆ ئيتەر بۆ؟!

— دايتك پرووي لى خەستى. من، منيش ھەروەھا. خوشكت ، خوشكت سەري لەبەرپى دانان. بەلام تۆ... ھەندى جارن ئەبى بە بەرد. وا پى ئەچى دلى گولمەھەدەكەي من لە سينەدا نامىنى. ھەندى جار ناتوانم بت ناسمەوہ! تۆ ئەبى بە "كى" گولمەھەدە؟! — پىت وايە خوشم ئەزانم؟! ھا؟!...

— داينى! سەرت لە سەر رانەم دانى، گولمەھەدە. تۆ ماندووي. ماندووي تۆ، گولمەھەدە!

گولمەھەدە سەري خەستە سەر رانى ژنەكەي و خووي دايبە دەست ئارامىەكەي منالانە. مارال دەستى خەستە سەر كاكۆلى پياوہەكەي و ئەتوت بە دەستدان لە قزى گولمەھەدە، ئەيەوى جارىكيتەر بە ھەست بيناسيئەوہ. بە ھەستى دەست و بە ھوى ھەلمژيني دەنگى ماندوو و خووش ئاوازي گولمەھەدە:

— ...كى ئەزانى؟ كى ئەزانى؟! ... وابزانم خۆم ئەزانم؟! ھەھ... چەندە جارن مروف "قەسەي" خەلكى ئەكاتەوہ، "كارى" خەلكى ئەكاتەوہ، "خەزى" خەلكى ئەنوئىئەتەوہ. چەندە جارن مروف زمانى خەلك و كەدەوہى خەلكىيە. چەندەھا جار... چووژانم؟! ئەو كاتەي پرووم لە شىرو ترشاند كى ئەلى من خۆم بووم؟ كى چووژانى؟ لەوى و ھەر ئەوكاتە. پەنگە خان ئاپۆ چوو بوويە ناو كەولمەوہ؟ پەنگە خانمەھەدە لەبرى من پرووي گرژ كەردبوو؟ پەنگە دلى بەگمەھەدە لە سينەدا لى ئەدا؟ پەنگيشە كەلميشى زمانى بەستبووم؟ پەنگە... پەنگيشە خەلكى؟! پەنگە چاوەنواري خەلكى لە گولمەھەدە، گولمەھەدەي واليكرديوو ئەو كارە بكات؟ من چووژانم؟ پەنگيشە چا و نىگاي دەولمەھەندەكان؟! چووژانم من. چووژانم من كىم؟ لە لايبەك زمانى جەماوەر و لە لايبەك دەستى دەولمەھەندەكانم! لە لايبەك زمانى داراكان و لە لايبەك زمانى نەداران! ئەم گيانانە چين لە لەشى مندا؟ چين ئەم گيانانە؟ من نازانم! من نازانم ئەبوا لەگەل

شیرۆ چیم بگردایهت؟ باش ئەزانم ئەبێ چی بکهَم! ئەوهنده ئەزانم
 شیرۆم، خوشکهکهَم وهکوو دَلَم خۆش گهرهکه. شیرۆ ئەبوو شیرهژنی
 بنه مالهکه مان بوايهت. شیرهژنیش بوو شیرۆ. شیرۆ خوشکی
 من! شیرۆ خوشکی منه، مارال! بلقیسیش دایکهه. ههندی جارن
 منال ئەبمهوه، وهک منالهکان! دَلَم ئەوهنده بو خوشکهکهَم تهنگ
 بووه، نه بیتهوه. خۆشم ئەوئ شیرۆکهَم، به لَام چ بکهَم؟ چ بکهَم؟
 خوشکهکهَم له مال دهرئهکهَم! رِیگه ئەدهم خوشکهکهَم له مال
 دهریکرئ. به لَام نازانم! نازانم ئەمکاره خراپه یان باشه؟ نازانم،
 ئەتوانم کاریکی تریش بکهَم یان ناتوانم؟! دَلَم پارچه پارچهیه، مارال!
 ههندی جار روو ئەدا حمز ئەکهَم بچمه سووچیکهوه و بو خۆم بگریم!
 من کیَم؟!

— گۆلمحه مه د! ... گۆلمحه مه د!

چیره ی کرانه وهی دهرگای ژووره که و پاشان ته په ی پپی گۆلمحه مه د
 به سهر پلیکانه کان دا، به بهر نیگای حه په ساو و بوغزگرتووی مارال دا:
 — «گۆلمحه مه د... گۆلمحه مه ده کهَم!»

سینه ی به سینه ی بای پاش نیوه شه وهوه، مارال فرکه ی کرده
 دهره وه. سه ریۆش له سه ری دا که وتبوو و که زیه ی له دهر ملی ئالابوو.
 پپی په تی و له شی بی ئوقره ی له کراسه هه راوه گۆلگۆله که ی دا،
 ئاسیمه سه ر، ژیاو و تاسه بار، شووه که ی له بن کۆله که ی به ره هیوان دا
 بینیه وه. نه ک به توراوی، به لَام...

— چی ئەکه ی له گه ل خۆت، پیاو؟ چی ئەکه ی له گه ل خۆت؟ من
 خۆ مه به ستم ئازاردانی تۆ نه بوو. مه به سستی وام نه بوو، گۆلمحه مه د؛
 به مووت قسه م!

چه شته ی خامۆشی و ئوقره گرتن، گۆلمحه مه د ده سستی هیئا
 به سه رو قژی ژنه که ی دا، لاجانگ و گۆنای ئەوی خسته سه ر ئەژنۆی
 و ئارام ما. شاره زای داره تی پیاو، مارال درێزه ی پینه دا، گۆنای له
 سه ر ئەژنۆی پیاوه که ی سوکنایی هات. ئارام و ئوقره گرتوو، وهک
 به رخیک به باوه شی شوانه وه. گۆلمحه مه د شاقه لی چۆخه که ی دا به

که‌وانی شهنگی پشت و شانی ژنه‌که‌ی‌دا و دهستی خوئی، پارچه نانئیکی گهرم، له سهر که‌وانی شوخی بازووی ژنه دانا و بوغزی له گه‌رووی‌دا خوارده‌وه. گوئی له زایه‌له‌ی شه‌وانه‌ی شه‌و و دهنگی گورانیه‌که‌ی به‌گمه‌مه‌د له سهر بانی سهر، په‌نگه بو ره‌واندنه‌وه‌ی خه‌و.

«شایلوغانی خه‌نه‌به‌ندانه‌که‌ت به‌رپا ئه‌که‌م، برای شیرینم!»

نارام و سه‌رله‌به‌ر و په‌کدل، مارال لای شووه‌که‌ی ما‌بوویه‌وه، به‌و راده‌یه‌ی که هزار سال ئه‌یتوانی به بی که‌مترین جوولان و وشه‌یه‌ک، ته‌نانه‌ت به بی هه‌ناسه‌دان له‌و دارته‌دا به‌مینئته‌وه.

گولمه‌مه‌د به‌لام نه‌ی ئه‌توانی مارالی له‌ته‌ک خوویه‌وه هه‌بی. کابرا تووشی دوخیکی وه‌کوو په‌مین هاتبوو. په‌مین هاتبوو. په‌مین له‌م و له‌و، په‌مین له هه‌موان. په‌مین له خوئی. هه‌رچه‌ند هیچ کار و هیچ ئه‌رکیکی شک نه‌ئه‌برد، په‌نگه ته‌نانه‌ت نه‌ی ئه‌زانی بوچی حه‌زی له ته‌نهاییه و، په‌نگه به هزار هو که خویشی نه‌ی ئه‌زانی چیه، نه‌ی ئه‌توانی هیچ که‌س له‌گه‌ل خوئی و له لای خوئی ببینی، هه‌رچه‌ند ئه‌و که‌سه مارالیش بی‌ت و ئازیزترین.

بی ئوقره و په‌ریشان و نائومی‌د، له مملانی ئه‌و هیزه په‌راگه‌نده و نالیکانه‌ی ده‌روونیان ئه‌خوارده‌وه، بو ریگه‌یه‌ک ئه‌گه‌را خوئی ده‌رباز بکات. کیشی له راده‌به‌ده‌ری قه‌باره‌ی گیان و توانای بیرکردنه‌وه‌ی شه‌له‌زابوو و له ته‌نگزه‌ی ماندویتی‌دا تا راده‌ی ته‌قینه‌وه و شق بردن گه‌یشتبوو. وا دیار بوو حه‌زی نه‌ئه‌کرد ئه‌م شه‌له‌ژان و شه‌که‌تیه گیانکیشی، ئه‌م ئه‌شکه‌نجه‌ی مملانی و دردو‌نگیه له گیانیه‌وه به‌ره‌و لایه‌کی‌تر ری ده‌رباز بکات. چونکه گواسته‌نه‌وه‌ی ئه‌م ئازاره، گریه‌کی له گرفتاریه‌کانی گولمه‌مه‌د نه‌ئه‌کرده‌وه. بویه حه‌زی ئه‌کرد به ته‌نهاییه به‌لکوو نارام و ئوخژن بدو‌زیته‌وه. به ته‌نهاییه بو خواردنه‌وه‌ی دهرد و ئازار، پیاله پیاله.

دهستی میهری به سهر که‌زیه‌ی مارال‌دا، به ده‌نگیکی ماندوو و وشک، لیوه قه‌تماخه به‌ستوو‌ه‌کانی هی‌نایه‌ گو. له هه‌مان کات‌دا هه‌ولی ئه‌دا نه‌رم و به‌سو‌ز، نه‌کا گیانی ئازیز لی پره‌نجی:

— هه‌ئسه برۆ و بحه‌سپیره‌وه. کورەکه هه‌ئەسێ و ئەگەر له
لای نه‌بی...!

— ده‌ستم تێوه ئەنێی گۆلمحه‌مه‌د؛ بو؟!

— ئەمه‌وێ بچی بخه‌وی!

ماراڵ قزی له سه‌ر گۆنای گۆلمحه‌مه‌د، هه‌ناسه له هه‌ناسه‌ی دا

وتی:

— نه‌! ئەمێنمه‌وه، وانیه‌! له خۆت دوورم ئەکه‌یته‌وه. باسی

ئەمشه‌و و ئەم کاته نییه. سلّم لی ئەکه‌یته‌وه!

— قسه‌ی وامه‌که، ماراڵ، خۆت ئەزانی چ پۆژیکم هه‌یه؟!

— ئەزانم و ئەبینم. بو‌یه‌شه ئەمه‌وێ زیاتر له‌لات به‌م.

چاویان له چاوی یه‌کدا بوو. ژنه پڕکیشی نابوو یه‌ لاه و

پرسیاره‌که‌ی زۆر راشکاوانه بوو. پرسیاره‌کانی، باری گله‌بیان پێوه‌بوو:

— من به چ ژنیک ئەزانی تۆ؟ دانیشم و تنه‌ها منال به‌خپو

بکه‌م؟! شه‌و و پۆژم به‌ په‌رۆ شوژدن و شیردۆشین تێپه‌رینم؟! چه‌نده

زوو له‌ بېرت چوو یه‌وه، گۆلمحه‌مه‌د!

— چۆن ئەتوانم له‌ بیری به‌مه‌وه، ماراڵ! ئەو قسانه‌ چیه‌

ئەیکه‌ی!

— دلّم وام پێ ئەلی. پێم ئەلی دلّی گۆلمحه‌مه‌ده‌که‌م ئیتر ئەو

گه‌رگانه‌ پڕ له‌ ئاگره‌ نییه. دلّم ئەبینی گۆلمحه‌مه‌ده‌که‌م خه‌ریکه‌ دوور

ئەکه‌وێته‌وه. بوچی گۆلمحه‌مه‌د؟ به‌دلّت نیم ئیتر؟!

— تۆیش کاتت گیر هیناوه؟ ئەم قسه‌لۆکانه‌ کێ خستوو یه‌ته

سه‌ر زمانت؟ کێ ئەمانه‌ی فیڕ کردووی؟ بووی به‌ هاوده‌می ژنانی

قه‌لامه‌یدان و خه‌ریکی قسه‌ی پڕ و پیره‌ژن ئەکه‌یته‌وه! ئاخ...

گۆلمحه‌مه‌د هه‌لسابوو و ماراڵیش. گۆلمحه‌مه‌د له‌ سه‌ر

٢٤٤٥

که‌ ئیسه‌ر

به‌رگی ته‌وته‌ه

هه‌لاتن بوو و بینی‌سوار. قسه‌که‌ی بیکۆتایی بریبوووه. ماراڵ به‌لام

نه‌ی ئەو یست به‌ نیوه‌چلی به‌یه‌لیته‌وه. هه‌نگاو به‌ دوا‌ی هه‌نگاوی

شوه‌که‌ی دا، رایگرت:

— گۆلمحه‌مه‌د!... من ژنی ناو هۆده‌ی باله‌خانه‌ نه‌بووم. من

له ژیر تاقی ناسمان دا پوره‌رده بووم؛ وه‌کوو خودی تۆ! ئەم چوار دیوارییه و ئەم باله‌خانه‌یه قه‌فەسه بو من. من فیڤی گوندنشینی نیم گۆلمحه‌مه‌د. من بیابانی بووم. ئەم دیوارانه، ئەم دیوارانه منیان له تۆ دوور کردۆته‌وه. تۆیان له من دوور خستۆته‌وه. هەر بۆیه‌شه وه‌کوو قه‌فەس وان بو من. حەزم لییان نییه ئەم دیوارانه. ئەم بنمیچ و ئەم دارابوونه. ئەم که‌یبانوو بوونهی خۆمم حەز لی نییه!... سه‌یری قه‌ره بکه گۆلمحه‌مه‌د!

شهو‌دیز وه‌ک بلّی گۆی بو قسه‌یان ڤاداشتبوو. تا ئەو جیگه‌ی هه‌وساره‌که‌ی ده‌رفه‌تی دا هاته پێشه‌وه. گۆی تیژ کرد و چاوی بریبه مارال و گۆلمحه‌مه‌د. مارال به ئارامی به لای شانی پیاوه‌که‌ی دا تیپه‌ری و به‌ره‌و قه‌ره چوو. له به‌رامبه‌ر ته‌ویلی ئەسه‌په‌که‌دا وه‌ستا. بن گۆی ئەسه‌په‌که‌ی به سه‌ریه‌نجه خوراند. ده‌ستی به یالی‌دا هیئا و له کۆتایی‌دا قه‌ره‌ی خسته ناو ئالقه‌ی بازوویه‌وه و گرتیه ئامیز و به بی ئەوه‌ی درێخی خۆی بشاریته‌وه، وتی:

— رام بووین، قه‌ره. هەر دووکمان رام بووین. قورس بووین. قورس و رام!

خوین وه‌ک بلّی له ناکاو به ده‌ماره‌کانی ژنه‌دا که‌وته گه‌ر و جۆش و بیباک نه‌راندی:

— گۆلمحه‌مه‌د!

گۆلمحه‌مه‌د ڤووبه‌رووی مارال وه‌ستابوو، لای شانی چه‌پی ئەسه‌په‌که‌وه. مارال هه‌ستی به بوونی پیاوه‌که‌ی نه‌کردبوو و له‌وه‌ی که ئەوی له به‌ر لوتی خۆی دا ئەبینی، هه‌ستیکی نامۆی په‌یدا کردبوو. لانیکه‌م به‌و جۆره نه‌بوو که تاویک به‌ر له‌مه بوو. بۆیه تیژی گۆته، به‌و جۆره‌ی که مارال ده‌ستی پیکردبوو، خۆبه‌خۆ گیرا؛ به‌لام نه‌ک ئەوه‌ی بیخواته‌وه. پاشان مۆر بوویه‌وه له کاکۆلی قه‌ره و په‌روای نیگای گۆلمحه‌مه‌د، پرسیری کرد:

— ئەم ئەسه‌په... هیچت ناهینیته‌وه بیر؟
له‌و به‌ری یالی ئەسه‌په‌که‌وه، گۆلمحه‌مه‌د ده‌سته‌کانی به‌رز

کردهوه، دهستی نایه سهر دهستهکانی مارال، په نجهکانی له ناو دهستی خویدا گرت و به نارامی وهلامی دایهوه:

— با. ژیانم، توم نه خاتهوه بیر!

مارال نیگای له سهر کاکوئی قهره گواستهوه، سهری بو لای گولمحه مه د ورسووراند و به نیگایهک که شهمی شق نه کرد تا له سهر چاوانی گولمحه مه د بنیشی، به راشکاو و تی:

— نهو روژانه، نهو روژانم نه ویتهوه!

گولمحه مه د به بی چرانندی په یوهندی دهست و په نجه، سهر و گوپی نه سپه که ی به بن قولی دا تیپه پراند و هاته لای مارال هوه. نیگای له نیوروخه گرگرتووی ژنه، راوهستا و تاویک به خاموشی لی روانی و پاشان و تی:

— چیته تو؟ چیت لی قهوماوه؟ بووه مروف بتوانی بگه ریتهوه نهو روژگاره ی رابردووه؟ بووه روژیک تیپه ری و روژیک له تمه نی نادمیزاد کهم نه بیتهوه؟ ریگه ی دوینی ئیدی داخواه مارال، تو باسی چی نه که ی؟ نهو روژانه، نهو روژانه بوون و نه م روژانه، روژانی ترن!

مارال پرووی له پیاوه که ی کرد و تی:

رهنکه پی ت وایه داویه له سهرم؟! نا، گولمحه مه د. نا! نه مه نه زانم که مروف به ره و به یانی نه روا، نه زانم مروف ناتوانی پی بخاته دوینی. منیش له توم نه وویست بو روژانی پی شووم بگه ری نیتهوه. به لام داوام لی کردی ریگه م بده ی له مال دهرکهوم. بهیلی پی هه لبرگم. ناو بوهستی نه گه نی. تو له به یانی روژه خوشه کانه وه پاشوهنت له پی م به ست، به جیت هیشتم و خوت پیش که وتی. هه مان نهو روژه ی نه سپه که ت رام کردم. لهو روژه وه جیت هیشتم و خوت نازووتی. منت به جی هیشت و دانه غار. لهو سهر و به نده وه من

توم ویستووه؟ نه گهر توم نه وی، نه بی خوم فری بدهم؟ نه گهر توم به سهر فراز نه وی، خوم نه بی سهر له گوړ نی م؟ من بووم به چی،

گوٺمحمده؟! ئهٔبىٔ بخوٺم و بخهوم و ږوژ به ږوژ بپهٺمهٺم؟ بووم به خاتوون؟ بووم به چى كه ئهوهٺده له خوٺ بيزارم؟!... خوژگه ئهٺمٺوانى دلى شيرٺو خوٺش بكهٺم!

گوٺمحمده، دهٺسى له مى مارالدا، ږوخسار و ههٺيهى نا به سينگيهوه، تاويك لهو دارتهٺدا ږايگرت و وهك بللى لهگهٺل خوٺى بىٺ، وتى:

— مارالم... مارالم... ژنهكهى من!

مارال له ئاميژى پياوهكهى خوٺى هيٺايه دهرهوه، ههٺگاويك بهرهو پاش چوو و به بىٺ ئهوهى له سهٺ ږى بهٺد بىٺ، وتى:

— لهگهٺت ديٺم!... له ئيٺستهوه لهگهٺت ديٺم! بوٺ ههٺ كوٺى بچى. له هيچكام له تفهٺنگدارهكانت كهٺمٺر نيٺم. لوٺخهٺدان ئهٺبهٺستم و سوار ئهٺبم. گورگى بياٺانم سهٺد جار له سهگى مالى ږى باشتهٺره؛ سهٺد جار!

مارال قسهكهى له سهٺر دواين پليكانى بالهٺخانه تهواو كرد و دهٺسبهجى له نيگاي گوٺمحمدهد ون بوو. گوٺمحمدهد به بىٺ ئهوهى بيهوٺى، تا بهٺر پليكانهكان به دواى مارالدا ږوٺيشت و پاش تاويك زانى ههٺ لهوٺى له جيٺى خوٺى ږاوهٺستاوه. ههٺسى كرد بهگمهٺمهٺد ئهٺبىٺ هاتبيٺته سوانهى ٺانهكه. گوٺمحمدهد سهٺرى ههٺنهٺهيٺنا. با، جارٺكيٺتر ههٺليكردبوو و سهٺرى ئارامگرتنى نهٺبوو. گوٺمحمدهد شاقهٺلهكانى چوٺخهكهى گرت و هيٺايهوه يهك. قهٺره سهٺرى بوٺ لاي پليكانهكان سووراندبوو و له گوٺمحمدهدى ئهٺږوانى. گوٺمحمدهد به نيگا وهٺلامى ئهٺسپهكهى دايهوه و له سهٺر يهك ږى پليكانه دانبيشت.

شهوى بيٺداد و گژهٺبا!

له ههزار هاوارى شاراوهى پياودا، جيٺهانيكى شهٺږاوٺو بهٺږا بيوو. مارال! ئهٺمهٺش مارال! ئهٺم ژيانه ئهٺلىٺ چى؟ چى ئهوهٺى ئهٺم ژيانه؟ فهوجى ههزار ئهٺنديشه ئهٺيهوٺى ئهٺم گيانه تاٺانهيه، ئهٺم ههٺقرسه^(٢)

٣- ههٺقرس: cypress ږوهٺږيٺهٺ ښاوٺهٺ فرا، ناژ، نهوژ، سپيندار، سهٺهٺبهٺره. شجرة السرو [N] sypress ښاوٺهٺ سرو.

بچه مینیتنهوه. دهستی هزار داوا له هزار لاهه یه خه ی گرتووه و کار، ئیتر له تکا و داوا تیپه ریوه. کو مئی زور و زه بندی ویست و داوا ئه لئی سهری شه ریان هه یه و ههر دهسته شه پازلله یه که دادیته وه بدری له روخساری گولمه مه ده. هه موو ویستیارن و خوازیا، ته نانه ت نه وه ی له سهر بان به چه زی دل و نه وینه وه پیاسه ئه کا و ئیشک نه کیشی، له گومانی گولمه مه ددا قورسای شایکه له سهر شانهمانی. هه و بیدار، هه یه و نییه، بیگانه و ئاشنا، چاوی هه زار دالنه به هه زار خه نجه ری هه ره شه به ده نووکه وه. خاوه ن قهرز چه نده زورن!

ئه وا پاساوی ئه ی سوار، ئه ی نه وژ، ئه ی دارستان، ئه ی پیاو. ئه وا سهرت هه لداوه له قوولایی سه د دۆل و شیوی تاریک، له مه زنی بیابان و دهشت. له قوولایی خاک هه لکشای و به ری ره ز له تو داوا ئه که ن خه لکی ئه م خاکه. بویه شه سه ره ه لادانت له ده ریزانی هه تاودا، له سهر یالی گردیکی سه وزینه یه، به سواری قه شانیککی سوور له ئاسوگه ی به ره به یان دا. یال و بال و پرچ و مشکیت داوه به دم شنه ی شاده وه و شای به خو، به خواری سه یری جیهان ئه که یت و خه لکی دانیشتووی سه رلیواری بی که ناری خاک تا چه وته مینی ئاسمان. خه لکی؛ چاوی داوا ی خه لکی خه ریکه دلته قیننی و تو ناته وی له تان و پو و بوونی خو ت له چاو و گومانی جه ماوه ردا بزانی. بروات لیله نه که یت و چاو له بوونی خو ت له چاو و گومانی جه ماوه ردا نه به ستی. هه لوه سه ته. سه ده ست له سهر خاکی میرگ هه لئه گری سووره قه شان و که وانی مل و یالی به دفه ری و شه ق پائه گری، هه میش تافگه ی کلک و سمت و ته راد.

ئه وا تو ی هالآتووی له بیر و ئه ندیشه ی جه ماوه ردا به هه زار

نه خشی سه وز و ئه رخواونی و سوور. یاقووبی مسگه ری، پرزاقی، چه مزه یت و حسین، سمایل و سیاوه خشی. کام ئه میری ئه ی ئه میری رو لئه بلقیس؟ رو لئه خاک؟ ستاری سه رداری یان به کینه به ری ئه چیه وه سه ر سه باح؟ تو کیی ئه ی شوانی هه زار ئاوا؟

«خۆيىشىم نازانم كىم! ھەم ئايە من، ھەم؟!»
ھەي! ھەم لە بوونى بېدار و ھەم لە گومانى ئەندىشەدا. ھەيت
و نەك ھەر نەخشىكى خۆش كە بەگوپىرەي ھەموو بوونەوهرېك،
لېوھشاوھترىنى. لەو رووھوھە كە ھەر كەس نەخشىكى شياوى لە ياد
و گومانىدا ھەيە و تۆ لە ھەر يادىكدا لېوھشاوھترىنى!
– «خۆشەم نازانەم، خۆشەم نازانەم كىم! چىم?!»
جەماوھرىش!... كە ئەوانىش بەرگى وپناي ئەندىشەي خويان بە
بالاي تۆ بېرپوھ.

«منىش ئاخىر بە خۆم...»

«من» ئىتر تىراوھتەوھ، لە بوون و نەبووندا. «من» لەرىنەوھىھىكى
سەيرى ھەيە. ئەوھندەي روخسارت لە لاي جەماوھر دەرخت، ئىتر
نە خۆتى، بەلكوو تاودانەوھى ھەزارانى. من ھەيە. خوليا و گەپىدەي
نەبوون! لە خۆبەختكردندا بەلام، ئەبى بە بوون. بوونىكت بە مانەوھ
ھەيە تۆ و مانەوھ لە رەوتى رې. «من» لە كىشەي بى كۆتايى، يەكسەر
بەرەو نەمان بەرپۆھىيە، بەلام تۆ لە ئەندىشەي «چى بوون» وەك
نەبوو بە داماوى داماوى. تۆ كىي بە تەن تەنھا؟ تۆ كە ئەتوانى ھەبى
لە يەكبوون و يەكەبوونى خۆتدا؟ چەند لە تامەرزويى دۆزىنەوھى
خۆتدا سەر رانەدەي و گيان بە گولمىخى بېدەنگى دانەكوتى؟ گيان
يەك گيانە مەگەر ئەي گيانى ھەزار ھەزار لە يەك گياندا؟ ئەوا زمانى
نامۆي ھەزاران سەر و گوتە لە كامى وشكدا قەتيس بووھ، بەچاوى
بى ھەژمارى ھەزاران ھەزار برسى لە كاسەسەرى ھەراسانى سەرى
تۆدا، لە سوورپانەوھى ئوقرە لە بەر بېراوان. لەو دەم و كاتە، دەستانى
سەد سەتم ئامادەي دەرکەوتنە لە قۆلى تۆوھ بۆ بېرىنى مىلى وەك
مووى جەماوھر، وەكوو مووى كلكى ئەسپ. دلى دارمالي ئەوينىش
لە سىنەتدا لى ئەدا ئەم كاتە كە لە ئاسۆگەي بەياندا بە سوارى
ئەسپەكەت دېدۆنگانە دانىشتووويت. لە كات و ساتدا، ھەزار خەنجەرى
قېن. ژەنگى زەردى سالانى لە پاشملەي تۆ خۆي پەرداخت ئەكا، ئەي
خەنىم. ئىستە ئەوا تۆي كە لە تۆدا بۆ كى ھاشاۋل بەرى!

۲۴۵۰

كەلىسەدەر

بەگى ئەزەتەم

«من...!»

من ونبووی وهستان. من خه ریکه خۆی به تال ئه کات. بۆ ئه وهی پر
بیبی به نه خشی ههزاران ههزار منی به بی ئه سپه مارۆ و خه نجه ر و
برنهو، له سووچی ساباتنی دهشتی شوژدا، له با و ههتاو و برووسکهی
بی بارانی شهو ئه کهن به پۆژ، بۆ ئه وهی پۆژ به پیی پیا ده، به دوا
پارووه نانی کدا، چاویان له زهوی بریوه. به ره و خاک و خه رمان و
خه رمانگه به ریوه ن. سه ریپ ئه بی «من» له خه لکی. ون ئه بی ت و فه نا
ئه بی. ئه ژیته وه و بالا ئه کا. من ئه بی به من. شاره زا ئه بی و کارامه.
زه ریای نا ئارام. سه حرای بیوچان. ئایه بروات به وه ستانی ره وه ز و
سه وزه و دهشت کردبوو؟ ئایه گویت له خه ندهی گیا و گه نم و هاواری
بی ئوقره ی خاک ئاخنیبوو؟! هه وره و بایه و خاک و به هار بی ئارام
له ئارامی. به ره گه ی گیانی تۆ ئه وا نه کاسه ی بچووکی من، به لگوو
به ره برینی جیهانه له تاریک و روونی نامۆ و ئالۆسکاودا. تۆ جیهانی
جه ماوه ری و جیهانیکی له جیهانی جیهان. نه خشی گومانی جه ماوه ر،
نه خشی جوولله ی به ئاسته م له تۆدا ره نگ ئه داته وه؛ هه ر به و شیوه ی
که تاودانه وه ی جوولله یه کی نامۆی تۆش له گومانی ئه وان دا. ئه ی ده م
به ده م گیرۆده ی بوون و نه بوون، له چی ئه گه ری؟ بۆ کام ئامانج؟
به کام ریبازدا ری ئه که ی بۆ دۆزینه وه ی خۆت؛ ئه ی من؟ له کام
که له به ر بۆ با ئه گه ری؟ ئه ی له گه رانی به دوا ی خۆت دا جار و جار
ری ون ئه که ی؟ لافا و و سلکردنه وه ی مامزئاسا و پروانی گیا به رگت
بۆ راگرتنی کام گه ردیله دانه درینی؟ «من» چیه که تۆ حه وت زه ریای
سامناک و سه د بیابانی ترسناک به سه رگه ردانی به دوا ی دا به گوچان
کو تان گرتۆته به ر؟ من، خالیکه مه گه ر، که به و جوړه وه کوو په رگا ل به
ده وری دا باوه خولیته؟ یان مه گه ر ماینیکی له ئاخو ر دابه ستراوه؟ یانه
گو زه رکردنی سیبه ری هه ور و ره مینی باله کانی قورینگه به سه ر چال
و به رزی زه وی دا؟ له گه ران بۆ کامیان به و جوړه به له ز و په له ی؟ ئه م
به هاره خۆنه گه ر، ئه م ژیا نه به رده وام و به کرداره ش ره نگه تۆ بی؟! له
چیه وه یه و بۆ چیه گه رانی تۆ و دۆزه دۆزت؟ به دوا ی "من" دا؟ تا کو یی

تویکانی لەش ئەگەر پێی ئەی پیاو. ئەی شووره و قهلاتی گرفتار؟ تاکەى ئەرۆی، ئەو جیهانهی که ئەپییوی؟ ههیت، ئەگەر پهوانی. ههیه ئەگەر پهوانه و نییه ئەگەر پهوان نییه. ئەوهی که پهوانه چۆن رانهگیرئ، مۆرکراو به مۆری خۆت؟ ئەگه ریش بهو ئەندیشه دلخۆش بکهی، نییه ئیتر. تۆ چ نیشانیک ئەتوانی له نهبوون بدهی؟ بوون، ئەی سروشتی بوون، تاودانهوهی بوون، خودی بوون، گهوههری بوون، ئەی بوونی پهوان، بزۆز و نهمر و نهسرهوت و وهرجاوهند، بگهڕ و به پهو، ئەی پیاو، ئەی مروّف، ئەی گولمه مههه!

ئێسته ئەوا تۆی گیانی ههلاتوو له بوون و پهوان له گیان و تیپهڕ بوون و له گیانهوه؛ سه رهه لّدانت ئەوا له ئاسۆگه ی به ره به یان دا، ویستنی بوونه تا له غاو راپه نینئ وهک کوفاره ی هاوار له دهشتی به ره به رینی سه د مه لّبه ند و بیابان. دهنگ دهنگی جیهان، هاوار هاواری مه ردمه و له گه رووی گولمه مه ددا پهنگی خوار دۆته وه. ئەمه داوای بئ سنووری دهستان و زمان و دلّانه له ناخدا بلّیسه ئەدا بۆ سووتان یان داگیرساندنت. ئیدی تۆ نهک یهک گیان، که ویست و چهزی هه موو گیانیکی به دلخواز و مه به ست و نیاز. ده رفه تی ئارامیت ئەگەر نییه و ده ره تانی راپه ستانت ئەگەر لیب راپه وه، و، به رده لّانی گیانت ئەگەر ئامانجی سه د له شکر ی خوینخۆره، ئەمه خۆی په ژاردنه وه ی بوونی تۆیه له کایه ی به ره به رینی بوون دا و بزانه هاواری خه لّکی ئەیه وئ له گه رووی تۆوه به رز بیته وه. بیناسه، دهنگی تۆ و ئاوازی تۆ!

«ئازار... ئازار... ئازار! لاجانگه کانم، ئاخ... لاجانگه کانم!»

کراژ فریدانی مارانت زۆر دیوه. هه میش پووانی گیا و هه م پشکووتنی گولمه کان. گیانت قه باره یهکی تازه ی ئەوئ. تازه، سه ره له نوئ. جیهان له گیانت دا جیگیر ئەبئ. بار له بوون هه لّنه گری. ئازاریشت له م پشکووتنه یه. ئەم بهر و ئەم ژیانه وه یه هه ردم، ده مادهم. بهر ئەگریت. جیی خۆت ئەکه یته وه و پێست ئەتره کینئ. جیهان لیّت ئەبارئ. ئازاریشت له هه لّچوونی بوونه. بوون به جیهان بسپیره. خۆی هه م قاپ و هه م ناواقپ، خۆی هه م گیان و هه م جیهان. کراژ خستنی

مارانت زۆر دیوه.

«لیم گهړی، لیم بهروه، کارت پیم نه بی. ئەمکوژی!»

ئەمە نه منم له کاری تۆدا، که تۆ له کاری ئەم جیهانه دای، که تۆ له کاری ئەم مهردمه دای و ئەم مهردمه له کاری تۆدا. تۆی وهستاوی له ئاسۆگهی بهرهبه یاندا، له سهر گردیکی سهوزینه، به شانازییه وه سواری پشتی مارۆ، بال و یالی داوه به دهم شنهی باوه، بهو ههتاومه که ئهیهوی له شانهاکانت بروی. ئەمە نه منم له کاری تۆدا، که تۆ له کاری ئەم جیهانهی، ئەم مهردمهی و دیمهکاران چاویان بریوه ته تۆ!

«بهوان مهگهر دهست و بازووی کار نییه و، خهبات نییه؟ بۆچی

من و بۆچی من؟!»

له بهر ئهوهی که ئەتوانی؛ که ههر کامیان خۆی سواریکه وهک تۆ بیگومان و بنیژه و بنییر. تاویک بیر بکهروه له خهلوتهی خۆتدا! باوه پری بوونی به بنی ئەوان، کهران ناخاته قاقاکیشان؟ بهوانه وه هه. بی بوون چۆن ئەتوانی هه بی؟ سهری بی لهش و زمانی بی دهم و چاوی بی نیگا؟ ئەندیشهی خاوا! ئەندیشه له ئەندیشه دا. ئەستیرهیهک له ئاسمان، گوئی بهرهبهیهک، گوئیکی سهحرا، بهردی رهوهزیک، ههناسهی جهماوهر، یهکیک له یهکان، گیانیکی له گیانان. ئەمه ی تۆ، ههر تۆ! له بووندا جگه له قبوولکردنی ئەم راستیه و ئەم پهرداخته، چاره کوا و له کوئییه؟

«وابزانه که من نیم!»

وابزانه؟! ئەی ئەو سواره وهستاوهی ئاسۆگهی بهرهبه یان، له سهر

گردی سهوزینه، رووی له کییه؟

«ههلوئسهیه ئەمه، تهماره!»

٢٤٥٣

که لیهدر

بهرگی ههوتنه

ئەندیشه یان له کی ناسیوو و له کی وهگر تووه ئەو خه لکه؟

«ئاره زوومهن دن ئەوان، ئاره زوو و ئەندیشه یان له ئاره زوومه ندی

خویان هه لبه ستوو!»

ئاره زوویان له تۆدا به دیهاتوو، ئەی تاودانه وهی ئاره زوو هه کانی

ژيان هه لپرووکاوه کان!

«چ چاره؟ من چ چاره يهک بکه م؟ من نه ترسم!»

پیزانين؛ خوځی ناسين. بيتهرينه بهر له وهی به سهرت دا زال ببي، چونکه ناسيني خو، هه نديچار ترسناکه. نه م گيزنه نه ه بوايه تيک بشکي و نه م سياچاله نه بي بپرديت. ترسي به خوځا هاتنه وه و خوځی ناسين بتهرينه. خوځ ه اويشتونه ريگه يه کی دژوار، ليی گه راوی و ليی رابردوی به هه نگاو و هه نگاوی نه وين. ئيستت تيگه يشتن و ترس له هه نگاوی وه ستان دا.

«نه وه راسته خوځم هه يه، خوځ! ماندووشم به لام، ماندووا!»
نه کا، گولمه مه ده! نه کا ماندویتی کوځت پی بدات. چونکه خوځه دهسته وه دان په لاسيک له گيانی مروځ نه تنی، راخراو له بهر شيی نارپه سهدا بي به زه يی به پيلاوی سووکا يه تی پی لی نه نين. سپيندار واتای به وه ستانه و پياو واتای به سهردانه نه واندن. بيانوی خوځ په راندنه وه له خوځ مه نالينه، پياو! له گه ران بو منی تنها له خوځ را يی پيلاوت مه درينه. جيهان بگه رپی، گه ران بو من. ماندویتی ده ربه ک و چاو ليک نی به خه و. سهر جيگه. با له ش به سيته وه. گيانمايه به سهر پيوه ماندوو مه که. فرپنی بالنده، بال مه شکينه. له ش ناسووده و گيان نازاد که. رابه، نه ی پياو!

— ناخ... ناخ... داد بو کی بهرم له دهس نه ژيانه؟!

له نه نجام دا، به لام زور به دژواری، وهک بليی نه يويست له ژير بار يکی که مه رشکين دا پشت راست بکاته وه، رابوو. سهر و شانی راست کرده وه، پووی له ناسمان کرد و نه وه ه وايه ی له سينه ی دا قه تيس ببوو به جاريک وه کوو نيرينه يهک، له لووت و ده ميه وه فرپی دايه ده ره وه. به دوايشی دا دريژ و به رده وام به لکوو دا گيراوی گيانکيشی ماسوولکه به دهماره کانی بو تاويک ليی بگه رپی. هه نگاو له دووی هه نگاو. نه نه بوا له شوپنيک نارام بگرپی. ترس. ترسي نه نديشه، ريگه ی له پياو نه گرت له جيگه يهک و شوپنيک دا رپوه ستی. هيرشی نه نديشه ی نا کوک که درپونگيه کی گيانکيشی له ده روونی دا نه چاند. له جيی خو ی هه لی

۲۴۵۴
که لیسدهر
به گي نه ورته م

ئەكەند، ئەيتەراند. رەوانى ئەكرد. ئەشبوايه رەوان بىي. گرى گرى
 ھەئۆسى ئالۆسكاو و لىكھەلپىكراو ئەبوايه لە خۆى دا بگەرىنى،
 ئەبوايه لە خۆى دوور بخاتەو، ئەبوايه رەوانيان بكات بە ھىواى ژيان.
 سەرھتا ئەوھى كە ئەنگىزە و ھاندەرى ئەم كىشە و مەملانىيە،
 ھاندەرى ئەم ئەشكەنجە و بى ئوقرەييە بە ئازار ديارى بگرى و
 بدۆزىتەوھ. پاشانىش زۆرەي ئەم تەنگزانە ئەبوايه برەوینریتەوھ يان
 لىكھەلپچرى. بۆچى و بە ئەوينى كى ئەبوايه يەك لايەنى بكارايەتەوھ.
 ئەوين، كە وا بوو ئەوكاتە نەيەت كە ئەوين لە بىر چووويتەوھ. نەكا
 مارال ون كرابى؟! برۋانە ژيان! چەند تال و ترش لە دەورى مرۆف
 پۆپكە ئەدا! گرى گرى رۆژگار ئەوھندە تەنگ و پەرەگرە كە ئەوين، كە
 خۆى لە بىر ئەباتەوھ؛ لە دالانە ناديارەكانى گيان دا.

«تاويك بەر لەمە لىرە بوو. مارال، مارال لىرە بوو. مارالى
 من، لەگەل من بوو. لە لای من بوو، لەبەردەم، لە ناو دەستەدا،
 كۆترەكەم! خوا بىمكوژى. گەرمای بوونى ئەوم نەھىنايەوھ ياد! مارالى
 من لە دەستم دايە و من نايبينم! لەگەل من و لە تەك مەنەويە،
 لە سەر جيگەمە و من... ئاي... خوا بىمكوژى! چى لىم ئەويست،
 ژنەكەى من؟ بۆچى ھاتبوو؟ ھا؟ بۆ چ داواكارىيەك؟ چى ئەويست؟
 رەنگىشە نا؟... نازانم، چووزانم؟! بۆچى مېشكى من لەبنا كار
 ئەكات؟! چىم ونكردووھ من؟ بلقىس... دايكەم! شىرۆ... خوشكەم!
 ئاي... چەندە تەنگە ئەم ژيانە، چەندە تەنگە! رېكەم ئەگووشى. لەش
 و گيانم ئەرەتيني. رەنگە ئەوينى لە يادى ماراليش دزيبى! بللى
 وابووبى؟ ئەبى؟! ئە، ئە، بەلام پووش و پەلاش و دېك و دال ھىندە
 زۆرە دەرەتانى بينىنى نزيكترينيشم پى نادا. دوور كەوتووھتەوھ لە
 خۆم؛ ون بووم. واتە خۆمەم ون كردووھ؟ بووم بە كوچا؟ بووم بە
 دادوھ؟ بە داديار؟ بووم بە ئەمير؟ خان يان ئاغە؟! زۆرجار ئەبينم
 بە دەوربەرى خۆمەوھ چاودىريم ئەكەن. ھەندى چاو چاويان لىمە.
 لە دوور و لە نزيكەوھ. چىيان ئەويى لە من، ئەو چاوانە؟ تەنەنات
 كاتىكە خەوتووويشم ئەينىنم ئەو چاوانە كە سەيرم ئەكەن! بۆچى؟

چییان لی بکه م؟ به دوودلی سهیرم ئەکەن. دوولایه نه قسه ئەکەن. ئەمرەنجین. لیم ئەرهنجین. ریم له بهر پێدا دائەنن. ریم لی ئەگرن. رینوینیم ئەکەن. لاریم پیشان ئەدەن. تی ئەچینن تا بەدناوم بکەن. دلسۆزیم بو ئەکەن! ئای... که هەر کامهیان کۆسپیک و قهبارهیهکن. هەر کامهیان قهڵهنگیکن. هەر کامهیان... ئەم چاوه برسیانه چییان له من ئەوی؟ ئەم چاوه برسیانه چییان له من ئەوی؟ ئەم ورگه تیرانه چییان ئەوی له گۆلمحه مه مەد؟ ئەیانەوی بوورین بو گۆلمحه مه مەدی سەردار له حکوومهت وەرگرن؟! تەتەر ئەنیرنه بهر دەرگا که م. تەتەر که یان پێچهوانه ی ویستی ئەوان قسه ئەکا. ریم لی خوار ئەکا. خوی په یامی هیناوه، خۆشی پیم ئەلی ئەو کاره مه که. ئەو کییه؟ قوربان به لووچ. گەدهی مائی بوندار! کی بووه؟ قوربان قوچ. پالەوانیکی به ناوبانگی لیری شوراو که ئیسته خوی وه شیراوه و وه کوو شتی لیوه کانی دادووریوه! به لأم بوچی؟! ئەم شتانه شپرزەم ئەکەن. ئەم گری پووچکانه یه که تییان ناگەم! چاوانی برسی، دەمی داچه قاو، زمانی بیگوته، هاواری بیزمان، دەستی به تال، مهردم، جهماوهر و... ئەم یه که یان، ئەم پینه چیه قیرسیچمه یه که هیشتاش نازانم رقه لییه تی یان خۆشم ئەوی!»

خیرا و ئەوهنده به لهز و شه له زاو، گۆلمحه مه د فپکه ی کرد پیش ئەوهی بگاته لای دەرگای چیشته خانه که شانی دای به دیواره که دا و تووره له خوی بو ئەو له غاو پچراندن و هه لچوونه ی گیانی ناگر تیبه ردا بوو، هەر ئەمهش وای لیکرد به مشتیکێ توند بکوئی به دەرگای چیشته خانه دا و بنه رینی:

— وهره دهره وه!

— به لی سەردار، له خزمه تدام!

مرادی تفه ننگدار خه و آوو له ناو دەرگا که دا وه ستابوو و تا راده یه ک ترساو چاوی له کاردانه وهی گۆلمحه مه د بوو.

— تو نا، ئەویتر!

عه لیخان چه خماخ له پشت شانی مراده وه سه ری کیشا و وتی:

— له خزمه تدام، خان!

گولمحه مه د پرسی ئیتر کي له چيشتخانه خه وتوو! کاتيکه که سی مه بهستی نه دوزیه وه، به جی هیشتن و یه کسه ر به ره وه مار چوو. درگای هماری کرده وه و چوو ژوروه وه و پلیته ی فانوسه که ی هه لکیشا. له چند تفه نگداری خه وتوو، محمه دزه ای گولخانم دهست له سر تفه نگ سر و شانی هه لینا و راما، به بی نه وه ی توانای لیو بزواندی هه بی. پاشان هاو نیگای به گوژمی سهر دار به سر پیاوه ماندوو هه وتوو هه کان دا نیگای سووراند و چاوه پپی فرمانی سهر داری کرد. گولمحه مه د به لام زیاتر له خوی پرسی تا له کوری گولخانم:

— ئی نه میمله بی کتیبه له کوپیه؟!

— کي نه فرمووی... سهر دار!

گولمحه مه د به بی نه وه ی وه لامی کوری گولخانم بداته وه، فانوسه که ی له سر جی خوی کرده وه به بزماره که دا و چوو دهره وه و یه کسه ر به ره وه ژووری دانیشن ریشته. له ویش کهسانی خوی خه وتبوون، ماندووی ریگه و سواری پوژ. هاته دهره وه و به ره وه ژوروه که ی بن پلیکانه کان به پال دیواری به هاربه نده که دا ریشته. له ویش بانوو خه وتبووو. چوو ناو به هاربه نده که و دای به ناو نازه له کان دا. نه سپ و هیسر، چارپی گوپیان قوت کرده وه و تاک و ته را کلک و ملیان له عهرز راکرد و راست بوونه وه. گولمحه مه دیش به هه مان شه که تی و تووره یی، شپرزه و دیوانه سهر به سوورپکی خیرا له ناو نازه له کان هاته دهره وه و به ره وه هه شتیبه که که وته ری. له دهریزانی ناودالان دا وه ستا و دهست له سر ماوزیره که ی به ریشتینی، به بی نه وه ی ناوی که سیکت تایبه ت ببات، پرسی:

— ئی تو له کامه دوزه خ خوت ون کردوو؟

دهنگی به گمحه مه د له سوانه ی بانه که وه له وه لام دا به رز بوویه وه: **که لی دهر**
به رگی نه وته

— کاکه!

— له گهل توّم نه بوو!... بوچی نوره ناکه ی تو؟... نه ته وی نه و

پهرده گۆشتهش به لهشتهوه نه مینێ؟!

به ر له وه لآمدانهوهی به گمحه مه د، گۆلمحه مه د هاواری کرد:

— ئه های... کوری گۆلخانم!... یه کیک بنیره بو کیشک، با

به گمحه مه د چاوێک گهرم بکات!

— به لێ خان، به سهر چاو!

ئه وه نه دهی گۆلمحه مه د وه ستابوو، سیبه ریک وه ک بلێی له

هه ماره که ها ته دهروه و به ره و پلیکانه کان رۆیشت جیگه ی به گمحه مه د

بگریته وه. گۆلمحه مه د گوێی له دهنگی پێی کابرای تفه نگدار، پێی

نایه ناو هه شتییه که. چوو ه پشت ده رگاکه و ده ستی برد بو زنجیری

نآلقه ریژه که. به لآم به ر له وه ی زنجیر له قولفه دربه یینێ، شتی

— ره نگه گیانه وه ریک— له سهر سه کوێ قه راخ هه شتییه که جوو لآ و له

گه رانه وه ی خیرای گۆلمحه مه د دا، راوه ستا و وتی:

— تازه خه ریک بوو چاو م گهرم ئه بوو.

گۆلمحه مه د له ره شایی بن بنمیچی هه شتییه که دا ئه ی توانی

چاوه کانی ستار بخاته بن نیگای خۆیه وه، سه ره پای ئه وه ش وه ک بلێی

چاوی له تارمایی کابرا بریوه، وتی:

— له تو ئه گه رام!

ستار وتی:

— ئاگام لی نه بوو.

توند و لیبراو گۆلمحه مه د وتی:

— با برۆین!

ستار به ره و ده رگای هه وشه هه نگاوی نا. گۆلمحه مه د هه ر دوو

تای ده رگاکه ی کرده وه و وتی:

— سواره!

ستار له دوا ی ئه و فه رمانه به ره و گۆلمحه مه د چوو و شان به

شان ی به ره و که ره دو وه که که وته ری. گۆلمحه مه د ئه سپه ده سه که وته که ی

پیشانی ستار دا و خۆی شی ده ستی دایه زینه که ی قه ره. پاش زینه کردن،

گۆلمحه مه د ئه بوا یه قوله بر نه وه که ی ده ست بخه ستایه ت. چوو و ها نه وه.

٢٤٥٨
که لیسدهر
به رگی نه وته

ستار و ئەسپ ئامادە بوون. گۆلمحەمەد لەغاوی قەرەی گرت و بەرەو
 ھەشتیەکە راپیکشا. ستاریش بە دوایدا. لە کۆلان گۆلمحەمەد پێی
 لە ئاوزهنگی نا و ستار دەرگاکی بە دواى خۆیدا داخست و سوار بوو.
 بەگمەمەد ھەک بلیی خۆی پێ رانەگیرابوو، لە کاتیکا چاوی
 ھەر لەوان بوو چالاکانە بە سەر دیوارەکەدا ھات و کە گەیشتە سەربانی
 ناو داڵنەکە، پرووی لە کۆلان وەستا و بە پارێزیکەوہ پرسیاری کرد:

— لەگەڵتان بێم، کاکە؟

— نە!

— بە دواتاندا؟

— نەخیر! بڕۆ خواروہ، دەرگاکی بەستە و پشوویەکی بەدە. بەیانی
 کارمان زۆرە!

رێگە بە بەگمەمەد نەدرا لەوہ زیاتر لە سەری بپوات.
 گۆلمحەمەد لەغاوی راوہشاندا و ستاریش ھەولێ ئەدا لەو
 نەرمەغارەدا، خۆی بە سەر زینەکەوہ رابگری. بەگمەمەد ھەروا مات
 و ھەپەساو چاوی لە سوارەکان بوو. بەلام بەر لەوہی لە کۆلانەکە
 بابدەنەوہ، خۆی ھەلدایە کۆلان و چەند ھەنگاویک بە دواياندا ھەللات،
 بەلام ناچار بوو بە ئەماژەى گۆلمحەمەد راوہستى و بگەرپتەوہ.

گەراپەوہ و پویشت وا بکات کە براکەى پێى وتبوو.
 با، ئەوہتا لە سینەى سوارەکاندا بوو. لە مەیدانەکە دەرکەوتن.
 گۆلمحەمەد بە نەرمەغار ئەسپەکەى بە ھەورازەکەدا داژووت و پاش
 تاویک دوا دیواری قەلامەیدانیان بەجى ھیشت. رێگە سەنگرد. بە رپى
 سەنگرددا ئەرویشتن. بەلام لە ستار پروون نەبوو بۆ کوێ ئەچن و بۆ چ
 کارێک. بۆ سەنگرد؟ پێى وانەبوو. بۆ چ کارێک گۆلمحەمەد ئەیتوانى
 بەو جۆرە سەرکەش و بى ئوقرە بەرەو سەنگرد باژوێ؟ ئەگەریش بۆ

٢٤٥٩

کە لیبەر

بەرگی ھەوتە

سەنگرد نەئەچوون، ئەى گۆلمحەمەد بۆ کوێى ئەبرد؟ بۆ کوێ و بە چ
 مەبەستیک؟ ئەم سوار بوون و رپکەوتنە ئەوہندە سەیر و لەپەر دەستى
 پیکردبوو کە ستارى تۆفاندىبوو. بە درێژایى شەو ناگای لە شپرزەى
 گۆلمحەمەد ھەبوو و لەبارى دەروونى ئەو تیگەیشتبوو. بەلام ئەوہى

که نهو پهریشانی می دهروونی گولمحه مه د رې به رهو کام مه به ست
درباز نه کات له ستار شاراوه بوو. نهیتوانی وای دابنی گولمحه مه د
لهو تووره بوو. به لام... گریمان واش بی! نایه گولمحه مه د توانای
نهو می نه بوو کاردانه وه می شیاوی هه بی؟ رهنگه نیه می! به لام...
هه رچی چوڼ بی، نه م بیرکردنه وه می بیه وده بوو و به هیچ کوپه ک
نه نه گه میشت. بوپه ستار به باشی زانی خاموش بی و هیچ نه لی، تا
نه نجامی کاره که به کوئی بگات.

ریگه گورا.

گولمحه مه د تووله ریگه می گرتبوویه بهر و نه سپه که می ستاریش
خوبه خو به دوی قهره دا، سهر له لای کلک نه رو میشت. گه ونه چار.
چالووک و کاویر و تنگز. کهد و ناودر لیړه و لهوئی. با له وشکاروئی
گه ونه چاره که دا نه یهووزاند و سمدهستی نه سپه کان له نهرمه خاکه که
رو نه چوو و دوو پیاو، خو یان به سهر بهر کوئی زینه که دا دانه واند بوو،
شهو و بیابان و گه ونه چاریان به لیبراویه می نه ناسراو تیئه په راند.
له بن گرده که، گولمحه مه د دابهزی و وهک بلئی بو دنیایی،
دهستی خسته سهر ماو زپری بهر پشتینه که می و پاشان له کاتی که دا
قایشی برنه وه که می نه کرده شانی، دهسکه وساری نه سپه که می گرت و
قیرقاج به هه وراره که دا سهر کهوت. له سهر یالی گرده که ناوړی که دایه وه
و روانیه هاوپی که می. ستار به دژواری پی هه نه گرت و سهر نه کهوت.
گولمحه مه د به خاموشی لی نه روانی. ستار گه میشت و وهستا.

دوو پیاو به دوو نه سپه وه له سهر ته ویلی گرده که پاره ستابوون
و به بی نهو می - لانی که م به گومانی ستار- نامانجی که روونیان
هه بی، با شاقه له کانیانی پائه وه شانند. ستار که خهو به ته واوه تی له
چاوی تورا بوو، نیگای، درپی به تاریکه که نه دا و دهسته کانی له ناو
گیرفانی دا قوو چاند بوو، کاکیله کانی به بی نه فان ریک نه گوو شران،
که وانی پشت و شانی داشوراوی به ناشکرا دیار بوو و، بلئی نه لی له
بهر خو یه وه نه له رزی.

هه رچهد کوتایی شهوی پایزی نهیتوانی پیاو بله رزینی، به لام

لهرزینی لهشی ستار زیاتر بهره‌نجامی پیاواری و نه‌زانراوی نه‌و کات و ساته بوو تیّی که‌وتبوو. پیاواری و نه‌زانراوی. له‌م کاته‌دا تنه‌ها شتیّک نه‌یتوانی ئارامشی پیّ ببه‌خشی. نه‌ویش نه‌وهی بیزانیا چی به‌میّشکی گولّمحه‌مه‌دا رانه‌بری و، بیزانیا بریار چییه و چیبان له‌پیشه و چ پرووداوکیّک نه‌یه‌ویّ پرووبدات؟ نه‌گهر وتاردانیکی دوور و دریژیش له‌پیش بوایه‌ت، دیسانه‌وه‌ش له‌و داره‌ته‌ی که‌هه‌بوو، ورووژینتر بوو. نه‌وهی که‌ کوشنده بوو، نه‌زانین بوو. نه‌وهی که‌ نه‌شکه‌نجه‌ی گیانی ستاری قورستر نه‌کرد مووش کردنه‌که‌ی گولّمحه‌مه‌د بوو که‌ ریگه‌ی له‌هه‌ر شیوه‌و تووویژیک به‌ستبوو. چونکه‌ کابرای بیابانی نه‌وه‌نده‌ دژ و سارد و تووره‌ خوئیای نه‌کرد که‌ ده‌رفه‌تی هه‌موو جوړه‌ دوانیکی له‌ ستار گرتبوو.

ون و خاموش، دوو پیاو و دوو نه‌سپ، هیّمایه‌کی جیهانی کون. وه‌ستاو له‌ سه‌ر ته‌ویلی گردیکی به‌رده‌لان وا پیّنه‌چوو هیچیان نازانن بوچی له‌وین؟
— ناگرا!

له‌ خاموشی مه‌رگدا، گولّمحه‌مه‌د نه‌مه‌ی وت و که‌وته کۆکردنه‌وه‌ی پووش و په‌لاش و له‌ چاو لیکنانیکی‌دا ئیزنگ که‌له‌که‌ بوو. ستار پیّ نایه‌ سه‌ر ئیزنگ و گولّمحه‌مه‌د به‌ ته‌له‌ شقارته‌یه‌ک ناگری تیبه‌ردا. بو نه‌وه‌ی لیژنه‌ گه‌ون با نه‌ییا، ستار چهند به‌ردی نایه‌ سه‌ری و گر له‌ میانه‌ی پیاوه‌کانه‌وه‌ بلیسه‌ی کیّشا، دوو پیاو به‌ ده‌وری ناگره‌که‌وه‌. نه‌مجار نه‌یان‌توانی چروچاوی یه‌کدی له‌ به‌ر له‌رینه‌وه‌ی بلیسه‌کان‌دا ببینن و سه‌یر بکه‌ن. به‌لام نه‌وه‌یان که‌ جه‌ربه‌زه‌ی نه‌و کاره‌ی ببوایه‌، ستار نه‌بوو. گولّمحه‌مه‌د روانیه‌ چاوه‌کانی ستار. بلیسه‌ له‌ بیلبیله‌ی چاوانی ستاردا گیانی نه‌دا و پرووسکی لیژنه‌ گه‌ون له‌ گوژمی بلیسه‌کان‌دا قرچه‌ی نه‌کرد و تیّک نه‌شکا. ده‌ستی ۲۴۶۱

که‌لیسه‌ر
به‌رگی نه‌وته‌ه‌

گولّمحه‌مه‌د خو به‌خو نه‌توت به‌رزه‌وه‌ ببوو و له‌ به‌ر پشتیینه‌که‌ی‌دا ده‌سکی ماوزیپه‌که‌ی گرتبوو و له‌ هه‌مان کات‌دا چاوه‌کانی نه‌توت هه‌راوتر بوونه‌ته‌وه‌ و گلینه‌ی چاوه‌کانی له‌ کالانه‌دا نه‌خولانه‌وه‌ تا نه‌و

کاتهی که له سهر تهوێلی ستار گرسانهوه؛ جووتیک گولمێخ!

گومان بیهووده بوو و ئەوا لێی مسۆگەر ئەبوو خەریکه سزای بوونی، سزای خۆتێهه لئورتاندن و مێمل بوونی ئەبژێرتێتوه و، ئەمه له گومانی ستاردا بێ پێشینه نهبوو. بۆیهش بوو ئەگەر ئەو ناخودئاگا گولمحه مهده خانی سهرداری له قه لافهت و قه بارهی سهردارێکی جهنگه لێدا ئەبینی، گوژمی رق و توورهی به ناوچه وانیهوه. تاقه دهرهت ئەوه بوو، به خیرایی کهوتنی ئەستیرهیهک هه موو یاران و هاوڕێیانی به سه رکاتهوه به رووناکی بلیسهکان له چاوانی خویدا. تامی وشکی ده می قووت دا و هه و لێدا راوه ستاو بوهستی، چاوهکانی دادووراوی ئاگره که. وه ستاوی راوه ستاو، نهکا سستی کار بکاته سهر ئەژنۆکانی و نهکا له رزینی ترس...! به لām نهی ئەتوانی به سهر لێدانی بێ ئوقرهی دلدا زال بێی و بیگومان ئەم لێدانه بێ ئەمانه، تاودانه وه یهکی له لهش و چروچاوی دا هه بوو. ژیان و مهرگ. دلێ مروّف ئەلێی کات و سات نانسێ و بهر له ستار داژووی و ستار ئەگرێ. ستار توانی به یهک نیگا کوشتنی خوێ سهر بکات. زۆریش دزیو نه بوو. هه رچهند مهرگ و کوشتن دزیوترین پوآلهتی بوون بوو و، هه رچنده کوشتن به قورقوشمی گوللهی گولمحه مهده، ژانیکی دووپاتهی هه بوو. به لām... شهوێکی بهو فراوانیه، ئاگرێکی ئاوا سوور و شوینێکی ئاوا بلیند. هه رچی چۆن بێ، پوانگه یهکی زۆر بێ نرخ نه بوو. به کیش ئەوهی که توانی بووی پوخساری خه نیم ببینی و ئەمهش خوێ ئەی په راندهوه له سه گمه رگی، بهو جوړه ناجوامیرانه یهی که زۆر جوامیر ئەکوژرین. بهو جوړه ناجوامیرانه یهی که زۆر جوامیر کوژران به شیري پیاو کوژانی سو لئان مه موود خانی زولفه قاری. لیره ته نانهت هیوای ئەوهش هه بوو که پێش ته قه کردن، دهرهتی ئاخفتنیش هه بێ. بۆچی نه بێ؟ مه گەر مه رگیکی بهو جوړه نابێ هۆیهکی هه بێ؟! وانیه؟! – بهس ئەوه م پێ بلی بۆچی ئەتهوێ بمکوژی؟! لانیکه م ئەمه م پێ بلی!

له پشت په ردهی دوو که ل و ئاگره وه، دوو پیاو چاویان لیک

بریبوو و هردووش له خهرمانیکی نیگهرانی دا نه سووتان. دهردی گران نهوه بوو که گولمحه مهده نهی نه زانی له گهل ستار چی بکات. نه گهر بهو باوه ربه بگه یشتایهت که نه بی گولله یهک بنی به ناوچه وانی نه م پینه چیه به دفره پوهه، خو ئیتر خهمی نه بوو. چونکه گولله یهک پیوه نهنا و گیروگرفت چاره نه بوو. به لام راستیه کهی نهو هیشتا نه گه یشتبوویه نهو برپاره ی که ستاری پینه چی نه بی بکوژی و نه وهش که زیاتر تووشی نه کرد، نه م دردوونگی و دوودلیه بوو. چاوه کانی که به زهی سوور ببوون و دهر پریبوون، نیشانه ی تا و هه لچوونیکی توندوتیژ بوو. نه وهش که ریکی نه گووشی، نهو توورپه ییه بوو چنگی له تان و پوی دهماره کانی و هردابوو و نهی نه زانی چی لیبا چون له گه لی ری بکه وی. توورپه یی و مانویتی و په ریشانی، هیرشی به کو مه لی هه زارسه ر وهای قوشقی کردبوو، دیار بوو زور ژیر بوو که تا نه م کاته پیلکه ی دهمانچه که ی نه چرکاندووه و دوای خستووه.

ژیان. تاسه ی ژین. بیگومان خولیا و حزی سه مه ره ی ژیان نهو شته بوو که له قوولایی ناخی ستاره وه بلپسه ی نه کیشا و له دهر وویهک نه گه را بو دهر باز بوون و له هه مان کاتا نه شیویست به زیواری تیگه یشتن و ناسینیش بیرازینینه وه. ناسین و تیگه یشتنی هه موو لایه نه کانی نه نگیزه و هانده ری گولمحه مهده لهو کاره ی دا که دهستی دابوو یی. نه م ههسته سهیره له ستاردا، تهنه له تامه زرویی بو ناسینی نه نگیزه ی کاری گولمحه مهده خو ی نه نه بینیه وه. به لکوو نه م ههست و ویسته به ده سه ینانی دهره تانیک بوو له خو ی و بوخوی. په رنگه بیانوویهک بوو بو کپینی کات و دهر باز کردنی خو ی. نهوه راست بوو که ستار خریک بوو دل بدا به شیوه و شیوازی کوشتنه که ی خو ی. به لام گیانمایه ی نه م کاره ساته ی نه وهنده به پووچ و گالته نه هاته بهرچاو که وای لی نه کرد به هه موو شیوه یهک که بو ی کراوه، ریگه ی مردنه که ی

دوور بخته وه. کوشتن! مردن به دهست و گولله ی گولمحه مهده! کوژان به لام له پیناوی چ تاوانیکدا؟ مردن له تاوانی کامه بووندا؟ نه بوون له پیناوی کامه بووندا؟ کاری نیوه کاره و هه ولدانی بی سوود؛

جامی مهرگ چۆن بنۆشی؟ نه، له لیکدانهوهی ستاردا، ئەمه نهی ئەتوانی به کۆتاییهکی خۆش دابنری یان به گیان بهختکردنیک بویرانه. کۆتاییهکی بهو جۆره بهس گالتهجارپی بوو و نهخوازه کهمتریش ناپهسهند! سههرهپای ئەمانهش له پارهپارهی بیر و ئەندیشهی رهمۆک و یاوکردووی خۆیدا، ستار هیشتا توانای تیگه‌یشتنی ئەوهی لهدهس نه‌دابوو که زۆر دژوار نییه و جیی سه‌رسوو‌رمانیش نییه، ئەگهر به‌کیک ئەوکاره بکات که گۆلمحه‌مه‌د ئەیویست بیکات. له هه‌مان کاتدا بپروای به‌وه‌ش هه‌بوو که بۆ کار و کرداری مرۆف جگه له ئەنگیزه‌ی رۆشن و ئاشکرا، کۆمه‌لیک زانیاری نامۆ و نه‌ناسراویش هه‌یه که ناسینه‌وه‌یان ده‌رفه‌ت و هه‌لیکی دووردریزی ئەویست، له‌و ته‌نگ‌ژه‌یه‌ی ئەو تییدا گرفتار ببوو. بۆیه سه‌یر نییه ئەگهر گۆلمحه‌مه‌دی که‌لمیشتی لوه‌لی ماوزی‌ه‌که‌ی بنی به هه‌نیه‌ی ستاری پینه‌چی‌ه‌وه و ته‌قه‌ی لی بکات. هه‌رچه‌ند ئەم رپالزمه به‌ره‌سته رپگه‌ی له‌و تامه‌زرۆبییه‌ی ستار بۆ ژیان نه‌ئەگرت که نیگه‌ران و به‌جۆش له قوولایی گیانیه‌وه هه‌ئنه‌قوولاً:

— ئەته‌وئ له سه‌ر سه‌ره‌که‌ت به‌کوژی؟! —

گۆلمحه‌مه‌د ده‌ستی له سه‌ر ده‌مانچه‌که‌ی هه‌لگرت، په‌نجه‌کانی پ‌رواند؛ وه‌ک بیه‌وئ پاشه‌روکی تاوانیکی لی هه‌لوه‌رینی. پاشان پ‌ووی کرده ئاسمان و وه‌ک له‌گه‌ل خۆی بی، وتی:

— چ شه‌ویکی شوومه!

ستار هه‌ستی کرد به ئاسووده‌یی هه‌ناسه‌ی دیته‌ده‌ر و کاتیکه شوپی نیگای گۆلمحه‌مه‌دی گرت، شه‌وی هه‌رچه‌ند توژی نیگه‌ران، به‌لام به جوان هاته به‌رچاو. گۆلمحه‌مه‌د نیگای وه‌رگی‌را و دوو هه‌نگاو دوورتر له ئاگره‌که له سه‌ر که‌ئه‌که به‌ردیک دانیشت، قاچه به ئازاره‌که‌ی ئازادکرد و به ستاری وت:

— دانیشه!

ستار ئاگره دامرکاوه‌که‌ی ده‌وردایه‌وه، له گۆلمحه‌مه‌د نزیک بوویه‌وه و بالیکی به‌مینی بۆ لای، نه زۆر به ئه‌رخایه‌نیه‌وه، دانیشت و قوولی کرد به قولاپی ده‌ور ئەژنۆکانی. گۆلمحه‌مه‌د ئانیشتکی دادا.

پاكشا. پهنجه له پهنجه‌دا، له خاكه ره‌شه‌كه ورد بوويه‌وه. شه‌وقى بوون، حه‌زى ده‌سختنه‌وه‌ى گيان، ستارى هان ئه‌دا وزه‌ى له‌به‌رماوى، به‌ ئاخفتن ده‌ربېرې. جيگه‌كه‌شى به‌ ناجى نه‌ئەزانی. به‌لكوو بتوانى كابرأ له‌م گير و گرفتاريه، بيه‌رېنېته‌وه. به‌ر له‌و به‌لام، گولمحه‌مه‌د سه‌رى هه‌لېنا، خاچ له‌ چاوه‌كانى ستار مۆر بوويه‌وه و وتى:

— تۆ كىي... پياو؟ تۆ كىي؟ بۆ خۆم به‌ قه‌رزارى تۆ ئەزانم؟ بۆ ده‌ست بۆ هه‌ر كارېك ئەبه‌م، چاوه‌كانى تۆ پشت ملام ئەسووتىنى؟ بۆچى تۆ به‌ تىكه‌ه‌رى كار و ژيانم ئەزانم؟! بۆ هه‌ميشه و له‌ هه‌موو لايه‌ك سه‌ر و كه‌لله‌ى تۆ قيت ئەبېته‌وه؟ بۆ ون نابى له‌ به‌ر چاوم؟ بۆ له‌پر ده‌رئه‌كه‌ويته‌وه. بۆ خۆم به‌ منه‌بىارى قه‌ردى تۆ ئەزانم؟ بۆچى؟ مه‌گه‌ر من چكاره‌ى تۆم؟ له‌ سه‌ر من به‌ قامچى ئەشكه‌نجه‌يان كردى، بۆ له‌ بن ئەشكه‌نجه‌دا راستيت شارده‌وه؟ له‌ به‌ر چى؟ دلاوه‌رى شوان ئەيويست نيوه‌شه‌و بمكوژى، به‌لام تۆ نه‌ته‌يشت! بۆ؟ مه‌گه‌ر من بىراى تۆ بووم؟... بۆ هه‌ميشه له‌گه‌ل منى؟ ته‌نانه‌ت ئەو كاتانه‌ش كه‌ لىم ونى، له‌گه‌لمداى! بۆچى؟ چۆن چويته‌ته به‌رگى منه‌وه كه‌ هه‌ميشه له‌گه‌ل منى؟ تۆ جادووگه‌رى، چيت؟! بۆ نازانم تۆ كىي؟ بۆ ناتوانم ئەمه‌ بزانم. به‌لام لىت ئەترسم، بۆ؟ له‌م هه‌موو دنيايه‌دا من ته‌نها له‌ تۆ ئەترسم! بۆچى له‌تۆ ئەترسم، له‌ كاتىكا دلناشم تۆ دوژمنى من نيت؟ دوژمنم نيت، به‌لام ناتوانم به‌ دوستىشت بزانم! له‌ دوستايه‌تيت ئەترسم. بۆ، بۆ سل ئەكه‌مه‌وه له‌ دوستايه‌تى تۆ؟ ئەمه‌ چ جوړه ژيانىكه‌ من له‌گه‌ل تۆ هه‌مه‌؟ يه‌ك! يه‌ك شتى سه‌يرت هه‌يه تۆ كه‌ بىزارم ئەكات، ئەم ترسىنى! ده‌ست له‌سه‌رم هه‌لگره، به‌ر له‌وه‌ى كه‌... ئىسته ئەزانى بۆچى ئەمويست بتكوژم؟! نه‌فره‌تم لىبى! نه‌متوانى. سوور ئەو كاته‌ى كه‌ ئەبوا بتكوژم، نه‌متوانى. دردۆنگى!

٢٤٦٥

كه‌ لىبده‌ر

به‌رگى ته‌وته‌ه

دردۆنگى! ئەم دردۆنگيه ئەمكوژى، ئەمخواته‌وه! ئەگه‌ر بمكوشتايه‌تى مسوگه‌ر ژىوان ئەبوومه‌وه. ئىسته‌ش كه‌ نه‌مكوشتوويت، په‌شيمانم! تۆ ئىتر چ گرييه‌كى كه‌ نه‌ به‌ده‌ست ئەتوانم بتكه‌مه‌وه و نه‌ به‌ددان؟! ته‌نانه‌ت به‌ خه‌نجه‌ريش ناتوانم بتېرم. تۆ جادووت لىكردووم، نازانم،

لهگه‌ل تۆ چی...

خشه‌خشی خوشانی گیانه‌وه‌ریک به سهر دپک و دال و چه و
به‌ردی یالمه‌که‌دا، ده‌رفه‌تیک بوو بۆ ئه‌وه‌ی ستار پشوو‌یه‌ک - هه‌رچه‌ند
بۆ ساتیک‌ی کورت- بدات بۆ خۆ ده‌ربازکردن له ده‌ستی گولمه‌مه‌د.
ئاو‌ری دایه‌وه و هاوکات له‌گه‌ل گولمه‌مه‌د چاوی برپیه شوینه‌که.
ده‌نگی خسه‌خسه‌که ئاشکراتر ئه‌بوو. هه‌لسان. دوو هه‌نگاو کشانه‌وه.
لای ناگره‌که گولمه‌مه‌د ده‌ستی برد بۆ شانی و برنه‌وه‌که‌ی ئاماده‌کرد
و سپهری گرت. ده‌نگه‌که کز بوو. ته‌واو بوو و پاش تاویک ناله‌ی
نیوه‌گیانی پیاویک له ناو ده‌وه‌نه چالوو‌که‌کانه‌وه به‌رزوه‌وه بوو:
- له‌وه‌زیاتر... ئیتر... نا...

گولمه‌مه‌د، به‌ره‌و پێشه‌وه هه‌نگاوی نا. به‌لام ستار قوولی به
هه‌ردوو ده‌ست گرت و راپوه‌شان‌د. گولمه‌مه‌د ئاو‌ری لیدایه‌وه. ستار
وتی:

- من!... با من...

ستار هه‌نگاوی نایه پێشه‌وه؛ چه‌ند هه‌نگاو. له په‌نای ده‌وه‌نه
گه‌ونی‌که‌دا پیاویک که‌وتبوو. به په‌تیک ده‌سته‌کانی به‌سترا‌بوو و پانه‌وه
بوو، له مارمی‌لیکی بی‌ل لیدراو ئه‌چوو. ته‌ویلی له خا‌که‌که چه‌قیبوو
و نیوه‌گیان.

- بیهینه به‌ره‌وه!

ستار بن‌باخه‌لی پیاوه‌که‌ی گرت و به دژواری سینه‌ی له خاک
هه‌لب‌ری. به‌رزوی کرده‌وه و نزیک ناگری نیوه‌سووت به‌ری دایه‌وه.
پوخساری تیک‌قوپاوی بوژدنی له به‌ر کزه‌ رووناکیه‌که‌دا به ئاشکرا
ناسرایه‌وه. ستار وتی:

- ناگری بینیبوو... پیاوی نه‌گه‌ت!

له بی‌ده‌نگی گولمه‌مه‌د‌دا، ستار لای بوژدنی‌وه چۆکی دادا بۆ
ئه‌وه‌ی له به‌ر تۆزه‌ رووناکی ناگره‌که‌دا برین و زامی له‌ش و سه‌روچاوی
کابرا سه‌یر بکات. به قه‌رساندن وا دیار بوو بوژدنی شوینی ساخی
نه‌ما‌بوو. ستار پوانیه گولمه‌مه‌د. گولمه‌مه‌د ما‌وزپ‌ره‌که‌ی به‌ره‌و

ستار راگرت. ستار ماوزپری لیوهگرت. گولمحه مهده وتی:
— بیکوژه!

دهمانچه و دهستی ستار به ئاشکرا کهوته لهرزین. گولمحه مهده
وتی:

— بینى به ناوچه وانیهوه!
داماو و بیواز، ستار چاوی برییه گولمحه مهده. گولمحه مهده وتی:
— خۆتم پى بناسینه و پیم بللی کیى! لیی ده! بیکوژه!
ستار توانی بللی:

— پهناى بو ئیمه هیناوه، سهردار!
بهلام شمشیریک له دهنگی گولمحه مهده دا بوو:
— خۆتم بو درخه! بیکوژه!
دهنگی گولله، ئهسپهکانی راچهناند و گوئیان چاوه پروانی بهرنجام،
قوت بوویهوه. گولمحه مهده فرمانی دا:
— یهکی تر!

گوللهیهکی تر و مل و گوئی ئهسپهکان جوولآ و ستار بهو
قاچانهوه که ئهتوت هینی ئهو نین و، بهو دهستهوه که ئهتوت به
شانى دا ههلواسراوه بهرهو گولمحه مهده رویشته. دهمانچه که دایهوه
دهستی و ههر لهووی چوکی دادایه سهر خاکهکه و به گریانیکى
جهخاراوی شانى کهوته لهرزین. ئیسته ئهوه، ستار، ئهوه پیاوهی که
بهو جوړه بیپهروا له پى کهوتبوو، ئهگهر نه به گولمحه مهده بهلگوو
ئهباو به خووی بللی کییه؟ خوینی ناوچهوانی بوژدنی به سهر عهرزه کهدا
جوگهلهی بهستبوو و کابرا به لای ئاگره کهوه، ئارام خهوتبوو.
ئای... ئای... خوژگه خوینت به چاو نه دیبایه له مهو بهر، ئهی
پیاو!

له کوپیت و بهرهو کوپیت؟ له کام گورستانهوه مهرگ سهری ۲۴۶۷
هه لئنا بو پیاوانی دالانهکان و گهناوهکان؟ له کوپیت و بهرهو کوپیت،
ئهی سهری سهرکیش، ئهی دللی ههزار منال له سینته دا. له ریبازی
خویناوی خاکدا، ئایه ئهوه تو نه بووی به قه می سه مه دخان ههزار

که لیسه

به رگی تهوته

جار پارچه پارچه کرای؟ گریان بۆ؟ ئەى له سەر بانى مزگەوتى شين بهسەد گوللە داگیرای، نیشانهى ئاگر. ئەوسا، فرمیسک بېگانه بوو لهگەڵ چاوهکانت ئەو کاتەى ئەژنۆکانتیان له باخى ئەتابەک ئەشکاند میراتگرانى زۆلەزای تۆ. گریان بۆ ستار؟ گریان بۆ؟ له کام لای ئەم زەوییه رواوى، ئەى خاک، ئەى دلى خاک که ئەوەندە تەرچک خویا ئەکەى؟ نه مهگەر له خاک، له خودى خاک؟ کارت به چى زانیوه و ئەچیتەوه سەر کى، ئەى که به ناوچهوان و ئیسکى پرومەتت له پاره کەرپووچیکى سوورەوهکراو ئەچى؟ کارت به چى زانیبوو و بنهچەت به کى؟ کار ... هەمیش بنهچە!

کار... کار... کار. دەمت بهس وشەى کار ئەتوانى پرى بکات. ئەگەر زمانى گىرانهوهى خۆت هەلپچى و چاوهکانت به نىگا و بىرى کار. تا تەمەنى دەستەکانت، تا ياد و پىچاوپىچى هەزار توپى نىگات، تا شان و يال و ئەژنۆ و شەقى گەردنت، جگە له کار و کار نازانى. تىخى سیاوهخش و نىزەى زۆراب، رمى ئەشکەبووس و ئەپابەى داریووش تۆ سازت کردووه. هەمیش قامچى ئەو يەکەش تۆ چنیوته و زنجىرى ئەو هەموو درۆ و شکۆ، له پى و دەستى تۆ ئال. خەسرەو و کۆشک به دەستى تۆ دروستکران، به بوون و يادگارى تۆ. مووزەى نادى و بەلەکى تەيموورى، پىگەى هەوریشم و نەخشى شىنباوى پەرسنگەى خوا، بوونيان له بوونى تۆ پەيدا کردووه ئەى کاروانکوژەى شەوانى دوورى دەشتى شۆر. شوانى رانهکانى میرههزار و وهزىرى کىلگەکانى جىروفت. جارىکیان تۆش له بن دیوارى هەماراو له دایک بووى. پەنگە شاگردى کردنت له کورەخانەى ئەو رۆژگارەش به هەتیوى بوو. تەمەنت ئەگاتە هەزاران و، شوینى لەداکبوونت به هەزار دوورگەى نەدۆزراوه. له سەر شانەکانت جى نیشانى کەژاوه، مۆر و نیشانى کۆپەلتى. له بەلخ کۆپەلە بوويت له خزمەتى تەکینەکان، له شووش بەردتاش بوويت و له هەورامان ئەسپت لەوه پاندووه و له هەمان نیوهرۆى گەرماژۆدا تەونکەریکى پسپۆر بووى له مەلەبەندى کاشان. تۆ سەدجار، سەد سەدجار لەدایک بوويت و مردى تا لەدایک بىیتەوه. سەدجار. سەد

سه‌دجاران بوون و مردن!

«زۆرتەر... زیاتر... بوون و مردن؛ بوون و مردن!»

له کار و جه‌نگ؛ له جه‌نگ و کار. شه‌رت کردوه، به‌شهر دراوی. تا سه‌قلاو و پۆم و پیشاوه‌ر، به‌وه له‌زه‌ی که ئه‌رپابه‌کانی شه‌راو. له‌وه‌ی له ئاستانه‌ی خاک و له به‌رده‌می ئاودا قوربانی کراوی. جه‌یحوون و هاموون و حه‌وت زه‌ریای شینکی مه‌یدانی پرمبازی بازوانت له مملانی‌ی شه‌پۆل و سه‌ول. پاشان گه‌رپایته‌وه به‌ پۆ پوخساری سپه‌ریکی زه‌نگباری. شمشیری بیخه‌می ئه‌سکه‌نده‌ر، راست له دلت چه‌قیوه مه‌ستی شه‌رابی سه‌رکه‌وتن. جاریکه‌تر، قوربانی سه‌رکه‌وتن، قوربانی پیشکه‌شی سه‌رکه‌وتوو. شاکان له سه‌ر خوینی تۆ، له خوینی تۆ، به خوینی تۆ بوو که جامیان له جام دا. چیرۆکی ئه‌سکه‌نده‌ر و دارا به‌لام، له سه‌ر پیستی پۆرگ به‌ستووی تۆ نووسرا.

«من دیسانه‌وه‌ش زیندوو بوو، تا دیسانه‌وه...»

ئه‌وسا هه‌یرش. تۆ قوربانیت، دیسانه‌وه تۆ. تۆ نالی ئه‌سپت دروست ئه‌کرد و ده‌ستیکت به‌کاری دروستکردنی چه‌رخ و په‌ری ئه‌رپابه‌وه خه‌ریک بوو له هاتوچۆی قه‌به‌کان‌دا. سه‌گیگ له بن ورگی ئه‌سپه‌که‌ی ئه‌نووشه‌دا رای ئه‌کرد، ئه‌وسا که تۆزیک سوور به‌رز بوویه‌وه سوور وه‌ک بلیسه‌ی ئاگر، له ناخی ئاگره‌وه. ئاته‌شگه ئاگری تیبه‌ردرا. له‌وه‌ی قوباد په‌شی له به‌ر کردبوو، مه‌رگی میراتی باپیران. له‌وه‌ی ئه‌نووشه به ئارامی به‌رگی خاکی له به‌ر کرد. خاک بوو به‌ سیاچال. چاله‌وچال له گۆرپه‌پان‌دا، به سه‌د سه‌د ددان و ددان و ددان. له‌وه‌ی له سه‌ره‌وه خورای بۆ بنی خاک. بپروانه!

— «ئه‌وه له‌شکه‌ری که پیشه‌وه‌که‌یان یه‌کی وه‌کوو تۆ بی‌ت، خه‌لاتی

له‌وه باشتریان شیواو نییه!»⁽⁴⁾

٤- له په‌راویزی پۆمانه‌که نووسراوه که قوباد ئه‌مه‌ی وتوووه. هه‌رچه‌ند پڕوداوه‌که که سه‌رده‌می قوباددا پڕوی داوه، به‌لام زۆر سه‌رچاوه ئه‌لێ که ئه‌وه قسه‌ی نه‌وشیروانه. بۆ نمونه خاچه نزامه‌لمولک، سه‌ده‌ی یانزه‌ی زاینی، له په‌رتووکێ سیاسه‌تنامه‌دا نووسیبۆتی، ئه‌مه‌ گۆته‌ی نه‌وشیروانی کۆری قوبادی یه‌که‌مه. واته کاتیکه مه‌زده‌کی بامدادان داوای پیغه‌مه‌رتی ئه‌کا، نه‌وشیروان داوا له باوکی

«من لهو نيوه پوڄ گه رماژويه دا خورام و نه مجاره يان نازانم له
کوئی له دايک بوومه وه!»

نازانم له هيڼد بوو يان له کوئی زه هری سوچه مار ليی-دام.
کاتيکه هه لسامه وه سواره کانم بينی له باشتينه وه بهرمو مهراغه
داژوتن. له وئی بوو که من سهری خوّم کرد به دارا. پاش نه وه بوو
تهيموور ملی شکاندم و موغره ی پشتی راختم تا به نالی پوستانلی
نادر بهاردری. نازانم، نازانم شا سمايل بوو يان نه ویترا ناچاری کردم
بو کوشتنی سونيهه کان شمشیر دروست بکه م و پاش نه ویش يه کيتر
بوو، نازانم کی، فه رمانی دا خندهک ليدهم بو شارنده وهی تهرمی
شيغه کان. به سوننه کوشتم، به شيغه کوژرام. به شيغه کوشتم،
به سوننه کوژرام. کوشتم و کوژرام. قهلاّتم رووخاند و قهلاّتم ساز
کرد. کلاو پیسته که ی قولی میرزا زور گرانبايی بوو. جبه خانه... زری
و جبه... زری بهری شاروخ میرزا کاری من بوو. نازانم، نازانم.
دهسته کانم له کوئی لی ون بوو و له کوئی دوژیمه وه.

سه رم زور قهره بالّخه، زور. نايه ته وه بیرم به لام نه وه زور باش
نه بينم که چاوه کانين له کالانه دهره ينام، به گولم یخ. من له لای
خه رمانیک چاوی ره شه وه نیژرام. به لام دهسته کانم، نازانم دهسته کانم
له کوئی ون کرد. دهسته کانم، دهسته کانم؛ کاتيکه له ره زه که ی چناران
پيمه رهم لی نه دا، که لله سهری خوّم دوژیمه وه. پاش نه وه بوو کرام به

ته که مه زدهک بداته دهس ته و. پاشان په يام بو مه زدهک نه نیری و داوای لی ته که
ناوی یارانی خوئی بو بنوسئ. واته ته گهر ژماره يان که مه با زیاد ی بکه ن و ته گهر
ژماره يان زوره با وه کوو تا بيکی تازه که نه ویش نه ووی بی به لايه نگريان، رای
بگه **بمزه يان**. مه زدهک ناوی دوانزه هه زار له یارانی بو نه نووسئ. نه وشيروانیش
فرمان نه دا بيانگرن و بیست بیست بيانکه نه ژووریکه وه، رووتیان بکه نه وه و
سه ره وه خوار و قاچ له حه وا، هه تا ناوقه د له مه يدانیکي به رفردا بيانچه قیئن. له
کوئی دا مه زده کیش بانگ ته کا و پی نه لی:

«نه و له شکره ی که پیشره وه که يان یه کی وه کوو تو بیت، خهلاّتی له وه باشتريان شباو
نییه!» پاشان مه زده کیش تا پشتینه ی له عهرز نه چه قیئن و نه وشیره وان پی
نه لی:

«جا تویش بو خوّت سه ير بکه!»

پوڻگر. لهوئ پوڻ گهڙهڪم نهگرت و هاوپيئ نهسپ نهونده به دهوڙ
 چهڙهڪهيدا گهڙام تاگيڙوحوڻ بووم. له پوڻگرخانه كه هاتمه دهرهوه
 نهونده گيڙ بووم دنيا به دهوڙي سهرمدا نهخولايهوه. نهونده حوڻ
 بووم نهم نهتواني دهوڙبهري خوڻم بينم. وتيان سهردار سپا له نزيڪ
 خيوتهڪاني شيڇ خهزعهل له بيره نهوتيڪ هاتوته دهرهوه. ليڙهدا
 بوو كه تفهنگهڪهيان ليوهگرتيم و ناچاربان كردم شوين بو داربرجي
 پهمپي تازهي پهتروڻ ههٿڪنم. نه م داربرجانه له سهروهڪاني باخي
 دلڪوشا نهئچوون. من دهرهنگهڪانم ههٿڪرد، كلاوي بهختياريم له
 سهر ههٿڪرت و كلاويڪي به وریشهي ئاسنم كرده سهرم و نازانم
 چ كات بوو كه بيرى نهوتهڪه ئاگري گرت، كاتيڪه هاتمهوه به خوڻا
 له دهوڙبهري سهبهٿان بووم و بينم خهريڪم زهوي ههٿهڪنم
 تا تفهنگيڪي يادگاري حهيدهرخان له بن خاك دهرهينم. من له
 كهناري ئاراس كوڙرام نهمجاره و تينوو بووم. كاتيڪه ههٿسام ههوا
 بوڻي كردبوو. ههستم نهڪرد خهريڪم نهخنڪيم. چاوهڪانم كردهوه و
 بينم له نازهربايجانم و خهريڪم بينهچيهتي نهڪم!»

— باوك و داڪت؟!

— باوك و داڪم نهبووه!

— چي؟

— له بيرم نييه هه مبووئي!

نهسپهڪان پهلهيان نهبوو له پوڻستن دا، چونكه سوارهڪان به
 لهز نهبوون. دل به دل و پووي گوتهيان له يهڪ بوو. بي پروا و بي
 دوو، گولمهحمده له سيلهوه نيگاي پرسينهري برپيوويه ستار و
 چاوهرواني روونكردهوهي زياتر بوو. ستار شوين قسهڪهي خوئي گرت:
 — رهنگيشه داڪ و باوكم هه مبووئي. بهٿام و ابرانم... يان

كوڙراون يان له ئاراس خنكاون. ئيتر هيچ ههوايڪم لييان نييه،
 هيچ!

— گولمهحمده وتي:

— نهگهر نهونده فيرسيچمه نهبوايهتي، نهبوا بوٿ بگريم!

ستار به تەوسەووە وتی:

— ئیستە بەلام بۆ ئەووە ئەشێم پێم پێبکەنی؟
— ها؟!!

ستار نەک بە گۆلمحەمەد، وتی:

— پێکەنینم بە خۆم دێ!
— لە چی؟

ستار وتی:

— لەوێ کە بەو ئاسانیە بوژدینم کوشت!
— نارەحەتی؟

— بێ خەمیش نیم!

گۆلمحەمەد چاوی بریە بەردەمی و وتی:

— منیش حەزم لە کوشتنی ئادەمیزاد نییە. بەلام ناچار ئەبم.

ستار سەیری گۆلمحەمەدی کرد و پرسى:

— ئەگەر من بە قسەم نەکردایەتی، چیت لێ ئەکردم؟

گۆلمحەمەد بە بێ ئەووە ئاوپ لە ستار بداتەووە وتی:
— خۆم ئەمکوشت!

— ئەى بۆ منت ناچار کرد ئەو کارە بکەم؟

بەو نەرمیە کە ئەسپەکان ئەرپۆشتن، هەل و دەرفەتی ئەووە

هەبوو گۆلمحەمەد ڕوو وەرگێڕی و برپوانیته ستار کە لە ڕێکەووە

ئەسپى داژووت:

— ئەتەوێ لە دوورەووە دەس بگری بە سەر ئاگرەکەووە؟!!

— نە!

— ئەى بۆ دەستت ئەلەرزى؟ بۆ ئەترسى لە نزیکەووە بەشداری

بکەى؟

— بۆ نزیک بوونەووە، بۆ بەشداریکردن ئەبوا بە مسۆگەرى بکوژم؟!!

گۆلمحەمەد وتی:

— مسۆگەر! کارى ئیمە بوو بەمە. بوو بە ئۆبالی ئەستۆمان

ئەم کارە. شەریکی ئیمە بوون واتە ئەمە. واتە کوشتن! دنیام تۆ وات

بیر نه کردوټه وه که خه ریکی ئه بی به هاوبه شی به شکوټیه کی بازرگانی!
 خو وا بیرت نه کردبوویه وه؟! تا ئیسته مروټ کوشتبوو؟
 له بری وه لّام، ستار قه لّامهیدانی پیشان دا و بانی مالیک که
 ئاگر بلّیسه ی ئه کیشا؛ بانی سه رای سه ردار! ئه بی چی پووی دابی؟ چ
 بووه؟ ده رفعت و کاتی وه ستان نه بوو. دایانه غار. ده رکه وت ئاگره که
 نیشانه بووه. سه را تی کچر ژابوو و قه لّامهیدانیش خه ریک بوو تی ک
 بقرمی. هه موو له خه و رابووون و به شپرزهی به هه موو لایه که دا
 ئه رویشتن و له گو لّمحه مه د ئه گه پان.

— چی پووی داوه؟! —

شیتی تووره یی، خانحه مه د له وه لّامی براکه ی دا وتی:
 — نه جه ف ئه رباب کادینه که ی ئاگر داوه، دوو جوو تیاره که ی له
 کادینه که دا چه پس کردوو ه بو ئه وه ی بخنکین. پاشان که وتوټه بانان و
 هاوار و هه را که که لمیشیه کان هاتن و تالانیا ن کردم و مالّه که میان
 ئاگر تیبه ردا و کوشتیان و رویشتن!

— کی هه واله که ی هیئا؟ —

— چهیده ری مه لا میعراج. په زیان له و نزیکانه بووه.

— ئیسته له کوټیه؟ —

— ئه وه تا، لای سه رته نوور!

گو لّمحه مه د هه نگاوی به ره و سه رته نوور نا و هاواری کرد:

— زین که ن!

بیئه و به ره، زین و به رگ. فه رته نه. هه موو چالاک و گورجو گو ل
 به کرده وه و به کردار. که م به گفت و پر به کار. به چاو ترووکانیک
 له ده رگا ده رکه وتن. دواين که س گو لّمحه مه د بوو که چوخی له
 بهر کردبوو و خه ریک بوو پی له ئاوزهنگی بنی، دهستی به یالی
 شه و دیزه وه.

— تو سواری بادی بیه، گو لّمحه مه د! قه ره دابنی بو من!

دهنگی مارال.

گو لّمحه مه د ئاوری له ژنه که ی دایه وه. مارال له سه ر به رزترین

پېپلیکانه وهستاوو به بهژن. برنهو به دهست، دوو ریز فیشه کی راست و چهپ، مناله کی دابهستراو به کوئیه وه؛ وه کوو تاوسیک له پرووناکي ته ماراوی کازیوهی سپید په هنا، بالی به شانازییه وه په خشان کردبوو. گولمه مه د خاموش و چه په ساو، له بهژن و بالی ژنه کی رامابوو. مارالیش به هه مان شکو، هه نگاوی نا بهره و خوار و وتی:
— پیکه وه!

کوئی به رگی چه وته می که لیده ر

۲۴۷۵

که نپسدر

به رگی نه و نه

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

یو بہترے اے

۲۴۷۶
کہ لیس دہر
ہم گئی تہو تہم

مهم‌ترین ده‌هفت ناطقی

کتابخانه

و سیاه‌مندی شاه‌سواری

